

КРИСТОФЪР РАЙХ

КЛУБЪТ НА ПАТРИОТИТЕ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

КРИСТОФЪР РАЙХ КЛУБЪТ НА ПАТРИОТИТЕ

Превод: Диана Кутева, Стамен Стойчев

chitanka.info

Първокласен трилър. Идеална комбинация от трескаво действие и заплетена интрига.

Буклист

Томас Болдън израства на улицата. С много труд и упорство той загърбва миналото си и прави успешна кариера на Уолстрийт. Младият мъж е щастлив и влюбен. Но само за секунди животът му се обърква.

Тайнственият клуб на патриотите организира отвличането му. Решили са, че той застрашава планове им. Клубът има двестагодишна история и винаги е държал властта, цялата власт в страната. И нищо не може да ги спре...

Преди двадесет години една жена е станала свидетелка на убийство. Убийство, което е приписано на нея. Боби зарязва детето си на улицата, за да го спаси. И бяга — от правосъдието и от клуба.

Този път обаче мишената не е тя. Мишената е самият президент...

МИНАЛОТО

Топлият порив на вятъра се изви над Уест Ривър, издигайки във въздуха вихрушка от боклуци и прах. Двамата мъже извърнаха лица, за да се предпазят, и подновиха разговора си.

— Както винаги, ти преувеличаваш — заяви генералът. — Наистина смятам, че трябва да се успокоиш. Тази твоя невъздържаност ще те погуби.

— Не мисля така — възрази спътникът му, който бе по-млад и е една глава по-нисък. — Огледай се наоколо. Цялата страна е разкъсана. Банда престъпници са окупирали съдилищата на запад. Фермерите в Пенсилвания ден след ден лобират за намаляване на данъците, а кралят на памука от Юга изобщо не желае да си има вземане-даване с нас. Ние сме разединени и слаби, неспособни да постигнем някакво решение.

— След време ще разрешим всичките им проблеми.

— След време републиката ще престане да съществува! Страната ни вече е прекалено голяма, толкова променена. Вървиш по Бродуей и отвсякъде чуваш различна реч — германска, руска, испанска. Където и да се спре погледът ти, виждаш само емигранти. Ще ти дам един долар за всеки говорещ английски, който ми намериш.

— Доколкото си спомням, и ти си пришълец в тази страна.

По-ниският мъж много отдавна бе забравил произхода си. По професия беше адвокат, стегнат и елегантен, с правилния нос на римски сенатор и бледосини очи.

— Ние забравихме каква беше нашата цел. Войната ни обедини. А сега всеки действа сам за себе си. Не го одобрявам и няма да го подкрепя. Не и след всички жертви, които направихме. Нуждаем се от твърда ръка, която да въведе ред. От един глас. От една цел и един водач.

— Води ни гласът на хората.

— Тъкмо в това е проблемът! Не може да се вярва на „гласа народен“! Те са само една презряна тълпа!

— Но това е американският народ! — възрази генералът.

— Тъкмо това искам да кажа — дойде циничният отговор. — Виждал ли си някога по-необузdana сган?

Генералът закричи нетърпеливо, докато погледът му блуждаеше по Уолстрийт и оживеното пристанище. Всеки ден пристигаха кораби. Все повече непознати пришълци прииждаха, за да заселят тази необятна земя, всеки с обичаите си, със своите предразсъдъци и традиции. Всеки със собствените си приоритети; приоритети, които по природата си са егоистични. Какво биха могли да донесат, освен разногласие, безредици и всеобщо разединение?

— И какво предлагаш да направим?

Адвокатът му даде знак да се приближи.

— Имам една идея — прошепна той. — Нещо, което ще ти помогне.

— Да ми помогне?

— На президента и правителството. На страната. — Мъжът отпусна длан върху ръката на генерала. — Един начин как да заобиколим „гласа народен“. Да въведем ред. Да видим изпълнена нашата цел.

Генералът се втренчи в събеседника си. Бяха приятели почти от двадесет години. По-младият мъж му беше помощник и съветник по време на войната. Беше проявил смелост на бойното поле; съветите му винаги бяха мъдри и навременни. Можеше да му се вярва.

— И какъв е този начин?

— Да създадем един клуб, сър.

— Какъв клуб?

Очите на адвоката заблестяха.

— Клуб на патриотите.

1.

Томас Болдън хвърли поглед през рамо. Двамата мъже все още бяха на пресечка и половина зад тях. Поддържаха същата дистанция откакто ги забеляза, скоро след като излязоха от хотела. Не можеше да си обясни защо го притесняваха. И двамата бяха високи и добре сложени, приблизително на неговата възраст. Бяха прилично облечени, в тъмни панталони и палта. На пръв поглед нямаше нищо заплашително във вида им. Можеха да бъдат банкери, запътили се към домовете си, след като са работили до късно в офиса. Или колеги и приятели, забързани към клуб „Принстън“ за една последна чашка, преди да затворят. А по-вероятно е да бяха двама от приблизително тристата гости, принудени да изтърпят вечерята, дадена в негова чест.

При все това... нещо в тях го безпокоеше.

— Съжалявам, скъпа — рече Болдън, — какво казваше?

— Къде смяташ да го сложиш? — попита Дженифър Данс. — Нали разбираш... в апартамента ти?

— Да го сложа? — Болдън погледна към големия и тежък сребърен поднос, който Джени бе гушнала пред гърдите си. — Искаш да кажеш, че трябва да го държа на видно място?

Подносът приличаше на онзи, с който наградиха победителката на турнира в Уимбълдън. Върху този обаче бе гравирано: „Томас Ф. Болдън. Мъж на годината, Харлем Бойс Клъб“.

Досега бе печелил почетни значки, медали, грамоти и други трофеи, но никога поднос. Питаше се кой ли шегаджия в клуба бе предложил да му го подарят. Прегърна Джени през раменете, притегли я по-близо към себе си и рече:

— Не, не, не. Това красиво изографисано парче метал отива право в килера.

— Би трябвало да се гордееш с него — възрази младата жена.

— Гордея се, но въпреки това отива в килера.

— Не е нужно да бъде първото нещо, което ще зърнеш, когато влезеш в апартамента. Можем да го поставим на някое по-дискретно

място. Може би върху страничната маса в коридора между твоята спалня и банята. Ти работи много упорито, за да заслужиш тази награда. Има защо да бъдеш горд със себе си.

Болдън я погледна и се подсмихна.

— Чувствам се добре — увери я той. — Просто не желая всеки път, когато ми се наложи да отида до банята, да ми се напомня колко съм велик. Това е толкова... толкова *типично за Ню Йорк*.

— Не е перчене, ако наистина можеш да свършиш нещо — промърмори Джени. — Това са твои думи.

— Говорех за вкарването на баскетболната топка в коша. Съгласи се, че това все пак е постижение за един тридесет и две годишен бял мъж, послъгал, че е висок метър и осемдесет и два. Следващия път ми направи снимка и аз ще я поставя върху масичката пред банята. Дори ще я сложа в рамка.

Наближаваше полунощ, във вторник, средата на януари, и улиците във финансовия център на града бяха пусати. Нощното небе бе надвиснало ниско, а между небостъргачите като плаващи кораби се носеха сиви облаци. Температурата на въздуха беше около четири градуса, необичайно топло за този сезон на годината. Според прогнозата се очакваше силни бури да връхлетят източното крайбрежие, ала явно този път синоптиците бяха сгрешили.

Годишната тържествена вечеря на „Харлем Бойс Клъб“ бе приключила преди тридесет минути. Партито беше много шикозно: бели покривки, коктейли с шампанско, четири блюда с пресни морски дарове вместо пилешко. Ала Болдън беше прекалено притеснен за речта си, за да се наслади на събитието. Освен това не беше в неговия стил. Твърде много потупвания по гърба. Твърде много ръкостискания. И целият този пресилен смях. Бузите му се зачервиха от всички целувки, които получи.

След като теглиха чертата, на благотворителната вечеря бяха събрани триста хиляди долара. Е, в замяна бузите му можеха да понесат малко по-грубо отношение.

Една дъждовна капка падна върху носа му. Болдън вдигна глава, очаквайки следващата, ала нищо не последва. Придърпа Джени още по-близо и зарови лице в косата ѝ. С периферното си зрение видя, че двамата мъже все още бяха там, макар и малко поизостанали. Вървяха един до друг, увлечени в разговор. Напоследък на няколко пъти имаше

чувството, че го следят. Една вечер — миналата седмица — бе сигурен, че някой вървя след него почти докато стигна до апартамента си на Сътън Плейс. Дори днес по време на обяда усещаше наблизено нечие присъствие. Едно натрапчиво и дразнещо чувство, че някой го наблюдава. Но в нито един от случаите не бе успял да различи определено лице.

А сега и тези двамата.

Погледна към Джени и видя, че тя се взира в него.

— Какво?

— Това е моят Томи — отвърна тя с характерната си многозначителна усмивка. — Толкова се боиш да го оставиш да си иде.

— Да го оставя да си иде?

— Миналото. Целият онзи „Томи Б. от бедняшките квартали“. Все още вървиш така, сякаш си сред опасните улици на Чикаго. Като че ли си гангстер, който бяга или нещо подобно, и се боиш да не те разпознаят.

— Не е вярно — възрази Болдън и се насили да изпъне рамене и да се изправи. — Както и да е, това съм аз. Тъкмо оттам съм дошъл.

— А виж се къде си сега. Това е и твоят свят. Погледни се. Ти си директор в една от най-снобарските инвестиционни банки на Уолстрийт. Постоянно вечеряш с политици и важни клечки. Всички тези хора тази вечер не бяха дошли заради мен... те бяха дошли заради теб. Това, което сте постигнали, е изключително впечатляващо, господине.

Болдън пхна ръце в джобовете си.

— Не е зле за един уличен плъх.

Младата жена го дръпна за ръкава.

— Говоря сериозно, Томас.

— Предполагам, че е така, след като ме нарече Томас.

— Стига, Томи — рече Джени, след като двамата направиха няколко крачки. — Не твърдя, че е време да се присъединиш към Четиристотинте. Просто казвам, че е време да загърбиш миналото. Сега това е твоят свят.

Да, нямаше как да се присъедини към елита на американското общество, известен като Четиристотинте фамилии. Названието бе на К. Дж. Алън, репортер от нюйоркския „Сън“, защото балната зала на лейди Астор събирала „само“ четиристотин души.

Болдън поклати глава.

— Не, аз просто преминавам мимоходом през него.

Джени повдигна раздражено вежди.

— Вече седем години преминаваш мимоходом. Достатъчно дълго време някой швейцарец да стане американски гражданин. Не смяташ ли, че и за теб е достатъчно, за да станеш нюйоркчанин? Освен това този град не е чак толкова лошо място за живеене. Защо да не останеш за малко?

Томас спря. Взе ръцете на Джени в своите и обърна лице към нея.

— На мен също ми харесва тук. Но ти ме познаваш... Обичам да спазвам известна дистанция. Просто не искам да се сближавам прекалено много с тях. С всички онези момчета от службата. Наперени нищожества. Трябва да стоиш на разстояние, иначе тези човекоядци ще те погълнат. При това на една хапка.

Джени отметна глава и се засмя.

— Те са твои приятели.

— Съдружници, да. Може би колеги. Но приятели? Не си спомням да съм затрупан с покани за вечеря в домовете на моите *приятели*. Макар че това може да се промени след погледите, които улових да ти хвърлят тази вечер тези похотливи лицемери.

— Ревнуваш ли?

— Дяволски много.

Тя се усмихна обезоръжаващо.

— Наистина?

Джени беше висока и русокоса, със стройно и хармонично тяло, най-добрата нападателка в баскетбола след Карийм^[1]. Лицето ѝ бе открито и честно, погледът — решителен и пряк, смекчен от дяволитата ѝ усмивка. Преподаваше в седми, осми и девети клас в едно „специализирано училище“ във Вилидж. Често обичаше да казва, че там се чувства също като в сериала „Малка къща в прерията“ — всички деца са събрани в една стая, с тази разлика, че нейните ученици бяха това, което обществото наричаше „рискови или особено трудни тийнейджъри“. „Трудните“ тийнейджъри бяха черните овце: момичета и момчета, изгонени от редовните училища, които Джени трябваше да превъзпита и обучи, така че да бъдат приети в някое държавно училище. Представляваха доста колоритна сбирщина. Наркодилъри,

крадци, улични измамници и проститутки, като никой не беше на повече от петнадесет години. Тя беше по-скоро звероукротителка, отколкото тяхна учителка.

— Между другото — нехайно поде младата жена — вечерята отдавна свърши, а ти още не си свалил вратовръзката си.

— Така ли? — Ръката на Болдън се стрелна към врата му. — Това е началото. Човекоядците вече са ме докопали. Много скоро ще нося розови ризи и бели мокасина, а когато ходя на гимнастика ще се кипря в едни от онези тесни черни колоездачни клинове. Ще започна да слушам опера и да давам вещото си мнение за виното. Може дори да стана член на някой кънтри клуб.

— Те не са чак толкова лоши. На нашите деца може да им хареса.

— Деца! — Томас се втренчи ужасено в нея. — И ти си една от тях! Загубен съм!

Двамата изминаха няколко метра в мълчание. Джени бе облегнала глава на рамото му, а пръстите на ръката ѝ бяха преплетени с неговите. Болдън зърна отражението им в една от витрините. Едва ли можеше да се каже, че е подходящ за нея. Вратът му бе прекалено дебел, брадичката — твърде широка, с вдлъбнатина, а тъмната му коса бе започнала да оредява по слепоочията. Останалата част — късо подстригана, все още бе гъста, но леко прошарена. В неговия бизнес един мъж на тридесет и две години не се смяташе за млад. Лицето му беше сурово, с остри кафяви очи, чийто непоколебим и прям поглед някои хора смятаха за застрашителен. Устните му бяха тънки и строго стиснати. Приличаше на мъж, за когото понятието несигурност не съществуваше. Мъж, на когото може да се разчита. Човек, който никога нямаше да те изостави в беда. Остана изненадан колко добре му седеше смокингът. Стори му се почти естествено, че е облечен така. Незабавно дръпна връзката си и я пхна в джоба.

Един истински нюйоркчанин — помисли си Болдън. — Господин Голямата клечка със сребърен поднос пред тоалетната.

Не. Това не беше той.

Беше си просто Том Болдън, едно хлапе от Средния запад, незаконородено, без потекло и илюзии. Майка му го бе изоставила, когато беше на шест. Не познаваше баща си. Израсна като повереник на щата Илинойс и бе оцелял след толкова много приемни домове, че

им бе изгубил бройката, възпитаник на едно от най-известните поправителни училища в Илинойс, а на седемнадесет вече престъпник. Имаше съдебна присъда. Дори Джени не знаеше за това.

Двамата продължиха рамо до рамо по Уолстрийт. Минаха номер 23 — някогашната главна квартира на фамилията на Дж. П. Морган, който в началото на двадесети век е бил сред най-могъщите банкери в света. На около десетина метра по-нататък през 1920 г. избухнала бомба, хвърлена от някакъв анархист, която убила повече от тридесет работници и случайни минувачи. Дупките в стената от шрапнелите така и не бяха запълнени и все още се виждаха. От другата страна на улицата се издигаше сградата на Нюйоркската стокова борса, а едно голямо американско знаме бе драпирано върху коринтските колони — ни повече, ни по-малко истински храм на капитализма. Отдясно стръмни стъпала водеха към Федеръл Хол, седалище на правителството, когато Ню Йорк е бил столица на страната.

— Знаеш ли кой ден сме днес?

— Вторник, четиринадесети?

— Да. И?... Искаш да кажеш, че не си спомняш?

— О, боже! — ахна Джени. — Съжалявам. — Просто... тържествената вечеря, търсенето на подходящ тоалет и всичко останало...

В този миг Болдън пусна ръката ѝ и изкачи няколко стъпала.

— Последвай ме — рече той.

— Какво правиш?

— Хайде, ела. Тук, горе. Седни. — Обърна се и я покани с жест.

— Студено е. — Тя го стрелна любопитно, сетне се изкачи по стъпалата и седна. Той се усмихна — обичаше тази част. *Преди*. Вятърът се усили и разпиля косата по лицето ѝ. Имаше великолепна коса, гъста и естествено къдрава, с цвета на узряла пшеница. Спомни си как я видя за пръв път. Беше на баскетболното игрище. Тя се бе откъснала напред с ловък дрибъл и бе изстреляла топката от шест метра право в кош. Носеше червени спортни шорти, широко горнище и маратонки „Джордан“. Погледна я сега, облечена в елегантна черна рокля за коктейли, с дискретен грим, и дъхът му секна. Госпожица Дженифър Данс беше истинска красавица.

— Накъде е тръгнал този свят, след като мъжът трябва да помни големите дати? — Пъхна ръка във вътрешния си джоб и извади тясна

правоъгълна кутия, увита в тъмнокафява хартия. Нужни му бяха една-две секунди, докато овладее гласа си. — Три години. Ти ги направи най-хубавите в живота ми.

Джени отмести поглед от него към кутията. Разви я бавно. Още не бе докоснала капака, а очите ѝ вече се бяха налели със сълзи. Болдън примигна бързо и извърна глава.

— Продължавай — подкани я той.

Младата жена затаи дъх и отвори кутията.

— Томи, това е... — Тя извади един часовник „Картие“, а върху лицето ѝ застина смесено изражение на благоговение и недоверие.

— Знам. Просташко е. Нетактично. Това е...

— Прекрасен е — прекъсна го тя и го дръпна да седне до нея. — Благодаря ти.

— Надписан е — рече той. — Не исках да се почувстваш пренебрегната, че само аз получих подарък тази вечер.

Джени обърна часовника, а той наблюдаваше лицето ѝ, докато тя четеше думите. Големите очи, дръзкия, изваян нос, върху който бяха пръснати няколко лунички, изразителните устни, извити в усмивка. Когато лежеше до нея през нощта, той често изучаваше лицето ѝ и се питаше как бе станало така, че мъж като него, който никога досега през живота си не бе търсил опора у никого, сега бе станал толкова зависим от тази жена.

— Аз също те обичам — промълви тя и протегна ръка, за да докосне лицето му. — Завинаги.

Болдън кимна. Както обикновено, беше трудно да намери подходящите думи. Но ги беше написал, а това беше началото.

— Това означава ли, че вече не си изплашен? — попита Джени.

— Не — сериозно отвърна той. — Това означава, че все още съм изплашен, но ми се струва, че започвам да го преодолявам и съм готов. Моля те, не бягай от мен.

— Няма да отида никъде.

Двамата дълго се целуваха, ненаситни като тийнейджъри.

— Струва ми се, че си заслужава да го полеем — предложи накрая Болдън.

— Искам нещо глупаво с чадърче — заяви Джени.

— А аз нещо по-сериозно. — Прегърна я и двамата избухнаха в смях, но неговият проект по-гръмко, защото забеляза, че двамата

мъже вече не бяха зад тях. Дотук с шестото му чувство.

Хванати за ръка, те поеха нагоре по улицата към Бродуей. Тази нощ имаше какво да се празнува. Една нощ, на която да се насладиш заедно с любимата жена. Нощ, която не можеш да позволиш недоверието, тревогата и подозренията — мъчителните, но надеждни, навици на младостта — да провалят. Джени беше права. Време беше веднъж завинаги да погребем миналото.

— Такси! — извика Болдън, преливащ от щастие и увереност, макар че наоколо не се виждаше никакво такси. — Къде да отидем?

— Да отидем да потанцуваме — предложи Джени.

— Точно така — да потанцуваме!

В този миг зърна едно такси, пхна пръсти в устата си и изсвири. Звукът бе толкова мощен, че можеше да подплаши запаянковците от най-горните трибуни на „Янки Стейдиъм“. Болдън стъпи на платното, за да спре таксито. Стоповете на колата светнаха и тя се плъзна до тротоара. Той се извърна и протегна ръка към Джени.

Тогава ги видя. Отначало беше само някакво неясно очертание. Двама мъже, които тичаха. Веднага ги позна. Същите, които ги следваха от хотела. Той хукна към Джени и скочи на тротоара, за да я закрие с тялото си.

— Стой отзад! — изкрещя.

— Томи, какво става?

— Внимавай! Бягай! — Но преди да изрече думите, по-едрият от двамата мъже се блъсна в него и заби с все сила рамото си в гърдите му, събаряйки го на улицата. Главата на Болдън се удари в асфалта. Замаян, той видя как таксито връхлита върху него. Шофьорът натисна спирачките, гумите изсвистяха, а Томас се претърколи към тротоара.

Другият сграбчи Джени.

— Пусни ме! — извика тя и размаха ръце към главата на нападателя си. Единият ѝ юмрук описа широка дъга и се заби в челюстта на мъжа, който се олюля. Джени пристъпи напред и юмрукът ѝ отново се стрелна с все сила към лицето му. Онзи отби удара, а с другата си ръка я фрасна в корема. Джени се преви надве, той я подхвана отзад и изви ръцете ѝ.

Олюлявайки се, Болдън се надигна с усилие на колене. Зрението му бе размазано, всичко беше като обвито в пелена. Главата му

болезнено пулсираше. Заповяда си да се изправи на крака. *Джени се нуждае от теб!*

Мъжът, който го бе съборил, сграбчи китката на Джени и я обърна, така че да се види каишката на новия ѝ часовник. Томас забеляза как ръката му се вдигна. Държеше нещо сребърно и остро. После се спусна рязко надолу. Бликна кръв, когато острието преряза едновременно и кожената каишка, и плътта. Дженифър извика и сграбчи китката си. По-едрият пъкна часовника в джоба си и побягна. Другият я пусна, блъскайки я, и се наведе, за да грабне сребърния поднос. В следващия миг вече ги нямаше, чуваха се само бързо отдалечаващите им се стъпки по тротоара.

Болдън тутакси се озова до Джени.

— Добре ли си?

Тя стоеше, обвила длан около китката си. Кръвта се процеждаше между пръстите ѝ и капеше на тротоара.

— Боли.

— Дай да видя. — Той отлепи пръстите ѝ и огледа раната. Разрезът беше дълъг около десетина сантиметра и доста дълбок. — Стой тук.

— Не, това е само един часовник. Не си заслужава.

— Не е заради часовника — рече Болдън, ала нещо в тона му я накара да изтръпне от страх. Подаде ѝ телефона си. — Обади се в полицията, за да изпратят някого. Нека те отведат в спешното отделение на университетската болница. Ще дойда там.

— Не, Томас, остани тук... вече си приключил с всичко това.

Болдън се поколеба за миг, разкъсван между миналото и настоящето.

После се затича.

[1] Карийм Абдул-Джабар (1947 г.), баскетболист, едно от светилата в Ен Би Ей. — Б.пр. ↑

2.

Мъжът прекоси Фултън срещу движението, като кривна, за да избегне идващата отсреща кола.

Болдън го последва няколко секунди по-късно, профучавайки по пешеходната пътека. Изскърцаха спирачки. Изсвистяха гуми. Някакъв шофьор натисна клаксона докрай. Може би дори изкрещя нещо през прозореца. Ала Болдън не чу нищо. В главата му пулсираше една-единствена мисъл: *Хвани ги!* Отекваше като барабанен тътен, заглушавайки всеки друг звук.

Крадците криволичеха сред пешеходците, сякаш бяха колчета върху учебен полигон за шофьорски курсове. Имаха половин пресечка преднина, може би най-много шейсетина метра. Движеха се бързо, но не бяха професионални бегачи и той скъси дистанцията наполовина, преди те да погледнат назад. Болдън видя как очите им се разшириха и чу проклятията им. Тридесетте метра намаляха на двадесет. Той се взря в гърбовете им, чудейки се кого от двамата да избере. Винаги първо неутрализирай по-едрия.

Болдън пое зад мъжа, който бягаше по-бавно. В съзнанието му се мярна картината как някога се носеше по тъмните алеи на Чикаго. Сини джинси. Дълга тениска. Едно мършаво хлапе с разрошена кестенява грива. Без никакви скрупули. Със сурово стиснати устни. Недосегаем. Никой никога не можа да хване Томи Болдън.

На ъгъла на Деланси стрийт мъжете завиха и поеха по дясната пресечка. Улицата бе тъмна и не толкова многолюдна като Бродуей. Болдън ги настигаше и се опита да тича по-бързо. *Хайде*, подканяше се. Движеше ръце, дишаше дълбоко, ала напразно. Седемте години зад бюрото го бяха размекнали. Седмичният баскетбол явно не бе достатъчен, за да поддържа дробовете му в добро физическо състояние. Малко тичане и те вече горяха. Устата му бе пресъхнала, а дъхът дращеше гърлото му, сякаш бе парче кремък.

Отдясно се появи една алея. Покрай стените бяха подредени големи контейнери за боклук. Над решетката по средата се издигаше

пара. От една скъсана водопроводна тръба се процеждаше вода, образувайки локва върху асфалта. Мъжете свиха по нея. Болдън ги последва след секунда. С един последен напън скъси разстоянието между двамата. Само ако можеше да протегне ръка, щеше да сграбчи единия за яката...

И тогава двамата се обърнаха и се озоваха срещу него.

По-едрият беше от латиноамерикански произход, с широко маймуноподобно лице. Носът му бе сплескан от множество удари. Отстрани косата му бе късо подстригана, а отгоре — обилно намазана с гел. Очите му блестяха свирепо и предизвикателно. Другият мъж беше рус и слаб, а бледите му очи гледаха толкова спокойно и кротко, колкото диво святкаха очите на приятеля му. Държеше сребърния поднос подмишница, все едно беше топка. Белег с форма на звезда прорязваше едната страна на лицето му. От изгаряне с цигара. Или може би бе зараснала рана от куршум.

Томас разбра, че беше попаднал в капан. Осъзна също, че вече е твърде късно, за да се притеснява — всичко бе предрешено от момента, в който остави Джени. *Винаги първо неутрализирай поедрия.*

Болдън се нахвърли върху по-тъмния мъж, навел едното си рамо като нападател по ръгби. Удари го силно, след което заби едно кроше в слънчевия му сплит. Все едно бе ударил бетонна стена. Оня отстъпи една крачка, сграбчи го за юмрука, сетне и за ръката и с мощен замах го преметна през бедрото си, стоварвайки го на земята. Болдън се претърколи вдясно и избягна един жесток ритник. Изправи се на крака и вдигна ръце. Удари веднъж, два пъти. Първият му юмрук попадна в челюстта, а вторият в гърдите на противника му. Латиноамериканецът понесе спокойно ударите и приближи, отблъсквайки ръцете му. Болдън забеляза, че неговите приличаха на касапски лапи. Той се вкопчи в яката на ризата му и я раздра, после освободи рамото си и нанесе силен ъперкът. Внезапно мъжът изчезна. Юмрукът на Болдън удари във въздуха. А след това светът избухна. Краката му се озоваха във въздуха, земята сякаш полетя нагоре, а небето се стовари върху него. За миг имаше чувството, че пропада, а в следващия, че рамото му удари земята.

Лежеше по гръб, опитвайки се да си поеме дъх. Опита се да се изправи, но двамата мъже се надвесиха над него. Ръцете им висяха

отпуснато отстрани. Не изглеждаха уморени. Ножът бе изчезнал. Мястото му бе заето от пистолет със заглушител.

— Добре — изрече с усилие Болдън и се надигна. — Вие спечелихте. Но този часовник е надписан. Още сутринта ще го посочат в полицейския доклад. Никъде няма да можете да го продадете. — Говореше насечено, като телеграфен оператор, изпрацащ кодирано съобщение с морзова азбука.

Латиноамериканецът му хвърли часовника.

— Ето ти го. Можеш да го задържиш.

Томас го стисна в дланта си.

— Да не би да очаквате да ви благодаря? — Озадачен, той погледна зад мъжа. Един линкълн бавно спря в началото на алеята. Задната врата се отвори, но никой не слезе. — Какво всъщност искате, момчета?

Русият мъж с белега на лицето вдигна дулото на пистолета.

— Искаме теб, господин Болдън.

3.

Петимата мъже, които се бяха събрали в Дългата зала, стояха край здравата дървена маса и чакаха часовникът да удари дванадесет в полунощ. Срещите започваха с началото на новия ден. Новият ден носеше надежда, а надеждата бе крайъгълният камък на републиката. Никой не пушеше, нито пиеше. И двете прегрешения бяха забранени по време на срещите. Но нямаше правило да не се говори. При все това в стаята бе тихо като в гробница. Беше възникнал един проблем, който никой от присъстващите не бе предвидил. Проблем, с какъвто техният комитет никога не се бе сблъсквал.

— Проклет да е — промърмори господин Морис и хвърли заплашителен поглед към часовника, поставен върху полицата на камината. — Кълна се, че е спрял да тиктака.

Някога този часовник се бе намирал на борда на флагманския кораб „Добряка Ричард“, собственост на Джон Пол Джоунс, и бе запазен какъвто е бил. В корабния дневник Джоунс се бе оплакал от навика му да изостава.

— Търпение — успокои го господин Джей. — Остава още минута и ще можем да обсъдим всичко на спокойствие.

— Лесно ти е да го кажеш — троснато възнегодува господин Морис. — Предполагам, че съдът е във ваканция. Можеш да спиш през целия ден.

— И аз мисля така — обади се с тих глас господин Вашингтон, но това бе достатъчно, за да ги накара да млъкнат.

Събралите се бяха представители на правителството, промишлеността и финансовия свят. Адвокати, бизнесмени, политици и полицаи. За пръв път на подобна среща бе поканен представител на четвъртата власт: един журналист, притежаващ честността на човек от Средния запад, който имаше тесни връзки с правителството.

Те се познаваха добре, макар и не съвсем отблизо. Трима от петимата през последните двадесет години бяха седели или стояли прави, както често се случваше в тази стая, увлечени в оживени

спорове. Най-новият им член, журналистът, бе официално приет преди три години. Първият — по традиция техен лидер и *prima inter pares*^[1] — ги бе водил през последните осем години — най-дългия период за заемането на този пост, позволен от конституцията.

Тази вечер се бяха събрали, за да изберат заместника му.

В този миг старинният часовник започна да отброява полунощ. Мъжете заеха местата си около масата. Когато заглъхна и последният удар, всички сведоха глави и започнаха да се молят.

— В този момент ние отправяме гореща молитва — заговори господин Вашингтон — към нашия бог да закриля Съединените американски щати, да изпълни сърцата на нашите граждани с дух на подчинение към правителството, с братска любов и привързаност един към друг, а най-вече към техните братя, които служат вярно на страната си, да прояви святата си снизходителност към нас и да ни научи да въздаваме справедливост, да бъдем милостиви, щедри и великодушни, изпълнени с човеколюбив и доброта, които са основните качества на нашия божествен творец. Защото ако не опитаме смирено да го следваме и да бъдем достойни за него, никога не можем да се надяваме да станем една щастлива и благоденстваща нация.

— Амин — изрекоха всички в един глас.

Думата бе дадена на господин Вашингтон. Той стана от мястото си начело на масата и пое дълбоко дъх.

— Джентълмени — започна, — откривам настоящата среща...

— Крайно време беше — промърмори господин Морис. — В шест сутринта трябва да хвана самолета за Ню Йорк.

[1] Пръв между равните (лат.). — Б.пр. ↑

4.

— За какво е всичко това? Заловихте ме. А сега ми кажете какво става.

Томас Болдън се наведе напред и докосна леко парчето стъкло, забито в дланта му. При падането върху тротоара панталоните му се бяха скъсали и се виждаше наранената и окървавена плът. Русокосият седеше от дясната му страна, отпуснал пистолета върху крака си. Латиноамериканецът се бе настанил от другата. Затъмнените прозорци скриваха напълно градския пейзаж. От шофьора ги отделяше дебела стъклена преграда.

— Господин Гилфойл ще отговори на въпросите ти веднага щом пристигнем — рече латиноамериканецът. Ризата му отпред бе скъсана от Болдън и от лявата страна на гърдите му се виждаше татуировка. Някаква пушка.

Гилфойл. Болдън се опита да си спомни дали бе чувал името, но то не му говореше нищо. Забеляза, че вратите са заключени. Замисли се дали да не се опита да разбие прозорците с ритник, но след това какво? Насочи вниманието си към мъжете до него. Нито един от двамата не изглеждаше изтощен след шестте пресечки тичане. По-едрият очевидно владееше джудо или някакво сходно бойно изкуство. Беше съборил Болдън на земята сякаш беше лек като перце. Е, разбира се, имаше и пистолет. Деветмилиметрова „Берета“. Стандартен модел в армията. Макар че заглушителят не влизаше в стандарта. Не се съмняваше, че блондинът отлично знае как да го използва. Замисли се за държането им, огледа изправените им стойки, уверените и нетрепващи погледи. Предположи, че са бивши военни. Долавяше го по отсечения им маниер на говорене. И двамата излъчваха усещане за безкомпромисност и сурова дисциплина.

— Облегни се назад. Отпусни се и се успокой — посъветва го по-мургавият мъж.

— Ще се успокоя, когато се върна при приятелката си — тросна се Болдън — и я закарам в болницата.

— За нея ще се погрижат. Не бива да се тревожиш за момичето.

— И защо да ви вярвам?

— Ирландецо, обади се.

Русокосият от дясната страна на Болдън извади клетъчен телефон с радиопредавател от джоба си и го долепи до ухото си.

— База едно вика База три. Какво е състоянието на госпожица Данс?

Госпожица Данс. Те знаеха името на Джени.

— База едно — долетя стържещият отговор, придружен от пукота, причиняван от статичното електричество. — Тук е База три. Обектът се намира в спешното отделение на университетската болница заедно с един полицаи от нюйоркската полиция. Пристигнаха са преди три минути.

— Каква е раната?

— Повърхностна. Десет шева, не повече.

Мъжът пъхна телефона в джоба си.

— Както каза Вълка, не е нужно да се тревожиш за това.

Вълка и Ирландеца.

Болдън огледа двамата мъже. Кой бяха тези добре обучени и ловки главорези? Откъде знаеха името му? Кой беше Гилфойл? И какво, за бога, искаха от него? Въпросите се тълпяха в една безкрайна въртележка.

— Трябва да знам къде ме водите — тихо рече той. — За какво е всичко това?

Вълка се втренчи в него. В жълтеникавите му, леко кървясали очи проблесна едва съдържана враждебност. Цялото му същество излъчваше насилие. Беше толкова силно и невероятно открито, че бе невъзможно да се пренебрегне, също както оглушителна плесница.

— Господин Гилфойл ще ти обясни всичко — изръмжа той.

— Не познавам никакъв господин Гилфойл.

— Той те познава.

— Не ме е грижа дали ме познава или не. Защо нападнахте моята приятелка и защо ме натикахте насила в тази кола? И кои, по дяволите, сте вие? Искам отговор!

Вълка се изправи рязко. Стиснатият му юмрук се заби със светкавична скорост в гърдите на Болдън.

— Казах да се отпуснеш. Ясен ли съм?

Болдън се преви надве, неспособен да си поеме дъх. Вълка бе действал толкова бързо и изненадващо, че той не бе имал време да предвиди, камо ли да реагира на нападението.

— Няма никаква грешка — заговори Ирландеца. — Ти си Томас Болдън и си ковчезник във фондация „Харлем Бойс Клъб“, освен това си член на управителния съвет. По-рано тази вечер те наградиха със сребърен поднос заради работата ти в клуба. Прав ли съм?

Болдън не можеше да говори. Устата му бе отворена, но дробовете му бяха парализирани. Думите се носеха някъде отдалеч като заглъхващо ехо.

Томас Болдън е започнал работата си в „Харлем Бойс Клъб“ преди шест години като участник в обучаваща програма на Уолстрийт. Надарен с вродена дарба да убеждава и искрена съпричастност към младите, той много скоро става постоянен доброволец към клуба. Преди три години господин Болдън съвместно с Групата за специална намеса към нюйоркската полиция основават движението „Нов ден“ водени от амбицията да предложат алтернативен начин на живот на младите обитатели на проблемните райони. Чрез съвместен курс за консултации, наставничество и академично и професионално обучение движението „Нов ден“ осигурява на младите мъже и жени в Харлем начин да се измъкнат от влиянието на уличните банди и да скъсат завинаги с този „разрушителен кръг“, впримчил в престъпната си хватка голяма част от младежите в този район.

Ирландеца продължаваше:

— Завършил си с пълно отличие и имаш магистърска степен по математика и икономика от университета в Принстън. Бил си капитан на отбора по ръгби, но в последната година в един мач срещу Йейл счупваш крака си и това е сложило край на кариерата ти на спортист. Списвал си инвестиционната колонка в един вестник, наречен „Общата валута“. Работил си по двадесет и пет часа в седмицата в Бътлър Дайнинг Хол. След това си посещавал Уортън Скул с пълна

стипендия. Отказал си предложената работа в Световната банка и си спечелил Фулбрайтова стипендия, за да получиш работа в „Харингтън Уайс“. А миналата година си бил назначен за директор — най-младият от всички. Добри ли сме?

Болдън кимна.

Вълка се наведе напред и го потупа по бузата.

— Ирландеца те попита: „Добри ли сме?“.

— Добри сте. — Беше само шепот.

Ние искаме теб, господин Болдън.

Колата се движеше с равномерна скорост. Болдън заключи, че са се насочили на север или по магистралата към Уест Сайд, или по булевард „Рузвелт“. Все още не бяха излезли от Манхатън. Щеше да забележи, ако бяха пресекли някой мост или минали през тунел. Седеше застинал като скала, ала умът му бясно препускаше. Нямаше неуредени сметки, минали или настоящи. Не бе предал ничие доверие. Не бе нарушил законите. Отпусна се в меката кожена седалка и си заповяда да изчака, да сътрудничи, да бъде готов да се възползва от вероятния шанс.

Болдън вдигна сребърния поднос от пода и го сложи в скута си. Програмата за вечерта бе изпаднала от калъфа. Ирландеца я прочете, подаде я на Вълка, който ѝ хвърли един небрежен поглед и я захвърли отново на пода.

— Защо го правиш? — попита Ирландеца. — Мислиш ли, че ще промениш нещо?

Болдън го изгледа внимателно. Лицето му бе много слабо, дори изпито. Страните му бяха хлътнали, а грубата и загоряла кожа — опъната силно по брадичката. Неспокойни очи, безмилостни, сини. Това бе лице на катерач, на състезател по триатлон или маратонец; някой, който изпитва удоволствие да подлага на изпитание издръжливостта си. Болдън реши, че белегът върху бузата му е от куршум.

— Вие, момчета, бивши военни ли сте? — попита той. — Рейнджъри или от въздушните сили?

Нито един от двамата не възрази, но се забеляза промяна в поведението им. Сега по лицата им се четеше неприкрита гордост.

— Какво беше вашето мото? — поде Болдън. — „Не изоставяй другаря си“. Тъкмо заради това го правя. Онези деца там нямат кой да

се грижи за тях.

Погледна през прозореца, надявайки се да зърне някоя улица, но видя единствено собственото си отражение. *Защо го правеше?* Може би защото животът му бе станал прекалено еднообразен и предсказуем, а с децата нищо не бе предсказуемо и еднообразно. Всяко решение — от цвета на ризата, която да облекат за училище, до това в кое заведение за бързо хранене да си подготвят домашните за утре — можеше да има огромно значение за бъдещето им. Беше съществуване по ръба на бръснача и се изискваше умениято и ловкостта на опитен въжеиграч, за да се предпазиш от неприятности. Може би го правеше заради себе си. Защото беше един от тях. Защото знаеше какво е да живееш ден за ден, цялото ти бъдеше да се простира само от едната седмица до следващата. Може би го правеше, защото бе имал късмет да се измъкне и да успее, а човек като него никога не забравяше братята си.

Вълка погледна часовника си.

— Обади се. Кажи им, че след две минути сме там.

Ирландеца се обади.

— Впечатляваща операция — отбеляза Болдън.

— Достатъчно, за да постигнем целта — отвърна Вълка.

— Аз ли съм целта?

— Май се досети.

Болдън поклати глава. Случилото се беше смешно. Безумно. Въпреки всичко, което знаеха за него, те бяха попаднали на грешния човек. Ала нямаше нищо смешно в раната върху китката на Джени, нито в пистолета със заглушител, намиращ се само на сантиметри от него. Погледна татуировката върху гърдите на Вълка.

— Какво изобразява това произведение на изкуството? Пушка ли е? В някакво братство ли членуваш?

Вълка придърпа раздраното парче от ризата върху татуировката и закопча палтото си.

— Щом толкова ти се иска да говориш, я ми кажи нещо: какво смяташе да правиш, когато ни заловиш?

— Смятах да си върна часовника и да те цапардосам по главата.

— Ти? — Върху лицето на Вълка се изписа невярваща усмивка. — Малко си поизгубил тренинга си, но стойката ти е добра. Виж какво ще ти кажа. Получи си часовника обратно. Защо не се опиташ да

изпълниш точка втора от плана си? Давай. Нанеси най-добрия си удар. Хайде. Аз съм готов. — Усмивката му се бе стопила. Наведе се напред с подигравателен блясък в очите. — Хайде, Болдън. Твоят най-добър удар. Искаш да ме цапардосаш по главата. Направи го!

Болдън се извърна настрани.

Вълка се засмя.

— Какво ще кажеш, Ирландецо? Дали можем да го използваме в нашия отбор?

Ирландеца поклати глава.

— Това приятелче? Сигурно се шегуващ. Бягахме само шест пресечки, а той вече щеше да се пръсне. Напълно незадоволителен. Бих го определил като ФН.

— Физически негоден — поясни Вълка за сведение на Болдън. — Ти, сър, си напълно негоден.

Ала на Болдън не му пукаше за тази незадоволителна оценка. Нещо друго бе приковало вниманието му.

— За какъв отбор става дума? — попита той.

— Знаеш отговора на въпроса — рече Ирландеца.

— Все пак ми подсажи малко.

— Ние сме „добрите момчета“ — осветли го Вълка. После затършува в платнената торба в краката му и измъкна антисептична кърпичка. — Почисти се. Господин Гилфойл не обича кръвта.

Болдън взе кърпичката и попи кръвта по коляното. Телефонът на Ирландеца изпука. Един глас каза: „Ориентировъчно време за пристигане: след деветдесет секунди“.

Колата намали и зави наляво.

— Искаш ли един съвет? — обади се Ирландеца. — Дай на господин Гилфойл това, което иска. Не оплесквай нещата. Запомни, че ние знаем всичко за теб.

— *Вашият отбор?*

Ирландеца кимна.

— Дай на човека това, което иска. Разбираш ли, господин Гилфойл е много специален. Неговата дарба е да познава хората и да знае...

— Да знае какво? — не се стърпя Болдън.

— Всичко. Дори не си и помисляй да го лъжеш. Това ще го разстрои.

— Значи той веднага ще разбере, ако просто му кажа истината.

— Бинго! — Ирландеца докосна коляното му с дулото на пистолета си.

Вълка пъкна отново ръка в торбата и извади оттам една плетена качулка.

— Сложи си я и не я сваляй.

Болдън я огледа. Черна, с кръпки върху прорезите за очите. Качулката на смъртта.

5.

На 4 декември 1783 г., след осемгодишна война срещу британците, генерал Джордж Вашингтон събра най-висшите си офицери в таверна „Фраунсис“ — много популярна по онова време бирария, само на една пресечка от Уолстрийт, за да ги освободи официално от службата в името на родината и за да им изкаже своята благодарност за годините, посветени на каузата и саможертвата.

Парижкият мирен договор бе подписан на 3 септември и с него формално се слагаше край на периода на враждебност между двете нации, тъй като Великобритания писмено бе признала правото на Съединените американски щати да съществуват като суверенна република. Последният британски войник бе напуснал Ню Йорк осем дни преди тази дата. „Юниън Джак“, както наричаха на жаргон британския флаг, за последен път бе спуснат от пилона във форт Джордж, на южния край на Манхатън, а на негово място бе издигнато американското знаме „Звезди и райета“. Обаче и това не мина без трудности. Заминаващите си червени куртки — англичаните, бяха намазали пилона с лой и дори най-сръчният войник не можеше да се покатери, за да се добере до знамето на върха. Накрая янките бяха принудени да наковат железни пръстени по него, за да успее един по-млад войник да се изкатери и да смъкне долу омразното английско знаме.

Генерал Джордж Вашингтон и неговите офицери се събраха в Дългата зала на втория стаж на таверната. Насядали по масите пред халбите с бира и чашите с вино, те се поразговориха за отминалите славни победи и за горчиви поражения. За Лексингтън. За Конкорд. И за Брийдс Хил. Или за Трентън и Монмаут, Вали Фордж, Йорктаун.

Заедно бяха победили най-могъщата нация на земята. Събрани от тринадесет различни колонии — бъдещите 13 щата, основатели на републиката, — те се бяха слели в една войска, обединена от общата им въодушевяваща вяра в правата на човека и ролята на правителството. Никога повече нямаше да се случи отново да грабнат

оръжията в името на една толкова благородна кауза. Върху тях бе прикован погледът на историята, а те си бяха спечелили неувяхваща слава и чест.

Беше едно сантиментално сбогуване.

Двеста и двадесет години по-късно тази зала бе пресъздадена до най-малката подробност в едно провинциално имение във Вирджиния. От почернялото с годините дърво до светложълтата боя по стените. От камината до твърдите, неудобни квакерски столове — всичко беше както в онази нощ. Говореше се, че дори масата е копие на онази, край която бе седял генерал Джордж Вашингтон, докато пред него се изреждали преданите му офицери един по един, за да им стисне ръката на раздяла.

— Има ли някаква промяна? — запита господин Вашингтон. — Ще пожелае ли тя да се присъедини към нас?

— Не — отвърна господин Джей. — Сенатор Маккой отказа да размисли. Тази жена е упорита като магаре на мост. При това съвсем глухо магаре.

— Но това не е въпрос на избор — намеси се господин Хамилтън, с бузи, почервенели от притеснение. — Това е задължение. Дълг, завещан ни от бог.

— Опитай се да ѝ го кажеш — прекъсна го господин Пендълтън. — Тя е направила кариерата си, повтаряйки на хората, че такива като нас трябва да вървят по дяволите. Кой знае защо, но избирателите я харесват именно заради това.

Около масата седяха шестима мъже. Традицията беше всеки да взима името на един от шестимата основатели. Върху стените висяха маслените портрети на техните съименници, които ги съзерцаваха с мрачните си изражения. Джордж Вашингтон. Алегзандър Хамилтън. Джон Джей — първият върховен съдия в историята на страната. Робърт Морис, джентълмен финансист, платил от собствените си, общити с коприна, джобове повечето от пушките и мунициите на американската армия. Сенатор Руфъс Кинг от Ню Йорк. И разбира се — Натаниъл Пендълтън, изтъкнат юрист и най-близък приятел на Алегзандър Хамилтън.

— Тя всъщност има ли представа що за хора сме ние? — попита господин Кинг. — Не мога да си обясня дали причината не е в това, че не сте ѝ обяснили достатъчно ясно.

— Бяхме дотолкова ясни, доколкото можем да си позволим, преди да се е присъединила към нас — рече господин Джей. — Само това можем да споделим с нея, без да рискуваме положението си.

— Това е същият подход, който избрахте и за мен — припомни си господин Вашингтон. Той беше висок, достолепен мъж с гъста посребрена коса (предмет на завист от страна на всичките му връстници), но с мрачен поглед като на средновековен испански инквизитор. — Повечето хора биха приели подобна покана като голяма чест. Но не в това е проблемът. Тя отдавна си е спечелила име на ренегат. И тъкмо това ѝ помогна да я изберат. Да се присъедини към нас за нея би означавало да се откаже от всичко, в което вярва.

— И какво ще стане, ако тя не се присъедини? — попита господин Пендълтън.

— Ще го направи — заяви с надежда господин Кинг. — Длъжна е да го стори.

Господин Пендълтън отхвърли с недоволно ръмжене идеализма на по-младия си събеседник.

— Но ако все пак не отстъпи?

Никой не му отговори и той отклони поглед към стъкления шкаф в ъгъла. Вътре се съхраняваха ценни реликви, завещани им от предшествениците: медальон с кичур от косата на Хамилтън, с цвят на пчелен мед; къс от каскета на Джордж Вашингтон (придобит от един член на клуба от по-старите поколения, когато телесните останки на генерала били извадени, за да бъдат препогребани в имението му Маунт Върнън); а също и една Библия, за която се вярваше, че е принадлежала на Ейбрахам Линкълн. Също като него всички те бяха реалисти, придържащи се само към това, което бе възможно да постигнат.

— Всичко това е симптоматично за днешното време — констатира господин Джей. — Хората не са привикнали правителството да създава смут. Харесва им всичко в Америка да е добре уредено. Правителството трябва да гаси пожари, а не да ги разпалва. А сега сенатор Маккой гледа на нас като на източника на всички злини.

Господин Вашингтон кимна в знак на съгласие.

— Двата океана вече не ни разделят от останалия свят, както бяхме свикнали. Ако искаме да браним интересите си, трябва да

действаме, а не да се ограничаваме само с плахи реакции. Бог не ни е създал, за да се кланяме и слугуваме на всеки посредствен диктатор.

— Не става дума за проблеми — поде господин Пендълтън, — а за възможности. За пръв път имаме възможност да прекроим света според нашите разбирания. Това е предопределена съдба. Време е да поемем всичко в ръцете си.

— Вие сте светлината на света. Както е казано, не може се укрие град, който стои навръх планина — промълви замислено господин Кинг. Журналист и историк, той бе написал биография на Джон Уинтроп^[1], с която бе спечелил наградата „Пулицър“. И тъй като бе само на четиридесет години, беше най-младият член на групата, или Комитета, както те сами се наричаха. Само един мъж в тази история бе по-млад от него — Александър Хамилтън, който бе основал клуба през 1793 г., когато е бил на тридесет и осем.

— Какво знае тя? — попита господин Пендълтън. — Някакви имена? Или нещо по-конкретно? Обсъждал ли си с нея някоя от инициативите ни?

Настроението в помещението се промени тъй рязко, както само вятърът можеше да сменя посоката си — от сговорчивост към неприкрита конфронтация.

— Нищо конкретно не съм споделял с нея — заговори господин Джон Джей, като повдигна очилата си с рогови рамки, смъкнали се на носа му. Той бе възнисък и закръглен, с оскъдна побеляла коса и изпито, вечно смръщено лице. — Обаче тя със сигурност знае, че ние съществуваме, и дори допускам да е наясно, че аз съм един от членовете на групата. Уверих я, че не желаем нищо друго, освен да бъдем на разположение на президента с нашите мнения и съвети. Да го подпомагаме в тези трудни времена, когато се налага да се прибегва до извънредни мерки. До действия, за които е по-добре да не се споменава пред обществото.

— А тя не прояви ли любопитство? — попита господин Кинг. — Искам да кажа, не желае ли да узнае кои точно сме ние? Или с какво сме се занимавали досега?

— Не се заблуждавайте, господа. Госпожа Маккой прояви любопитство. Поговорих с нея по няколко теми, за които ние бихме могли да й бъдем полезни. Например за договора на Джей.

— Да не би да си й разкрил всичко? — Господин Кинг изглеждаше шокиран.

— Това, което не й казах, оставих на въображението й. Тя е умна жена.

Господин Кинг шумно въздъхна. В историята на техния клуб само един президент бе отказал да се присъедини към тях. Името му беше Джон Адамс. Но пък и той бе заемал президентския пост само формално. Докато се изолирал в Бейнтрий, Алегзандър Хамилтън дърпал конците зад кулисите благодарение на своите близки приятели в правителството на Адамс. Дланите на господин Кинг все повече се потяха. Дразнеше го студената лепкава пот. Състоянието на нещата меко казано го притесняваше. Беше журналист. Да информираш обществото за по-значимите събития бе едно, но да ги прикриваш — съвсем друго.

На малкото бюро срещу него бе оставен един овехтял дебел том с кожена подвързия, в който се вписваха протоколите от всяко събиране на клуба. Като най-нов член Кинг бе наследил от своя предшественик секретарската длъжност. Заради това сега трябваше да продължава съвестно да отразява всичко, което се случваше на тези срещи. Беше се запознал подробно с протоколите, записани тук, както и в предишните пет тома.

Договорът на Джон Джей. Да, каза си той, тъкмо оттам трябва да се започне.

* * *

През лятото на 1795 г. цялата страна бе обхваната от кипеж и негодувание. От една страна, Америка бе обвързана със задълженията си към Франция — нейн съюзник във войната за независимост и самата тя потопена в агонията на една дива, кървава и безмилостна революция, и омразата си към Англия, която се бе отметнала от повечето от най-важните си обещания, скрепени чрез Парижкия мирен договор, подписан преди дванадесет години. Само през миналата година англичаните най-безцеремонно бяха превзели десетки американски кораби и сега държаха в плен около 250 американски търговци заедно с товарите и моряците от екипажите им. Позоваваха

се на тяхната традиция в насилственото превземане на морски съдове не само от военния, но и от търговския флот на чуждите държави, като изпращаха по-опитните от пленените моряци да служат в британския флот. Наричаха го „реквизиция“, макар да си беше чисто пиратство. Британските капитани се държаха толкова арогантно, че спуснаха котва в пристанището на Ню Йорк и там успяха само за един ден да завземат четири американски търговски кораба. От единия до другия край на източното крайбрежие се надигаха призови за нова война с англичаните. Във Филадельфия и в Ню Йорк се стигна до масови граждански вълнения. Страната отново бе обхваната от патриотична треска.

Като се надяваше да успее да потуши споровете между двете нации, генерал Джордж Вашингтон изпрати в Англия Джон Джей, който наскоро се бе пенсионира — той бе първият главен съдия във Върховния съд на Съединените американски щати. Договорът, за който Джон Джей бе преговарял, потвърждаваше спогодбите между Англия и Съединените щати, но мнозина го възприеха само като доказателство за поредното предателство на върхушката, защото той, също като предишните, не задължаваше Британия да изплати дълговете си, въпреки че отдавна го бе обещала на американците. Така че щом Джон Джей се върна в Щатите, срещу него се надигнаха десетки гневни гласове — обвиняваха го, че се е превърнал в придворен лакей на британците и че заради предатели като него нищо чудно Съединените американски щати да се окажат колония на английския крал Джордж III.

Този парлив въпрос беше насрочен за обсъждане за следващата среща, състояла се през юни 1795 г.

ПРОТОКОЛ ОТ 12 ЮНИ 1795 Г.

Присъстващи: генерал Джордж Вашингтон, господин Алегзандър Хамилтън, господин Джон Джей, господин Робърт Морис, господин Натаниъл Пендълтън, господин Руфъс Кинг.

Господин Хамилтън декларира, че подписът на Джон Джей под текста на обсъждания договор е една

необходимост за страната и предмет на върховна загриженост за Съюза на новоосвободените американски щати. Приятелството и търговията с Британия е от критично значение за развитието на страната като икономическа сила и е особено важно за нейната бъдеща стратегическа позиция.

Генерал Джордж Вашингтон се съгласи с оратора. Войната с Британия няма да може да се избегне, ако той не потвърди договора, уговорен от Джон Джей.

Господин Морис възрази с довода, че Британия трябва да бъде заставена да изплати задълженията си, както е посочено в Парижкия договор. Той отбеляза също, че лично е загубил, защото англичаните му конфискували стоки за повече от петдесет хиляди долара.

Господин Хамилтън изтъкна, че тези петдесет хиляди долара са само една „дреболия“. Докато евентуалната нова война с Британия ще забрани достъпа на американските стоки до британския пазар и ще ограничи изключително много вноса на суровини. В резултат ще се стигне до небивали икономически трудности, които ще разделят страната на два лагера — на промишлениците и на фермерите. И ако се стигне до подобно стечение на обстоятелствата, съюзът може и да не оцелее.

Господин Пендълтън сподели убеждението си, че господин Елайъс Хикс, издател, е главният виновник за всичките спънки около ратифицирането на договора.

Господин Хамилтън се съгласи с това твърдение. Според него господин Хикс бил само един презрян подстрекател на тълпата, който се възползвал от нейните нисши инстинкти с цел собственото си възвеличаване. За съжаление неговата харизма била достатъчна, за да се стигне до масови безредици и бунтове, в случай че президентът подпише договора.

Генерал Джордж Вашингтон обеща да поговори с него, за да му обясни деликатната ситуация, в която се е озовала държавата. Накрая присъстващите се споразумяха за кога да насрочат следващата си среща.

Следващата среща се състоя на 19 юни 1795 г., с цел да се обобщят възможните изходи от тази ситуация.

ПРОТОКОЛ ОТ 19 ЮНИ 1795 Г.

Присъстващи: генерал Джордж Вашингтон, господин Алегзандър Хамилтън, господин Робърт Морис, господин Джон Джей, господин Руфъс Кинг, господин Натаниъл Пендълтън.

Генерал Джордж Вашингтон уведоми останалите за своя разговор с господин Хикс. Разговорът не донесъл очаквания благоприятен резултат. Нещо повече — господин Хикс обеща да засили призивите си за неподчинение, ако той (генерал Джордж Вашингтон) подпише договора.

Към края на словото си генерал Джордж Вашингтон потвърди искреното си убеждение, че ако той не подпише договора, ще се стигне до нова война с Британия.

Всички се съгласиха с мнението, че докато господин Хикс не бъде лишен от възможността да играе решаваща роля в надвисващите събития, бъдещето на нацията ще бъде изложено на риск.

Господин Хамилтън предложи да се предприемат най-сурови мерки.

Присъстващите единодушно гласуваха в подкрепа на това предложение.

Предложението за прибегване до най-суровите възможни мерки.

А после, след интервал от три седмици, идваше ред на една смразяваща бележка в протоколите:

Някакъв богомолец, който много приличал на господин Елайъс Хикс, бил убит миналата сряда от

някакви „бандити“, докато се прибирал у дома си от градската бирария.

* * *

Господин Кинг потропа нетърпеливо с пръсти по кожената подвързия на дебелия том. Миризмата на стара кожа достигна до него, упойваща като бърбън от Кентъки... ех, тези престарели томове... *Истинската история на Съединените щати.*

По-късно, през юли 1795 г., Вашингтон бе подписал договора, сключен от Джон Джей. Камарата на представителите го бе одобрила с възможно най-скромното мнозинство — 51 представители предпочели да кажат „да“ на договора; срещу 49, гласували с „не“. Явно Съединените американски щати бяха обвързали своя просперитет с мощта на британския флот. Това било мъдро решение. През следващите осемнадесет години територията на страната се увеличила двадесет пъти (благодарение на придобиването на Луизиана и земите на запад от Мисисипи). Производствените възможности се утроили. Населението нараснало с петдесет процента. А което било още по-важно: гражданите на страната пет пъти били призовавани да гласуват за своите бъдещи управници. Страната вече имала своя история, която обединявала нейните жители. И когато през 1812 г. следващата война с Британия се оказала наистина неизбежна, Америка се сражавала като единна сила и спечелила удивителна победа, след като докарала до задънена улица една много по-силна от нея европейска монархия.

* * *

В Дългата зала надвисна тягостна тишина. Мъжете мълчаливо си размениха погледи. Очевидно на никого не допадна това, което прочете по лицата на останалите. Накрая господин Вашингтон се обърна към господин Пендълтън:

— А какво ще ми кажеш за „Краун“?

— Планът беше съставен грижливо. Определени са участниците. Остава да доуточня последните детайли.

— Това не ми харесва — намеси се господин Джей. — По правило никога не се намесваме в изборите. Генерал Вашингтон изрично е твърдял, че...

— Изборите приключиха — прекъсна го господин Пендълтън и удари с длан по масата. — Хората направиха своя избор.

— Не можем да си позволим да чакаме осем години — изтъкна господин Хамилтън.

— Осем години — повтори Морис и стрелна с поглед господин Джей. — Това е дяволски дълъг срок да оставаме в сянка. Вие лично споменахте, че тя била любопитна. А какво ще стане, ако реши да надникне в миналото ни? Ще е все едно като да се опита да смъкне маските ни. А после ще го обяви за своето поредно велико постижение.

— До церемонията остават още два дни — отбеляза господин Вашингтон. — Утре имам официална среща със сенатор Маккой. Да я разведа из новото ѝ жилище и да ѝ покажа останалите стаи. Сигурен съм, че ще успеем да останем за няколко минути насаме.

— А междувременно какво ще предприемем? — попита господин Пендълтън. — Този въпрос повече не търпи отлагане.

— Междувременно ще гласуваме — заяви господин Вашингтон, постави дланите си върху масата и се надигна от стола си. Изчака малко, докато огледа всички присъстващи. Не бе необходимо да прибегва към други жестове. — Всички ли са „за“?

Един по един мъжете, подредени около масата, вдигаха ръце. За да се наложи една санкция, се изискваше пълно единодушие. Господин Кинг за миг се поколеба, но после последва останалите. Когато дойде неговият ред, господин Вашингтон постъпи като него. При вдигането на ръката му се показа ръкавът на сивата жилетка, а след него и маншетът на ризата му. Ръкавелът бе оформен като печата на президента на Съединените американски щати.

— Решението е прието. Господин Пендълтън, имате зелена светлина, за да уредите необходимите ангажменти. Обаче нищо не бива да се предприема, докато не ви съобщя. Предлагам утре вечер пак да се съберем. — След което той добави с малко по-глух глас: — Длъжни сме да предприемем всичко това. Някои хора все още вярват,

че тази зала продължава да излъчва усещането за власт. Е, ако не успея да я убедя... — Мрачното изражение внезапно затъмни лицето му.

Никой не продума.

Поредната среща на Клуба на патриотите бе приключила.

[1] Джон Уинтроп (1588–1649), юрист, основател на Бостън и първи губернатор на Масачузетс. — Б.пр. ↑

6.

— Наведи глава! — заповяда Вълка.

Колата рязко спря. Вратата се отвори. Навън една палма надвисна над главата на Болдън. Една желязна ръка го сграбчи за рамото и го поведе навътре в сградата. Рамото му се блъсна в нещо... може би беше стена. Или врата? По пода имаше нахвърлени някакви вещи. На няколко пъти той се препъна, докато чуваше само тропота на нещо дървено или дрънченето на метална тръба, която се търкаляше върху бетонния под. Сетне тримата внезапно спряха. Пред тях се отвори масивна врата. Последва вдигането на метална решетка. Една ръка го натика вътре в тясното пространство. Вълка и Ирландеца стояха плътно до него от двете му страни. Решетката се спусна обратно. Ръката продължи да го тласка напред. Долови миризмата на прясно нанесена боя, на лепило, на дървени стърготини. Отвори се следващата врата, но този път почти безшумно. Усети, че краката му се тътрят по някакъв килим. Друга ръка отново го сграбчи за рамото, завъртя го на деветдесет градуса надясно, а после го запокити към най-близката стена.

— Почакай тук — каза Ирландеца.

Болдън стоеше неподвижно. Само сърцето му биеше бясно. Качулката бе плътно пристегната около главата му, дъх не му даваше да си поеме, само грубите влакна дращеца устните му, проникваха в устата му. Някой влезе в стаята. Усети промяна в напрежението, стелещо се наоколо; нечие присъствие, циркулиращо около него, докато непознатият го измерваше с поглед, сякаш беше парче говеждо.

— Господин Болдън, казвам се Гилфойл. — Чу самоуверен глас на закоравял пушач, вдъхващ спокойствие. — Съжалявам за причинените неудобства. Мога само да кажа, че това бе необходимо за нас, за да можем да поговорим, без никой да ни притеснява. Ще смъкнеш ли най-сетне тази качулка? — обърна се непознатият към Вълка. — Не бива да притесняваме господин Болдън.

Вълка смъкна качулката.

— И така, ето го нашия нетърпеливец — промълви Гилфойл. — Упорит докрай, нали?

Той бе нисък и непривлекателен, някъде над петдесетте, с тесни рамене и леко прегърбен. Рядката му тъмна коса бе започнала да сивее и оредява. Очите му бяха черни, с отблъскващи месести торбички под тях. Кожата му бе жълтеникава, провиснала като гуша на пуйка на места, а бузите — хлътнали. От него се разнасяше мирис на тютюн.

— Ела с мен — подкани го Гилфойл и го поведе към съседната стая. Помещението приличаше на жилище на беден чиновник или прислужник: килимът бе от евтините, стените — боядисани с бяла боя, а таванът — облепен с панели за намаляване на шума. В средата имаше само едно бюро с фурнир и два стола от онези — обикновените, каквито могат да се видят в някое учреждение. Нямахте прозорци. — Седни.

Томас се отпусна на най-близкия стол.

Гилфойл придърпа другия към себе си. Щом седна, наведе главата си напред и впи очи в лицето на Болдън. С плътно стиснатите си устни, повдигнати в ъгълчетата, той приличаше на човек, оглеждащ картина на художник, който не му харесваше.

Явно знае доста неща за хората.

— Бих искал да се държиш спокойно — започна той с онзи тон, с който докторите посрещат пациентите си, търпелив и незаинтересован. — Движенията само ще усложнят нещата. А това ще забави срещата ни. Имам само два въпроса към теб. Отговори ми и ще бъдеш свободен да си вървиш.

— Звучи по-лесно, отколкото е в някоя игра на „Рискувай и спечели“!

— Само че това не е телевизионна игра.

Докато Болдън си мислеше за лекотата, с която Гилфойл водеше разпита, неволно огледа що-годе свестния му, ала поизхабен костюм, както и евтината вратовръзка. Сякаш на челото му бе изписано, че е ченге. Болдън стисна здраво двете си длани, вплетени една в друга, и лаконично запита:

— И така?

— Сигурно се досещаш какво ме интересува.

— Представа си нямам.

— Нима? И как така?

Болдън сви рамене и уморено отклони поглед настрани.

— Всичко това тук ми се струва съвсем налудничаво.

Пръсти, яки като стоманени болтове, се впиха в челюстта му и насила извърнаха лицето му отново към физиономията на водещия разпита.

— Това беше само едно любезно предупреждение повече да не мърдаш, докато разговаряш с мен — рече Гилфойл, след като охлаби хватката си. — А сега да започнем отначало. Каж ми какво знаеш за „Краун“.

— Краун ли? — Томас недоумяващо разпери ръце. — Какъв Краун? Краун Кока-Кола? Или „Краун Букс“? Или пък „Краун Корк енд Сийл“? Насочи ме по-конкретно. Подскажи ми нещо за ориентировка.

— Предполагам, че точно такъв отговор трябваше да очаквам от човек, печелещ прехраната си на Уолстрийт. Опитай пак.

— Съжалявам, но нищо не разбирам — искрено отвърна той.

Погледът на събеседника му се плъзна по лицето на Болдън. Челото, очите, устата му.

— Сигурен съм, че разбираш — промърмори Гилфойл. — Но да продължим. Отговаряй бързо и точно. Какво знаеш за Боби Стилман? Кога за последно се видяхте?

— Въобще не сме се виждали. Не познавам никакъв Боби Стилман.

— Повтарям: Бо-би Стил-ман. — Той изговори името бавно, на срички, сякаш Томас бе глухоням и трябваше да разчита движенията на устните на говорещия отсреща. Или както се говори на някой пълен идиот. Гилфойл го гледаше пронизващо и толкова напрегнато, че Болдън не можеше да се отърси от усещането за нечия студена длан, притисната отзад на врата му.

— Не съм чувал това име. Кой е той?

— Ти ми кажи.

— Не мога. Не познавам този Боби Стилман. — Два въпроса. Два отговора. А той се бе провалил на този тест с гръм и трясък. Неволно си припомни как Ирландеца му бе изброил толкова много факти от неговия живот, сякаш ги четеше направо от досието му. Това беше някаква грешка. Толкова труд да отиде нахалост. Явно бяха

сбъркали човека. — Е, това ли е всичко? За това ли ме домъкнахте чак тук?

Гилфойл се подсмихна и му разкри мръсните си, потъмнели от тютюна зъби.

— Няма никаква грешка — заяви му той с почти безгрижен тон. — И двамата го знаем. Впрочем си добър, много добър. Поне това не мога да го отрека.

— *Добър ли?* — Болдън едва сега започна да осъзнава какво искаше да му намекне онзи отсреща. — Не, не те лъжа, ако това намекваш. Каза, че ще ми зададеш само „два въпроса“. Е, аз ти отговорих колкото можах по-добре. Казах ти, че нищо не знам за това, за което ме попита. И в скоро време няма изгледи да променя мнението си.

Гилфойл остана спокоен, само немигащите му очи продължаваха да тършуват за нещо издайническо по цялата физиономия на Томас. Накрая внезапно се размърда на стола си.

— Не може наистина да си въобразяваш, че ще те пусна толкова лесно. Не и такъв като теб... пред всичките тези хора. Много добре знаеш кои сме ние; знаеш и с какви ресурси разполагаме. Както и какво може да открием за теб... Хайде, господин Болдън.

— Звучи ми така, сякаш си ме проучвал, но всичко е било напразно. Съжалявам, че си поел в грешната посока, но вече бих искал наистина да си тръгна. Цялата тази гадост трябва все някога да има край и ми се струва, че тъкмо сега е най-подходящият момент за това.

Гилфойл въздъхна и се изправи с решителен вид, като че ли се готвеше да вземе някакви по-сурови мерки за справяне със ситуацията.

— Господин Болдън, доведох те тук с намерението да разбера какво знаеш за „Краун“. И няма да те пусна да си тръгнеш, докато не получа ясен отговор. Бих искал също да ми кажеш откъде си се сдобил с тази информация. Имам предвид конкретно име. Разбираш ли, ние сме нещо като инвестиционна банка, всички ние. Никак не се радваме, когато нашите хора разпространяват вътрешна информация. А сега очаквам да получа някакви отговори.

— С нищо не мога да ти помогна.

— Аз пък мисля, че можеш. „Краун“. Боби Стил...

Внезапно му дойде прекалено много. Тясното помещение. Разпитът. Тези настойчиво вперени в него очи, пронизващи като

шишове за лед.

— За бога, няма ли да се откажеш от всичко това! — извика Томас и скочи от стола, който се прекатури на пода. — Колко пъти трябва да ти го повтарям? Нищо не знам. Разбра ли? Нищо не знам нито за твоите ресурси, нито за кого работиш. И нямам нищо общо с някакви разследвания. Ти си този, който греши, а не аз. Слушай, опитвам се да бъда търпелив, но не мога да ти дам това, което искаш от мен. Нито знам кой си ти, нито защо ми задаваш тези въпроси. И честно казано, хич и не искам да знам. Повтарям, но за последен път: представа си нямам какво е това Краун. А колкото до Боби Стилман, какво искаш да ме накараш да ти кажа за него? Че миналия четвъртък сме се срещнали в „Палм Кърт“ в „Плаза“ ли? Името нищо не ми говори. За мен е празно поле. И това е цялата истина.

— Това е невъзможно — хладно отрече Гилфойл. Остана на стола си, а гласът му пак бе овладян и спокоен.

— Защо да е невъзможно?

— Знаем, че вие двамата работите заедно.

— В един екип? — добави насмешливо Болдън и безпомощно разпери ръце.

— Не бях чувал да се споменава точно това, но, да... защо не, в един екип. „Краун“ — повтори Гилфойл. — И Боби Стилман. Хайде, кажи ми всичко.

— Идея си нямам защо, по дяволите, все ми повтаряш тези глупости!

С изненадваща бързина Гилфойл се надигна от стола и измъкна от джоба на самото си един от онези специални полицейски револвери, тридесет и осми калибър, с рязана цев. Пристъпи крачка напред и притисна дулото в челото на Томас.

— Хей! — провикна се той, без да отмества за миг дори погледа си от лицето на Болдън. — Трябва ми малко помощ.

Яките ръце на Вълка стиснаха като в менгеме раменете на Болдън и го приковаха към стола, Гилфойл отвори вратата в другия край на стаята. Отвън, от зеещата бездна, нахлу студен вятър.

— Виждаш ли как се надига бурята?

— Тръгвай! — нареди му Вълка.

Томас заби пети в килима, но това не му помогна. Онзи го повдигна с такава лекота, сякаш не бе по-тежък от кашон с бира, и го

повлече навън. Остави го едва когато се добраха до една дървена платформа, само шест на шест метра, праметната върху две стърчащи носещи напречни метални греди. Вратата се тръскаше шумно от вятъра в металната стена и Болдън осъзна, че са го довели във временно използваната метална клетка, служеща като работна стая на бригадира на строителите. Високо над него в небето се извисяваше гигантският недовършен скелет на небостъргача, може би някъде към десетина етажа още. Вертикалните греди стърчаха право нагоре, като че ли се опитваха да се вкопчат в небето. Или като пръсти от ръката на удавник, изскочил над водата миг преди да потъне завинаги на дъното. Тази страна на строежа гледаше на север, затова се разкриваше гледка над Харлем, а в далечината и към Бронкс, но леко замъглена от бързо преместващите се облаци.

Е, това вече беше лошо, каза си той. Определено се бе накиснал ужасно зле.

— Чакай, слушай... — извърна Болдън глава, за да погледне мъчителя си в очите. Последва силен удар в бъбреците, от който рухна на колене.

— Хайде, изправи се! — заповяда му Гилфойл. Размаха заплашително револвера и с дулото му посочи да тръгне към отсрещния кран на платформата.

Болдън успя някак да се изправи на крака. Залитайки, прекоси платформата. Под дървения под се подаваше краят на една от носещите греди. Извисяващият се нагоре скелет на строящия се небостъргач напомняше корпус на гигантски презокеански кораб, изправен вертикално броени минути преди да потъне. Към единия край на платформата бе вързана тежка верига — може би строителите я използваха през деня за издигане на товарите със скрипеца.

— Както вече ти казах, явно много те бива, обаче моето търпение се изчерпа. Разкажи ми всичко, което знаеш за „Краун“, признай си всичко за отношенията ти с Боби Стилман и ще те освободим. Ще слезем долу и аз ще се погрижа да се прибереш у дома в пълна безопасност. Това е въпрос на сигурност. Не мога да те оставя тук, докато не узная със сигурност всичко, в което си се забъркал.

— А ако не мога да ти кажа?

— Не можеш или не искаш? — Гилфойл сви рамене и се надвеси леко напред, за да огледа терена долу, неясно стелещ се далече под тях,

на цели седемдесет стажа по-надолу. — Дори и ти би трябвало да се досетиш какъв може да бъде отговорът на този въпрос.

Като погледна надолу, Томас съзря само пустотата, сред която се очертаваше скелетът на небостъргача като вътрешности на гигантско чудовище. Теренът на строежа бе опасан от висока бяла дървена ограда. Успоредно на строежа се простираше някаква улица. Смътно се забелязваха стоповете на автомобилите долу, придвижващи се от едното до следващото кръстовище, където замираха пред червените светофари. Лицето му преbledня. Вятърът непрестанно разклащаше платформата и той приклякваше леко, за да запази равновесие.

За разлика от него, Вълка пристъпваше много по-уверено по клатещата се платформа, като държеше в десницата си къса оловна тръба.

— Вече настъпи решаващият момент, господин Болдън. Говори. Разкажи на господин Гилфойл всичко, което иска да знае.

Болдън отстъпи крачка назад и токът на обувката му увисна във въздуха. Треперейки, успя да се върне на дървения под. Вече се досещаше, че целта на Гилфойл не беше да го застреля, защото едно тяло, паднало от седемдесетия етаж, лесно можеше да бъде използвано като доказателство за самоубийство. Но ако открият куршум в него, веднага се превръщаше в убийство.

— „Краун“. Искам отговора. Имаш три секунди.

Мислите му трескаво запулсираха. „Краун“. Короната на Англия. Или Краун Кока-Кола. А защо не „Аферата Томас Краун“? Винаги се бе възхищавал на Стив Маккуин като най-умния герой на всички времена. Ами „Перлата в короната“? Дали не ставаше дума за онази същата книга, която бе чел в колежа? Краун... Корона... Краун... Какво ли би могло да означава тази загадка?

— Две — обади се Гилфойл.

— Не знам. Кълна ти се, че нищо не знам.

— Три.

— Не знам! — изкрещя Болдън.

Но Гилфойл вдигна револвера. От дулото изхвъркна оранжев пламък. За част от секундата нещо ужасно горещо го опари по бузата. Револверът изгърмя оглушително. Болдън се опита да прикрие главата си, ала твърде късно. След това всичко потъна в тишина. Когато

проекти някой изстрел на височината на седемдесетия етаж, долу, на земята, може да се чуе само като нечие пляскане с ръце.

— Боби Стилман — повтори Гилфойл. — Този път ще броя за последно. Започвам още сега. Едно...

Томас поклати глава. Беше му втръснало да повтаря до изнемога, че нищо, абсолютно нищо не знае.

— Две. — Гилфойл се извърна към Вълка. — Помогни на нашия приятел да опресни паметта си.

Вълка веднага направи крачка напред, размахвайки оловната тръба, сякаш бе сабя. Болдън инстинктивно се отдръпна назад, стъпвайки с единия си крак на гредата, а после и с другия. Сантиметър по сантиметър продължи да се отдалечава от Вълка, докато накрая се озова на метър и половина от ръба на платформата, като едва успяваше да запази равновесие. Но повече нямаше накъде да отстъпва.

— Това е грешка — задъхано изрече той, без да отделя поглед от лицето на Гилфойл. — Оплескал си всичко.

— Добре тогава. Да бъде както искаш. — Гилфойл го изгледа замислено за последен път, сетне се обърна и пое по обратния път. Ирландеца го последва, като затвори вратата след себе си. Няколко секунди по-късно асансьорът започна да се спуска към партера. Болдън само гледаше как се движи бавно надолу. Мислено си представяше падащи тела, носещи се към земята. Завъртаха се бавно, грациозно и съвсем безшумно.

Вълка стъпи с единия си крак върху носещата греда, за да я изпробва как ще поеме тежестта на тялото му. После вдигна тръбата, задържа я пред гърдите си и започна предпазливо да напредва по гредата, широка едва двадесетина сантиметра.

— Ако случайно имаш криле, сега е моментът да ги размахаш и да полетиш с тях.

— Защо вършиш всичко това? — попита Болдън. Не можа да се насили и да погледне надолу към плашещата го бездна.

— Защото работата ми е такава.

— Какво искаш да кажеш? Работата ти е да убиваш хора?

— Искам да кажа, че ме наемат да разрешавам разни проблеми. Да върша това, което е нужно.

— За „техния отбор“ играеш, така ли? А кои са тези „те“ все пак?

— Това всъщност е нашият отбор. Твоят. Моят. На всички.

— Че кои са тези всички?

— Всички. Цялата страна. Кой друг? — Устата на Вълка остана отворена, докато сенките наоколо правеха лицето му да изглежда като мрачна застрашителна маска на някакво божество на отмъщението. Вгледа се втренчено в Болдън. — Скачай!

— Първо дамите.

— А не искаш ли първо да те цапардосам здравата по главата, а? — Вълка размаха тръбата. Болдън се отмести леко настрани и оловото само одраска гърдите му. Вълка се приближи още повече към жертвата си. Вече бе прекалено близко, за да пропусне и следващия път. — Приятно летене надолу.

Болдън се метна напред и се вкопчи в по-едрия от него мъж, стискайки колкото можеше по-здраво.

— Кучи сине, ще ни убиеш и двамата! — гневно изруга Вълка. Очите му сега сякаш щяха да изхвъркнат от орбитите си. Изпусна тръбата и сграбчи Болдън в отчаян опит да се измъкне от тази ненадейна смъртоносна прегръдка. Ала само след миг усети как кракът му се отлепи от гредата. С последно отчаяно усилие на волята си Вълка се отблъсна от ръба. Но вече изцяло бе в плен на гравитацията.

Болдън политна в бездната с главата надолу. Леденият вятър забрули лицето му и вледени сълзите, стекли се по бузите му. Усецаше, че Вълка е някъде съвсем близо до него, но не можеше да го види. Тишина, по-раздираща от най-силния вик, изпълни ушите му. Не можеше да диша. Падаше неумолимо надолу, по гръб, само ръцете му се мятаха като обезумели, а краката му се подвиха нагоре. Отдолу го очакваше непрогледен мрак. Както мракът над него. Падаше... Падаше... Отвори уста и понечи да изкрещи. Струваше му ужасно мъчително, напълно отчаяно усилие, но нищо не се получи.

Предпазната мрежа, опъната нарочно по-хлабаво три етажа по-надолу, го улови в прегръдките си. Някак успя да се приземи точно върху гърба на Вълка, като удари главата му със своя лакът. Онзи остана да лежи съвсем неподвижен и странно притихнал, със затворени очи, само от носа му обилно струеше кръв.

Болдън успя да пропълзи до най-близката стоманена греда. За кратко остана там неподвижен, макар леденостуденият метал да дращеше бузата му. Сетне коленичи, изохка от силната болка в лакътя

си и си припомни, че за това трябва да благодари на сблъсъка си с Вълка. Чист късмет.

Асансьорът на монтажниците се намираше в самия център на гигантската метална структура. Повдигнал ръце като акробат, ходещ по въже, Болдън пое по стоманените греди отначало съвсем полека, крайно предпазливо. Ускори крачки едва когато събра кураж, че може би ще успее да се измъкне оттук. На един кабел до асансьорната шахта висеше командна кутия с няколко бутона. Сграбчи я трескаво с треперещите си ръце и натисна средния зелен бутон. Кабелите веднага се разтресоха и се чу шум от издигането на асансьора. Вълка обаче не помръдна, остана да лежи там като акула, уловена в рибарска мрежа.

Асансьорът пристигна. Болдън пое надолу в непрогледния мрак. Нямаше и следа от Гилфойл. Всъщност защо да се мотае наоколо? Не и щом разполагаше с някой като Вълка да довърши мръсната работа. Но защо и Ирландеца бе изчезнал? Не трябваше ли да чака долу, за да види как пада тялото на жертвата? А също и да дочака слизането на своя партньор.

През телената решетка Болдън огледа терена долу. Тъй като асансьорът се спускаше откъм по-тясната страна на сградата и представляваше само един кафез без врати, имаше чудесна възможност да огледа всичко наоколо. Лимузината беше паркирана вътре, зад вратата на оградата на строителния обект. Но никъде не се виждаше шофьор. После забеляза Ирландеца, облегат на един електрокар. Пламъчето на цигарата му проблясваше издайнически в мрака. Щом асансьорът приближи земята, Болдън замря, не смеещ дори да помръдне ръката си. За негов късмет асансьорът се движеше почти тихо, но Ирландеца нямаше да чуе приземяването му само ако беше със слушалки на ушите си.

Болдън отвори вратата и побягна сред мръсните, хаотично разпилени кабели, желяза и други строителни материали. Оградата около строителния терен беше висока три метра, а отгоре бе опъната бодлива тел. Лимузината беше на доста по-ниско ниво, но и там имаше бодлива тел. Все пак той успя да стигне до нея тъкмо когато Ирландеца обърна русата си глава към него. В следващата секунда Болдън вече бе отворил вратата на лимузината. Шофьорът се извърна и впери втрещен поглед в него.

— Хей, ти! Спри!

С все сила Болдън халоса изумения шофьор в челюстта и онзи политна към дясната предна врата с такава сила, че падна на пода на колата. Беглецът чу приближаващите се отзад забързани стъпки. С един замах изтласка шофьора от седалката, настани се на нея и протегна ръка към ключа за запалването. За щастие той беше на мястото си. С все още отворена врата Болдън потегли с пълна газ.

Вратата на телената ограда въобще не затрудни лимузината, набрала достатъчно ускорение за удара.

7.

Дженифър Данс се надигна от масата за прегледи и предпазливо опипа шевовете по лявата си ръка.

— Колко дълго ще трябва да останат конците?

— Една седмица — отговори ѝ доктор Сатаян Гупта. — Но само ако раната не се инфектира. Прорезът изглежда чист. За лекар като мен това е лесна работа. Можете ли да сгъвате пръстите си? Всичко останало наред ли е?

Джени сви пръстите на лявата си ръка. Слава богу, острието на ножа не бе засегнало някой от нервите на ръката ѝ.

— Добре съм.

— Тогава сега ще ви превържа. Искам от вас да не мокрите ръката си поне пет дни. Ще мажете раната два пъти дневно с този гел. Никакви спортни упражнения, нито някаква друга дейност, изискваща напрегане на крайниците, докато не махнем конците. Може малко да боли, но това е нормално. Както вече ви казах, имали сте късмет, така че дори белег няма да остане. Пък и аз се постарях да се справя отлично.

„Освен това сте и много скромен“, мислено добави Джени. Остана неподвижна, докато докторът обви лакътя ѝ с марля, след което я закрепил с лейкопласт. За последен път бе влизала в болница преди една година. Майка ѝ издъхваше от рак на белите дробове и на Джени се наложи спешно да отлети за Канзас Сити, за да се сбогува с нея. Загърби всичките си спорове и разногласия, които бе имала с нея. Искаше само едно: да ѝ благодари за всичко и да ѝ каже, че я обича.

Но вместо да потегли направо към болницата веднага след пристигането си, тя предпочете първо да се отбие в дома на брат си. Може би защото ѝ беше по път, но честно казано, тя всъщност се страхуваше да види майка си в това състояние. Джени и брат ѝ изпиха по една бира и едва тогава се почувстваха готови за срещата с майка им. Ала когато стигнаха до болницата, видяха как местният свещеник

излиза от болничната стая. Майка им бе починала само десетина минути преди пристигането им.

— Вече всичко е готово — увери я доктор Гупта и отрязва лепенката.

— Благодаря ви — изрече задъхано Джени, грабна чантичката си и веднага се втурна към вратата.

— Момент, моля! — извика след нея докторът, който тъкмо довършваше писането на рецептата. Откъсна листа и махна с ръка към нея да се върне при него. — Първо трябва да отидете в триста и петнадесета стая и да дадете на сестрата тази бележка. Нуждаете се от инжекция против тетанус. — Бръкна в джоба на самото си и извади кочан с рецепти. — После вземете това от някоя аптека. Давам ви рецепта за антибиотици. Помнете, че няма по-голям враг за здравето от инфекцията. Нали не взимате някакво друго лекарство?

— „Антиверт“, но само веднъж през последните два месеца.

— Тогава няма да има проблеми. Сега вече можете да си вървите.

Полицаят, който бе довел Джени в болницата, я чакаше отвън, за да запише описанието на нападателите.

— Знаете ли нещо за Томас... хм, за... господин Болдън? — попита накрая тя, когато полицаят вече прибираще бележника си.

— Съжалявам, но допреди десетина минути не бе забелязан някой, който да отговаря на описанието, което ни дадохте за господин Болдън — нито на мястото на престъплението, нито сред задържаните в полицейския участък.

Тя пое по коридора, но се досети за нещо и се върна обратно.

— Защо не взеха чантата ми?

— Извинете, госпожице, не ви разбрах?

— Не мога да си обясня защо не взеха чантата ми. Висеше на рамото ми. Той дори не се нуждаеше от нож. Можеше просто да я грабне.

Полицаят сви рамене.

— Предполагам, че са искали само часовника ви. Никога не може да се отгатне какво искат тези типове. Но най-важното е, че сега вече сте по-добре.

На Джени обаче това обяснение не й прозвуча много убедително. Знаеше нещо за крадците. Беше си имала работа поне с половин

дузина от тях в училището. Никой не би пропуснал да отмъкне нечия чанта.

Младата жена благодари на полицаия и пое към чакалнята. Нощта се бе случила спокойна, така че половината от столовете бяха свободни. Бързо разпозна обичайните за подобни места пропаднали личности, присъстващи там заедно с пострадалите, които наистина се нуждаеха от медицинска помощ. Хора, които няма къде другаде да се приютят и затова се скупчваха в топли помещения като това тук, особено през студените зимни нощи. Огледа набързо залата, търсейки Томас, но не го откри. Вниманието ѝ привлече една старица, навлякла яке и шапка с емблемите на „Янките“, може би защото жената се загледа замислено в нея. Джени ѝ се усмихна, ала непознатата побърза да извърне поглед.

Сестрата на регистратурата също не може да ѝ каже нещо за Томас, защото никой не бе идвал да пита за нея.

Стенният часовник показваше два и четвърт след полунощ. Бяха изминали само два часа, откакто я бяха нападнали, атакували или както там го наричаха полицаите. Каза си, че не бива повече да се тревожи. Ако някой можеше да се погрижи за себе си в този огромен и опасен град, то това бе Томи. Все пак не може напълно да се успокои. Бе съзряла нещо в очите му, което не ѝ даваше покой. Нещо, което ужасно я бе изплашило. Нещо злобно. Нещо, което явно бе част от него, но скрито за нея. Сигурно беше ранен. Извади от чантата си клетъчния телефон на Томи и започна да набира номера му, когато видя, че батерията бе изтощена. И без това вече му бе изпратила половин дузина съобщения. Те трябваше да свършат работа.

* * *

Пред вратата на стая триста и петнадесета имаше опашка. Последна пред Джени беше една млада майка, очевидно пуерториканка, която люлееше на ръце малкото си дете и нежно му пееше. Джени позна песента „Негърският барабан“. Пред майката стоеше изправен по-възрастен негър с яркоцветна широка африканска риза, от онези, дето им казваха „дашики“, и с шапка от леопардова

кожа. Липсваше му само една мухоловка в ръката, за да заприлича напълно на заирския диктатор Мобуту Сесе Секо.

По-нататък по коридора тя видя една жена, също с шапка с емблемата на „Янките“ на главата си, да се шляе около фонтана. Дали не я следеше тайно? Джени отклони поглед, но нямаше никакво съмнение, че непознатата гледа точно нея. При това заплашително. Черните ѝ очи я пронизваха укорително, дори параноично.

Ню Йорк не можеше да се оплаче от липса на разнообразие.

Дженифър Данс бе пристигнала в този град преди едно десетилетие, по-точно веднага след първата си година в университета в Канзас, когато реши да се прехвърли в Колумбийския университет, за да усъвършенства знанията си по английски, тъй като се надяваше един ден да стане следващата телевизионна звезда, достойна наследница на Кристиан Аманпур. Или ако не можеше да се издигне до нейното ниво, то поне да бъде от ранга на Кети Кърик^[1]. Нима не притежаваше всичките качества, необходими за такава кариера? Умееше да се изразява много добре както устно, така и писмено, отличаваше се с вродена любознателност, желание за работа, беше привлекателна и изпълнена с копнеж да пътува из целия свят. Тежката работа не я плашеше. Не се притесняваше от мисълта, че може да ѝ се наложи да живее в отдалечени, затънтени места, без течаща вода и канализация, където електрозахранването често ще бъде прекъсвано. А освен това храната с повече подправки винаги ѝ бе доставяла удоволствие.

Беше и много любезна с хората. Неуморна в общуването с тях, неотстъпчива, но неизменно вежлива и възпитана. Така че Джени наистина бе родена за кореспондент „далечно плаване“. Същевременно не можеше да бъде упрекната в някаква мекушавост. Не, за бога, не. Ето и сега наранените кокалчета на пръстите ѝ свидетелстваха за точно обратното. Но когато някой я посрещаше със сърдито махване с ръка и с думите: „Не, по дяволите, никакъв коментар няма да изтръгнете от мен!“, тя нямаше да се насили да го запита отново или да поиска от интервюирания да промени отговора си. Прилошаваше ѝ дори само от мисълта да завира микрофона в нечие лице и да изкрещи въпросите.

Излезе от Колумбийския университет с научна степен по американска история и с умерено добри перспективи за работа. Почти

цяла година посвети само на обиколките си из града, тъй като временно се бе хванала на работа като екскурзовод към музея по естествена история. През два-три месеца родителите ѝ се свързваха с нея по телефона и, разбира се, отново я питаха кога ще се прибере у дома. Ала дори самата мисъл да се върне в Канзас Сити — с ония съботни следобеди, запазени за ръкоделието край стола на майка ѝ; вечерите всяка неделя, когато се събираха всичките ѝ роднини; дежурствата край креватчетата на бебетата близнаци на брат ѝ; работата от девет до шест в банката на баща ѝ („Като за начало ще те изпратим в отдела за работа със сметките на тръстовете. Там ще получаваш по двадесет и осем хиляди годишно. Ще ти стигнат да си купиш един по-скромен форд, за да се движиш с него из града. Не ти ли звучи прекрасно, бонбонче?“), — е, всичко това ѝ идваше твърде много. Не искаше живот като този, който предварително ѝ бяха начертали, чиито правила и ритуали бяха като издялани от камък, с всичките онези задължителни приятелства и още цял куп предписания за благоприлично поведение. Нищо друго нямаше да ѝ остане за разтуха, освен да чете и препрочита романите на Томас Харди, да гледа по телевизията сериали като „Шефовете“ или филми в местното кино като „Спътник в прерията“. Единственото, което ѝ харесваше в родния ѝ дом, бяха онези хрупкави зелени ябълки и сандвичите с филе, горчица и тънък резен лук отгоре.

Една година по-късно получи дипломата си от Колумбийския университет за редовен преподавател по история.

Първата ѝ работа беше в едно енорийско училище в Гринидж Вилидж. Името му беше „Сейнт Агнес“. През онези дни тя все още бе примерна католичка, а малобройните класове и обещанието всичко наоколо да бъде в изряден ред я привлякоха още от първия работен ден. Обаче нито една двадесет и три годишна жена, увеличаща се по шумния живот извън училищната ограда, не би могла да се задържи дълго в място като „Сейнт Агнес“. Пък и сестрите там никак не одобряваха забързания начин на живот на Джени — „прекалено ускорен“ според тях, след като тя понякога се успиваше и пропускаше литургиите в петък сутрин, защото предишната вечер си бе позволила да изпие по някой и друг коктейл „Маргарита“ (разбира се, след края на работното време), докато се опитваше да забрави за прекалено честите проверки на отец Бернадин.

Така че никой не остана изненадан, когато не ѝ подновиха договора за втората учебна година.

Тъй като нямаше никакви спестени пари, нито благонадеждни препоръки от предишната си месторабота, но в същото време не искаше и да чуе за връщане при мама и татко в Канзас Сити, Джени се съгласи с първата работа, която ѝ предложиха. И оттогава преподаваше в „Крафт Скул“ — едно скромно занаятчийско училище.

Според официалната документация Джени трябваше да води часовете по математика, естествени науки и дори по изкуствата. Но като се имаха предвид разнообразните интереси и различните способности на учениците, това изискване се оказа непостижимо за изпълнение. Затова тя още от самото начало на работата си там предпочете да предостави на питомците си по-голяма свобода на избор. Непрекъснато си повтаряше, че работата ѝ е само да следи хлапетата да се придържат към училищните правила, в което, разбира се, нямаше нищо лошо. Както и това, че ако даде някакъв шанс системата сама да проработи, то може и да се получи нещо полезно. На практика това означаваше само да идва навреме на работа, облечена подходящо, и да гледа събеседника в очите, когато му стиска ръката.

Един ден, пет часът приближаваше, в класната стая цареше пълен хаос. Учениците ожесточено спореха за нещо помежду си. Хвърляха линейките за чертане също като бумеранги. Говореше се също, че дори по време на часовете са виждали тръбички за пушене на марихуана, да не говорим колко много марихуана се изпушваше през междучасията. Да, това училище въобще не можеше да се сравнява с изисканите елитни училища, показвани в списание „Фейм“, Но през онези дни в класната стая поне цареше тишина, а очите на учениците, които не бяха прекалено зачервени, си оставаха фокусирани върху госпожица Данс. И Джени наистина се чувстваше полезна. Е, може би си оставаше малко старомодна, но пък нали се чувстваше добре...

— Госпожица Данс — проехтя нечий властен глас.

— Да, аз съм. — Джени пристъпи напред. Сърцето ѝ се разтуптя. Наведе глава напред с надеждата да научи нещо за Томас. Една медицинска сестра я чакаше пред вратата на стая 315, докато махаше с ръката си, в която държеше дневника за записване на прегледаните пациенти.

— Готови сме за вас, скъпа.

Само след три минути тя излезе оттам, с лепенка на мястото на инжекцията. Асансьорът пристигна. Джени влезе вътре и натисна бутона за партера. *Кой уличен джебчия би оставил чантата на жертвата си?* Този въпрос не ѝ излизаше от ума. Щом като бе извадил нож, за да пререже каишката на часовника ѝ, защо, по дяволите, не бе отмъкнал и чантата? А този въпрос влечеше още един след себе си: защо Томас не беше в болницата? Защо поне не бе потърсил някакъв телефон, за да ѝ се обади? За бога, та вече бяха изминали цели два часа!

Припомни си странния блясък в очите на Томас. Не беше гняв. Беше нещо повече. Кръвожадност. Разтри очите си — вече започнаха да я болят от напрежението. Господи, дано Томас да не е пострадал, мислено се помоли тя. Имаше толкова много неща, които не знаеше за него. Толкова много, които не ѝ бе казал.

* * *

Двамата с Томас се запознаха на един мач от младежката баскетболна лига, а после отидоха да вечерят с цяла тайфа приятели — някои от тях негови, а други нейни — в един мексикански ресторант в жилищните квартали. Всичките се настаниха първо край бара и си поръчаха по една „Маргарита“, с изключение на Томас, който си взе чаша текила и една бира „Будвайзер“. Половината от групата бяха все адвокати. Джени, която се притесняваше, че нищо няма да разбере от разговора на юридически теми, промени поръчката си и поиска да ѝ донесат същото като на Томас, след което побърза да се настани на стола до него.

Никога нямаше да забрави първия им разговор. Не бе сигурна защо точно се задълбаха в обсъждането на въпроса за това кое надделява в човешката природа — естествено наследените или придобитите качества, но Томас упорито настояваше на своята теза: че всичко в този живот се определяло от наследствеността. Природа и само природа. Или се раждаш с нещо, или не. Или както казваше той, целият световен опит не може да ти помогне да станеш професионален баскетболист, ако нямаш достатъчно данни за това. И този извод не се ограничаваше единствено до спорта. Хората, разгорещено спореше

той, се раждат такива, каквито са си. Нямамо никакво значение къде ще се родиш и израснеш, в кой град или в коя страна, дали в бедност или в богатство, защото никога не можеш да избегнеш участва, предопределена ти от наследствеността. Всеки човек бил обречен да следва предначертаната си съдба.

Джени бе останала ужасена от думите му. Като учителка тя често ставаше свидетел на това как ежедневието оформя характеристиките на младите момчета и момичета. Нали точно в това се състоеше работата ѝ: да подпомага хлапетата да преодоляват затрудненията, с които са обременени още по рождение. Томас ѝ обясни, че така тя само си губи времето. Все едно че се опитва да преобоядиса някой автомобил, който въпреки новата боя отвътре ще си остане същият. Достатъчно било само да се повдигне капакът на двигателя и да се надзърне вътре. Разбира се, тя би могла да бъде от полза на децата в краткосрочен план — да ги насърчи, да коригира този или онзи недостатък, обаче в дългосрочен план те отново ще се върнат към истинското си „аз“. Както например не можеш да подобриш един автомобилен двигател от четири цилиндри до осем цилиндри.

— Много съжалявам, но грешиш — бе възразила Джени.

— Така ли? — засегна се Томас. Нито за миг не можеше да допусне, че някой няма да се съгласи с него. — А колко хлапета досега си спасила? Колко от тях се върнаха в редовното училище?

— Е, засега поне... нито едно — засрамено си призна Джени. Защото хлапетата винаги се влияеха, и то в отрицателния смисъл, от живота в семействата си, от родителите и роднините си, от цялата тази потискаща атмосфера, сред която израстват младежите от бедняшките квартали на Ню Йорк. Обаче това още не означаваше, че трябва да се откаже от учителската професия!

В отговор Томас само въздъхна и сви рамене.

Обидена, но нежелаеща да спори повече, Джени поръча по още едно питие и двамата продължиха да разговарят на по-приятна тема. Баскетбол. Призна му, че и тя е играла малко. Той я попита дали сериозно, или просто се е забавлявала. И до ден-днешен бе горда със себе си, че се сдържа да не изтрие с един шамар самодоволната усмивка от лицето му. Вместо това се хвана с него на бас за сто долара, че няма да успее да я победи в стрелбата под коша със серии по три удара. Той веднага прие, но само, при условие че ще определя

правилата на играта. Всеки от тях имаше право на десет последователни опита от произволна точка отвъд чертата на наказателното поле. Дори се опита да ѝ предложи авантаж от три коша. Намразвайки го все повече с всяка изминала минута, тя отклони щедротото предложение.

Групата се премести на една от освободените маси в заведението. Джени се зарадва, когато се оказа седнала на противоположната страна на голямата маса, право срещу Томас. Обаче колкото и да се опитваше, не можеше от време на време да не поглежда към него. Той бе красив посвоему — е, едва ли бе представата ѝ за господин Идеалния, но у него имаше нещо неустоймо. Когато се случеше да улови погледа му, черните му очи сякаш проникваха до дъното на душата ѝ. Поради липса на по-точно определение можеше да се каже, че притежаваше магнетично излъчване. Дразнещ, сексист и его манияк. Но магнетичен.

А когато той настоя да си разменят местата с адвоката, седнал до нея — по-скоро го вдигна от стола му и го остави да стърчи прав, — тя остана безкрайно поласкана от жеста му и реши все пак да му даде втори шанс. Никой не можеше да устои на тези очи.

Вечерта продължи приятно, докато тя не заяви, че в цялата история на Националната баскетболна лига никога досега не бе имало по-добър отбор от този на „Лос Анджелис Лейкърс“ от 1984 г. С такива незабравими светила като Меджик и Карийм, фантастични стрелци от засада. А да не забравяме и Джеймс Уорти! Именно с него и другите двама екипът на „Лейкърс“ от 84-та беше наистина непобедим.

Ако погледът можеше да убива, щеше да бъде мъртва на секундата.

— Въобще не могат да се сравняват с отбора на „Чикаго Булс“ от деветдесет и пета — обяви Томас, без да ѝ обясни нещо повече.

А когато тя се опита да го въввлече в спор, той само махна отегчено с ръка и погледна настрана. С което ѝ подсказа, че за него спорът бе приключен.

Точно това я вбеси. Никой... абсолютно никой досега не бе размахвал пренебрежително ръка пред лицето на Дженифър Данс. Нарече го с най-цветистата ругатня от речника си, а след това му каза да върви по дяволите с карета, теглена от четири коня. А колкото до тяхното състезание с по три удара от наказателното поле, то той можеше да си го завре...

Точно в този момент Питър, един от приятелите му, ги прекъсна, като попита Джени дали Болдън вече ѝ е разказал за работата си в младежкия клуб. Той добави, че там Томас организира звено за противопоставяне на кварталните банди в сътрудничество с нюйоркската полиция, за да се опита да предложи на хлапетата нещо по-различно от това само да висят по улиците и да се забъркват в какви ли не неприятности. Той дежурел там по три вечери седмично, а също и през уикендите. Може би Джени би могла да сподели опита си със своите ученици. А и да му даде някакъв съвет.

Питър млъкна, а помежду им увисна напрегната тишина.

— Защо го правиш, щом си толкова уверен, че те нямат никакви шансове? — попита накрая Джени и се приведе по-близо до него, за да разбере дали всичко това са само глупости, или има и нещо друго.

— Защото съм неизлечим идеалист. Загубен идеалист, знам го, но просто такъв съм се родил.

Никога досега не бе се чувствала толкова объркана.

* * *

В онази събота те се срещнаха за първото от многобройните следващи състезания по стрелба в коша с по три удара. Тогава тя хубаво го подреди, като спечели съревнованието между тях двамата с 10:4. И досега — вече три години оттогава — той още не бе успял да се реваншира. Да, нито веднъж не бе я побеждавал. Но понякога можеше да вкарва топката в коша от направо невъзможни за реализиране положения.

Вратата на асансьорната кабина се отвори и Джени, която чакаше в коридора, пристъпи вътре. Докато се спускаше три етажа надолу, едва смогна да удържи надигащата се в гърдите ѝ тревога. Нейният роден да оцелява любим вече би трябвало да се появи. Знаеше, че може да го потърси в работата му, но не можеше да чака толкова дълго. Време беше да започне да го издирва по спешните отделения на близките болници.

[1] Телевизионни журналистки, водещи рубрики за международни събития. — Б.пр. ↑

8.

Томас Болдън все още изучаваше със съсредоточен поглед утайката от кафе на дъното на чашата, когато вратата на стаята за разпити се отвори и вътре влезе един висок мъж с леко съзлививи очи.

— Аз съм детектив Джон Франсискъс — започна той още преди да бе седнал. В едната си ръка носеше някаква полицейска снимка, а в другата — внушителен брой папки с досиета. — Как сте? Искате ли още кафе? Или чай?

Болдън вдигна очи към него.

— Къде е детектив Макдъно?

— Зает е. — Франсискъс посочи към празната пластмасова чаша. — Добре ли сте сега?

Болдън я смачка и я запрати към кошчето за отпадъци.

— Зает ли? Какво ще рече това?

— Дълга история. Нападение с цел грабеж, отвличане под дулото на пистолет. Последвани от ожесточен ръкопашен бой. Затова трябваше да разпитаме тримата задържани. Но вашият случай много ни заинтригува. — Франсискъс притегли стола си по-напред, за да скъси разстоянието помежду им. Беше слаб, съсухрен, някъде към шейсетте, с леко посивяла коса отпред и будно, ъгловато лице. На кръста му висеше кобур за полицейски пистолет 38-и калибър, а на плочката, закрепена към колана, бе изписано полицейското му звание, което подсказваше, че несъмнено знаеше да борава с оръжие. — Предполагам, че кафето не ви е харесало. Мога да изтичам до долу и да ви донеса кока-кола, чай с лед и каквото друго пожелаете.

Болдън поклати глава.

— Какво стана с онзи тип, когото доведох? — попита той. — Детектив Макдъно ми каза, че вече са снели отпечатъци от пръстите му. Имате ли представа кой е той? И проверихте ли онзи строеж?

— Почакайте, не бързайте толкова — прекъсна го Франсискъс и се облегна на стола си. — Нужно ми е малко време, за да се оправя с всичко това. — Той подреди папките на масата. После измъкна

клетъчния телефон от калъфа на колана, за да го остави също на масата, само на една ръка разстояние. Накрая бръкна в джоба на ризата си, за да извади очилата си. Остави ги до клетъчния телефон. Едва тогава придърпа стола си напред. — Онзи строеж се оказа фалшива следа. Нямаше никой. Вратите бяха заключени.

Болдън впи нокти в дланите си. Чудеше се как така е било възможно вратите да са били затворени и дори заключени. Нали той само преди два часа ги бе строшил, след като връхлетя върху тях с лимузината.

— Защо не изпратите някой да огледа горе? Имаше опъната предпазна мрежа и...

— Както вече ви казах, вратите се оказаха заключени. Не видяхме никакви признаци за нахлуване с взлом. Знаете ли какво ми хрумна сега? Все пак ще се отбия там сутринта... просто така, за да огледам всичко на светло. Това устройва ли ви?

— Напълно. — Всъщност не очакваше Вълка да остане да лежи проснат там, горе, в мрежата. Крадешком погледна към часовника си и се прозина. Вече минаваше четири и половина. Откакто бе дошъл в сградата на полицейския участък, той бе подложен на всевъзможни операции: снеха отпечатъците от пръстите му, взеха му всичките паспортни данни, фотографираха го, разпитаха го, държаха го изолиран в стаята за разпити. Каза името си, номера на социалната си осигуровка, номерата на домашния и служебния си телефон, на клетъчния си телефон, с една дума — всичко, което ги интересуваше. Показа им белезите по гърба си. Един полицай прегледа бузата му и каза, че частиците от барутния прах са се забили толкова дълбоко в кожата, че ще трябва да изминат няколко месеца, преди да се отстранят напълно. Накрая поискаха от него да им сътрудничи, като им разкаже всичко, което му бе известно по случая. Той, разбира се, им обеща пълното си съдействие. И удържа думата си. Но после пожела и те да му помогнат. — Мога ли да използвам телефона ви?

— Разбира се. — Франсискъс го подхвърли. Метна го ниско над масата. И бързо. — Много сте чевръст.

— Въпрос на рефлекс.

— Също като тогава, когато сте успели да се справите с онзи побойник?

— Нещо такова.

— Не мислите ли, че може би малко сте попрекалили?

— Не — заяви Болдън. — Не, защото тогава мислех единствено как да опазя лицето си от онзи куршум, който профуча на сантиметри. Или как да скоча от стотици метри височина. Всъщност, детектив, би могло да се каже, че само инстинктът за самосъхранение е спасил живота ми, ако се вземат предвид всичките обстоятелства.

Франсискъс се замисли за кратко.

— Бих казал, че имате право. Освен това бих добавил, че сте извадили дяволски късмет. Независимо от всичко това, цялата тази история, както ми я разказахте, ще подлежи на строга проверка. Но все пак показанията ви съвпадат с описанията, които ни даде госпожица Данс за онези двамата, които са я нападнали... хм, как ги нарекохте... — Той прокара пръст по най-горния лист в папката пред себе си. — А, да. Ето ги. Вълка и Ирландеца. Току-що разговарях по телефона с лекаря, който се е погрижил за този, когото сте нападнали. Той потвърди думите ви за татуировката на „господин Вълка“. Неголямо изображение на пушка на гърдите му. Това обаче още не е всичко. Имал и друга татуировка на рамото — парашут и думите „Смърт, но не и безчестие“. Този девиз е популярен сред авиодесантните части. Изпратихме отпечатъците му във форт Браг, а също и във форт Кемпбъл в Кентъки. Ала и от двете места получихме отрицателни отговори. Как бихте изтъкували подобен резултат? Първото нещо при постъпването на служба в някоя от тези военни бази е да ти вземат отпечатъци от пръстите. Процедурата се повтаря и при зачисляването в съответната дивизия. Бил съм там и знам.

— Е, тогава какво следва?

— Остават обаче всичките онези специални армейски подразделения, на които вече дори имената не мога да запомня... рейнджъри... зелени барети и прочее подобни паравоенни формирования. Макар че звучи донякъде странно, не сте ли съгласен? Поне аз не съм склонен да повярвам, че е само случайно съвпадение. Вие как мислите?

Болдън поклати глава.

— Обадох се и във форт Бенинг — продължи детектив Франсискъс. — Помолих да ми изпратят от Генщаба колкото може повече фотографии на военнослужещи, на възраст от двадесет и една до тридесет и пет, които отговарят на описанието на мъжете, които са

ви нападнали и отвлекли. „Вълка“ и „Ирландеца“, нали така ги нарекохте? Само че не храня кой знае колко големи надежди.

— Ами онзи, другият? Ще проговори ли?

— Едва ли. Стиска зъби, като че ли животът му зависи от това, независимо колко упорито се опитваме да го убеждаваме тъкмо в обратното. Все пак ще можем да го задържим заради притежаване на открадната чужда собственост и заради незаконно оръжие.

— Пистолетът му е бил откраднат?

— Не знам. Серийните номера са заличени. Но ако техниците в нашата лаборатория се потрудят още, не е изключено да попаднат на следи, по които да разпознаем оръжието. Само че не виждам кой знае какъв смисъл във всичко това, след като не са ви убили. Впрочем това не е най-важното. Притежаването на оръжие без съответното разрешение ще му донесе присъда само от една година затвор. Няма да му задават никакви други въпроси. Е, може да се спомене и за откраднатия клетъчен телефон. Вчера следобед някаква жена е съобщила в полицията за тази кражба. Задигнали телефона от чантичката ѝ в едно заведение, намиращо се недалеч от вашата месторабота. „Балтазар“. Знаете ли го?

— Да. — Болдън сведе поглед. — Там обядвах днес... хм, да, искам да кажа вчера.

— Редовно ли го посещавате? — Детектив Франсискъс подхвърли този въпрос привидно небрежно, а прошарените му вежди се извиха зад очилата. — Време беше да попаднем на нещо.

— Ще ме извините ли за секунда? — Томас Болдън се извърна в стола си и се зае трескаво да набира номера на своя клетъчен телефон. Но телефонният секретар се включи още при второто позвъняване. Или бе изключен, или батерията му бе изтощена. След това опита да позвъни на своя домашен телефон. А когато и оттам не получи отговор, той остави съобщение, в което споменаваше, че сега е добре и че скоро ще се прибере, за да си вземе един душ и да се преоблече, преди да отиде на работа. Преди това Джени му бе оставила съобщение от болницата, в което пък тя го уверяваше, че с нея също всичко е наред и скоро ще я пуснат от болницата. Томас се опита да я намери в нейната квартира, но и оттам не получи отговор. Накрая изключи. Вече ѝ бе предал да не се безпокои за състоянието му и ѝ бе

обещал по-късно да я потърси отново. Остави телефона на масата и кимна към детектива: — Благодаря.

— Няма проблеми. Ще го добавим към годишните данъци. — Франсискъс отново го изгледа над рамките на очилата си. — Последното, сър, беше шега. За отпускане. Можете да си позволите една усмивка.

Болдън се усмихна насила.

— Доволен ли сте?

Детективът остави писалката и кръстоса ръце на масата.

— Всъщност аз изгарям от нетърпение да узная нещо повече за вас.

— Какво за мен?

— Ами няколко подробности от личния ви живот.

— Вече разказах всичко за себе си. Какво още бих могъл да добавя?

— Вижте какво, господин Болдън, аз съм тук единствено за да се опитам да ви помогна. Не е нужно да ставаме близки приятели, но мисля, че не е зле да ми разкажете нещо повечко за себе си.

Той беше твърде уморен, за да спори.

— Аз съм банкер. Работя в „Харингтън Уайс“. Роден съм в Айова. Но съм израснал в Илинойс. Завърших колежа в Принстън. След това продължих в бизнес факултета „Уортън“. И накрая, след дипломирането, пристигнах в Ню Йорк. Не, не знам кой би могъл да ме мрази. Пък и не ми се вярва госпожица Данс също да има врагове. — Приблужи се към бюрото. — Вижте, вече разказах всичко това на детектив Макдъно. Никога досега не съм виждал онези мъже.

— Само че те явно са знаели всичко за вас. Дори и къде обядвате всеки ден. Както и това, че работите по двадесет и пет часа седмично в Бътлър Дайнинг Хол.

Болдън кимна. Знаеше, че по-късно неминуемо ще му се наложи да се занимава с всичко това. Ала точно сега копнееше само за едно — час по-скоро да се прибере у дома.

Детектив Франсискъс отново погледна към бележките си от разпита.

— И този тип Гилфойл, казвате, бил сигурен, че знаете доста за онова, което той нарекъл „Краун“, и че познавате човек на име Боби Стилман?

Болдън отново кимна.

— Нямам никаква представа за кого или какво говореха.

— Тъкмо затова сме тук, за да го разберем — рече Франсискъс.
— Много съм любопитен по един въпрос. Откъде сте се научили да се боксирате така добре? На онзи в лимузината с един удар сте му изкъртили три зъба. Дори понякога се питам кой всъщност е бил нападателят и кой — жертвата? Вече и аз не знам кого повече да съжалявам.

— Не знам. Просто така стана, че успях да го уцеля добре.

— Не, не е било така. Това не е нещо, което се случва просто така. Това се научава. Нещо, което се придобива след доста сериозна практика. Затова я ми кажете как един образован момък като вас, с толкова стабилно образование е успял да се справи с двама яки побойници?

Болдън отклони очи към купчината папки, които детектив Франсискъс бе донесъл със себе си. Вече смяташе, че бяха проверили и неговите отпечатъци. Според закона от съда изпращаха в полицията досиетата на всички престъпници, навършили осемнадесет години.

— Не го ли пише в папките ви?

— Това ли ви безпокои толкова? — Франсискъс затвори папката.
— Не се бойте, тук няма нищо за вас. Всичко, което поискате да ми кажете... всичко, което мислите, че ще помогне на разследването... имате моята дума, че ще остане само между нас двамата. — Но тъй като Болдън нищо не отвърна, детективът продължи: — Нека да започнем тогава с татуировката на вашето рамо. Не можах да не ѝ обърна внимание, когато си сменихте ризата. Кой са тези „Райвърс“^[1]? О, да, щях да забравя — особено много ми допадна втората част от написаното: „Никога не предавай приятелите“.

Болдън трябваше да се пребори с инстинктивния си стремеж да погледне към рамото си. Рейвърите всъщност бяха едно семейство. Рейвърите бяха приятели, които винаги си помагаша един на друг.

— Просто едни мои приятели — промърмори той.

— Приятели, които явно са се нуждаели от няколко урока за това как да използват иглите за татуиране. И къде ги намерихте? В затвора? Или в изправителното училище? Това ли ви безпокоеше, че ще открием в досието ви? Не се притеснявайте, нямам намерение да го докладвам на работодателя ви.

Болдън отново сведе поглед и сякаш се пренесе в миналото — имаше чувството, че пак е в онзи стар полицейски участък.

— Не е престъпление да принадлежите към някоя банда — снизходително отбеляза Франсискъс. — Дори понякога се оказва полезно, ако се занимавате с работа като моята.

— Не беше банда — възрази Болдън. — А само неколцина приятели, с които се движех тогава. Пък и беше преди петнадесетина години. И в крайна сметка онова няма нищо общо с това, което се случи снощи.

— А какво ще ми кажете за младите бандити, с които се занимавате в извънработно време?

— Програмата за въздействие върху уличните банди? Тя е организирана от младежкия клуб. Аз само помагам при някои от техните инициативи. Например при осигуряването на средства. Такива неща. А миналия уикенд пък имахме турнир по шах. Едно от хлапетата ме победи при втората партия. Не, не мисля, че там съм си създал някакви врагове.

— Значи не допускате да съществува връзка между вашата работа в младежкия клуб и това, което ви е сполетяло снощи?

— Не.

Франсискъс свали очилата си и ги остави на масата.

— И това е последната ви дума?

— Това е цялата истина.

Детективът уморено се засмя. Истината, говореха очите му, е твърде разтегливо понятие.

— Ще бъда честен с вас, господин Болдън. Не съм съвсем сигурен дали сте чак толкова невинен, колкото изглеждате. Мисля, че има още много, което сега предпочитате да премълчите. — Франсискъс премести стола си по-близо до масата, така че те двамата заприличаха на състезатели, готови да се впуснат в схватка от канадска борба. — Но засега ще ви оставя да го пазите в тайна. Само че ме безпокоят двамата, които са ви заставили да тръгнете с тях, да ходите по гредата, стърчаща от онзи строеж... И преди съм се сблъсквал с подобни типове. Напоследък стават все повече и повече. Дори бих го нарекъл мобилизация в сянка. През ден никнат като гъби какви ли не агенции. Тези момчета се промъкват в нашите офиси, успяват да получат похвала от началството, обещават сътрудничество и други

подобни. А след известно време започват да те плашат. Аз съм в полицията от тридесет години. Знам едно-две неща за бюрокрацията и се питам кой, в името на Йехова, трябва да се грижи за тези момчета? Опитът ми доказва, че техните пръстови отпечатъци много често биват изтривани от системата, а тяхното минало не фигурира в досиетата. В подобни случаи вариантите са два: или са станали наши агенти под прикритие, или вече си изкарват прехраната като подизпълнители, работещи на договор. Е, ако са агенти под прикритие, значи всичко е наред. И те са неотменна част от играта. В края на краищата, щом аз мога да ги проследявам оттук, от тридесет и четвърти участък, защо да не може да ги проследи и някой от Иран, Индия или Франция, примерно казано. Само че този бандит, който ви е нападнал нощес, не е бил свързан нито с ЦРУ, нито с Националната агенция за сигурност, нито с военното разузнаване или някоя друга от специалните служби. Това поне мога да ви го гарантирам. Според мен той е от онези биячи, които са вървели по петите ви, защото някога са били или в момента са подизпълнители, работещи на договор.

Хм. *Подизпълнители, работещи на договор...* Това бе термин, който напоследък все по-често присъстваше в новинарските емисии.

— Какви? Като Келог Браун и Рут? Или като Халибъртън? Нали те се занимават само със строителна дейност? Търговия с петрол, строителство, кафенета, химическо чистене, общо взето това.

— Аз пък бих обърнал повече внимание на другите, много по-активни от техните толкова разнородни дейности, като охрана на обекти, телохранители на богати и известни личности, инструктори по военно обучение. Не сте ли чували за големите играчи зад сцената? За „Тайдуотър“? Или пък за „Екзекутив Рисърс“? Ами групата на Милнър^[2]? Дори и сега около двадесет хиляди от тях действат в Близкия изток, за да се грижат за сигурността на нашите морски пехотинци. Яки момчета със слънчеви очила и бронезилетки от кевлар под ризите. Въръжени до зъби. — Франсискъс поклати глава. — Като си помисли само човек докъде стигнахме! Цивилни да охраняват военни! Можеш ли да си го представиш? После започваш да се чудиш от коя страна на магарето се намира задникът му. — Накрая сви рамене. — Най-важният въпрос, който трябва да ви задам, е защо подобни типове са се втурнали по петите ви?

Откакто бе запокитен насила на задната седалка на лимузината при отвличането му в центъра на града, Болдън не бе престанал да си задава именно този същия въпрос. Но никак не му харесваше тонът на детектив Франсискъс. Беше същият като всички останали ченгета, с които досега го бе сблъсквал животът. Докато ти протягат едната си ръка, за да ти помогнат да си стъпиш на краката, в другата стискат белезниците, готови още в следващия миг да ги надянат на китките ти.

— Но нали ще го задържите?

— Това ни е работата. След като почистят раните му и той се поокопити, ще го препратим в първи участък към централното управление, а там ще го регистрират като особено опасен случай и ще му направят една снимка, която може да изпрати на майка си за спомен. Както вече отбелязах, за незаконно притежаване на оръжие в щата Ню Йорк му се полага минимум едногодишна присъда. Ще го натикат в килия колкото телефонна будка и ще опознае изправителното отделение по-добре, отколкото му се иска. — Франсискъс удостои Болдън с един по-продължителен поглед. — Не се ли опасявате, че същите тези типове отново могат да поемат по дирите ви?

— Мога да се грижа за себе си.

— Така ли? Ние сме тук, за да помагаме.

— Да — съгласи се Болдън с повече сигурност, отколкото всъщност чувстваше. — Те вече са наясно, че са попаднали не на този, който им е бил нужен. Не мисля, че повече ще се интересуват от мен.

Франсискъс отмести стола си и се надигна.

— Ако няма какво да добавите към показанията си, вече сте свободен да си ходите. Един от нашите полицаи от долния етаж ще ви съпроводи до дома. Но ако ви хрумне още нещо, непременно ми се обадете. Ето, вземете.

Болдън пое визитката му и я напъха в джоба си. Не бе сигурен дали трябва да му благодари, или да го наругае. Знаеше само, че беше безкрайно щастлив от разрешението да напусне полицейския участък.

— И не забравяйте, господин Болдън — обади се Франсискъс, но толкова тихо, че почти не се чуваше, — трябва да бъдете много внимателен. Не знам в каква игра сте се забъркали, но явно не прилича на следобеден чай с кекс.

[1] Похитители, свалячи (жаргонно). — Б.пр. ↑

[2] Основана през 1909 г. от сър Алфред Милнър с основна цел запазване на първостепенната роля на англосаксонците в световната политика. — Б.пр. ↑

9.

Все още бе нощ, когато Томас Болдън напусна сградата на Тридесет и четвърти участък. В шест сутринта небето още бе навъсено и притъмняло. Едва след един час дневната светлина щеше да озари града. Седнал на предната седалка на патрулната кола, той реши да се поосвежи и отвори прозореца. Отвън нахлу студена струя, която скова лицето му. Докато беше в участъка, температурата навън бе спаднала чувствително и сега въздухът щипеше. Понякога прехвъркваха снежинки. Бурята, за която отдавна предупреждаваха метеоролозите, вече бе надвиснала над Ню Йорк.

Поеха към центъра по Колумб авеню, но после, на ъгъла с Деветдесет и пета улица, пресякоха парка. Болдън се протегна, а след това се загърна по-плътно в сакото си. От напрежението цялото му тяло се бе схванало, а болката от ударите, които му бяха нанесени, още повече се засили. Но оставаше нащрек, готов да реагира на всичко, с което можеше още да го изненада нощта. Не спираше да мисли за случилото се през последните часове: разпита в полицейския участък, схватката на Сто четиридесет и пета улица, въпросите на Гилфойл, гоненицата с Вълка и Ирландеца, след като всичко започна с тяхното нападение срещу него. Някога, преди един милион години, той се бе изправил наред един подиум в една претъпкана бална зала, за да приеме най-големите почести, с които някога бе удостояван в живота си. Като затвореше очи, можеше да чуе аплодисментите на аудиторията — не да ги чуе, а да ги усети. Ръкоплясканията на триста души. Приливната вълна от приветствия и възхищение.

Нищо не се случва без причина, мислеше си Болдън.

Цели шест години бе работил за младежкия клуб. През това време бе посветил безброй вечери и съботни дни на този клуб. Беше събрал почти един милион долара помощи за неговите членове. Започнал бе с толкова успешната програма за въздействие върху уличните банди. При това не беше се възгордял дотолкова, че да си въобразява, че заслужава да го провъзгласят за Мъж на годината.

Винаги бе вярвал, че нищо на този свят не се случва просто така. Че се случват само онези неща, които наистина трябва да се случат. Това обаче нямаше нищо общо с някакво предопределение или карма. Не, всичко се свеждаше само до причина и следствие. В реалния свят всичко се подчиняваше на Третия закон на Нютон: няма действие без противодействие.

Но ако този закон се обърне, ще се получи, че няма да се стигне до противодействие, ако преди това не е имало съответното действие.

Така че ако сега бе изпаднал в затруднение, то се дължи само на това, че някога бе сторил нещо, с което си го бе заслужил.

Ала все още не можеше да се сети за нещо, което да е извършил и което би могло да привлече към него вниманието на Гилфойл и на организацията, за която той работеше. *Подизпълнители, работещи на договор*, му бе споменал детектив Франсискъс, *биха могли да се окажат в основата на цялата тази история, защото именно те са сред най-активните играчи напоследък.*

Неколцина от клиентите на Болдън бяха много активни във военната промишленост, обаче самите те едва ли биха се ангажирали с изпращане на въоръжени биячи срещу своите противници. Та това бяха огромни многонационални инвестиционни корпорации, издигнали се до нивото на свръхзвезди на финансовия небосклон. Корпорации, в чиито управителни съвети можеха да се видят бивши държавни глави или поне държавници от най-висок ранг, нобелови лауреати, президенти на такива прочути технологични гиганти като Ай Би Ем, Дженерал Електрик, Проктър енд Гембъл или на някоя от онези супер компании, процедиращи все едно бяха държава в държавата. През шестте години, откакто бе в този бизнес, Томас Болдън нито веднъж не помнеше тяхното поведение да не е било напълно стриктно, в съответствие с моралните скрупули. Или поне доколкото му бе известно, нито една от компаниите, притежавани от тези могъщи корпорации, не би могла да се нарече „подизпълнител на съмнителни поръчки“.

Хайде! Мисли!

Болдън въздъхна. Нямаше съмнение, че бяха попаднали на грешен адрес. Това би трябвало да обясни всичко, случило се с него.

Заклучението му помогна да се поокопити. Вече не се чувстваше толкова изморен. По-скоро беше напрегнат, да, това беше точната дума.

Погледът му се плъзна по сложната апаратура, с която бе осеяно арматурното табло на патрулната кола, както и пространството под нея. Видя нещо като компютър, снабден с клавиатура, цветен сензорен екран, както и радиостанция, която му се стори достатъчно мощна, за да може патрулиращият от колата да се свърже чак с полицейското управление на Рейкявик.

— Доста впечатляващо, последна дума на техниката — сподели Болдън възхищението си с шофьора, сержант Шарплин. — Как се сдобихте с нея?

— Този модел е „Тритон-550“. Чудесна кола. Има мобилен терминал за данни, който ни позволява да се свързваме със сърцето на цялата наша информационна система. Мога да осъществявам връзки, с която си пожелаю юридическа база от данни. Достатъчно е само да набера името на заподозрения или регистрационния номер на колата, за да разбере дали човекът е пуснат под гаранция, или пък колата е била открадната.

— Но само до локалната база от данни или до националната?

— Ние оттук можем да се свързваме чак до федералното ниво. Може да се гледа на всичко това просто като на терминал към интернет. Имаме достъп до Ти Ай Си Ес или Министерството на финансите, до Агенцията за борба с наркотиците, та дори и до Националния информационен център по криминалистика. Ако човек притежава необходимия достъп, може да проникне и в архивите на ФБР.

— И всичко това само от тази кола? — удиви се Болдън. — Съвсем не прилича на онази патрулка, в която ме возиха за последно преди много години. Само че тогава седях на задната седалка.

— Можеш да си сигурен.

Болдън се зачуди какво ли би се получило, ако набереше на клавиатурата името Гилфойл. Не, не, никакъв смисъл нямаше да опитва. Гилфойл. Вълка. Ирландеца. Та нали всичките тези имена бяха просто псевдоними.

Въздъхна и погледна назад през стъклото на колата.

Нищо не се случва без причина, мислеше си той.

Само че не мислеше за сегашните обстоятелства, а за миналото.

* * *

Беше вече десет часът и звънецът за втория час вече биеше, но Томи Болдън, тогава петнадесетгодишен, ученик в гимназията „Оливър Уендъл Холмс“, бе далеч от училищния двор. Седеше край една от масите в „Бъргър Кинг“. Отхапа от двойния си сандвич, който си бе поръчал с повече лук, след което отпи една щедра глътка кока-кола. Беше четвъртък и той просто убиваше времето през втория ден от тридневното си наказание под формата на забрана да посещава часовете в училище.

Едно по едно отброяваше петната по масата от загасени цигари. Кокалчетата на дясната му китка бяха осеяни с рани, а долната му устна още бе подута от последното яко сбиване. Следващия път, закани се момчето, ще се държи по-умно и по-рано ще падне на колене. Беше глупаво да се опитва да надвие онзи тип, който на всичкото отгоре бе по-тежък от него с цели двадесет килограма.

— Махай се, копеле проклето! Седнал си на нашата скамейка! Премести се отгук!

Този път всичко бе станало край една от скамейките. Докато миналия път беше край гардеробите за дрехите. Нали всяко от хлапетата в училището си имаше своя запазена територия, така че този, новодошлият хлапак, трябваше час по-скоро да бъде приучен да си знае мястото. *Майната* им, каза си Томи. Ще седи, където си пожелае! И ще използва гардеробчето, което му бе дадено от учителя. Ако онези толкова искат да се бият, това си е само техен проблем. Мисълта за Кюзак, проснат на земята с шишкавия му корем, лъснал нагоре, а цялата му глава — окървавена, коляното му — жестоко стъпкано от техните тежки обувки, още повече подклаждаше гнева на Болдън. Щеше да даде на онзи Полак да разбере с кого ще си има работа занапред. Да, именно той, Томас Болдън, бе този, който ще сложи край на безнаказаното му досега тероризиране на хлапетата, защото нямаше навик да бяга от юмручните схватки.

Той удари по масата, а когато съдържателят на заведението се приближи, спокойно го гледаше в очите чак докато онзи мълчаливо се върна на мястото си.

Оказа се, че едно момче може да се научи да брой дори само като си припомня училищата, в които бе посещавало учебните часове. „Ривър Трейлс“; „Аурора Елементъри“; „Джаксън Мидъл Скул“; „Фрейзиър Хайтс“; „Бирмингам“. Общо можеше да изброи осемнадесет училища за периода от първи до девети клас.

Преди да постъпи в прогимназията, майка му го обучаваше къщи. Всяка сутрин сядаше край кухненската маса и четеше уроците, упражняваше се в правопис, решаваше аритметични задачи, а тя редовно, на всеки половин час, се отбиваше при него, за да го проверява дали напредва с учебния материал. Тогава живееха само двамата и на него това много му допаднаше. Може би просто защото се чувстваше център на нейното внимание. Нали сега той и само той бе мъжът в къщата. Освен това много му харесваше всяка вечер да се настаняват един до друг на дивана пред телевизора. Въобще не желаше да я дели с някой друг.

Те се местеха непрестанно, но не от една област в друга — както се случва, когато те подгони някаква прозаична необходимост, а от щат на щат.

Калифорния, Арканзас, Мисури, Ню Йорк. Често се случваше да тръгват набързо, да опаковат трескаво цялата си оскъдна покъщнина и да потеглят посред нощ към следващия адрес в съседния щат. Веднъж дори не им остана време да съберат всичките негови играчки, даже и любимата му кукла с униформата на зелените барети.

Мисълта за майка му го накара да се почувства неспокоен. Спомни си колко бе енергична навремето. Вечно бе в движение, не знаеше нито миг покой. Вече дори не бе сигурен как бе изглеждала тя тогава, в онези отминали години. Помнеше само дългата ѝ кестенява коса и бледото ѝ лице, което бе толкова меко, когато го докосваше. За нещастие бе изгубил всичките ѝ снимки, до една, заедно с дрехите си, с любимите си комикси и картите си за мачовете по хоккей. Всичко това се случи при поредното трескаво бягство от един от неговите приемни, т.е. временни, родители, определени от службата за социални грижи. Майк, така се казваше той, беше автомеханик, който прекалено много си падаше по плесниците като най-полезната възпитателна мярка, за да бъде харесван от едно десетгодишно момче. Не можеше да си спомни цвета на очите на майка си, нито дори как звучеше смехът ѝ. Изтеклите години бяха заличили толкова много от неговите спомени за нея и сега

тя присъстваше в тях само като блед образ, дори по-скоро като сянка, вечно изплъзваща се от протегнатите му ръце.

Като довърши остатъка от хамбургера си, Болдън смачка на топка салфетката, доизпи си кока-колата и излезе навън. Вече бе приключил с учението. Както и с всичките онези досадни приемни родители. До гуша му бе дошло от техните непрестанни караници и плесници. Не искаше никога повече да си има вземане-даване със сто и двадесет килограмови мъжища, които бяха способни да премажат противниковите играчи само с един по-як тласък, когато играеха американски футбол.

Зад ъгъла, както винаги, го причакваше слабичкият Фил Грабовски.

— Здравей, Томи! — провикна се той.

Болдън вдигна ръка и го плесна по дланта, а после го прегърна през кльощавите рамене, за да притисне главата му към гърдите си.

— Не се дърпай, приятелче. Остани така, гушнат до мен — ласкаво му заговори, като рошеше косата му.

— Хайде, стига! — задъхано изрече Фили, докато се опитваше да се освободи от яката прегръдка на приятеля си. — Засрамваш ме.

Фил Грабовски беше от онези хлапета, които винаги са тъжни, може би защото бе от най-ниските и най-слабите физически, мършав, само кожа и кости, дето се вика, и вечно паникьосан от нещо си. Е, все още не бе достатъчно пораснал, за да го налегне някое страхотно акне, но върху лицето му вече бе избила първата едра младежка пъпка. И той като Томас никак не се чувстваше добре у дома си. Родителите му вечно спореха дали да се разведат или не и това безкрайно огорчаваше Фил. Любимата му тема бе как ще може да яде до насита, когато най-после му позволят да си свали шините от зъбите. Но въпреки всичките си притеснения, Фил Грабовски сега бе тук, на улицата, а не в училището, където би трябвало да бъде в този час. Тъкмо заради това Томас Болдън го чувстваше като свой искрен и безкрайно предан приятел.

— Наистина ли ще го направиш? — попита Фил. — Сериозно? Прекалено е рисковано, дори и за теб.

— А как иначе ще изкараме стотачка? Концертът е в петък. За нищо на света не искам да изпусна шоуто на „Ролинг Стоунс“. — Болдън започна да имитира свирене на китара, като си припяваше

мелодията на „Браун Шугър“. Беше облечен с джинси „Левис“, а на тениската му бе щампована групата — онова изображение, което бяха избрали като свое лого за турнето им през 1974 г. в Северна Америка. Джинсите му бяха доста тесни, ризата — стара и изпомачкана, но с нея му беше безкрайно уютно. Поне не беше мръсна. Болдън имаше навика да се пере, сам си готвеше и въобще сам се грижеше за себе си. Майчето от последната двойка негови приемни родители още от самото начало му бе заявила, че няма намерение да бъде „нечия слугиня и робиня“.

Не, тя искаше само да се докопа до четиристотинте долара, които държавата ѝ осигуряваше, ако даде на Томи Болдън една кушетка за спане в същата стая заедно още с шест други хлапета, всичките на неговото дередже. Бяла измет. Скоро, много скоро тя няма да бъде за него нищо повече от един блед образ, чезнещ назад в неговото душевно огледало за обратно виждане. Както и всички останали от областта Линкълн. Не, не му бяха потребни пари, за да види на живо „Ролинг Стоунс“. По-скоро му се искаше завинаги да се измъкне от този проклет град Додж. Искаше да замине колкото можеше по-далеч от Чикаго, и то веднъж завинаги.

Свел глава, той пое по пътя към Брукхърст. Небето бе покрито с облаци и всеки момент можеше да завали. Студеният вятър понесе една цигарена кутия надолу по тротоара. Болдън се наведе и я взе, за да провери дали вътре нямаше някоя случайно забравена цигара.

— Майната ти! — изруга и захвърли празния пакет зад гърба си.

Щом измина няколко километра, момчето успя да забележи в далечината високите сгради от червени тухли, издигнати там по проекта „Кабрини-Грийн“. Знаеше, че не бива да пресича булевард „Мартин Лутър Кинг“. Щом не си чернокож, за теб никога няма да бъде безопасно да се мотаеш на север от този булевард. Достатъчно опасен бе и кварталът, в който сега живееше. От двете страни на улицата бяха подредени паянтови къщурки, повечето с прашни, овехтели стени. На някоя ѝ липсваше преден прозорец, на друга в покрива зееше широка дупка, а следващата можеше да се нуждае от нови предни стъпала. Всичките тези съборетини до една бяха боядисани в мръсносиво.

Беше средата на април, но последният сняг бе паднал само преди три дни. По тротоарите още се виждаше сняг, отдавна почернял от

уличната кал. Болдън се заигра на прескачане на заснежените участъци, като през това време си подвикваше имената на атолите или местностите, станали прочути с битките срещу японците през Втората световна война: Мидуей и Уейк, Гуадалканал, Тулаги^[1]. Или централните провинции във Виетнам: Куанг Три, Бин Дин, Да Нанг. По онова време сериозно се замисляше дали да не постъпи във флота.

— Майка ми ще ме убие, ако разбере, че пак се мотая из крайпътните канавки — обади се зад него Фил Грабовски.

— Не мога да повярвам, че толкова те е шубе от твоето майче — срязва го Болдън. — Вече си на петнадесет. Би трябвало да й кажеш в лицето с какво искаш да се занимаваш.

— А ти така ли се оправяш с своята?

— Горещо-долу. Също като с всичките досегашни. Вече съм имал към тридесетина майки.

— Само че не са истински.

— Но пък са съвсем истински, когато започнат да мрънкат също като своята.

— Само защото е загрижена за мен.

— Тогава сири да се оплакваш! — прекъсна го Болдън и се обърна назад, за да се изправи гърди в гърди срещу своя приятел. — Може би пък тя да не е чак толкова лоша.

— Може би не — съгласи се Фил. — Поне няма да ме изостави.

— И моята не ме е изоставила.

— А защо си е тръгнала? Никога не си ми казвал.

— Защото е трябвало да свърши някаква работа.

— Каква работа?

— Не знам, но ми каза, че е нещо много важно за нея.

— А ти как си разбрал? Нали си бил само на шест?

— Защото го разбрах.

— А може би пък ти просто да си въобразяваш прекалено много неща. Поне майка ми така казва.

Болдън се замисли върху тази забележка. Наистина не минаваше ден, без да се запита какво би могъл да стори, за да накара майка си да остане.

Може би ако беше по-любвеобилен с нея, по-забавен, по-умен, по-разговорлив, чевръст и сръчен или просто ако бе по-красив или пък

по-послушен може би, въобще по-добър във всичко, това щеше да я накара да остане при него. Сви рамене и хладно промълви:

— Може би майка ти има право.

Той напъха ръце в джобовете си. Двете момчета продължиха да крачат все така мълчаливо през следващите двадесетина минути. Едва когато наближиха мястото, забави крачките си и разкри плана си пред Фил Грабовски.

— Той влиза в къщата всеки ден в единадесет — започна Томас, — а после я напуска към единадесет и пет. Така че ще разполагаме с достатъчно време да проникнем вътре, да грабнем парите и да се измъкнем навън.

— Сам ли живее?

— Винаги е сам.

— Откъде знаеш?

— Просто го знам и това е. Мислиш ли, че иначе щях да си губя времето да се навъртам тук и по цял ден да следя какво става?

— Ама този тип наистина ли има пари?

— Точно с това се занимава — събира ги от онези наркомани, които се влачат тук до късно през нощта.

Мъжът, когото Болдън възнамеряваше да обере, беше пласьор на наркотици. А мястото, което беше подбрал, беше известно като свърталище на наркомани, за което в училището се разправяха какви ли не страховити легенди. Някои дори твърдяха, че се използвало и като нощен приют за убийците от мафията, докато други се кълняха, че там се извършвали зловеци тайнствени ритуали за заклинания и призоваване на духове. Всяка вечер, до късно през нощта, това място се посещаваше от доста хора — между тридесет и петдесет на ден. Някои си купуваха дрогата още от вратата. Но други изчезваха вътре, за да се пазарят на спокойствие. Една доза вървеше по десетачка. Той предполагаше, че всеки клиент купуваше между десет и двадесет. Така че, както и да го смяташе, вътре би трябвало да намерят около три хиляди долара.

— Какво ще използваме? — попита Фил.

— Бойни тояги — отвърна Болдън.

— Тояги? Ти какво, да не си правиш майтап с мен? Наркопласьорите носят пистолети. Всички го знаят.

— Достатъчно е да имаме бойни тояги — убедено заяви той. — Стига ти само да знаеш как да ги използваш.

По-късно характерът на Томас Болдън бе един от източниците на сериозна загриженост. Това отчасти се дължеше на неговата неспособност да се приобщава към която и да било група в училището, а също и заради наследствената му обремененост. Майка му го бе напуснала, когато е бил само на шест години. Никога не бе виждал баща си, дори и на снимка. Все пак не беше чернокож, нито латиноамериканец, китаец, евреин или поляк по произход. Поне не можеше да се отрече, че Болдън си беше чисто английско име. В Чикаго, където всеки беше дошъл отнякъде, ирландците си оставаха тази етническа група, която той чувстваше като най-близка и към която може би с основание би могъл да се причисли.

Докато се ровеше из лавиците на кварталната обществена библиотека, той бе попаднал на една книга, посветена на ирландската борба с тояги. Написаното в нея успя да го убеди, че ако използваш тоягата или дългия боен прът, това съвсем просто наглед приспособление може да се окаже не по-малко смъртоносно от всеки пистолет. Досещаше се, разбира се, че трябва да се съобразява и с това, че тази книга е била написана преди стотина години, но от друга страна, се надяваше да предизвика изненада с тоягата, което да се окаже важно предимство.

Като протегна ръка зад гърба си, Томас измъкна от колана си две къси бухалки, дълги по около тридесетина сантиметра. Бяха дъбови, яки и тежки като чугун.

— Халосай го по врата или отзад по бърбреците. Ще рухне като камък.

Фил зяпаше безмълвно бухалката, която Том му връчи, сякаш бе ръчна граната, чийто предпазител вече е бил издърпан.

— Само гледай какво правя аз и прави същото.

Лесно намериха къщата, въпреки че не се отличаваше кой знае колко от съседните — едноетажна съборетина с изпопадала сива мазилка и прозорци със заковани дървени капаци. Около нея имаше рехав жив плет, а към външната врата водеше изкорубена чакълена алея.

Болдън посочи на Фили нещо до бордюра на тротоара през няколко къщи по-надолу по улицата.

— Червено беемве — прошепна му той и се огледа предпазливо нагоре и надолу по улицата. — Отваряй си очите на четири.

— Но той ще ни види! — опита се да протестира Фил.

— И какво от това?

— Ами ако има пистолет?

Точно в единадесет червеното беемве отново се появи. Колата спря точно пред къщата с олющената мазилка. От нея излезе един мъж в джинси и дълго кожено яке. Беше към тридесетгодишен, с буйна кафява коса. Вървеше леко приведен, сякаш се бореше със силен насрещен вятър. Томас изчака мъжа да влезе вътре, след което набързо прекоси улицата. Знаеше, че четвъртък бе ден за събиране на сметта в квартала, затова двете момчета лесно намериха удобно прикритие зад кофите.

Пласьорът на наркотици се появи няколко минути по-късно. Болдън го остави да се приближи до колата, а после изскочи от прикритието си и се втурна срещу него. Мъжът не успя дори да го огледа — това високо, дългнесто момче, което се нахвърли върху него като побесняло, — когато Болдън стовари с все сила бухалката върху врата и раменете му. И с всеки следващ удар си повтаряше, че това е единственият начин да си осигури свободата.

Мъжът се сгърчи на тротоара, неспособен да издаде дори звук.

— Фил, ела тук!

Фил Грабовски обаче остана на място като препариран.

— Не... мога...

Болдън ритна яростно наркопласьора в бъбреците, а после и в стомаха. Сетне коленичи и затършува из джобовете му.

— Бинго! — изкрещя той и се надигна, стиснал в ръка дебел сноп омачкани банкноти. Опита се да го обърне настрана. В другите му джобове откри една нащърбена лула, ключовете за колата и пистолета, за който Фил се бе закълел, че всеки самоуважаващ се търговец на наркотици винаги носи със себе си. Беше малък калибър, полуавтоматичен, малко по-голям от дланта му. Пъхна го в джоба си.

— Хайде! — извика Томас, изправи се и махна с ръка на Фил. — Да се омитаме! — Затича се към колата и се настани на мястото на шофьора.

— Чакай! — провикна се Фил. — Идвам!

Мъжът още лежеше на тротоара точно между него и колата. И докато Фил се опита да го прескочи, една ръка се протегна и го сграбчи за глезена.

— Къде си се забързал?

— Томи!

Болдън надзърна през прозореца на колата. Пласъорът се опитваше да се изправи, използвайки Фил вместо патерица.

— Удари го! Халосай го здравата!

Фил замахна като обезумял с бухалката си.

— Не ще да ме пусне, Томи!

В този миг се отвори предната врата на къщата. Привлечени от силните викове, трима мъже се скупчиха на предните стъпала. Болдън веднага оцени ситуацията: беше се докопал до парите, до колата и до пистолета. Само след миг можеше да отпраши надолу по улицата, а след десетина минути щеше дори да бъде извън града.

— По-силно! — кресна той. — По главата! — Фил обаче бе загубил ума и дума. Ако бе притичал още когато Томас го бе извикал, нищо от всичко това нямаше да се случи.

— Томи!

Само след половин секунда Болдън вече бе изскочил от колата, стискайки в ръка пистолета.

— Спрете! — кресна той. — Стойте там!

Тримата мъже веднага се заковаха на място. Двама от тях дори вдигнаха ръце.

— Бързо в колата, Фил!

— Ама той не ме пуска!

— Пусни го! — диво изкрещя Болдън.

Наркопласъорът обаче стискаше здраво глезена на момчето с двете си ръце.

— Запалка — задъхано изрече той, като извърна глава към Томас. — Това не е пистолет, а запалка. А вие сте двама шибани глупаци.

Болдън пристъпи към него. Никога досега не бе боравил с оръжие. Огледа набърже дръжката, украсена със седеф, както и фино изработения барабан. Приличаше на истински. Пък и тежеше доста. Нима това бе запалка? Някаква глупава играчка? Внезапно се почувства изигран. Насочи дулото право към наркопласъора и дръпна спусъка. Револверът избумтя. Изстрелът отекна като замахване с бич.

— Прострелян съм! Аз съм прострелян! О, господи! Прострелян съм!

От разкъсаното място в коженото яке на лежащия на тротоара мъж, малко под рамото му, се надигна лек дим.

Фил Грабовски изкрещя. Тримата пред къщата се разбягаха в различни посоки.

— Хайде! — рече Томас вече по-спокойно. — Да се махаме оттук.

Фил обаче остана като прикован на място.

— Какво ти става?

Болдън сведе поглед надолу към ранения. Отзад, откъм гърба му, се появи струйка кръв и потече надолу по тротоара. Тя обаче започна да се усилва, отначало леко, но после все повече.

— Ами сега... — Очите на Фил започнаха трескаво да примигват и накрая той не издържа и се разплака. — Сега какво...

— Просто трябва да се махнем оттук. Няма да кажа на майка ти. Хайде, още сега! — Томас скочи към него и го раздруса за раменете. — Да изчезваме оттук!

Фил се обърна и побягна.

Болдън коленичи край наркопласъора. Пъхна обратно пачката банкноти във вътрешния джоб на коженото си яке. Мъжът беше студен, а пръстите му — вкочанени. Момчето разгърна якето на мъжа, сетне забързано смъкна от гърба си тениската с изображенията на „Ролинг Стоунс“, сви я на топка и силно я притисна към раната.

— Беше глупаво да ме лъжеш, че било запалка.

— Ти си напълно полудял, хлапе.

Само след минута чу първата полицейска сирена. След секунда към нея се присъедини и втората, а после още една. Като че ли целият свят крещеше час по-скоро Томас Болдън да бъде арестуван. Започна да трепери. Осъзна, че бе заменил един затвор с друг, само дето новият щеше да се окаже много по-лош от предишния. „Зандана“, както му викаха на жаргон. Или официално казано: Изправителен дом за малолетни към щата Илинойс.

Отърси се от спомените и се върна в настоящето.

Защо го преследваше Гилфойл?

Нали нищо на този свят не се случва без причина.

[1] Местоположения на победните сражения на САЩ срещу Япония в Тихия океан през Втората световна война. — Б.пр. ↑

10.

Мъжът, който бе приел за свой псевдоним името Натаниъл Пендълтън, седеше зад бюрото си с поглед, вперен в макета на кораба.

— Чудесен е... — прошепна той на себе си. — Наистина майсторска изработка.

Поместен в специално изработен за него стъклен похлупак, макетът в мащаб 1:300 съвсем точно изобразяваше този боен кораб, втори клас, от Атлантическите военноморски сили на Съединените американски щати, построен в корабостроителницата на Ню Йорк и пуснат на вода през 1890 г. Фюзелажът бе изработен от дърво и боядисан в бяло, като под ватерлинията бе добавен бронираният пояс за защита на корпуса от вражеските торпеда. Корабът бе снабден с четири двеста петдесет и четири милиметрови оръдия, скрити във въртящи се оръдейни кули. Втората палубна батарея се състоеше от шест броя сто петдесет и две милиметрови оръдия, както и от петнадесет по-малки оръдия за бърза стрелба по близки цели, а под тях бяха разположени четирите триста петдесет и пет милиметрови торпедни апарата. Дори вимпелите бяха автентични — според упоритите и педантични проучвания, извършени от Пендълтън, точно същите са били използвани през онази фатална февруарска вечер преди повече от сто години.

Затвори очи и за миг замря така, за да усети по-добре пристанищните миризми: уханията на тропическите плодове от товарите на съседните кораби, смесващи се с натрапчивите изпарения от нафтата и машинното масло; съблазнителния мирис на печени пилета, разнасящ се откъм столовата за флотските офицери и пристанищните служители; както и много по-отдалеч достигащия остър мирис на изгорелите стърнища в плантациите за захарна тръстика. Корпусът на внушителния кораб се поклащаше леко от отлива, такелажът проскърцваше, докато се опъваха дебелияте въжета на котвите. Откъм сушата се разнасяха веселите припеви на

оркестрите на местните мариачи. Чуваха се и смехове, подсвирквания и викове. Някъде по-наблизо един от матросите рапортува:

— Лейтенант, приближава кораб пред носа! Малко надясно, откъм щирборда!

И тогава последва експлозията.

Пендълтън подскочи в креслото си с широко отворени от възбуда очи. Виждаше, наистина само във въображението си, ослепителния пламък, мълниеносно обхванал палубата пред него, след което килът се наведе опасно надясно, откъм щирборда, за да поеме надолу към дъното на пристанището на Хавана. Тръсна глава и предметите в стаята отново застанаха на фокус.

Бил е там. За бога, сигурен бе в това.

Нетърпеливо скочи от креслото и нервно закрачи около макета. С лявата си ръка погали стъкления похлупак. Според официалните рапорти причината за взривяването на кораба си оставаше неразгадаема мистерия. Само че той знаеше истината, горчивата истина. Една мина с прикрепена към нея малка котва се бе сблъскала с носа на кораба и бе разкъсала неговия корпус. Истинският ужас обаче бе настъпил броени секунди след това, когато се бе взривил бункерът с мунициите. Жалко, много жалко за прекрасния боен кораб и за стотиците жертви, ала това бе една горчива необходимост. Корабът наистина беше прекрасен. Но взривяването на кораба „Мейн“ бе дало повод на САЩ на 25 април 1898 г. да обявят началото на Испанско-американската война. Испанските колонии Куба, Пуерто Рико и Филипините се бяха превърнали в протекторати на САЩ. Бойният девиз на американските морски пехотинци в тази война бе: „Помнете Мейн!“.

Долови нечие присъствие зад гърба си.

— Е? — попита той. — Как е разбрал? Стилман е в дъното на цялата история с Томас Болдън, нали? Те са го вербували.

— Не — отрече Гилфойл. — Той е чист.

Пендълтън рязко се извърна.

— Повтори пак!

— Болдън не знае нищо.

— Но все трябва да знае нещо. Името му фигурира във всичките ни доклади. Бил е определен като „Заплаха от четвърта степен“. Ти сам го каза.

— Но сега ми се струва, че не знае нищо.

— Предполагам, че си го разпитал.

— Именно това е причината днес да дойда.

— И? — властно запита Пендълтън.

— Никога досега, при всичките ми разпити, не бях се натъквал на по-невинен човек. Той не се опитваше да се прикрива; въобще не се помъчи да ми разиграва някаква игра. Нито пък се страхуваше, че ще бъде жестоко изтезаван. Подложих го на пълната програма изпитания. Не се съмнявам, че през цялото време беше искрен докрай.

— А Стилман?

— Очевидно е, че това име нищо не му говори.

— Но нали фигурира в докладите? Имаше улики... следи.

— Ще се наложи да проверим възможността Цербер да ни е заблудил.

Пендълтън се върна при бюрото си и се зае да рови в документите, пръснати върху него. Внезапно поклати глава и ядосано удари с юмрук върху купчината хартия.

— Ето! Виж! Колко много телефонни обаждания. Има от сряда, от четвъртък, петък. Само не ми казвай, че Цербер е допуснал грешка. Забрави ли, че цялата тази система струва на правителството осемстотин милиона долара? Не, не може да има грешка!

Гилфойл обаче не отстъпваше от своето мнение. Стоеше притихнал край бюрото, скръстил ръце на гърба си.

— Може да става дума за некоректно подадени данни. Забрави ли принципа ГИГО^[1]? Пък и работим с пълен капацитет едва от няколко месеца насам. Съществуват толкова много възможности за грешки, че...

— Неверни данни ли? — изуми се Пендълтън и скептично поклати глава. — Та нали Цербер получава информацията директно от Ма Бел^[2]? Ние изобщо не можем да нареждаме на цялата тази проклетия къде да търси данни и къде — не. Тя, системата, сама ги намира. Хм, значи казваш, че си имаме работа със заплаха от четвърта степен? Та това означава наличие поне на четири индикации за враждебни намерения. В подобна ситуация Цербер не би трябвало да допусне грешка. Та това... това просто не е възможно. — Пендълтън си пое дъх и замислено потърка пръст по устните си, докато гледаше

изучаващо Гилфойл. — Може би е време да признаеш, че машината знае повече от теб.

Гилфойл не каза нищо.

В подобни случаи, когато той се сковаваше така, напълно неподвижен, Пендълтън започваше да се съмнява да не би събеседникът му да е само една балсамирана мумия.

Обзет от нетърпение, Пендълтън нервно закрачи към високия френски прозорец. Погледна на север към река Потомак, виеща се като огромна черна змия. Зад нея, някъде далеч към хоризонта, се извисяваха мемориалът на Линкълн, блестящото на слънцето езеро до него, монументът на Джордж Вашингтон и внушителният купол на Капитолия, отчасти закрит от прииждащите облаци. Гледката като че ли го омагьоса. Седалището на върховната власт на най-могъщата империя в цялата история на човешката цивилизация. Постигание, което би могло да принуди дори древните римляни да умрат от завист. И той, Пендълтън, бе тъкмо тук, в центъра на тази величествена сцена. Като играч от голяма класа. И като важна действаща сила, с която всички наоколо бяха длъжни да се съобразяват.

Кръстосал ръце пред гърдите си, както бе издокаран в скъпия си костюм с жилетка, с блестящи копринени ревери, той чудесно можеше да служи като образ на патриций. Беше на шестдесет и седем години, висок и слаб, със строго лице с обикновено скептично изражение, което във филмите неизменно е запазено за дипломатите и шпионите от най-висока класа. Беше истински, неподправен продукт на своето време, роден за господар, така както и баща му, така както неговият баща преди него и всичките поколения назад чак до славната епоха на Американската революция. Би могъл дори да мине за красив, ако не се броят веждите му, прекалено гъсти и рунтави като шипков хресталак, които му придаваха донякъде вид на див и непредвидим човек. От възрастта обаче косата му бе започнала да пооредява и да губи черния си цвят, все повече отстъпвайки пред настъплението на сивия. Мажеше я с крем „Брил“ и педантично я сресваше на две половини, като повечето от нея падаше надясно. Тази си прическа не бе променял още от 1966 г., когато служеше във Виетнам като млад офицер от морската пехота. Не виждаше причини и сега да я променя. Толкова мили на сърцето му спомени бяха свързани с тази прическа от младини.

Извърна се и отново погледна към Гилфойл.

— Тогава къде според теб е проблемът?

— Имаше засечка.

— Трябваше да се досетя. Ти си единственият в моя списък, който предпочита да ми съобщава добрите новини по телефона, а лошите лично. И така?

— Осъществяването на плана започна перфектно. Но след това нещата се объркаха.

— Изясни се.

— Болдън е пребил доста лошо един от хората ми. Щом лекарите приключат с него, ще го прехвърлят в централното полицейско управление в Плаза.

— Искаш да кажеш, че е в затвора? — Пендълтън примигна забързано. Сърцето му се разтуптя. — Това не е засечка. Това е равносилно на ядрена бомба.

— Имаме хора и за такива ситуации. До обяд нашият човек ще бъде чист.

— Нима искаш да ми кажеш, че един банкер от „Харингтън Уайс“ е бил по-добър от един подизпълнител от „Сканлън“, определен като „способен да взима решения“?

— Точно така.

— Но нали говорим за отлично тренирани убийци? За онези от специалните части. За зелените барети.

Гилфойл кимна и сведе поглед. Имаше вид на човек, който се канеше в следващия миг да поднесе извиненията си.

— При все това ви съветвам да го оставите на мира. Болдън е твърде зает делови млад мъж, както впрочем сам знаете. И както вече отбелязах, той е чист.

— Не, вече не е — опроверга го Пендълтън. Шокът му премина в ярост. Не можеше да си позволи подобни издънки. За нищо на света не можеше да допусне да го разиграват така. Не и в неговия сектор. Останалите нямаше да му го простят. — По-скоро бих казал, че знае всичко.

— До него са достигнали само няколко откъслечни фрази. При това за него тези фрази са напълно лишени от смисъл. След седмица дори няма да си ги спомня.

— Не ме интересува какво ще се случи след една седмица. А това, което ще стане след два дни. Не можем да допуснем някой да

започне да слухти и дебне по петите ни.

— Ситуацията е по-сложна. — Гилфойл още веднъж започна да обяснява какво е положението с онзи служител на „Сканлън“, намиращ се в момента в затвора в Ню Йорк, както и това, че Болдън и неговата приятелка са съобщили на полицията описанията на другите двама мъже от „Сканлън“, които ги бяха нападнали — Уолтър Рамирес, или Вълка, и Еймън Джеймисън, или Ирландеца. — Ако нещо му сторим, полицията може да ни заподозре. Би било трудно да се намесим в разследването на едно убийство. Представям си какво описание им е дал Болдън и за мен.

— И момичето ли е замесено?

— Не, тя е извън играта — успокои го Гилфойл.

Пендълтън неспокойно се помръдна в креслото си. Явно се бяха натъкнали на сериозен проблем, но поне от онези, на които можеше да се намери решение. Той със сигурност разполагаше с необходимите средства.

— Погрижете се да го отстраните. Дискредитирайте го. Лишете го от всякаква възможност да живее нормално. Щом като не можем да го убием, то поне можем да свършим следващото, което ще ни поведе в правилната посока. Можем да го накараме да пожелае да беше умрял. О, да, и онова момиче... най-добре ще е да я отстраним от сцената. Това впрочем ще бъде урок за Болдън да си държи занапред устата затворена.

Гилфойл го изглежда замислено, но нищо не каза. Накрая само кимна.

— Е, тогава добре — рече Пендълтън. — Решено е. — Той удари с ръка по бюрото си, после стана и пое към макета на бойния кораб. — Видя ли това?

Гилфойл се доближи към него край стъкления похлупак.

— Забележителен е.

— Разгледай го по-отблизо. Макетът е направо съвършен. Изработен е от един холандец в Кюрасао. Истински майстор. Струва ми десет хиляди долара. — Пендълтън вдигна ръка към макета, като че ли не само искаше да го докосне, но и да се върне в онази отдавна отминала епоха. — Потънал е на дъното заедно с двеста и петдесет невинни души. Всичките те са били прекрасни момчета, добре обучени матроси, ентузиазирани, готови да се сражават до смърт. Дали са

живота си за Америка, за да може да заеме полагащото ѝ се място на световната сцена. Хаваите, Панама, Филипините, Хаити. Пет години след като този кораб е отишъл на дъното, всичките те са били наши. Понякога единственият начин да постигнеш нещо с да пролееш малко кръв. Макар че проклета да е такава слава.

Гилфойл се наведе, за да прочете името на бойния кораб, гравирано на месинговата табелка.

— Помнете *Мейн!* — прошепна той.

[1] ГИГО, ЛИФО и ФИФО са трите принципа в обработката на прекъсванията в компютрите. — Б.пр. ↑

[2] Жаргонно — съкращение от имената на щата Масачузетс (където е централата на Бел Къмпани) и Бел Телефон Къмпани. — Б.пр. ↑

11.

Когато прекрачи през вратата, Болдън завари Йода сгушен край плота в кухнята.

— Вече си буден, така ли? Или въобще не си мигнал тази нощ?

Огромният оранжев котарак го удостои с бегъл поглед и се прозина широко. Мъжът мина покрай него, влезе в кухненския бокс и включи лампата.

— Искаш ли мляко?

Вместо отговор Йода вдигна лапа.

Болдън остави чинийката на пода и наля в нея малко мляко.

— Нека Силата бъде с теб.^[1]

На телефонния секретар имаше единадесет съобщения. Десетото гласеше:

„Хм, Томас, здравей. Проверих във всички спешни отделения в болниците, ала никъде не те открих. Сега съм си у дома. Обади ми се колкото може по-скоро, веднага щом се прибереш. Обичам те“.

Болдън незабавно позвъни на Джени. Тя му отговори още след първото позвъняване:

— Томас? Къде си?

— Здравей. Аз съм — отвърна той. — Току-що се прибрах. С мен всичко е наред.

— Къде беше? Толкова се разтревожих.

— Е, това е дълга история. Важното е, че съм добре. Съжалявам, че не ти позвъних по-рано.

— Няма нищо. Получих последното ти съобщение. Впрочем къде беше досега? Чаках на улицата цели двадесет минути, но полицаят настоя да отида в болницата.

— Успях да взема часовника ти.

Последва пауза. Болдън чу как Джени изхлипа, но веднага се успокои, щом чу приглушения ѝ смях. Въздъхна уморено и замислено потри горната част на носа си. Щеше му се тя сега да бе тук, до него.

— Искаш ли да обядваме заедно? — предложи той. — Тогава ще си поговорим за всичко, което напоследък ни сполетя.

— Мога да дойда още сега.

— Трябва към осем да съм на работното си място. Чака ме онази сделка с „Джеферсън Партнерс“, за която ти споменах.

— Не отивай днес — рече Джени. — Аз също ще си взема почивен ден. И ще отидем на нашето място. — Тя внезапно смени интонацията и зашепна със загадъчния тон, характерен за руските шпиони: — Ще направя тъй, че да се убедиш, че си струва, приятелю.

— Не, не, не мога да си позволя да отсъствам — обясни ѝ той. Въпреки усилието си не можа да прикрие нервността в гласа си.

— Имам нужда от теб! — умоляващо продължи тя и отново смени тона си. — Хайде, зарежи всичко и ела. Веднага!

— Джен, нима не разбираш? Това е много голяма сделка. Хората ще дойдат чак от Вашингтон. Няма начин да отсъствам.

Жената въздъхна.

— Добре, тогава ще се видим на обяд — примири се тя. — И аз имам да ти казвам нещо.

— Няма ли поне да ми подскажеш за какво се отнася?

— За нищо на света. Но искам да те предупредя: заплашва те опасност след това да те отвлека.

— Ако нещата с „Джеферсън Партнерс“ се уредят, може би ще ти позволя. Значи ще се видим на обяд. Точно в дванадесет.

— На обичайното място?

— На обичайното място — потвърди той. — А ти как си? Как е ръката ти? За щастие си се разминала само с десет шева.

— Ама ти откъде научи?

* * *

Болдън включи телевизора. Както винаги превключвателят на каналите бе настроен за маркетинговия борсов канал Си Ен Би Си и само след минута той вече се взираше напрегнато в числата от пълзящата наляво лента в долната част на екрана. Дългосрочните облигации се вдигаха. А пък цената на суровия петрол, брент доставка от плаващите сонди в Северно море, бе спаднала с един долар.

Индексът на токийската борса Никкей бе затворил снощи с петдесет пункта нагоре.

Погледът му се замъгли.

Краун. Боби Стилман.

Болдън затвори клепащи. Колкото и да се опитваше да потисне спомена за апатичния глас на онзи Гилфойл, се оказа неспособен да изтика тези негови думи от съзнанието си. Фактът, че само преди няколко часа онзи мъж бе насочил дулото на пистолета си право в лицето му и дори бе изстрелял един куршум, профучал на милиметри от главата му; фактът, че бе заставен едва-едва да се крепи върху една греда, а след това да се метне оттам в предпазната мрежа, опъната на двадесетина метра по-надолу... Всичко това сега му изглеждаше напълно нереално и някак си безкрайно отдалечено. Това просто *не можеше* да се е случило с него. Не можеше да е истина. Не и през същия този ден, който бе започнал със закуската му с клиентите в „Риц-Карлтън“ в Бостън и бе продължил чак до обличането на смокинга за галавечерята, когато даде на Джени часовника на стъпалата пред Федеръл Хол.

Отвори очи и се втренчи в числата, изтичащи на телевизионния екран. Щом като златото се котираше при 460 щатски долара за една тройунция на лондонската борса за метали, значи всичко бе истина. Доверяваше се и на това, че дългосрочните облигации се вдигаха — щом от борсата съобщаваха, че те се търгуват за пет и три десети, той можеше да се довери на тази информация. Числата винаги бяха нещо реално. И затова можеше да се разчита на тях. Но онова... *Краун. Боби Стилман.* Не можеше да повярва, че се оказва неспособен да проумее този ребус. Затова бе по-разумно да се опита да го забрави. Да прогони от ума си тягостните впечатления от всичките тези събития. Добре че поне владееше толкова ценното умение да изтрива ненужното от мислите си...

След малко младият мъж реши, че ще е по-добре да се опита да хапне нещо. Очакваше го един много натоварен ден, с голямо значение за кариерата му. Отговорността неусетно — като невидимо, но мощно подводно течение — го теглеше към нещо, което не можеше да се види, ала винаги се оказваше по-силно от него. Отиде до хладилника и извади чиния с пържени яйца, солиден къс сирене, резен шунка и половин галон оранжада. От килера пък взе опаковка с витамин С и

четири таблетки от препаратата за подсилване на нервната система „Адвилс“.

Седна на столчето пред пианото и започна с яйцата. Йода скочи и се сгуши до него. Когато свърши, остави чинията на пода. Йода побърза да я оближе до блясък. Какво бихте казали за котка, която харесва сирене и бъркани яйца? Може би затова тежеше към шест килограма.

Забрави го. Забрави за всичко това.

Завъртя столчето и чулна един клавиш с показалеца си. Беше чудесно пиано, антикварно, от прочутата марка „Чикеринг“. Над него на стената висеше оригинален афиш за филма „Янки Дудъл Денди“, от който — в омаята на вече поотминалата епоха на седемдесетте години — му намигаше Джими Кагни^[2]. Пръстите му нежно се плъзнаха по клавишите от слонова кост. За съжаление способностите му като пианист се изчерпваха само с доста скромната мелодия „Китайските пръчици“. Но след като бе купил този доста скъп инструмент, бе взел няколко урока по пиано. Искаше му се да е достатъчно добър, за да може да свири поне три от любимите си мелодии: онова парче от Чарли Браун, „Шумата от опадалите кленови листа“ от Скот Джоуплин, както и „Лунната соната“. Томи Болдън да се извиси чак дотам, че да свири за отмора музиката на Бетовен! Дори и сега, макар да бе толкова изморен, тази мисъл го накара да се подсмихне иронично.

Часовникът над камината показваше шест и десет, когато остави чинията в мивката и пусна малко гореща вода в нея. После отиде във всекидневната и се сви на кушетката, загледан през прозореца към Ийст Ривър. На отсрещния бряг на реката се извисяваха бетонните грамади на квартала Куинс, струпани като някакво подобие на гигантски затвор под сивеещото небе. Той огледа вътрешността на апартамента, в който се бе нанесъл преди четири години. По онова време всичко, което имаше, можеше да се събере само в три куфара и половин дузина кашони, ако не се включваше обожаваното от него кресло с тапицерия от изкуствена кожа „Ногахайд“, любимата му нощна лампа марка „Лава“, както и поставеният в рамка афиш на „Лед Цепелин“ за концерта им в Медисън Скуеър Гардън.

Сега това бе отдавна отминало.

Първата грижа на Джени бе да му създаде вкус. Вкусът, повтаряше му тя, не е нещо вродено, а по-скоро човек се приучва към

него. Според нея признак на изискан вкус бе да се прибере у дома си, за да се отпусне във всекидневната си върху диван в бургундско червено, който обаче да се съчетава хармонично с едно изискано стенно огледало в стил ар деко. Както и да си изпише от каталога оригинално кресло „Еймс“ и палма от Кения, висока цели два метра. Като единственото доказателство за наличието на вкус у Томи Болдън тя признаваше афиша на Джими Кагни, може би защото някога той бе висял на стената във фойето на „Байъграф Тиътър“ на Таймс Скуеър. Също така бе съгласна да приеме като доказателство за добър вкус следобедните посещения в Гринидж Вилидж — едно наистина безкрайно кръстосване из онези безброй антикварни магазинчета и доставчици на мебели, посветени на търсенето на... *истинските неща*. Вкусът, научи той от Джени, се свеждаше и до това да пръскаш луди пари, за да изглежда жилището ти тъй, сякаш въобще не си се кой знае колко много охарчил за мебелировката му.

И така в една влажна есенна съботна вечер, след като посетиха поредния антикварен магазин — Болдън обаче стопроцентово сигурен, че бяха го огледали само преди една седмица, — той не издържа и най-после се разбунтува. През този ден урокът й по изискан вкус бе посветен на един стерео радиоапарат „Макинтош“, с по двеста вата мощност на канал, както и на чифт студийни монитори, с марката на прочутия Джеймс Бълог Дансинг, които като че ли бяха произведени някъде през каменната ера, още повече че от тях се прожектираше записът от концерта на живо на „Ролинг Стоунс“ — оная, най-яката банда, с Мик Джагър начело, дънеше парчето си „Среднощният бродяга“ при сила на звука най-малко осемдесет децибела. Проява на вкус бе също да се ограничи вечерята само до бутилка евтино „Кианти“, спагети с доматиен сос „Рагу“, резен леко препечен чеснов хляб, потопен в маслото, докато доброто старо одеяло, останало още от колежа, с проснато на пода, за да има къде да се изтегне човек, та да съзерцава с наслада всичко това. Но най-несравнимата проява на изискан вкус според Джени бе да правят любов на фона само на светлините на Манхатън, а после да се сбутат в тясната вана, пълна догоре с гореща вода.

Погледът на Болдън обходи пода, където бяха лежали, сгущени под неговото толкова удобно за всякакви цели одеяло, макар и вече доста пооръфано по краищата, като си отдъхваха, докато свещта

догаряше — тя го бе накарала да я затъкне в гърлото на вече пресушената бутилка „Кианти“, със сламката на дъното и восъка, стекъл се по стените ѝ.

— Ужасен вкус. Страхотна памет — бе казала Джени тогава.

Липсваше му.

Изпълнен със спомени за онази целувка на светлината на догарящата свещ, той притвори очи и отпусна глава върху възглавницата. Нуждаеше се от почивка, отчаяно се нуждаеше. Само за няколко минути. За десетина или най-много за петнадесетина...

* * *

Болдън се увлече в неспокоен сън. Сънуваше, че се намира в средата на някаква голяма стая, заобиколен от момчета, по-скоро тийнейджъри. Не, не бяха какви да е хлапаци, а негови отколешни познати. Да, бяха онези „съквартиранти“ от пандиза, които никога нямаше да забрави: Грич, Скудларек, Фили, Денис, Ричънс и останалите. Те тропаха с крака по дървения под и шумно скандираха името му. Тогава той погледна надолу и видя някакво тяло, проснато по очи пред него на пода. Наведе се и го обърна с лицето нагоре. Беше Бойл. Беше мъртъв, вратът му беше гротескно превит в невъзможна поза, а очите и устата му бяха грозно отворени.

— Беше нещастен случай! — изкрещя шестнадесетгодишният Томас. — Стана случайно!

Ала кръгът от момчета се склучи около него, без да престават да повтарят името му. И всичките до един стискаха по един револвер в ръцете си. Същите като онзи, който Гилфойл бе насочил към главата му. Ето че вдигнаха ръце, едновременно, като по команда, Болдън усети как едно дуло се притисна към челото му. В следващия миг те натиснаха спусъците.

* * *

ОРЪЖИЕТО!

Болдън рязко се събуди. Едва тогава образът изплува пред него. Като ненадейно връхлетял го спомен от изтеклата кошмарна нощ. Веднага отиде до бюрото във всекидневната — също ценна антика, от деветнадесети век. Отгоре бе оставен някакъв бележник. Намери и писалка, с която се зае да скицира татуировката, която бе видял на гърдите на мъжа, който желаше смъртта му. Първата скица се оказа ужасна — приличаше повече на някакъв помияр, току-що преживял уличен инцидент. Скъса листа, смачка го на топка и сърдито го запрати в кошчето. Отново започна да скицира, само че този път не бързаше толкова. Върху листа започна да се очертава някаква удължена фигура с доста дълга цев. Щом свърши с контурите, той се зае да я оцветява. Вярно, все още изглеждаше ужасно, ала поне сега успя да улови най-общата представа за видяното. Вдигна листа нагоре, за да го огледа по-внимателно.

Приличаше на старомодна пушка, като онази, с която в началото на деветнадесети век Даниел Бун е защитавал западните граници от индианците. Оръжие на ловец от граничните участъци. Или на трапер? Не, не беше пушка, поправи се той при втория оглед.

Беше мускет.

[1] Известният девиз на джедаите от киносателита „Междузвездни войни“, откъдето е и името Йода. — Б.пр. ↑

[2] Холивудски киноактьор (1899–1986), известен от „Рагтайм“ (първата версия) и още 65 филма. — Б.пр. ↑

12.

Детектив Джон Франсискъс не можеше да повярва на очите си. Само на десетина метра от него един висок брюнет, може би към четиридесетте, който, макар да бе прилично облечен, се облекчаваше на стената на епископалната църква „Сейнт Томас“. Гледката го изпълни с възмущение. Още нямаше осем сутринта, а този тип си позволяваше да се държи край божия храм така, сякаш се намираще наред с градината в задния двор на къщата си.

Франсискъс рязко настъпи спирачките и качи на тротоара полицейската кола, която не бе снабдена с обичайните отличителни знаци. Отвори вратата и се провикна:

— Ей, ти! Почакай!

— Я си гледай... — Мъжът не успя да довърши изречението, защото детективът се нахвърли върху него и го цапардоса по устата. Непознатият политна назад, а дясната му ръка продължи да стиска мъжкия му атрибут, докато урината се изливаше върху него. — Мамка му! — изруга пияндето и примигна изплашено.

Франсискъс се намръщи от алкохолната вълна, която го обля на талази.

— Това, сър, беше урок за коригиране на поведението. Намирате се в своя квартал. Грижете се по-добре за него.

Като клатеше недоволно глава, Франсискъс се запъти към колата си, преди онзи негодник да успее да го огледа по-внимателно. Този вид държане, което наричаше „предотвратяващо действие“, или коригиране на поведението, през тези дни се бе превърнало в обект на всеобщо порицание и отричане. Някои го определяха като прилагане на груба сила или полицейска бруталност. Но дори и да бе така, все пак именно този подход си оставаше едно от най-ефективните средства в инструментариума на полицията и не можеше да бъде напълно отхвърлено. Или поне — както го възприемаше Франсискъс — той просто си вършеше работата като достоен представител на полицията.

Освен това Харлем беше и неговият квартал. Вече тридесет и пет години той служеше в полицейския участък на Тридесет и четвърта улица, като само при по-сериозни случаи сътрудничесе на отдел „Убийства“ към централното полицейско управление на Манхатън. Така че познаваше Харлем като петте пръста на ръката си и отдавна не си правеше никакви илюзии. Преди години целият този район бе заприличал на някаква военна зона, където никой след мръкване не можеше да бъде сигурен за себе си — нито белите, нито черните, нито останалите с всевъзможните междинни оттенъци на кожата. Но сега, след толкова много усилия, вече започваше да се превръща в място, обитавано от почтено трудеца се и енергична общност, с чисти тротоари и горди от себе си обитатели.

Но е достатъчно да започнеш да изпускаш от контрол дори най-незначителните дреболии и ето че цялата идея за подобряване на живота в квартала ще отиде по дяволите. Не, това не биваше да се допуска. Трябва да се преследват бездомните гамени, които са способни най-нагло да се изплюят върху предното стъкло на колата ти, а после да ти поискат един долар, за да го измият и избършат. Както и пияниците, които се преструват, че са портиери, и се опитват да изкрънкат от теб по някой и друг долар, ако се спреш пред „техния“ вход, за да теглиш пари от монтирания там банкомат. Или пък пласьорите на дребно на третокачествена дрога, дебнещи по уличните ъгли. Или мошениците, опитващи се да пътуват в градския транспорт без билети. Както и неуморните аматьори, представящи се за свободни художници, цапаци всяка по-голяма плоскост с пъстроцветните си графити. С една дума: всеки, който загрозява улиците, който смуцава ежедневието на останалите свои съграждани. Детектив Франсискъс никога не бе могъл да понася тези, които си позволяваха да пикаят наред обществени места, а още повече — на фасадата на някоя църква.

Като измина към два километра надолу по пътя, Франсискъс отби колата встрани и постави над арматурното табло надписа „Полицейска кола“. Вдигна глава и се загледа нагоре към извисяващия се пред него скелет на строящия се гигантски небостъргач. Това бе прочутата Хамилтън Тауър. Тази „кула“ беше кръстена, естествено, на Александър Хамилтън, който навремето изградил тук, край това шосе, своята „провинциална“ вила, наричана тогава Чифлика. За Франсискъс

си оставаше загадка защо проектантите на тази грамада бяха решили да поместят толкова много луксозно обзаведени офиси в подобна конструкция с толкова индустриален вид. Засега изглеждаше строителите да бяха завършили едва към двадесетина процента от сградата. Детективът огледа цялата строителна площадка. Единствената кола, която се виждаше там, беше един форд пикап, модел Ф-150. Огледа се, за да види някой строител, провери и дали се движи кулокранът, извисяващ се високо над терена. Ала мястото бе тихо като морга. Франсискъс знаеше какво означава това. Нямахше *dinero*^[1]. Парите, от които Харлем толкова се нуждаеше. Още един подарък, който понякога донасяше на получателя повече главоболия, отколкото полза.

Франсискъс огледа шосето в двете посоки, докато изчакваше пауза в движението на колите и камионите. Строго погледнато, в момента не беше на служба, обаче няколко дреболии не му даваха мира и му се искаше да изчисти всякакви съмнения, за да може довечера спокойно да заспи. Никак не обичаше да пренася в дома си тревогите и главоблъсканиците от службата. За него домът бе единственият му уютен пристан, макар да бе с обща площ само 185 кв.м. — скромна двуетажна къща, с боядисана в бяло дървена ограда край улицата, с морава отзад, напомняща му за отминалите години, прекарани в окръг Рокланд. Обаче в тази къща бе самотен като някой отшелник. Съпругата му бе починала преди три години. А синовете му се бяха преместили много далеч — чак в Сан Диего, където и двамата служеха като шерифи, бог да ги благослови. Така че от много дни насам той живееше сам тук, само в компанията на радиатора, като понякога си задаваше въпроса кой пръв ще си отиде...

По шосето профуча някаква кола, но след нея вече нищо не се задаваше, та детективът спокойно пресече платното. Ала не бе направил повече от пет-шест крачки, когато усети, че го избии студена пот, а сърцето му като че ли пропусна един удар — така ставаше обикновено когато нещо не бе наред с батерията на неговия сърдечен стимулатор. Наложил се да забави ход и припряно да избърше челото си с ръка.

Щом стигна до бараката на началника на обекта, Франсискъс почука веднъж и без да дочака покана, надникна вътре.

— Има ли някой тук?

— Влез — чу се в отговор нечий сърдит глас.

Той пристъпи вътре и показа полицейската си карта, като я задържа достатъчно дълго пред очите на непознатия, за да избегне следващите досадни въпроси. Макар че тези карти не му се струваха добре изработени. Всеки бандит можеше да ги фалшифицира.

— Бих искал да поогледам наоколо — започна детективът. — Имаш ли нещо против?

— Не, ако обаче проявяваш интерес към идеята да поместиш в новата сграда някой нов полицейски участък. Разполагаме с доста свободни етажи. По-точно от първия, та чак до осемдесетия. Можеш да си избереш, който си поискаш.

Началникът изглеждаше по-стар от него, със закръглен от бирата корем и лице, червендалесто като кръмно цвекло. В скута си държеше един екземпляр от днешния брой на „Поуст“. В пепелника на масата димеше цигара, а до него бе оставена голяма чаша с кафе и един наченат пакет бисквити. Франсискъс го огледа набързо, като се питаше как издържа сърцето му при толкова много кафета и цигари.

— Трябва да се кача горе до стаичката на бригадира — обясни му той.

— Ами тръгвай тогава. Вратите са отворени. Асансьорът работи. Само че горе няма какво толкова да се гледа. Ей, за нищо на света да не си посмял да се приближаваш до ръба на плочата, разбра ли ме добре?

— Не се тревожи за мен. Никакво намерение нямам да се хвърлям от високо. — Франсискъс посочи с кимване към строежа. — Не се виждат работници.

— Ами че защото днес сме тук само ти и аз. Шефовете чакат да видят дали някой ще купи апартамент, преди да налят още мангизи в строежа. Ако ти потрябва нещо друго, извикай ме. Само че по-силно!

Франсискъс се подсмихна. Ситуацията явно не беше розова, но поне този тип се опитваше малко да я поразведри.

— Спомена ми, че тази врата никога не се заключвала. Наистина ли я държите отворена по цяла нощ?

— Каж ми, че си правиш майтап, и ще си възвърна врата в градската управа.

— А кой има ключове от вратата на оградата?

— Аз. Но освен мен и още двадесет други задници. Само не ми казвай, че са ти нужни имената им.

— Не. Достатъчно ми е само твоето. Струваш ми се познат отнякъде. Да си работил някога в полицията? — Това всъщност бе само въпрос за отклоняване на вниманието, колкото да го смути поне малко, за да не се мисли за много остроумен.

— Не, сър. Навремето изкарах една година във Виетнам. Стига ми за цял живот. Повече не ща и да чуя дори за униформа.

— Сигурно са ти останали незабравими спомени от Виетнам — подметна Франсискъс и го изгледа в очакване.

— Алвин Дж. Густафсон, на вашите услуги. — Той бръкна в джоба си и измъкна визитката си. — Но можеш за по-кратко да ме наричаш просто Гус. Мисля, че ще е по-добре да те попитам все пак какво дириш тук. Какво точно те интересува?

— Всички само това ме питат, Гус. А пък аз просто искам да се полюбувам на гледката отвисоко.

* * *

Детектив Франсискъс лесно откри стаичката на бригадира на строителите. Оказа се точно такава, каквато би трябвало да бъде според разказа на Томас Болдън. Той стигна до вратата и я отвори. Разкрилата се пред него гледка към Бронкс беше точно такава, каквато му я бе описал Болдън. Нямаше и капка съмнение, че тъкмо това бе въпросното място.

Франсискъс пъхна ръце в джобовете си и се облегна на стената. Ако трябваше да бъде напълно честен пред себе си, би трябвало да признае, че засега поне не разполагаше с никакви идеи, подозрения или поне хрумвания. Просто бе дошъл тук, за да обмисли позадълбочено цялата тази смътна история с Томас Болдън и да се опита да си представи какво се бе случило тук.

Освен това го тревожеше мисълта за онзи мъж в болницата. Нямаше съмнение, че той бе някакъв ветеран от войната във Виетнам, само че въобще не откриха нещо подозрително, докато сверяваха отпечатъците от пръстите му с данните от криминалната картотека. Никакви документи не носеше в себе си и отказваше да каже името си. Всъщност дори не пожела да се възползва от полагащото му се право на един телефонен разговор. Само от това Франсискъс можеше да си

направи извода, че онзи действително бе сериозен играч. Затова сега полицаят бе решил на всяка цена да узнае кой го бе изпратил в центъра на града, за да нападне и отвлече Томас Болдън.

Франсискъс огледа внимателно вратата и столовете, опитвайки се да си представи къде бе седял Болдън, когато са го съборили на пода. И докато погледът му обхождаше килима, той забеляза един малък лъщящ предмет недалеч от основата на бюрото. Взе го. Сребърна игла за яка. Изглеждаше доста скъпа вещ, от онези, които предлагат в „Тифани“ „Да не би Болдън наистина да е някаква важна клечка?“, замисли се детективът, докато я пъхаше в джоба си. Едно малко веществено доказателство нямаше да навреди.

След няколко минути той се върна към асансьора. Докато слизаше до най-долния етаж, Франсискъс мислено прехвърли за пореден път всичките факти, които му бяха известни досега. Господин Болдън вчера, към един следобед, е бил проследен, когато е излизал от офиса си за обяд в „Балтазар“ Заподозреният откраднал клетъчния му телефон, което означава, че е можел да го използва анонимно по-късно през същия ден. Вечерта приятелката на Томас Болдън с била нападната от двама мъже, на видима възраст между двадесет и пет и тридесет години. Задигнали й часовника (подарък за годишнината й, на стойност шест хиляди долара) заедно с един голям поднос от чисто сребро. Болдън се втурнал да преследва крадците, но те го заловили и с пистолет го заставили да се качи на задната седалка на една лимузина. Върнали както часовника, така и сребърния поднос. И докато пътували извън центъра на града, единият от похитителите се похвалил, че служил в армията като рейнджър. Лимузината оставила Болдън и двамата наред една безлюдна строителна площадка в Харлем около половин час след полунощ. Вратата на оградата на обекта била отворена. По всичко личало, че някой е подготвил сцената в бараката на началника на строежа, като дори не забравил да откъсне строителните планове от стените. Всичко било предварително обмислено и грижливо планирано. Разпитал го един мъж на име Гилфойл, който се интересувал най-вече за нещо, което наричал „Краун“, и за това дали не познавал човек на име Боби Стилман. Болдън отрекъл да знае нещо по тези два въпроса, при което Гилфойл насила го изтласкал навън, върху една тясна платформа, намираща се чак на седемдесетия етаж от скелета на строящия се небостъргач. И

когато Болдън продължил да настоява, че абсолютно нищо не му е известно, онзи изстрелял един куршум покрай бузата му, за да се увери, че наистина не го лъже.

На това място Франсискъс спря за миг възстановяването на събитията. Длъжен бе да признае, че ако и на него му бяха насочили револвер към челото, и той би признал, че познава даже някой индиански шаман като ония от приключенските романи. При това господин Болдън въобще не беше от плашливите.

Детективът продължи да подрежда фактите: Гилфойл наредил на своя помощник, с прякор Вълка, да убие пленника, след което напуснал строежа. Дватама паднали в предпазната мрежа, опъната на двадесетина метра по-надолу. Болдън слязъл на партера, изненадал шофьора, като го пребил до безсъзнание, задигнал колата и строшил с нея вратата на оградата. Обаче само два часа по-късно, когато проверили строителната площадка, въобще не открили Вълка или каквото и да било, свързано с тази налудничава история.

Наистина целият този случай може да подлуди разследващия, каза си Франсискъс, докато прекосяваше строителния терен. Човек като Болдън не би се обърнал толкова лесно към полицията. Реши по-късно да го провери изцяло, ако все пак нямаше проблеми с полицейския бюджет. Подхвърли сребърната игла в дланта си. Беше убеден, че всичко, което Болдън му бе казал, бе истина. Съмняваше се само в това дали той не се познаваше отпреди с Гилфойл. Изглеждаше странно да хвърлят толкова труд по погрешка.

* * *

— Гус, тук ли си още? — провикна се той, като почука на вратата на бараката.

— Тук съм, на своя пост, както винаги.

Франсискъс пристъпи вътре.

— Опасявам се, че ще са ми необходими имената на хората, които имат ключове от вратата.

— Знаех си аз. — Густафсон откъсна лист от бележника си и му го подаде. Предвидливият мъж вече бе написал на листа шест имена. — Баща ми винаги ме е учил да бъда подготвен за всичко. Оказа се, че

не мога да си спомня всичките двадесет. Само тези шест. Но ако настояваш за останалите, ще трябва да се обадиш в управлението.

— А то къде се намира?

— В Ню Джърси. „Атлас Венчърс“.

— Никога не съм го чувал. Защо не са сложили никакви табели?

— Франсискъс не беше виждал строеж без рекламни надписи на фирмите, изпълнители на съответните дейности за обекта.

— Имаше. Ама ги махнаха преди няколко дни.

— Да не би хлапетата да са ги наплескали с графити?

— Не. Хората не ни се пречат толкова много. Може би защото този строеж е добре дошъл за квартала и така нататък. А може би понеже им се струва прекалено помпозен или нещо от този род.

— Възможно с — съгласи се детективът и сви рамене, за да покаже, че това всъщност не го интересува чак толкова много. — Впрочем гледката от високото наистина си я бива.

— Нали?

* * *

Франсискъс вече бе изминал около петдесетина метра надолу по Конвент авеню, когато внезапно натисна спирачката. Погледна през дясното предно стъкло на колата към отсрещната старомодна сграда, в стил от епохата на основаването на Федерацията на тринадесетте щата, боядисана в шифонено бледожълто. Отдалеч си личеше, че за сградата се полагат много грижи. Пред портата се вееше американското знаме. Не липсваше и внушителната месингова табела, удостоверяваща, че обектът е под закрилата на Националната служба за паркове и старини. Тогава детективът си припомни, че в каталозите я наричаха „Грейндж“ (Чифлика) — последния дом на Александър Хамилтън, построен една година преди смъртта му. В онази епоха, преди две столетия, тя е била възприемана не толкова като извънградска вила, колкото като провинциална къща. Нищо чудно, след като с каретите са пътували от долен Манхатън дотук за повече от час. От едната ѝ страна се издигаше овехтяла къща от кафяв пясъчник, а от другата — някаква църква, за която обаче явно не се грижеха толкова.

Но защо именно тук?

Тъкмо този въпрос не му даваше мира. Защо ще отвличаш някого в близост до Уолстрийт и после ще го влачиш чак дотук? Очевидно цялото това отвличане е било дело на професионалисти, които са имали достатъчно търпение, за да следят жертвата в продължение на много дни, да изучат навиците ѝ, преди да похитят Томас Болдън. И ако някой е искал да го убие, то защо е решил да го стори именно тук, в Харлем?

Детективът остана задълго загледан в националното знаме, развявано от буйния вятър. Кой знае защо, но не можеше да престане да мисли и за онзи мускет, татуиран на гърдите на заловения мъж.

[1] Мангизи, американски жаргон, думата е с испански корен. — Б.пр. ↑

13.

Фирмата „Харингтън Уайс“ заемаше осем от четиридесет и трите етажа на една от обичайните сгради от сив гранит, намираща се само на две пресечки от Нюйоркската фондова борса. Основана през 1968 г., брокерската къща „Харингтън Уайс“, или съкратено ХУ, всъщност бе нова за Уолстрийт. В сравнение с нейните конкуренти, много от които за пръв път бяха отворили вратите си още преди едно столетие, тя не можеше да се похвали с някакво впечатляващо минало. Нито пък можеше да им съперничи в мащабите на дейността. С активи само от три милиарда долара фирмата можеше да си позволи само две хиляди служители, пръснати из офисите ѝ в Ню Йорк, Лондон, Шанхай и Токио.

Обаче Соломон Хенри Уайс никога не бе се стремял неговата брокерска къща да бъде най-голямата. Предпочиташе да е най-добрата. Роден в Шипсхед Бей в Бруклин, Сол Уайс бе зарязал училището едва четиринадесетгодишен и веднага се бе хванал на работа като куриер към Нюйоркската фондова борса. Работеше усърдно, интелигентно и никога не си позволяваше да проявява необоснован оптимизъм. Всичко това му помогна да напредне необичайно бързо, като премина през всичките стъпала на кариерата — търговец на дребно, специалист и накрая се утвърди като анализатор на финансовите пазари. Недоволен от стила на работа в съществуващите брокерски къщи, той основа своя, чрез която завъртя на борсата парите, спечелени от него, както и малкото, което успя да събере от роднини и приятели.

През шестдесетте години, когато Уолстрийт още бе в плен на чудесното изминало десетилетие и всички се стремяха към уедряване, само около петдесетина от най-могъщите компании диктуваха издигането на борсовия индекс Доу Джонс от скромното ниво 300 до зашеметяващия връх от почти 1000 пункта. Сол Уайс обаче никога не следваше движението на стадото. Неговата цел бе да надвишава нивото на Доу Джонс поне с няколко пункта. Искаше да срита по задниците конкуренцията и да я застави да го моли за милост напред

пода на фондовата борса, осеян със скъсани акции на провалени компании.

Сол Уайс си бе спечелил славата на ловък „сортировач на акции“. Предпочитаната му стратегия се свеждаше да направи в даден момент огромни залози върху акциите само на две или най-много три компании. Някои го наричаха презрително „комарджия“, само че това никак не го притесняваше. Защото за него това не бе хазарт, а добре пресметнат риск. През първата година благодарение на тази стратегия той увеличи капитала си с петдесет процента, а през втората — с още четиридесет и пет процента. Не след дълго се понесе слухът за невероятните му умения да следи борсовите колебания на акциите. И така само за десетина години брокерската къща „Харингтън Уайс“ се разрасна дотолкова, че нейните служители, които първоначално бяха само петима, вече наброяваха пет хиляди души, а активите, които Сол Уайс управляваше, скочиха от един милион долара на един милиард долара. И това бе само началото.

Всъщност господин Харингтън не се занимаваше с ежедневния бизнес на фирмата. Защото такъв човек просто не съществуваше. Сол Уайс си бе харесал това име заради звученето му, донякъде сходно с Хариман. Всички на Уолстрийт отлично знаеха, че „Браун Брадърс Хариман“ можеха да послужат като пример за агресивна компания. Или както Сол имаше навика да се изразява цветисто: „Нито една матрона от Ню Йорк на солидна възраст няма да дръзне да повери наследството на внука си в лапите на една тайфа от алчни и нахакани нийоркски евреи“.

Сол Уайс беше истински продукт на Уолстрийт. Нисък, тлъст, на вид съвсем сепъл и непретенциозно облечен, с големи тъжни очи и добре очертана челюст. Наскоро бе започнал да си боядисва косата, като освен това щедро я мажеше с гел. Предпочиташе да носи костюми на тънки райета, комбинирани с малко по-дръзки ризи. Върху възела на вратовръзките му неизменно блестеше любимата му игла с четирикаратов диамант. Носеше и солиден златен часовник „Бреге“, който често се подаваше изпод ръкавите му с изискани френски ръкавели, по маниера на Джовани Анели — прочутия италиански милиардер, президент на „Фиат“. Никакво значение нямаше, че Уайс никога не бе виждал Анели или че дори не бе посещавал Европа. Просто Сол Уайс разбираше кое бе от класа и кое — не. Обикновено

само един поглед му бе достатъчен, за да я оцени. Може би затова не изпускаше от пръстите си двадесет и седем сантиметровата пура марка „Ромео и Жулиета“ по десет часа на ден и седем дни в седмицата.

И все пак, въпреки цялата си крещяща външност, Сол Уайс бе олицетворение на дискретност. С тих и приятен глас, честен и дълбоко религиозен, на шестдесет и шест години, той се бе превърнал в едва ли не митична фигура сред инвестиционната общност. Казано с други думи, Уайс бе може би последният честен играч на борсата, цялостен и отличаващ се от всички останали дребни и не толкова дребни риби, понеже бе успял да се наложи като най-ценен, меродавен и вдъхващ доверие съветник на най-престижните и най-могъщите корпорации в цяла Америка. Или както биха казали италианските мафиоти, бе превъзходен за ролята на „консиглиере“. С течение на годините той бе получавал безчет оферти да продаде компанията си, при това някои от тях му обещаваха наистина невероятно завишени суми. Ала Уайс ги бе отхвърлил всичките до една. Компанията бе делото на живота му и неговото истинско семейство, като не можеше да се отрече, че му струваше много по-малко от реалното му семейство. Всички го наричаха Сол.

„Харингтън Уайс“ бе концентрирала усилията си само върху висините в бизнеса: институциите, банките и другите брокерски къщи, както и върху най-крупните семейни тръстове. Минималният баланс разчет на кандидатите за честта да станат клиенти на „Харингтън Уайс“ трябваше да възлиза поне на десет милиона долара, като, естествено, се предпочитаха клиенти, опериращи с повече от петдесетина милиона. Фирмата на Сол отдавна се бе утвърдила като безценен помощник при сливанията или придобиванията на други, предимно конкурентни компании, владееща всичките тънкости на сложните финансови консултации и всичките тайни на доста засуканото корпоративно право и антитръстово законодателство. Престижът на „Харингтън Уайс“ се удвояваше дори само от обстоятелството, че предпочиташе да предоставя скъпоплатените си услуги единствено на внимателно подбран тесен кръг от корпорации и компании.

А що се отнася до котировките ѝ сред магнатите на Уолстрийт, „Харингтън Уайс“ се радваше на отлична репутация като несравним майстор в печеленето на изгодни сделки за своите клиенти, т.е. сделки,

които почти винаги се оказваха печеливши. Някои борсови агенти коментираха оживено дарбата на Сол Уайс „да превръща всичко, до което се докосне, в чисто злато“, само че всъщност не ставаше дума толкова за късмет или интуиция, мислеше си Болдън, докато преминаваше през въртящите се врати. Всичко се дължеше най-вече на упорития труд. На дългите часове, прекарани над балансовите отчети и диаграмите за печалбите и загубите на съответния клиент, както и на прогнозите как да се превърне компанията му в солиден играч на борсата. Едва след тези стотици часове, посветени на старателни анализи и внимателни оценки, се стигаше до решението за това какво е нужно да се предприеме, за да се вдигне рейтингът на компанията.

Томас Болдън плъзна своята карта за идентификация през скенера и едва тогава получи свободен достъп през въртележката на пропуска за служителите на „Харингтън Уайс“.

— Добро утро, Андре — поздрави той и кимна към най-близкия мъж от охраната. — Добро утро, Джамал — приветства Томас и втория охранител.

— Здравейте, господин Болдън.

Томас побърза да си проправи път сред скупчената тълпа в коридора, за да се добере по-скоро до асансьорите, обслужващи зоната от тридесет и петия до четиридесет и петия етаж. Едва успя да се напъха в препълнената вече асансьорна кабина. Беше облечен в черен костюм, синя риза с бели райета, вратовръзка в морскосиньо и палто от мек вълнен плат. В едната си ръка държеше поизносената си, но грижливо излъскана чанта, а в другата — чадъра. Огледа набързо лицата на хората наоколо. Уморени мъже, с тъмни кръгове под очите, заети единствено с мислите за новия работен ден. Жените изглеждаха примирени, макар и обилно гримирани, всичките до една изнервени. Той също не правеше изключение от общото правило.

Излезе от кабината на четиридесет и втория етаж и махна за поздрав на Мери и Ронда, седнали зад рецепцията. Върху плота бяха пръснати като колода карти за игра днешните броеве на „Уолстрийт Джърнъл“ и „Ню Йорк Таймс“. Болдън обаче не си направи труда да вземе някой. Да четеш вестник на работното място означаваше, че сам плачеш за уволнение. По-безопасно би било дори да те заварят зад бюрото ти с отворена бутилка „Джони Уокър“ и димяща цигара в пепелника.

Офисът бе декориран, очевидно, без да се пестят средствата, в стил от Регентството^[1]: дървеният под бе покрит с дебели пътеки от кафяв плюш, тапетите бяха в цвят слонова кост, а коридорите — щедро осеяни с идеално полирани маси от деветнадесети век. По стените бяха окачени старинни картини, изобразяващи джентълмени на коне, заобиколени от ловни кучета. Или старомодни американски бойни кораби. Е, тук-там се виждаха и пасторални пейзажи. В една от нишите имаше дори бюст на прочутия икономист от XVII век Адам Смит.

Точно в седем и тридесет офиса започна да се изпълва с живот. Докато Болдън крачеше по коридора, той успя да зърне повечето от директорите, вече заели местата си зад масивните си бюра, занимаващи се с отговорите на последните имейли или сортиращи деловите записки за днешните заседания или докладите на аналитиците на финансовите пазари. Или пък заети с обмислянето на следващите ходове, които биха могли да донесат на фирмата нови печалби. В „Харингтън Уайс“ се наблягаше преди всичко на духа на партньорство. Всички постъпления се заприходяваха старателно и в съответствие с тях се определяха премиите на най-успешно работилите началници и служители. Или казано на прост уличен жаргон, там важеше древното правило на пещерните ловци от праисторическите времена: каквото убиеш, това ще обядваш.

— Здравей, Джейк — поздрави Болдън и надникна в един кабинет. — Благодаря ти за снощи. Дарението беше... изключително щедро. Честно казано, дори думи нямам, за да изразя...

Чернокосият дребен мъж бе забил нос в екрана на компютъра си.

— Ти го заслужаваш, Томи — отвърна той, без да откъсва поглед от екрана.

Джейк Фланаган, шеф на отдела за инвестициите, пряк началник на Болдън.

Бяха изминали шест години, откакто Томас Болдън бе започнал да работи за „Харингтън Уайс“ — отначало само като един от многото черноработници, получаващи по осем хиляди долара годишно плюс премиите за проявявано усърдие. Първите му успехи обаче му донесоха и първото повишение — преместиха го в отдела за сливанията и придобиването на нови клиенти, където прекара безброй часове в уморително боравене с всичките възможни финансови инструменти, само и само да осигури на компанията набелязаната като

основна цел тлъста печалба. Най-трудни бяха оценките на действителната цена на някоя от компаниите, клиенти на „Харингтън Уайс“. Какво ще стане, ако компанията X увеличи приходите си с два процента? Или с три? А при нарастване с четири процента? Или ако успее да понижи разходите си? Следваше безкрайното лутане сред десетките комбинации, предназначени за възможно по-точното оценяване на дълбочината на джоба на клиента.

От отдела за сливания и нови клиенти го преместиха на още по-престижно място — отдела за капиталовите пазари, където му се наложи да усвои редица нови умения: как да оценява ценните книжа, как да реагира на първичните оферти за закупуване на акции на новопоявилите се на борсата компании. Научи се да се справя с дълговете на компаниите, най-вече с тези от мецанина — дългове без покритие под формата на ценни книжа, за които банките кредитори имаха право да решават как да бъдат погасявани, и затова те често носеха солидни приходи. Научи се да издирва и купува или продава джънковете — третокачествени по ценност облигации, акции и ценни книжа, разпръснати сред голям брой зле котиращи се компании, които обаче при обединяване в портфейла на един брокерски посредник можеше да натрупат значителни суми. И какво ли не още. Изкачването на следващото стъпало му позволи да навлезе в истинското банково инвестиране. Сега вече имаше право да отделя по три дни седмично за визити на компаниите, негови клиенти, за да споделя с тях идеите си какво ще е най-изгодно за тях да купят, в кои свои подразделения да инвестират, какви печалби биха извлекли от офертите на вторичния фондов пазар. Томас Болдън вече беше наистина представителен инвестиционен посредник, е костюм за хиляда долара, криещ в чантата си книжа, които можеха да задоволят изискванията дори на най-амбициозния председател на управителен съвет на някоя компания. От „Харингтън Уайс“ решиха дори, че ако се усмихва по-често, ще носи повече печалби, заради което му платиха разходите за зъболекаря, който трябваше да се погрижи за избелването на зъбите му.

— Адам, госпожице Ивлин — поздрави той двамата асистенти и се отдръпна, за да минат.

Болдън знаеше имената на всичките служители. Беше си поставил за цел да ги научи.

Докато минаваше покрай гардеробната, той остави там палтото и чадъра си, след което прекоси коридора, за да си вземе две чаши кафе — едната за себе си, а втората за асистентката си Алтия.

Преди една година той бе издигнат за директор и го преместиха в дирекцията за специалните инвестиции, където се занимаваха предимно с поддържането на отношенията с нарастващия контингент от частни акционерни фондове. Така сред клиентите на Томас Болдън се наредиха компаниите от каймака на деловия свят, като „Халоран Груп“, „Олимпия Инвестмънтс“, „Атлантик Ориентъл Груп“ и „Джеферсън Партнерс“.

Тези частни акционерни фондове често действаха като доста щедри финансови спонсори и се занимаваха основно с изкупуването на позакъсали компании, докато ги вдигнат на крака, а след няколко години вече ги предлагаха за продажба със съответната печалба за тях. Но за да осъществят тази стратегия, акционерните фондове трябваше да съберат още капитал от инвеститорите, опериращи на фондовия пазар. Можеха да се намерят фондове от най-различни мащаби: от петстотин милиона долара до шест или дори седем милиарда долара. Най-важният клиент на Томас Болдън бе „Джеферсън Партнерс“, тъй като се очакваше в най-скоро време този фонд да се ликвидира и разпродаде срещу солидната цена от близо десет милиарда долара. Точно тази вечер Болдън бе поканен да присъства на официалната вечеря във Вашингтон, окръг Колумбия, за да помага на господин Джеферсън в убеждаването на последните от по-твърдоглавите акционери, които все още се противопоставяха на това решение.

Задачата му като директор в отдела за специалните инвестиции бе да се ослушва за новини относно компаниите, които търсят кой да ги изкупи, и да нашепва за своите разкрития на ухото на всеки от клиентите. Такива компании можеха да бъдат изтъргувани публично, т.е. на фондовата борса, или собствеността върху тях да бъде продадена чрез частни преговори в тесен делови кръг — разбира се, без да се вдига излишна шумотевица. При това нямаше абсолютно никакво значение с какво точно е свързан предметът на дейност на съответната компания: текстилни изделия, финансови услуги, стоки от първа необходимост или нефт. Единственото по-важно бе размерът на компанията. Частните акционерни фондове, с които работеше Болдън,

не проявяваха склонност към купуването на каквото и да било, ако се оценяваше на фондовия пазар за по-малко от един милиард долара.

Заради крупния мащаб на сделките Дирекцията за специалните инвестиции, или ДСИ, наподобяваше първокласен отбор, в който всички играчи бяха звезди. Работните часове бяха доста по-малко, отколкото в останалите поделения на „Харингтън Уайс“. Много по-малко на брой бяха и внимателно подбраните клиенти на дирекцията. Страхотни възможности за имитиране на заетост, докато всъщност нищо не се върши. И разбира се — щедрите премии. Никой не печелеше толкова, колкото охранените котараци от ДСИ. Но и затова си имаше едно солидно основание: близките контакти с техните клиенти позволяваха всяка година поне на един от директорите в ДСИ да напусне „Харингтън Уайс“ и да се залови със свой бизнес в много по-печелившата област на частните фондове. Един съдружник в „Харингтън Уайс“, след като се е утвърдил в професията и си е създал име в бранша, можеше да спечели някъде от пет до двадесет и пет милиона долара. Но за същата работа той можеше да получи от спонсорите от тези фондове пет пъти повече. А това бяха много, наистина много пари.

* * *

— Закъсняваш! — сериозно отбеляза Алтия. Кафявите ѝ очи го огледаха подозрително.

Болдън остави чашата си с кафе на масата, после се промъкна покрай нея в кабинета си и взе закачалката за сакото си от вътрешната страна на вратата.

— Затвори — нареди ѝ Болдън.

— Отвън или отвътре?

— Отвътре.

— Какво не е наред? — попита Алтия веднага щом пристъпи през прага на кабинета му. — Не изглеждаш много добре.

— Имам един малък проблем. Нуждая се от помощта ти.

Алтия затвори вратата зад себе си.

— Ясно.

[1] Епоха в английската монархия в началото на XIX век. — Б.пр.

↑

14.

Беше осем и пет. Телефонният техник погледна часовника си и после нощния пазач, който тъкмо напускаше сградата и прекосяваше улицата в посока Сътън Плейс и Трето авеню. Старият ирландец леко се олюляваше. Техникът много добре знаеше, че това не се дължеше единствено на току-що приключилото изтощително нощно дежурство. Изчака портиерът да изчезне надолу към пресечката, после напусна удобното си топло убежище, което му предоставяше камионетката, за да влезе във фоайето на Сътън Плейс 47.

Махна с ръка на пазача от дневната смяна и с небрежен жест му показа разрешителното си за днешната проверка на телефонната инсталация в сградата. Беше облечен в униформата на „Веризон Къмпани“. На кръста му висеше колан за инструментите. Но докато чакаше пазача да прочете документа, избягваше да го гледа в очите, затова говореше с ниско сведена глава. Така създаваше лъжливото впечатление за скромен и боязлив служител, въпреки внушителния си ръст. Никак не му се искаше служителят да забележи подутия му нос или пресните белези по брадичката и шията му. След размяната на няколко задължителни фрази с пазача Вълка взе асансьора към сутерена и провери разпределителната кутия за всички телефонни линии в сградата. За по-малко от минута изолира линията към апартамент 16-В. Подслушвателното устройство, което бе инсталирал преди няколко седмици, си бе на мястото. Всички разговори се предаваха към централата, скрита на най-горния етаж на сградата, откъдето сигналите се препредаваха чрез сателитна връзка към оперативния център във Вашингтон.

Мъжът остави инструментите си на пода и отново се качи в асансьора, за да стигне до шестнадесетиятаж. Двете брави марка „Шлаг“ въобще не го затрудниха. Само след минута вече бе в апартамента на Томас Болдън. Свали работния си колан и го пусна на пода, после си сложи чифт хирургически ръкавици. Нахлузи върху

обувките си хартиени „галоши“, за да не скърца паркетът. Избърса внимателно отпечатъците си от бравата.

Мяяууу.

Вълка се завъртя на пети, стиснал двуострия нож между кокалчетата на пръстите си. Върху кухненския плот се бе настанил най-големият персийски котарак, който някога бе виждал. Отпусна ножа, а ударите на сърцето му се поуспокоиха. Котаракът вдигна лапа за поздрав и наклони глава.

— Господи — промърмори Вълка, докато прибираше ножа. Никой не му бе казал за котката. Пожертва една минута да я погали по гърба, макар че по принцип не харесваше котките. Никаква лоялност. Това им бе основният недостатък.

Беше роден като Уолтър Родриго Рамирес в Суидад Хуарес, Мексико, но откакто се помнеше, се наричаше Вълка. Според неговите схващания вълкът бе най-благородното животно на Земята. Ловуваше единствено когато се нуждаеше от храна. Първата му грижа бе семейството. Бе лоялен към глутницата. И беше най-опасният звяр в гората.

Всеки сантиметър от гърба му бе покрит с цветна татуировка на вълк, готов за скок. Ако човек се вгледаше във вълчите очи, можеше да види плячката му — ловец, вдигнал безпомощно двете си ръце във въздуха. Ловецът бе истинското зло. Той, Уолт Рамирес, беше вълкът.

Защита на слабите. Закрила на невинните. Громи враговете си и побеждавай всяко зло в името на Бога.

Това бе кредото на Вълка.

А този бе начело в списъка му. Болдън бе ловецът. И злото. Скоро щеше да вдигне ръце, молейки за милост. Но нямаше да я получи. Нито капка. Никой не можеше да си позволи безнаказано да унижава един вълк.

Започна да претърсва от вътрешността към вратата на апартамента. Банята. Спалнята. Всекидневната. За едър мъж се движеше удивително безшумно, с уверени стъпки. Беше се научил как да борави с всякакви инсталации в тренировъчния военен център по секретни операции и специални бойни средства. В продължение на шестнадесетгодишната си военна служба ги бе усъвършенствал в такива горещи зони като Кувейт, Босна, Колумбия и Афганистан.

Специалността му бе елегантно неутрализиране на врага. Или казано вече не толкова елегантно, бе известен като човекомелачката.

Вече от три години не носеше униформа, макар че не бе престанал да служи на страната си. По настояване на командващия си офицер Вълка се бе оттеглил от активна служба, за да работи за една компания, тясно свързана с висшите етажи на властта. Компанията се наричаше „Сканлън Корпорейшън“ и вършеше мръсната работа на военните. Заплащането бе четири пъти повече, отколкото получаваше като сержант в армията първа категория. Освен това имаше възможно най-скъпата здравна осигуровка и полица за застраховка живот на стойност 250000 долара. Всичко това, взето заедно, напълно компенсираше уволняването му от армията четири години преди възрастта за пенсиониране. Вълка имаше съпруга и три деца, по-малки от седем години, които трябваше да облича и храни. Ала най-важно за него бе, че с тази работа помагаше Америка да бъде силна у дома и в чужбина.

През последните две години Вълка бе преследвал терористи из дивите планини на Хиндукуш на територията на Афганистан и Пакистан, както и по границата между тях, където цареше пълно беззаконие. Щом откриеше някое „лошо момче“, се обаждаше на „вълчата глутница“, определяше периметъра си на действие и преследваше плячката си до падането на нощта. Издърпваше антената, поставяше слушалките на ушите си и пускаше някое парче на „Металика“. Когато улучваше мишената, кръвта му бясно изпомпваше адреналин.

Но залавянето на „лошите момчета“ бе само половината от работата му. Другата половина бе разпитът. Времето бе от критично значение. За десет минути противникът можеше да избяга или да бъде заловен. Или един американски войник да живее или да умре. Така гледаше Вълка на нещата. В черно и бяло. Не вярваше на празните приказки, че мъченията не вършели работа. Вършеха и още как. Всеки би издал дори невръстната си дъщеря, ако му дерат кожата жив. Не можеш да лъжеш, когато нажеженото острие на армейския нож те реже на ивици. Понякога чуваше писъците им, но това не го притесняваше кой знае колко.

Дълг. Чест. Родина.

Това също бе част от кредото му.

Америка бе дала шанс на баща му — мексикански емигрант без пари и образование и без никакви умения. А сега баща му притежаваше процъфтяваща фирма за химическо чистене в Ел Пасо и наскоро бе отворил втори магазин от другата страна на границата, в Суидад Хуарес. Караше червен кадилак. Американските лекари оперираха заешката устна на сестра му. Резултатът беше едва забележим белег и едно ново красиво лице. Сега тя бе щастливо омъжена с деца. Американските военни го бяха научили, че великата кауза изисква жертви. Това го бе направило истински мъж. Денят, в който Вълка получи американско гражданство, бе най-щастливият в живота му. Всяка сутрин и вечер се молеше за здравето и живота на президента.

А сега един задник като Болдън се опитваше да прецака всичко. Пъхаше си носа там, където не му беше работата. Беше се сдушил с някакви шибани, изперкали левичари, които си въобразяваха, че знаят повече от шефовете във Вашингтон. Вълка огледа апартамента, модерното обзавеждане, шикозната стереоуредба и невероятния изглед, откриващ се от прозорците. Болдън притежаваше прекалено много, за да мърмори по адрес на системата. Вълка нямаше да го допусне.

Седемнадесет минути по-късно бе приключил с претърсването на апартамента. Само едно нещо привлече вниманието му: късче хартия в кошчето за отпадъци. Почеркът бе небрежен и нечетлив, ала той веднага го разпозна. Обади се на Гилфойл, за да му докладва какво бе открил.

— Този тип обича да си пъха носа навсякъде — додаде Вълка, преди да приключи разговора. — Освен това не е от тези, които ще забравят какво са им сторили.

15.

— Необходим ми е списък на всички компании, купени и продадени от моите клиенти през последните двадесет години — заяви Болдън, след като Алтия се настани в стола пред бюрото му.

— Искаш... какво?

— Списък на компаниите, които моите клиенти са купили и продали. Тази информация може да се намери в бележките към техните оферти. Въпрос на време е да ги преровиш и да препишеш тези данни.

— Но защо се обръщаш към мен? Нали имаш сътрудници? Защо не повикаш някое от онези млади момчета, които обичат да работят по-усърдно дори и от теб?

— Бих искал ти да го свършиш.

— Съжалявам, Том, но цялата ми сутрин вече е заета. Първо ще трябва да се занимавам с три от твоите пространни отчети за разходите, а после...

— Алтия! — Избухна толкова внезапно, че въобще не успя да се удържи. Просто му се изплъзна от устата. — Направи го. Моля те.

Алтия кимна, но той видя, че е сърдита.

Също като половината от секретарките в офиса, тя беше самотна майка, принудена да се труди по десет часа дневно, за да може да осигури по-добър живот за сина си. Родена бе в Сейнт Бартс^[1] и говореше отлично френски, а испански владееше дотолкова, че да може да ругае чистачките латиноамериканки, когато не подреждаха както трябва бюрото на Болдън. Без обувки беше висока само метър и петдесет и три, но това не ѝ пречеше да прилича на кралица, докато прекосяваше коридорите в офиса. Беше крайно арогантна, високомерна и много темпераментна. Но умът ѝ беше като бръснач, бе ефективна и лоялна. В един свършен свят тя би постъпила в някой университет, за да излезе оттам с отлична диплома.

— Започни с „Халоран“, след което трябва да продължиш с „Атлантик Ориентъл“ и „Джеферсън Партнерс“. Намери бележките по

офертите за всеки фонд, който тези компании са учредили. Отзад, в приложенията, е списъкът на всичките им предишни трансакции. Там трябва да е записано името на всяка купена от тях компания, както и колко са платили за нея, за колко после са я продали и колко процента от цената са върнали на инвеститорите. Интересувам се преди всичко от имената на тези компании и от техния основен бизнес.

— Всъщност какво точно търсиш?

— Ще знам, когато го видя.

— Но ако ми обясниш по-конкретно, това много ще ме улесни.

Болдън се наведе напред над бюрото си.

— Просто направи това, което ти казах. По-късно всичко ще ти обясня.

Алтия завъртя очи и въздъхна. В гърдите ѝ отново се надигна раздражение. Стана и отвори вратата.

— Мястото за срещата ти с „Джеферсън Партнерс“ е преместено в конферентната зала на четиридесет и втория етаж. В осем часа — рече, преди да излезе.

— Кой го потвърди?

— От „Джеферсън Партнерс“ — Франклин Стъбс и онази, „графинята“, Никол Симонет.

— Твоята любимка? — усмихна се Болдън.

— Жалко, че не е толкова хубава, колкото е звучно името ѝ. Това създание явно по рождение си е било грозно.

— Бъди по-милостива към нея, Алтия — рече Болдън.

— Аз да бъда по-милостива, така ли? А ти знаеш ли откъде е тя? От Бейън, Ню Джърси. И на всичкото отгоре си въобразява, че може да говори френски по-добре от мен!

— Явно разполагаш с отлична шпионска мрежа. Не искам и да мисля какво можеш да изровиш, ако решиш да се заловиш с мен — промърмори Болдън, докато тършуваше из папките върху бюрото си. — Има ли още нещо за днес?

— Среща с финансовия комитет в десет. Интервю с онова момче от Харвард в единадесет. Конференция с Уайтстоун в единадесет и половина. Обяд с господин Шпрехер в дванадесет. А после...

— Обади му се и прехвърли обяда за друг ден. Имам други планове.

Алтия вдигна поглед от бележника си.

— Не можеш да пропуснеш обяда с господин Шпрехер — заяви тя с абсолютно сериозен, нетърпящ възражения тон. — Никой не може да си позволи да пренебрегва шефа на комитета по компенсациите само две седмици преди раздаването на премиите.

— За днес съм обещал на Джени да я заведа на обяд.

— Няма да стане. Този ангажимент е записан в графика ти още преди месец. Той е запазил маса в „Ле Сирк“ и е наредил на Марта да отмени всичко от програмата му за следобеда до четири, а после, за шест часа, е записан за масаж в клуба си. Очевидно възнамерява да си прекара добре.

Болдън нетърпеливо потропа по бюрото си. Явно нямаше как да се отърве от този делови обяд. Цялата работа бе там, че не той определяше премиите на Алтия. Така че ако не отидеше на този обяд с господин Шпрехер, тя никога нямаше да му го прости.

— Добре — примирено въздъхна той и погледна часовника си. Джени точно сега влизаше в час. Щеше да може да ѝ се обади чак след един час, когато ще има почивка. — Напомни ми да позвъня на Джени, когато изляза от срещата с „Джеферсън Партнерс“.

Алтия все още клатеше глава, когато напусна кабинета му.

— О, да, Томи — провикна се тя, докато прекрачваше прага. — Щях да забравя. Имаш нещо на бузата. Може би се е залепило някакво късче хартия или нещо подобно. Ще намокря една салфетка и ще дойда да го почистя. Трябва да си имал наистина тежка нощ.

Болдън пое дълбоко дъх и извади от джоба си листа хартия, върху който бе скицирал онази татуировка. Написа под скицата думите „Краун“ и „Боби Стилман“, а после сгъна листа и пак го прибра в джоба си.

Крайно време бе да престане да мисли само за това, което го бе сполетяло тази нощ, и да се потопи изцяло в работата си.

— Алтия! — провикна се Томас. — Довечера трябва да отлетя за Вашингтон за онзи обяд с „Джеферсън Партнерс“. Може ли пак да провериш подробностите за полета? В колко часа трябва да тръгна оттук?

Докато събираше материалите за срещата, той огледа кабинета си. Не беше голям, може би само пет на три метра, едно от петте подобни помещения от тази страна на четиридесет и втория етаж. Един от прозорците гледаше към Стоун стрийт, а другият — право към

отсрещната административна сграда. Ако долепеше бузата си до стъклото, можеше да види и очертанията на Ийст Ривър. По лавиците бе подредил няколко от снимките си с Джени, както и от младежкия клуб. Имаше и снимка с Джеремая Маккорли, който скоро щеше да завърши обучението си в Масачузетския технологичен институт. Преди два дни Болдън бе узнал, че Маккорли вече е получил предложение за бъдеща работа към университета „Калтех“ в Пасадена. Имаше и снимка с Тоби Матюс, който играеше бейзбол в университета в Остин, Тексас. Както и с Марк Рузвелт, който по-късно завърши дипломатическата школа в Джорджтаун — най-доброто виеше училище от този вид в целия свят. Никак не бе зле за банда осиновени хлапета, и то от Харлем. Той поддържаше връзка с всеки от тях, разменяха си имейли, изпращаха си пощенски картички, уреждаха си срещи по празниците.

Имаше и още една снимка на Болдън — с един, с когото вече не поддържаше връзка. Дариъс Фел. Шампион по шах. Финалист за щата Ню Йорк в националната футболна лига, обаче по-късно той се бе сдобил с незавидната слава на наркопласьор, закоравял престъпник и член на криминална банда. Дариъс бе един от тези, с които му се наложи да се раздели. Но все още продължаваше да се прави на храбрец. Болдън му даваше най-много една година, преди да попадне зад решетките. Или в моргата.

А колкото до текущите бизнес задачи... „Джеферсън Партнерс“... „Трендрайт Корпорейшън“... сделка за пет милиарда долара. Така че най-добре ще е да се съсредоточиш добре, Болдън.

Взе копието от офертата за пределните цени на сделката. Внушителен документ, дебел цели пет сантиметра. На корицата бе изписано кодово име, което бе стандартна практика при сделки, касаещи публично търгувани компании. Компанията, играеща ролята на мишена, бе „Трендрайт Корпорейшън“ — втората в национален мащаб за обработка на данни за консуматорите на всякакви стоки. В нея се съхраняваха статистически сведения за повече от един милиард записи дневно. Когато някой си купуваше кола, „Трендрайт Корпорейшън“ научаваше за това. Когато друг си купуваше къща, „Трендрайт Корпорейшън“ също регистрираше, и то подробно, тази сделка в архивите си. Всички фигурираха там: получателите на обезщетения по застрахователните си полици, длъжници с просрочени

падежи на дълговете си по кредитните си карти. Бизнесът на „Трендрайт Корпорейшън“ се базираше върху това да знае колкото може повече за колкото бе възможно повече хора; по-конкретно се интересуваха да разберат твоето име, възраст, номер на социалната осигуровка, годишния доход, местоработата, промените в заплатата в течение на много години назад, актовете за пътни произшествия и нарушения, криминалното досие, плюс още няколко позиции, запълвани с други лични данни. Всяка личност, регистрирана в базите с данни на отделните компании — което означаваше около деветдесет и осем процента от всичките американци, — беше класифицирана в някоя от седемдесетте категории, сред които можеха да се срещнат такива любопитни класификации като „самотни градски обитатели“, „женени с две деца, които са подали документи за развод“ и „лесно възбудими старци“.

„Трендрайт Корпорейшън“ печелеше, като продаваше цялата тази информация на своите клиенти, сред които фигурираха девет от водещите в страната компании за кредитни карти, почти всички основни банки, застрахователни компании и автомобилни производители, продаващи коли на изплащане. Напоследък към клиентелата се присъедини дори и федералното правителство, което започна да използва базите с данни на „Трендрайт Корпорейшън“ в помощ на своите компютърни системи за профилиране на личности. Използваха тази информация дори и за проверки на пътниците по авиолиниите. В резултат на всичко това „Трендрайт Корпорейшън“ печелеше по три милиарда долара годишно под формата на съкровищни бонове и още четиристотин милиона долара чиста печалба.

Тази сделка бе изцяло негово дело, негово постижение. Нали той бе предложил идеята за нея. Именно той се бе свързал с компанията. Той бе убедил „Джеферсън Партнерс“. И пак той бе надзиравал последвалите събития, особено процедурите по финансирането. Всичко бе подготвил. Хонорарите за „Харингтън Уайс“ се очакваше да достигнат някъде към сто милиона долара. Това щеше да бъде първият му голям удар.

Р. П. Реални пари. При това страхотно много.

Но внезапно видя посивялата лъвска грива на Сол Уайс да се задава откъм далечния край на коридора. Облечен бе в двуредното си

тъмносиньо сако, а от джобчето му се подаваше копринена кърпичка. Размахваше в ръка незапалената си пура. Край него, също толкова припряно, крачеше Майкъл Шиф, административният директор на фирмата.

— Алтия! — отново се провикна Болдън. — Какво стана с проверката на часовете за полетите?

Надникна навън през вратата на кабинета си и я видя седнала зад нейното бюро, потънала в сълзи.

— Какво ти е? — веднага я попита той и се втурна към нея. — За бога, какво се е случило? Да не е нещо с Боби? Добре ли е?

Тя дори не го погледна. Само изхлипа отчаяно:

— О, Томас...

Болдън отпусна ръка на рамото ѝ, но остана шокиран, когато ръката му бе рязко отблъсната. Уайс и Шиф, заедно с двама униформени служители от охраната, се приближаваха забързано по коридора. Лицата им бяха като вкаменени. Невъзможно бе да сгреша при отгатването на намеренията им. Искаха кръв. Той се зачуди кой ли нещастник ще го отнесе този път.

— Томи! — Беше Сол Уайс, протегнал ръка напред. Пръстът му сочеше право към Болдън. — Трябва да си поговорим.

[1] Малък остров в Карибско море, френско владение, недалеч от холандския остров Сен Мартенс. — Б.пр. ↑

16.

Пет етажа под замръзналата земя на щата Вирджиния, Гилфойл прослушваше записа от телефонния разговор между Томас Болдън и Дженифър Данс, който бе засечен от подслушвателната уредба в шест часа тази сутрин.

— Не отивай днес — започна жената. — Аз също ще си взема почивен ден. И ще отидем на нашето място. *Ще направя тъй, че да се убедим, че си струва, приятелю.*

— Не, не, не мога да си позволя да отсъствам — обясни й той. Въпреки усилието си не успя да прикрие добре нервната нотка в интонацията си.

— Имам нужда от теб! — умоляващо продължи тя и отново смени тона си. — Хайде, зарежи всичко и ела. Веднага!

— Джен, нима не разбираш? Това е много голяма сделка. Хората ще дойдат чак от Вашингтон. Няма начин да отсъствам.

Джени въздъхна.

— Добре тогава, ще се видим на обяд — примири се тя. — И аз имам да ти казвам нещо.

— Няма ли поне да ми подскажеш за какво се отнася?

— За нищо на света. Но искам да те предупредя: застрашен си от опасността след това най-безмилостно да те отвлека.

— Ако нещата с „Джеферсън Партнерс“ се уредят, може би ще ти позволя. Значи ще се видим на обяд. Точно в дванадесет.

— На обичайното място?

— На обичайното място — потвърди Томас. — А ти как си? Как е ръката ти? За щастие си се разминала само с десет шева.

— Ама ти откъде научи?

Това бе краят на записа.

Гилфойл бе седнал зад своето бюро от неръждаема стомана на горния етаж в командния център на Организацията. Помещението имаше размери на университетска аула, от онези, в които се четат лекциите в колежа. Осветлението бе слабо, само с умерена синкава

светлина. Многобройният технически персонал дежуреше пред големи компютърни екрани на трите съседни етажа. Всички до един бяха мъже. Всички притежаваха дипломи по компютърни науки, по електроинженерство или от други сродни области на науката от най-елитните университети в страната. И всички доскоро бяха работили за такива водещи в електрониката компании като „Бел Лабораторис“, „Люсънт“, „Майкрософт“ или във фирми с еквивалентен статут, преди да се присъединят накрая към Организацията. Съответно и заплащането им бе подобаващо високо и по-щедро. Сегашната им работа им приличаше по-скоро на забавление, а не на крайно сериозна и отговорна дейност, понеже ги въодушевяваха невероятно и неочаквано разкрилите се пред тях възможности да се посветят на пионерни разработки в тази едва прохождаща област — най-усъвършенстваната и същевременно най-секретната софтуерна система в историята на човечеството.

Климатичната инсталация бе причината за лекото потръпване на металния под. Навън можеше да е горещо дори до тридесет градуса, ала тук се поддържаше стриктно оптимална температура, задължителна за помещение, наблъскано с толкова много и толкова мощни компютри.

— Искаш отново да прослушаш записа? — попита го Хувър, един от техниците, дежурещи пред съседния екран.

— Благодаря ти, Хувър, но мисля, че това ми бе достатъчно. — Гилфойл потропа с пръсти по бюрото, без да откъсва поглед от листа с грубата скица, намерена в апартамента на Болдън. Въздъхна и неохотно призна, че господин Пендълтън имаше право. Може би машината знаеше по-добре от него. На стената насреща имаше три големи екрана. Върху единия се виждаше картата на Манхатън. Мигането през равни интервали оформяше очертанията на камбана в долния край на картата. През определени моменти тези светлини се преместваха по маркираните улици, така че изображението приличаше на електронна игра. Под всяка от светлините мигаше надпис с една от следните трибуквени комбинации: RBX. ENJ. WRR^[1]. Това бяха графични изображения, показващи къде в този момент се намираха тримата му сътрудници. Локализирането им се осъществяваше чрез имплантираните в ръцете им чипове от ново поколение Ар Еф Ай

Ди^[2]. Освен името на своя приносител тези чипове помнеха неговата кръвна група и медицински сведения за неговия организъм.

Сред цялата тази пъстроцветна картина отчетливо се забелязваше мигащата в средата червена лампа.

Интересуваше го проблясващата светлина на ъгъла на Тридесет и седма улица и Пето авеню. Светлината подскачаше напосоки от пресечка на пресечка, сетне изчезна за миг, за да се появи само след няколко секунди на следващата. Множеството небостъргачи в комбинация със силните смущения от десетките хиляди клетъчни телефони в Манхатън затрудняваха проследяването на слабите GPS сигнали, излъчвани от клетъчен телефон или в случая с Томас Болдън — от електронния му бележник „Блекбери“.

Обичайното място.

— Господин Хувър. Донесете ми, ако обичате, разпечатка от трансакциите по кредитните карти на Томас Болдън през последните два месеца.

— Всичките ли? Той има „Виза“, „Мастъркард“ и две карти на „Американ Експрес“ — една лична и една на корпорацията.

— Без корпоративните на „Американ Експрес“. Не ни интересуват служебните му разходи. — За краткото време, през което проучваше Томас Болдън, Гилфойл го бе определил като изключително почтен индивид. Не беше от онези, които ще заведат гаджето си на обяд за сметка на компанията.

— Какво по-точно търсим? — попита Хувър.

— Съсредоточи се върху всички ресторанти в Ню Йорк южно от Четиридесет и осма улица. В интервала от единадесет сутринта до два следобед.

Въпреки че в командната зала температурата беше 20 градуса, на Гилфойл му бе горещо и се чувстваше неспокоен. Извади носна кърпа от джоба и попи челото си. Няколко минути по-късно върху екрана се изписаха данните за всеки обяд на Болдън в центъра на Манхатън. Плащанията с кредитните му карти бяха дванадесет на брой — по-малко, отколкото Гилфойл бе очаквал — в десет различни ресторанта.

Преди десет години Организацията бе купила най-мощния компютър за данните по потребителските заеми: кредитни карти, ипотекы и заеми за автомобили. Макар че междувременно компанията бе продадена, бе инсталиран хитър „задан изход“ или по-скоро

„вратичка“ във фирмения софтуер, позволяващ свободен достъп в реално време до данните на всички потребители.

— Да прегледаме данните от тегленията на Болдън от банкоматите. Ще ти бъда благодарен, ако ги изобразиш върху картата.

Измина една минута. Сините и червените светлини изчезнаха, заменени от проблясващи зелени светлини из целия долен Манхатън. Гилфойл веднага забеляза струпването им около Юниън Скуеър.

— Покажи ми всички ресторанти около Юниън Скуеър.

В периметъра на Юниън Скуеър парк се появиха шест светлини.

— Използвал ли е Болдън кредитната си карта, за да плаща обяд в някои от тези ресторанти? — попита Гилфойл.

— Не.

— Продължавай да търсиш. Провери всичките му телефонни разговори, откакто започнахме следенето, както и имейлите му. Провери всички уебадреси, с които най-често се е свързвал.

Хувър се намръщи.

— Това ще отнеме известно време.

— Постарай се да го съкратиш. След три часа той ще обядва с госпожица Данс и ние трябва да сме там.

* * *

Когато новината за смъртта на Сол Уайс и още по-важно — за бягството на Томас — стигна до него, Гилфойл тъкмо преглеждаше досието на Болдън, за да разбере защо Цербер го бе определил като престъпник от четвърта категория. Цербер беше кучето пазач на Организацията — паралелно свързан свръхмощен компютър, програмиран да търси ключови признаци, определящи потенциалната заплаха в конкретен случай. Данните се взимаха от записани телефонни разговори, самолетни билети, застрахователни сведения, кредитни карти, ежедневни покупки, извлечения от банкови сметки, имена на компаниите, с които работи лицето, както и всякаква друга важна информация. С една дума — всичко, което съществуваше официално за конкретната личност.

С течение на годините Организацията бе купила няколко компании, действащи активно в тези области. И макар че тя се

ръководеше от принципа да ги реструктурира, за да ги продаде по-бързо и с повече печалба, се полагаха всички усилия, за да се осигури постоянен достъп до базите данни на тези компании. Едва след 11 септември 2001 г. по настояване на правителството Организацията започна да прилага обща стратегия за всички компании.

След терористичните атаки срещу Световния търговски център и сградата на Пентагона Министерството на отбраната на САЩ създаде Информационна служба за предотвратяване на заплахи, която да разработи мрежа от свързани помежду си компютърни системи в помощ на разузнаването при прогнозирането и предотвратяването на терористични акции. Програмата официално бе наречена „Тотално информационно следене“, но след като в обществото се надигна негодувание срещу намесата на правителството в частния живот на гражданите и след обвиненията в създаване на Биг Бродър, или всевиждаща и всезнаеща държава като описаната от Оруел, името бе сменено на „Информационна служба за следене на терористи“. Мотото обаче остана същото: *Scientia est Potentia*. „Знанието е сила“.

Информационната служба за следене на терористи представляваше съвкупност от най-модерни технологии, създадени, за да се подпомогнат по законен път властите в проследяването на терористите из цялото земно кълбо и с голяма точност да се прогнозира вероятните им бъдещи мишени. Обработка на данни, телекомуникационно следене, оценка на информацията и установяване на връзки, софтуер за компютърно разпознаване — всичко това бе само част от използваните инструменти. Надигналият се вой на защитниците на гражданските права накара правителството да преустанови програмата. Организацията предложи помощта си да я възстанови. Тайно, естествено. Всички бяха единомдушни, че никой не е по-подходящ за целта. Правителството се съгласи.

Резултатът беше Цербер — по името на злото триглаво куче, пазещо вратите на Подземното царство на Хадес в древногръцката митология. Макар че проектът привидно бе под контрола на правителството, Организацията си бе подsigурила собствен портал за достъп до системата в случаите, когато това се налагаше. Докато заплахите за Съединените щати идваха предимно отвън, за Организацията съществуваша вътрешни източници на заплахи, които тя трябваше да следи. Отговорът на обвиненията, че Организацията

използва Цербер за нарушаване на гражданските права за неприкосновеност на личния живот на средния американец, беше, че всичко това са пълни глупости. В името на един по-добър и спокоен живот на мнозинството винаги трябваше да съществува едно добре информирано малцинство.

Оценката за Томас Болдън като заплаха се базираше на четири признака за враждебност. Трите от тях означаваха „положителен“ резултат, тоест че обектът е източник на потенциална заплаха. Ако признаците бяха четири, това означаваше незабавно установяване на електронно наблюдение. При пет признака се препоръчваше незабавна интервенция, като копие от тази оценка се препращаше автоматично на Групата за вземане на решения.

Гилфойл бе проверил всички признаци. Първият бе вследствие на един телефонен разговор между Болдън и един негов бизнеспартньор. Вторият бе свързан с един имейл, който той бе изпратил на свой приятел от друга инвестиционна банка. Третият се базираше на сканирането на твърдия диск на компютъра му. Четвъртият бе докладът му до Сол Уайс, в който Болдън очертаваше инвестиционната политика на „Харингтън Уайс“.

С жълто бяха подчертани ключовите думи, използвани от Болдън и привлекли вниманието на Цербер: Недоверие. Конспирация. Незаконни операции. „Трендрайт“. Антиправителствени. Монополистични. А също и „Краун“. Процесът се наричаше „извличане на доказателства“ и се свеждаше до откриването на ключови понятия, замаскирани в различни източници на информация, които накрая трябваше да бъдат обобщени.

Докато анализираше поотделно всеки признак и го разглеждаше в съответния контекст, Гилфойл стигна до извода, че Цербер е допуснал грешка в анализа си. В случаите, при които Болдън е използвал тези ключови думи пряко или косвено свързани с името на Организацията, Цербер си бе вадил неверни заключения за наличието на надвиснала заплаха. В края на краищата пък това бе само една компютърна програма. Много мощна, разбира се. Но не можеше от нея да се очаква да предотвратява грешките, допуснати от нейните програмисти. Или поне на този етап на развитие на софтуера.

Но последният признак накара Гилфойл да се замисли. Ставаше дума за изводите на програмата, базирани се на сведенията от

сметките за телефонните разговори на Болдън. Преди една седмица три последователни вечери Томас Болдън бе звънял от дома си до едно имение в Ню Джърси, което впоследствие бе идентифицирано като собственост на Боби Стилман. Гилфойл за втори път провери тези данни. Нямаше съмнение, че този Стилман е обитавал това имение точно през този период. Ала въпреки това Гилфойл бе уверен, че Томас Болдън не го бе излъгал. Очевидно той не познаваше Боби Стилман. Нито пък имаше някаква представа за това какво се криеше зад названието „Краун“.

За щастие Гилфойл бе надарен със способността да надушва неволно допусканите неточности не само в намеренията на дадена личност, независимо дали ставаше дума за добронамерени или за враждебни намерения, но и да схваща много бързо дали човекът срещу него лъже, или говори истината. Винаги, още от началото на всеки разпит, му ставаше ясно дали събеседникът му бе склонен да прикрива дори и част от истината, но тази негова толкова ценна способност започна да се усъвършенства едва след втората година, откакто служеше като полицаи в Олбани, столицата на щата Ню Йорк. От този период нататък той все повече се доверяваше на своя усет и дори го бе усъвършенствал в завидно умение.

Конкретно в онзи ден с неговия партньор по дежурство патрулираха с полицейската кола през Пайнуд, за да отчетат после, че са извършили обичайната обиколка из квартала, когато внезапно забелязаха един бездомник, облечен в шлифер цвят каки, клин и военни боти, да се клатушка по тротоара. От известно време в квартала се бяха насъбрали доста оплаквания от някакъв тип, който се нахвърлил върху една жена, докато разхождала кучето си. Описанието му съответстваше на външността на този скитник. Двамата полицаи, щом го настигнаха, спуснаха стъклото на вратата и го попитаха за името му. Отначало непознатият въобще не им обърна внимание. Като повечето бездомници той имаше вид на психопат, още повече че непрекъснато си мърмореше нещо под носа. Косата му беше дълга и чорлава, а брадата му — сплъстена и гъста. Той продължи напред, като само ги удостояваше с по някой разтревожен поглед. Но нямаше никакви признаци, че бе въоръжен или че имаше враждебни намерения. Дотогава въобще не бе се стигало до инциденти в квартала и бе немислимо да се допусне, че някакви улични скитници ще нападат

полицаи в Олбани. Все пак Олбани не можеше да се сравнява с Ню Йорк.

Гилфойл, който в момента бе зад волана, извика на бездомника да спре. Накрая онзи наистина се спря. Партньорът му отвори лявата врата и го попита: „Какво правиш тук?“. „Имам нещо интересно, което искам да ви покажа, момчета“, изрече скитникът. Приблужи се до колата, все още мърморейки нещо, навярно адресирано към невидимите за полицаите обитатели на неговия свят. Дори се усмихна леко. Повечето хора биха го възприели единствено като безвреден смахнат тип, от онези, които безцелно се шляят по улиците. Обаче още щом се вгледа в очите му, Гилфойл вече знаеше, че той се готви да застреля от упор двамата полицаи. Без да се колебае дори за секунда, Гилфойл, който тогава бе едва на двадесет и три, измъкна от кобура полицейския си револвер, дръпна партньора си назад към седалката и стреля два пъти в гърдите на бездомника. А щом той се свлече безжизнен на тротоара, шлиферът му се разтвори и пред смаяните очи на двамата полицаи се показа огнепръскачка. Дюзата ѝ бе насочена през ръкава право към лявата му длан, а в дясната още стискаше запалка „Зипо“ При последвалите разпити на местните хора, които го бяха познавали, се установи, че скитникът веднъж писал в бележка до вестника на местната католическа мисия, в която се заканват да „засипе ченгетата с адския огън“.

Два месеца по-късно Гилфойл се отзова на сигнал за домашно насилие. Когато с партньора си пристигна на адреса, не завариха жената, която ги бе повикала. Полицаят се зае с разпита на съпруга ѝ, който спокойно им обясни, че тя е излязла някъде да пийне нещо. Мъжът изглеждаше напълно спокоен и откровен, докато им обясняваше, че жена му се ядосала заради залаганията му на комар. Изпълнени с подозрения, Гилфойл и партньорът му претърсиха апартамента, обаче не откриха нито следа от присъствието на съпругата. Апартаментът бе почистен и подреден. Липсваха следи от борба, нямаше доказателства за нанасяне на тежки телесни повреди. Ала Гилфойл се доверяваше преди всичко на интуицията си, така че никой и нищо не бе в състояние да го разубеди, че този мъж не е убил съпругата си. Разбира се, не знаеше как точно е станало, нито защо, но краткият разпит го бе убедил в правотата на подозренията му. Дори не беше точно да се каже, че го подозираше. *Той го знаеше.*

Върна се при съпруга и застана съвсем близо до него — толкова близо, че виждаше само лицето му, но нищо зад него. Затова пък можеше да усети дъха му, да регистрира всяко потрепване на мускулите около устата, да се вгледа в кафявите очи със зелени точици. И точно тогава го запита къде е скрил трупа на жена си. Самообладанието на мъжа рухна като ствол на дърво, поразено от гръмотевица. Облян в сълзи, той ги поведе към килера до спалнята, където в един голям куфар бе натъпкал прегънатото безжизнено тяло на жена си, която бе удушил с голи ръце.

Мълвата за необикновената дарба на Гилфойл се разпространи мълниеносно. Скоро той бе повишен в детектив и му възложиха да разследва най-трудните за разкриване случаи. Пристигнаха психолози от университета във Вашингтон, за да изучават неговите необясними умения. Накараха го да изгледа безброй разпити с детектора на лъжата. Гилфойл винаги безпогрешно определяше кой лъже. После му показаха копия от циркулярните бюлетини на ФБР, озаглавени „Десетте най-търсени криминални престъпници в страната“, и той посочи кой от тях с какво престъпление е свързан. Екип от специалисти от Ди Ей Ар Пи Ей^[3] пристигна, за да поиска помощта му за нещо си, което наричаха „Проект Диоген“. Диоген бе онзи прочут грък, който обикалял къщите в древна Елада, осветявайки с фенера си лицето на всеки срещнат, търсейки истински честни хора. В продължение на много месеци те работиха с него, за да каталогизират таксономията на израженията по човешкото лице. Заедно провериха медицинските анализи и идентифицираха всяко отделно движение на лицевата мускулатура, които лицето на човека е способно да пресъздаде. Накрая ги групираха в 43 категории. Ала въпреки старанията им така й не успяха да предадат уменията му на други полицаи.

Човешкото лице е канава, върху която всеки от нас изобразява всяка своя мисъл, всяка своя емоция. Наистина някои признаци се появяват само мимолетно и бързо се скриват, докато други се задържат за по-дълго и позволяват да бъдат огледани по-старателно. Ако се вгледате отблизо в разпитвания от вас заподозрян, ще доловите присъствието на най-различни видове емоции. Гилфойл обаче, за разлика от повечето си колеги, бе способен да схваща всичките тези признаци почти мигновено и много бързо и безпогрешно да се

ориентира за душевното състояние на човека срещу него. Той притежаваше тази дарба по рождение.

Затова бе сигурен, че Томас Болдън казва истината.

Ала щом вярваше в това, Гилфойл трябваше едновременно да повярва, че Цербер бе подал „фалшив сигнал за положителен резултат“, или казано по-просто, системата бе идентифицирала не този, когото трябваше. Той обаче нямаше право на грешки. Съществуваха регистрираните обаждания на Болдън до Стилман. Щом бе звънял на този номер, би трябвало да се познават.

Гилфойл опипа с пръсти скицата на мускета, нахвърляна от Томас Болдън. Мислено си припомняше всички детайли от срещата им. Отново се озова в онази стая на седемдесетия етаж на недостроената Хамилтън Тауър. Припомни си всяко потрепване по лицето на Болдън, всяко помръдване на устните му, посоката на погледите му. Накрая реши, че трябва още веднъж да се срещне с него. Измъчваше го смуцаващото чувство, че за пръв път може би греша и Томас Болдън бе по-добрият. Никак не му харесваше да го правят на глупак.

* * *

— Хувър — извика той.

— Да, господин Гилфойл?

— Как върви?

— Бавно, сър. Налага се да проверим голям брой разговори.

— Побързай. Трябва да измъкнем нашите хора, преди той да е пристигнал.

Взе листа в лявата си ръка, сгъна го на четири и ловко го напъха в джоба си. Като момче бе посветил много часове на изкуството да стане магьосник. Постепенно ставаше все по-ловък и когато тренираше сам, се справяше майсторски дори с най-трудните номера, научени от другите илюзионисти. Обаче всички го преценяваха като неспособен за магьосник. Може би защото още от самото начало го преследваше един негов недостатък — не умееше да се усмихва приветливо. Затова хората предпочитаха да гледат не лицето му, а само ръцете му.

[1] Съкратено от Еймън Джеймисън, или Ирландеца, и Уолтър Рамирес, или Вълка. — Б.пр. ↑

[2] Най-новата технология за идентифициране чрез радиочестота (RFID, или Radio-frequency identification). — Б.пр. ↑

[3] DARPA — Агенция за разработване на секретни психологически проекти към Министерството на отбраната на САЩ. — Б.пр. ↑

17.

Четиримата минаха покрай Болдън и нахлуха в кабинета му. Единият от двамата униформени мъже от охраната затвори вратата и застана с гръб към нея.

— Томи, моля те, седни на този стол — започна Майкъл Шиф, когото всички в офиса наричаха свойски Мики. Шиф бе административен директор на фирмата.

— Предпочитам да остана нрав, Мики. Какво става?

— Казах ти да седнеш. Твоите желания вече не интересуват нашата фирма.

— Моля те, Том — намеси се Сол Уайс. — Седни. Колкото по-скоро свършим, толкова по-добре.

— Разбира се, Сол. — Болдън се подчини и президентът на компанията го поведе към един от столовете, които обикновено бяха за гости. — Какво става?

— Всичко е свързано с теб, господинчо — заговори Шиф все така агресивно. — Всичко е заради твоите порочни пристрастия. За това, че си опетнил репутацията на една почтена институция и си посрамил човека, който ти даде шанс да се реализираш.

Административният директор на „Харингтън Уайс“ беше дребен и жилав мъж, който се гордееше с редовните си посещения в залата за фитнес, а кожата на лицето му бе с цвета на полиран дъб. Шиф беше господин Пълна осведоменост във фирмата, студенокръвен технократ, който бе надзиравал успешния пробив на „Харингтън Уайс“ на фондовия пазар. Верен на навиците си, той бе облечен в елегантен тъмносив костюм с дискретно райе, от ръкавите, на които се подаваха безупречно белите маншети на ризата му. Косата му бе червеникавокестенява. Болдън забеляза, че корените на космите му вече са посивели. Явно седмицата му е била доста натоварена.

— Мисля, че чух достатъчно — рече Томас. — Никога не съм направил нещо, с което да навредя на „Харингтън Уайс“. — Извърна се към Сол Уайс. — За какво говори той?

Пред кабинета се бе насъбрала тълпа. Секретарки, асистентки и изпълнителни директори, оживено коментиращи, оформящи полукръг от възмутени наблюдатели. В самия център, с гордо вирната брадичка, стоеше Алтия.

— Томас, хм, възникна доста деликатна ситуация — започна Уайс с дрезгавия си баритон. — Тази сутрин ни се обади Даяна Чеймбърс, за да ни информира за недоразумението, възникнало помежду ви късно снощи.

— За какво недоразумение става дума? — запита Болдън.

— Тя те обвинява, че снощи си я нападнал в тоалетната, след като е отказала да прави орален секс с теб. Съжалявам, че се изразявам толкова грубо.

— Имаш ли навика, Том, да удряш жените, когато отказват да правят секс с теб? — нетърпеливо се намеси Шиф. — Да не би да си от онези страхливци, които се чувстват мъже само когато налагат волята си над слабия пол?

— Тя е казала... какво? — смаяно попита Болдън. — Също като него, Даяна Чеймбърс беше един от директорите в „Харингтън Уайс“. Беше хубава, сериозна блондинка, горда с дипломата си от „Йейл“, с дребна, но спортна фигура, с ослепително бели зъби и кафяви очи, които се разширяваха, когато се усмихваше. Работеше в дирекция „Капиталови пазари“, така че двамата често се виждаха. Отношенията им бяха като на добри колеги, но не и приятелски. — Това не е вярно. Нито дума. Снощи говорих с Даяна за не повече от две минути. И със сигурност не съм ходил с нея в мъжката тоалетна. Не съм искал да прави секс с мен, нито пък съм я удрял. Къде е тя? Не мога да повярвам, че е казала подобно нещо. Бих искал лично да говоря с нея.

— Боя се, че това не е възможно — рече Сол. — Тя е в болница.

— В болница?

— Вследствие на твоя удар е получила фрактура на очната кухина — осведоми го Шиф.

— Това са глупости — поклати глава Болдън, забил поглед в скута си.

— Бих искал да можех да ти повярвам, Том — заговори Уайс. — Но ние разполагаме с нейна писмена клетвена декларация за случилото се. Долу те чакат двама детективи, за да те отведат.

Шиф извади една снимка от жълтеникавокафяв плик и я подаде на Болдън.

— Направена е миналата нощ в женската травматология на „Докторе Хоспитъл“. Ще си направиш ли труда да ни обясниш?

Болдън огледа снимката. В близък план се виждаше лице на жена. Лявото ѝ око представляваше ужасяваща моравочерна подутина. Нямаше съмнение, че бе Даяна Чеймбърс. Предположението... не, обвинението, че е причинил всичко това, го разяри. Гневът се надигна като огромна буца в гърлото му, задавяйки го.

— Не съм направил това. Господи, аз никога...

— Тя се кълне, че си го направил — прекъсна го Сол Уайс. — Какво мога да направя, Том? Ръцете ми са вързани. Ти познаваш Даяна. Тя е добро момиче. Не мога да си представя, че ще лъже, също както не мога да си представя, че ти си ѝ причинил това.

— Но тя лъже — настоя Болдън.

— Това ще реши съдът — заяви Шиф. — А сега ще трябва да напуснеш този кабинет. Не чу ли какво ти заповяда Сол? Долу те чакат двама детективи, за да те отведат.

— Почакайте малко — каза Болдън. — Сол, миналата вечер бях на твоята маса. Както и Джени. Едва ли съм могъл да се отдалеча на повече от десетина крачки, толкова много хора се спираха, за да ме поздравят. Видя ли ме да разговарям с Даяна Чеймбърс?

— Виж, Томи, залата беше доста голяма — промърмори Уайс.

— Видя ли ме да говоря с нея? — настоя Болдън.

Уайс поклати глава и раздражено изръмжа:

— Аз те харесвам, хлапе. Ти го знаеш. Но нямам друг избор, освен да повярвам на думите на Даяна. Ако са глупости, то тогава всички ще забравим за това. Но първо трябва да стигнем до дъното на тази история.

Болдън огледа насъбралите си, после изпусна една дълбока въздишка. Щом веднъж излезеше от този офис, никога повече нямаше да се върне. „Харингтън Уайс“ беше не само компания на белите. „Харингтън Уайс“ беше компания на богатите. И най-дребното провинение бе достатъчно, за да те изхвърлят. След като веднъж тази история се разчуе, Болдън винаги щеше да си остане човекът, пребил Даяна Чеймбърс. Никой повече нямаше да иска да прави бизнес с него.

Дори само повдигането на подобно обвинение бе равносилно на професионална кастрация.

Сол бе този, който трябваше да вземе решение. Той бе шефът. Той бе дошъл от улицата. Разбираше как се чувства Болдън.

— Говори ли с нея? — попита го Болдън. — Лично тя ли ти го каза?

— Не. Не съм говорил с нея — отвърна Сол. — Адвокатите й се свързаха с фирмата. Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, ние взехме решение двамата с Даяна да излезете в платен отпуск, докато нещата се уталожат.

— Не мога да отсъствам точно сега — възрази Болдън. — Вече сме пред приключване на сделката с „Трендрайт“.

— Джейк Фланаган ще я поеме вместо теб.

Болдън преглътна. Космите на врата му настръхнаха. А неговата премия? И нея ли щеше да вземе Фланаган? Ставаше дума за най-голямата сделка в кариерата му.

— Това са глупости! — Той скочи от стола и размаха ръце във въздуха. — Пълни дивотии!

Шиф пристъпи напред, за да нанесе последния удар.

— Адвокатите на госпожица Чеймбърс ни уведомиха, че тя ще повдигне обвинение срещу теб и срещу фирмата. Не само за случилото се миналата нощ, но и за твои предишни прояви на насилие, станали в този кабинет.

— Това е някаква грешка. — Погледът на Болдън трескаво обходи помещението, сякаш отговорът можеше да се крие в книгите и документите наоколо. — Даяна сигурно прикрива някого.

— Няма никаква грешка — заяви Сол. — Внезапно лицето му придоби отегчено и раздражено изражение и Болдън разбра, че е против него. — Виж, Томи, нека не усложняваме нещата. Мики е говорил с отдела за жертви на сексуално насилие към полицейското управление и ги е убедил да не те арестуват на работното ти място.

— Да ме арестуват? За какво? Вече ти казах, че нищо не съм направил.

— Ако просто си събереш нещата и слезеш долу...

— Няма да слеза долу, нито ще отида някъде другаде — възрази Болдън. — Не знам какво става... нито защо Даяна е отпредила тези налудничави обвинения, но няма да стоя тук безпомощно и да търпя

всичко това. Всички вие ме познавате от шест години. Спомнете си за работата, която съм свършил за фирмата, както и в клуба. Не съм някакво животно. — Но когато погледна към двамата мъже, имаше чувството, че се е изправил пред каменна стена. — Имате думата ми, че не съм докосвал Даяна Чеймбърс.

— Томи, разполагаме с писмата — каза Уайс. — Любовните признания, които двамата с Даяна сте си разменяли чрез имейли.

— Никакви имейли не сме си писали — отрече Болдън. — Никога през живота си не съм писал любовен имейл на Даяна Чеймбърс.

Уайс поклати скептично глава и сви недоволно устни.

— Както казах, Том, ние притежаваме записи от твоята кореспонденция.

— Това не е възможно.

През цялото време Шиф държеше свитък с листа, който въртеше в ръцете си. Сега го подаде на Болдън.

— Отричаш ли, че си писал това?

Погледът на Болдън пробяга по имейлите. Приличаше на сценарий за сапунена опера. „Обичам те. Нуждая се от теб“. „Хайде да се чукаме в тоалетната“. Все неща, каквито биха си разменили двама влюбени млади егоцентрични банкери.

— Познавам софтуера, който фирмата използва — каза той. — Регистрира се всеки знак, излязъл от клавиатурата. Ако съм писал всичко това от моя компютър, програмата ще го регистрира. По часове и дати, с всички подробности. Покажете ми записите.

— Съществуват различни начини... — обади се Шиф.

— Повикайте експерт още сега. — Болдън пристъпи към Сол Уайс. — Някой, който ще вземе диска от моя компютър и ще разбере кой е проникнал в него. По този начин ще добием представа кой е замислил тази... тази постановка. Хайде, Сол. Спри всичко това. Някой ме е натопил...

— Кой? — грубо го прекъсна Шиф. — Отговори ми на този въпрос. Кой го е направил? Кой е обезобразил лицето на Даяна? Кой е написал всичките тези имейли? Хайде, давай!

Болдън не бе сигурен как да формулира подозренията си. Откъде да започне... Какво да каже...

Разбра, че в този миг изгуби играта. Лицето на Уайс потъмня. Шиф смръщи вежди. Болдън бе изпуснал шанса си. Сякаш температурата в стаята спадна с десет градуса.

— Никой не е ровил в компютъра ти — процеди Шиф. — Знаем, че си имал тайна любовна връзка с Даяна Чеймбърс. Пийнал си две-три питиета, кръвта ти е кипнала и си я замъкнал в тоалетната. Тя не е откликнала на желанията ти, така че си я ударил. — Извърна се към Сол Уайс. — Хайде, достатъчно време изгубихме тук. Вече няма никакво значение какво ще каже той. Всички сме прецакани. Тази история ще свърши в съда и репутацията на фирмата ще бъде непоправимо опетнена.

Уайс отпусна ръка върху рамото на Болдън.

— Виж, Том, за съжаление всичко, което каза Мики, е истина. Ще бъде повдигнато обвинение в престъпление срещу теб и фирмата. Лично аз ще ти бъда благодарен, ако позволиш двамата джентълмени да те изведат от фоайето.

Болдън погледна към двамата от охраната и едва сега осъзна, че не ги познава. Той, Томас Болдън, който обикновено разговаряше със служителите, знаеше имената им, както и по нещо за всеки от тях, никога през живота си не бе виждал тези двама мъжаги. Те със сигурност не приличаха на типичните служители от фирмата. Не изглеждаха склонни към любезничене, нито бяха особено дружелюбни. Явно нямаха проблеми с теглото и зрението, нито със зъбите. Тези приятелчета бяха атлетични и в отлична форма. Също като Вълка и Ирландеца, бяха добре тренирани и много способни.

— Кои са тези? Не ги познавам.

— Хайде, сър — обади се единият от мъжагите и протегна ръка. — Да минем отгук.

Болдън се отдръпна. Едва сега осъзна, че цялото това представление бе продължение на събитията от миналата нощ. Гилфойл не бе приключил с него. Болдън отстъпи назад. Внезапно започна да разбира какъв бе смисълът на случилото се снощи. Нападението и грабежът, пътуването до Харлем, настойчивият разпит относно хора и неща, за които той нямаше никаква представа. Посочи бузата си, настоявайки да я погледнат отблизо.

— Това е обгаряне от барут. Някой се опита да ме убие. Ето за какво е всичко това. Става дума за нещо, наречено „Краун“. За някакъв

тип, за когото никога не съм чувал. Накарайте ги да си покажат гърдите — разпалено настоя Томас и се промуши покрай Шиф, насочвайки се към двамата униформени охранители. — Те имат татуировки във вид на мускет. Убедете се сами.

— Сол Уайс се вкопчи в рамото на Болдън.

— Томи, успокой се. Овладей се. Ние те слушаме.

— Не, не ме слушате. — Болдън се извъртя и отблъсна ръката на Уайс. — Не чухте нито дума от това, което ви казах. Вече сте взели решение, но грешите.

Нямаше намерение да бъде агресивен, но Уайс някак си изгуби равновесие и политна към пода. Шестдесет и осем годишният президент, един от последните почтени бизнесмени на Уолстрийт, нададе жалостив вик и се търкулна към ъгъла. Един милиардер бе нападат от един изпаднал в истерия директор. Един жесток и неуравновесен престъпник бе вдигнал ръка срещу главата на фирмата.

Болдън коленичи, за да помогне на Сол Уайс да се изправи на крака. Мики Шиф го изблъска и подаде ръка на падналия президент.

Един милиардер бе нападат!

— По дяволите! — извика Шиф през рамо. — Изведете Болдън оттук. Веднага!

Един от двамата охранители, този, който бе говорил, разкопча кобура си и извади пистолета.

— Господине! Сега ще дойдете ли с нас?

До този момент Болдън бе успял да контролира чувствата си. Ала само един поглед към пистолета промени всичко. Веднъж вече бяха пропуснали. Втори път нямаше да пропуснат. Снощи се бе отървал като по чудо. Никой не бе очаквал той да оцелее. Но сега цялото това предимство, на което се бе осланял, се бе изпарило. Беше сигурен, че мъжете, които го очакваха долу, не са от полицията и че всичко това нямаше нищо общо с нападението срещу някаква жена. Нищо не става случайно. Всичко беше нагласено. И в този миг миналото отново оживя: недоверието му към властта, необузданата му жестокост, натрапчивата му параноя и най-важното — инстинктът за оцеляване, на който животът го бе научил.

Мики Шиф стоеше до него. Болдън го сграбчи за раменете и го тласна към мъжа с пистолета. Вървеше след него, без да сваля ръка от гърба му, поставяйки мъжа между Шиф и стената.

— Престани, Томи. Не! — изкрещя Сол Уайс.

Дулото на пистолета се вдигна високо, а охраната се опитваше да се промъкне покрай Шиф. Болдън удари протегнатата ръка. Пистолетът падна на пода.

Вторият охранител се опитваше да извади оръжието си.

Болдън изблъска Шиф настрани, наведе се и взе пистолета от пода. В този миг Сол Уайс се втурна напред.

— Приберете оръжията си! — извика той, размахвайки ръце. — Това е Томи Болдън. Няма да го допусна. Няма.

— Пистолетът! — изрева първият охранител.

— Хвърли оръжието! — кресна вторият от охраната и вдигна пистолета си.

— Спрете! Всички вие! — извика Сол Уайс.

И тогава, сред цялата суматоха, проехтя изстрел.

Яркочервена кръв плисна върху прозореца.

Сол Уайс бавно се извърна. За миг остана прав, треперещ, отваряйки и затваряйки уста като риба на сухо. В гърлото му се надигна гъргорене, а очите му се замъглиха.

— Сол! — простена Болдън.

Уайс се свлече на пода. Малка струйка кръв се процеждаше от дупката в средата на челото му.

18.

Болдън успя да си проправи път сред смаяните зрители, струпани в коридора. Профуча покрай Шиф, покрай Алтия, покрай останалите си колеги, всичките съвсем благоприлични хора, чиито физиономии му бяха отлично познати, след като бе работил заедно с тях през последните шест години. Никой не отрони нито дума. Нито пък някой се опита да го спре. Тишината продължи пет секунди, сетне една от жените изкрещя.

Той се затича с все сила. От лявата му страна се редуваха остъклените офиси, достигащи докъм ъгъла на сградата. Отдясно площта на етажa бе разделена на кабинни за по двама служители. Обикновено там работеха анализаторите на фирмите клиенти заедно с помощниците си. За всеки от тях бе осигурен шкаф за документи и копирна машина. Само в изолирани случаи оставаше пространство и за бюрото на една секретарка. В „Харингтън Уайс“ се придържаха към правилото да смесват в общо помещение служителите от всички нива, за да могат заедно да разработват проектите. На жаргон наричаха тази стратегия „кръстосано опрашване“.

Всички, които работеха от тази страна на етажa, бяха чули изстрела. Онези, които не се бяха струпали пред кабинета на Болдън, се криеха зад бюрата си. Останалите вече говореха по клетъчните си телефони. Знаеха какво да правят: щом чуеш изстрел, позвъни на 911. Както се случваше при всеки кървав инцидент в американското ежедневие.

Няколко от тях се втурнаха след него, като отначало бяха по-предпазливи.

Дяволите да те вземат, Сол, мислено изруга Болдън. Защо ти трябваше да се правиш на герой? Как може да се изпречиш между мен и онзи с насоченото оръжие в ръка?

Зави на ъгъла и се затича по коридора, който разделяше четиридесет и втория етаж на две половини. Коридорът бе оскъдно осветен. Профуча покрай гардеробите, през бокса със закуските,

където бяха подредени модерни автомати за продажби, покрай тоалетните и умивалните. Независимо какво още щеше да го сполети, поне едно отсега знаеше със сигурност: никога повече нямаше да работи в „Харингтън Уайс“. Не беше застрелял Сол Уайс, ала това нямаше значение. Също както и това, че никога не бе посягал на Даяна Чеймбърс. Достатъчен бе фактът, че след това Сол бе убит в неговия кабинет. Така че Томас Болдън вече бе завинаги дамгосан. При това с двойно клеймо на позора.

Пред него двойните бели врати разделяха работната зона от зоната за контакти с клиентите. Той трескаво премина през нея и навлезе в рецепцията.

Но охраната на сградата вече бе вдигната по тревога и първото й действие бе да блокира всички асансьори. На приземния етаж щяха да го причакат всичките охранители, дежурни в този момент в сградата. Надолу до четиридесет и първия етаж се извиваше в грациозна спирала вътрешната стълба — това бе стажът, запазен за търговските срещи и за фитнес залата за директорите. От четиридесет и първия стаж стълбите се спускаха до междинния етаж, където се помещаваше столовата на директорите. Компанията „Харингтън Уайс“ заемаше общо десет етажа от високата сграда. Кабинетите на Сол Уайс и останалите шефове бяха на четиридесет и третия. Дотам се стигаше само чрез вътрешния асансьор от четиридесет и първия и четиридесет и втория. За да проникнеш откъм коридора, трябваше да имаш ключ за междинната врата.

Болдън се завтече надолу, взимайки по три стъпала наведнъж. Щом стигна до четиридесет и първия етаж, той се сблъска с двама служители от търговския отдел.

— Застреляха Сол! — задъхано изрече той. — Тичайте горе. Той се нуждае от помощ.

Двамата мъже хукнаха нагоре по стълбите, а Болдън след малко чу виковете им, когато се сблъскаха с онези, които го преследваха.

Четиридесет и първият етаж винаги бе бил по-гъстонаселен от останалите етажи на фирмата. Търговската зона изглеждаше необятна, тъй като заемаше целия етаж от сградата. Бюрата бяха подредени в дълги успоредни линии. Там работеше внушително множество от търговци, които седяха зад бюрата си или стояха изправени край тях, като понякога можеха да си разменят коментари, шеги или хапливи

подмятания, но никога не си позволяваха да безделничат. Никой не изпускаше от очи екраните на компютрите или телефоните с мигащите лампи за заетите линии. Сега бе малко след осем часа, така че към това шумно множество се прибави и пъстроцветната тълпа от обслужващия персонал, разнасящ закуски, бисквити, плодове, безалкохолни напитки, сред които преобладаваха кутиите с „Ред Бул“ и диетична кока-кола.

Болдън сведе глава и чевръсто се насочи към тълпата, за да я разбути енергично с лакти и да си проправи път. Неколцина от неговите приятели му се смееха, а други го сочеха с пръст на съседите си по бюро. Но повечето въобще не му обърнаха внимание. Бяха виждали и по-странни неща.

Търговският етаж бе разпределен според финансовите инструменти, с които се оперираше. Като зави зад ъгъла, той премина покрай бюрата за търговия с американски акции, следваше групата за търговия с чуждестранни акции, а накрая бе групата за валутната търговия. Отделът за работа с облигациите се делеше на звена за корпоративни, конвертируеми и общински облигации. Щом забеляза Болдън, няколко мъже се провикнаха след него, ала той не им отговори. Един по-възрастен служител крещеше на младия си помощник, че ако не открие надеждни облигации, трябва да стане шофьор на камион, най-добре на някой тежкотоварен тир. От циничния му език човек можеше да си помнели, че и той бе работил като такъв. Всъщност деветдесет процента от мъжете и жените, работещи на този етаж, бяха завършили факултетите по бизнесадминистрация в престижните университети от Бръшляновата лига в Нова Англия.

Болдън премина на бегом и покрай бюрата на служителите, разработващи нови проекти, където никой не му обърна внимание. Тази група бе съставена от квантови физици и специалисти по ракетна техника. За тях курсовете по бизнесадминистрация не бяха толкова привлекателни, колкото дипломите и докторатите по квантова физика или математика. Човешките форми на живот не вълнуваха тези момчета, а само числата. Повечето от тях бяха индийци, китайци или руснаци. При това тези чужденци бяха толкова много, че на шега ги наричаха „Нашето ООН“.

Най-доброто в търговския отдел бе това, че там се придържаха към сравнително поносимо работно време. Започваш работа в седем и

си отиваш у дома в пет. Лошото бе в това, че след като започнеш работния ден в седем, докато дочакаш края му в пет следобед, почти никога не напускаш търговския етаж. Там закусвах, там обядвах, пак там си пиеха кафето. Всичко — там. Рядкост бяха обядите извън сградата. Много от търговците прекарвах почти всеки час от деня от тридесетгодишната си кариера, крачейки само върху една и съща работна площ, ограничена само до три на три метра от килима. Болдън предпочиташе своите четиринадесетчасови работни дни, които обаче му давах правото да пътува веднъж седмично до компаниите, които бяха партньори на „Харингтън Уайс“. А два пъти годишно прескачаше, пак с клиенти на фирмата, до приказните карибски острови Сейнт Андрюс или Невис или пък с хеликоптер до Бугабос. Само че сега вече с този живот бе свършено, напомни си той.

Покрай вътрешната преградна стена бяха подредени остъклените кабинети на началниците на отделите и дирекциите. Директорите до един бяха заети с телефонните си разговори или със срещите си с клиентите. В този миг Томас видя Анди О'Конъл, който отговаряше за отдела за конвертируемите облигации, как трескаво остави слушалката на телефона и изскочи от кабинета си. О'Конъл застана в средата на коридора и размахна ръце, сякаш се опитваше да отклони вниманието на разярен бик от някоя корида. „Хванах го!“, провикна се той и нагласи очилата на носа си. Но Болдън веднага настръхна, приведе рамене и се втурна срещу него. С мощния си десен прав моментално го просна на пода и О'Конъл се претърколи по килима.

Новината за убийството на Сол Уайс заля етажата като тихоокеанско цунами. В първата секунда все пак никой за нищо не бе наясно със стопроцентова сигурност. А в следващите няколко секунди надвисна смразяваща тишина. Разменяха си само смаяни погледи. После някои започнаха да шепнат, едва сдържайки сълзите си, докато посягаха към телефоните си, за да се убедят, че бе истина.

Болдън не бе сигурен накъде бяга. Знаеше само, че хиляди пъти бе по-добре да продължи да тича, вместо да остане на място. Последното означаваше да го заловят. А за един невинен не бе препоръчително да бъде заловен. Нуждаеше се от дистанция. От дистанция и време.

— Томас! — Беше Мики Шиф. Този тип имаше глас, мощен като мегафон. Стоеше в началото на коридора, водещ към асансьорите.

Сложи ръце на кръста си. — Хайде, Том, не бягай! — Самата му поза говореше още по-красноречиво за намеренията му. Асансьорите в цялата сграда бяха спрени, а всички входове и изходи — блокирани.

Болдън се обърна назад и го погледна право в очите. Прочете спотаения в тях гняв. Пред него се издигаше междинна стена от дървени панели, зад която се намираше фитнес салонът за директорите. Той продължи нататък покрай стената чак до стъклената врата, от която се влизаше в салона. Вътре, в преддверието, завари две млади жени, седнали на столовете зад бюрото на рецепцията. Те го изгледаха с искрена изненада.

— Мога ли да ви помогна, сър? Моля ви, сър... не можете да...

Болдън забързано заобиколи бюрото и се озова в залата. Никога досега не бе идвал тук. Защото въпреки всичките приказки за „кръстосаното опрашване“ във фирмата се съблюдаваха стриктни правила, забраняващи на началниците да се смесват свободно с пролетариата. Половината от залата бе заета от ултрамодерни тренажори и други, още по-сложни гимнастически уреди, стигащи чак до прозореца, заемащ цялата насрещна стена. Но в случай че не ви допада гледката към парка „Батъри“ и Статуята на свободата, то край всеки уред бе монтиран и телевизор. Всичките телевизори бяха включени и показваха програмата на Си Ен Би Си или на „Блумбърг Телевижън“.

Лявата страна на залата беше запазена само за бягащите пътечки. Край тях други, доста по-сложни механизми очакваха своите почитатели, ала никъде не се виждаше жива душа. Второто помещение се оказа запазено само за претегляне, също оборудвано по последна дума на техниката. Но и то пустееше. Болдън забави за миг ход, докато се оглеждаше за изхода, след което продължи нататък по коридора. Премина през помещението с гардеробните шкафове, парната баня, двете зали за масажи. Часовникът на стената показваше девет часа и пет минути.

— Сър, моля ви...

Томас се обърна с лице към служителките:

— Има ли тук някъде стълба? Трябва да слеза долу.

— Да, разбира се. — Посочиха му бялата врата без надпис на няколко метра по-нататък. — Но къде отивате?

Болдън отвори вратата и се завтече надолу по стъпалата. Над главата му мъждукаше лампа. След един завой стълбата го изведе до задънен коридор, завършващ с кухнята за директорите.

Като всяка самоуважаваща се финансова институция „Харингтън Уайс“ поддържаше собствена кухня. Или по-точно две. На тридесет и осмия етаж имаше кафене, а на четиридесетия — столова, в която сервираха само на директорите и на заместниците на президента. Над него бе другият фирмен ресторант, запазен за официални срещи. На четиридесет и третия етаж пък бяха пръснати по-малки зали за по-интимни срещи, при които секретността е от първостепенно значение.

Вътре завари само няколко от готвачите да разопаковат сутрешните доставки. С изключение на тях, помещението бе пусто. Опирайки се плътно до стената, за да не го забележат, Болдън тихомълком се прокрадна покрай високите шкафове от неръждаема стомана, търсейки служебния вход. Никога досега не бе виждал някой от многото фирмени готвачи извън кухните, което означаваше, че разполагаха със служебен вход. Първо провери край килерите, а после и около обемистите хладилни камери. Накрая се натъкна на една плъзгаща се врата, вградена в стената. Пространството бе възтрасно, ала той някак успя да се напъха в пролуката. Сетне натисна вратата с цялата си тежест и тя поддаде. Отстъпи за миг назад, за да се огледа предпазливо наляво и надясно. Пред него се появи един капак, също от неръждаема стомана, водещ към улея за кухненските отпадъци. Надникна вътре. Явно слизаше много надолу, дори не се виждаше дъното на чезнещата в мрак бездна.

И в този миг го съзря. На отсрещната стена бе монтиран бутон за противопожарната алармена инсталация — червена метална кутия с предпазно стъкло и бяла Т-образна ръкохватка.

След 11 септември 2001 г. фирмата редовно, по-точно два пъти годишно, провеждаше учения по аварийна евакуация на целия си персонал. За целта на всеки етаж бе определян отговорник за действията при опасни инциденти. И когато задействаха алармената инсталация (наистина малко по-тихо, отколкото би било при реална опасност), всеки знаеше къде да застане в редиците от чакащи пред асансьорите, за да напусне сградата, без да изпада в паника. След успешното събиране на партера всичките бяха длъжни да се оттеглят на предварително определените места за евакуация, намиращи се на

една пресечка от сградата. Там се преброяваха всичките служители и помощният персонал. Обикновено броенето се извършваше етаж по етаж. Докато траеше процедурата, никой не се шегуваше. Никой не се оплакваше. Всички разбираха, че не биваше да се шегуват с изискванията на противопожарната защита.

— Дани, претърси цялата тази зона. Хей, ти, готвачът, да си виждал някой да е минавал оттук? Видял си го? А накъде пое той? Чудесно! Много ти благодаря.

Болдън чу как гласовете отекваха откъм кухнята. Очите му трескаво шареха наоколо, докато обмисляше маршрута за бягство, след като натисне алармения бутон. Прекоси помещението и натисна бутона на противопожарната сигнализация. Моментално, преди да успее да отскочи назад, го намокриха най-близко монтираните дюзи за разпръскване на водата. Някъде зави бясно сирена, а вградените в стените аварийни лампички замигаха в унисон с нейния вой. Болдън се втурна към скривалището си. Задъхано сграбчи куп чинии, тръшна ги върху масичката за сервиране и натисна бутона на междинния товарен асансьор. Набута се в тясната кабина отляво на количката, а щом стигна полуетажа, дръпна капака на улея за кухненските отпадъци и се навря в него. Капакът се захлопна с трясък над главата му. Отворът бе възтесен, само метър на метър и двадесет, облицован с усилен алуминиеви листове. Подобно на алпинист, заклецен в някой леден улей сред пукнатините в алпийските ледници, Томас притисна гръб в лявата стена, а краката си с все сила опря в дясната. Но това не можеше да го удържи на място. Продължаваше да напредва, по-скоро да се приплъзва надолу. Мъчително и опасно спускане в пълния мрак, ала за щастие бавно, съвсем полека, сантиметър по сантиметър. Надяваше се само на едно: да стигне чак долу, до партера, а не до задънен участък сред някой от много служебни полуетажи.

— От охраната съобщиха, че алармената инсталация е била задействана от кухнята. — Отново чу гласа на Шиф, този път дори още по-отблизо. — Проверете всичко там, господа.

Стъпките продължаваха да ехтят над главата на Томас Болдън. Ръцете му бяха станали хлъзгави от студената пот и сковани от прекомерното напрежение. Напрегна мускулите си, но така и не успя да се задържи за по-дълго на място. Отново продължи да се плъзга надолу. Бавно, ала неотменно.

— Господин Шиф, товарният асансьор с количката за сервиране се движи.

— Я повтори пак!

— Болдън се е скрил в товарния асансьор. А сега се спуска към четиридесет и третия етаж, това е.

Шиф изкрещя на хората си да тръгват към четиридесет и третия етаж.

Болдън затаи дъх. Изчака около минута, а после започна да се катери нагоре. Дясната му обувка се закачи в нещо и се изхлузи. Опита се да я задържи на крака, но тя политна надолу в тъмнината. Инстинктивно притисна крак към стената, ала чорапът му също се изхлузи.

Усети как и той ще го последва. Сантиметър по сантиметър. Безкрайното падане от десетки метри. Обзет от отчаяние, Болдън трескаво затърси в мрака перваза на вратата. Пръстите му обаче не напипаха нищо, освен въздух. Тялото му се спускаше все по-надолу, първо на десетина сантиметра, после с още двадесетина, половин метър, метър, два, три. С все по-нарастваща скорост. Със сетни усилия притисна длани към стената на улея, но и дланите му изневериха. Внезапно усети, че лети надолу, а стомахът му сякаш се качи в гърлото. Но в следващата секунда краката му напипаха нещо меко. Беше се стоварил върху голяма купчина струпан боклук от предишните дни. От вчерашното меню на кухненския етаж. Потропа с юмрук поред по всяка от четирите стени. Накрая някаква врата се отвори и той пристъпи в помещенията на охраната на етажа.

Тридесет и деветият всъщност не се броеше официално като истински етаж. Нито един от асансьорите не спираше там. По-скоро служеше като междинен етаж, като закрыта зона, запазена само за техническите съоръжения. Цялото пространство бе запълнено с кабелите и проводниците, чиято обща дължина може би възлизаше на повече от четири или дори пет километра. Те захранваха апаратурата на търговския етаж, всичките негови компютри и сървъри, както и мощната климатична инсталация, която винаги поддържаше в пренаселените с електроника работни етажи точно 17,8 градуса по Целзий. Имаха и друга, много по-ценна функция — осигуряваха непрекъснато електрическо захранване.

Той огледа претъпкания с кабели под, както и стените. Но много по-важно бе следващото, което видя: вратата на служебния асансьор.

Болдън все пак изчака две минути, преди да натисне бутона за повикването.

* * *

Във фоайето се бяха струпали стотици хора. Тротоарите около сградата също бяха пълни с народ. Болдън се измъкна от товарния асансьор и побърза да се смеси с тълпата. Остави на нея да му диктува бързината на ходене, като нито веднъж не посмя да се разбърза, нито да се блъсне в някой наоколо, само се стараеше да държи главата си леко приведена. Просто се остави потокът да го води към улицата. Недалеч от него за миг възникна суетня. Един от пазачите от охраната на партера разблъска околните, за да си проправи път, но внезапно се спря точно пред него и дори отстъпи крачка назад.

— Вие ли сте Томас Болдън?

— Не — отрече Болдън. — Аз съм Джак Брадли.

Пазачът го изглежда може би само за секунда по-дълго от обичайно приетото. Томас беше преbledнял като платно.

— Добре, господин Брадли — рече той. — Можете да излезете навън, сър.

Само след минута Болдън вече се намираше отвъд масивните стъклени врати.

Температурата бе спаднала още повече. Въздухът беше смразяващ. Очакваше го един сив и студен ден.

19.

Въпреки проливния дъжд Елингтън Фиск продължаваше да стои на поста си пред „Роналд Рейгън Билдинг“, на ъгъла на Пенсилвания авеню и Четиридесета улица. От неспирно леещите се струи качулката на неговото пончо, както и обувките му вече бяха силно подгизнали. Водата се стичаше по раменете му и капеше от краищата на ръкавите му. Макар че на гърба му с едри печатни букви бе изписано „Полиция“, той всъщност бе старши агент в специалните служби на Съединените американски щати. Като помощник-директор на екипа за охрана при специални случаи от национално значение той бе упълномощен да ръководи всичките мерки за гарантиране на сигурност по време на церемонията, посветена на встъпването в длъжност на четиридесет и четвъртия президент на Съединените американски щати^[1].

Фиск крачеше по осевата линия на улицата. Беше почти дребен — метър и шестдесет и осем, когато се премери заедно с туристическите си обувки; но бе сравнително слаб, дори леко съсухрен и жилест — само шестдесет и четири килограма според електронната теглилка на жена му. Следеше зорко с поглед и четирите платна на булеварда, в двете посоки, за да не допусне да бъде прегазен по невнимание от някоя от онези тежки пътни машини. Цялото Пенсилвания авеню бе затворено за движение още от девет сутринта и сега по всичките негови платна кипеше трескава дейност. Мотокари сновяха даже по тротоарите, за да отместват онези бетонни заграждения, повече от триста на брой, които не позволяваха проникване на съмнителни превозни средства до фасадите на някоя от федералните сгради. Десетки екипи от пътни работници се трудеха неуморно, за да сковават скамейките и крепежното скеле под тях за хилядите зрители, които от двата тротоара на авенюто щяха да наблюдават тържествения парад на въоръжените сили. Въздухът кънтеше от безмилостно тресящите се десетки пневматични чукове, пробивачи и инструменти, забиващи е мълниеносна скорост в току-що направените в бетона отвори яките болтове, а след това навиващи

крилчатите гайки върху резбите. Само на около петдесетина метра от Фиск един огромен строителен кран извисяваше могъщата си снага. Стрелата на крана бе устремена невероятно високо в небето. Всички пътни табели по трасето на парада бяха временно отстранени и нахвърлени в каросериите на чакащите за началото на извозването камиони. Този шумен процес щеше да бъде повторен още двадесет пъти в двете посоки, надлъж и нашир по Пенсилвания авеню. Шумотевицата явно щеше да продължи чак докато стане четири следобед.

В продължение на двадесет и четири часа по цялото протежение на Пенсилвания авеню — от Четвърта улица до Белия дом — всичко се подготвяше за абсолютно безопасното протичане на едно от най-атраktivните зрелища във Вашингтон, окръг Колумбия — тържествения парад, следен от над петдесет хиляди зрители по скамейките и тротоарите, както и още стотици хиляди телезрители. Е, дъждът явно щеше да ограничи тълпата, но не чак дотам, че да се усеща недостиг на публика.

Докато оглеждаше зоната в източна посока към Капитолия, Фиск усети студената тръпка, пропълзяваща по гръбнака му. Бе се облякъл подходящо за влажното време и носеше най-топлото бельо, което можа да намери в гардероба си. Обувките му пък бяха с вградени нагреватели. Не, не тръпнеше сега от студа и влагата. А по-скоро заради предупреждението, което наскоро бе получил, с крайно лаконичното съдържание: *Бъди нащрек.*

Сенатор Меган Маккой бе първата жена в историята на страната, спечелила президентските избори в Съединените американски щати. Макар че тя успя да спечели първичните избори с внушителна преднина, все пак съществуваха доста хора, които не желаеха да бъдат управлявани от една жена. Това бяха същите хора, които не можеха да се примирят с избора на чернокож за член на Върховния съд или с назначаването на Елингтън Фиск за третия по ранг шеф в секретните служби. По време на подготовката му за встъпване в длъжност Фиск и заместниците му бяха подробно разпитвани и на три пъти отлагани заради обичайните произшествия е всевъзможните откачалки, които не се уморяваха да кроят планове как да убият президента.

Само че зад всичко това се криеше още нещо. Фиск не можеше да се отърси от предчувствието, че нещо се крои. Нали вече бе

премислял плановете около сто пъти. Или може би хиляда. И все пак бе сигурен, че нещо липсваше. Може би се чувстваше така напрегнат просто защото предстоеше голямо събитие. Пък и доста обяснения биха били потребни, за да се разясни как синът на един най-скромен събирач на смет от Северна Каролина бе успял да се издигне до толкова висок пост, след като бе едва четиридесет и четири годишен.

Покрай него профуча колона от забързани камиони и, разбира се, обля Фиск с порой от вода. Той яростно изруга, ала се ограничи в жестовете си само с гневно вдигане на юмрука си. Камионите бяха натоварени с монтажните елементи за металните барикади, високи до пояс, които щяха да бъдат поставени точно на метър от бордюрите на тротоарите. Другите барикади трябваше да се отместят назад от двете страни на маршрута, за да се създаде сравнително тесен свободен периметър, по-удобен за контролиране от службите за сигурност. За достъп до зоната, запазена за зрителите на парада, бяха предвидени девет пропускателни пункта. На всеки от тях желаещите да бъдат допуснати в охраняваната зона, щяха да бъдат проверявани с ръчни скенери, а техните чанти и багажи — щателно претърсени. Притежателите на билети за скамейките около Белия дом щяха да преминават през шестте специални пропускателни пункта, отделни от тези за зрителите по протежението на Пенсилвания авеню.

Фиск се приближи до групата полицаи, скупчили се на завет под навеса над входа на „Роналд Рейгън Билдинг“. Провери служебните пропуски на всеки от тях. „Който контролира служебните пропуски, той контролира и цялото събитие“, гласеше девизът, към който неизменно се придържаше Елингтън Фиск в подобни случаи. Поуспокои се едва след като приключи с тази задължителна процедура и не бе останал нито един непроверен агент от многобройните служби за охрана. Чак след тази проверка Фиск връчваше на провереното лице втория пропуск, онзи с цветния код, който окончателно удостоверяваше правото му да присъства в строго охраняваната вътрешна зона.

Макар че официално за охраната отговаряха хората от Сикрет Сървис, като сътрудници бяха привлечени още няколко от ведомствата със сходен предмет на дейност. Тук бяха елитните експерти от ФБР, от полицейската дирекция към метрополията, от полицейската охрана на Капитолия, от парковата полиция на Съединените щати, та дори и от

армията. Оправданието за това многочислено присъствие на експерти по охраната на подобни масови мероприятия бе необходимостта да се държи под контрол доста голямо пространство, включително и сградата на Капитолия, където в четвъртък по обяд новият президент трябваше да положи клетва.

Обаче всичките тези професионалисти съвсем не бяха основен източник на неговите тревоги.

Събитие от подобен ранг неминуемо изискваше привличането на стотици временно наети работници. Сред тях можеха да се срещнат пенсионирани полицаи, някои от които бяха призовани служебно, но други се явиха като доброволци, както и представители на няколко частни охранителни компании. Ако не можеше отблизо да следи цялото това множество, поне трябваше да се опита да го държи колкото бе възможно по-далеч от зоната, запазена за официалните лица.

Едва тогава един тъмносин джип, на чиито врати бе изобразена емблемата на специалните служби, се доближи до него. Фиск веднага влезе вътре.

— Как върви, шефе? — запита Лари Кенеди, негов пряк заместник, едър червенокос мъж, родом от Бостън.

— Днес се оказа доста по-студено, отколкото очаквах — промърмори Фиск и отръска водата от дрехите си също както го правят котките. — Какво бе това, което чух за някаква неизправност с електрическата инсталация?

— Един от микрофоните на подиума даде накъсо. Извикахме техниците да го сменят.

— На президентския подиум?

Кенеди забързано закима, стреснат от признаците на надигащата се буря, които долови в присвитите очи на Фиск.

— Откъде са тези специалисти?

— Не се безпокой, шефе. Те вече са проверени. От „Тритон Еърспейс“ са.

— От „Тритон Еърспейс“ ли? Мислех, че работата им е да правят ракети. Защо, по дяволите, са допуснати до подиума, който най-много трябва да охранявам?

— Е, те наистина се занимават и с ракети, и със системи за противоракетна отбрана. Но, сър, те всъщност произвеждат още какво

ли не. Нали е тяхна комуникационната система в тази кола. Ето тук пише: модел „Тритон-550“.

— Нещо не ми харесва — намръщи се Фиск. — Веднага трябва да отидем там.

— Ти командваш парада, шефе.

— Я го повтори пак! — Той удостои Кенеди с един от най-суровите си погледи. — И кажи да ми донесат едно кафе!

[1] 43-ят е Джордж Уокър Буш младши, републиканец, първи мандат от 2001 г.; втори от 2005 г. — Б.пр. ↑

20.

В девет часа всички старши изпълнителни директори на „Джеферсън Партнерс“ се събраха в просторния кабинет на Джеймс Джаклин за редовното сутрешно заседание.

— Добро утро, Гай — поздрави насъбралите се Джаклин, основател и главен изпълнителен директор на „Джеферсън Партнерс“, докато прекосяваше кабинета. — Добро утро, Майк. Всички ли са тук вече? Добре. Тогава да започваме.

— Боб още е в Ню Йорк — отбеляза Гай де Валмон.

— Е, все пак бих казал, че имаме нужния ни кворум — изрече Джаклин и се спусна от подиума около бюрото си към столовете за посетители. — Днешният ден е изключително важен за нас. Вечерята ще започне точно в осем. Иска ми се всичките да сте там малко по-рано от този час. Не бива да позволяваме гостите ни да се щурат като овце, изгубили стадото си. Да не забравя да ви напомня: вечерното облекло е задължително. Не искам да виждам нито един в бяло. Защото не сме на палубата на някой от туристическите кораби. Съобщете го и на персонала. — Джаклин се настани в лакирания си стол, който пазеше още от следването си в Принстън, единствения стол в офиса, удобен за гърба му. — Е, тогава да продължаваме... Всички наши клиенти ли ще дойдат?

— Дали ще дойдат? Та ние се чудим къде ще ги поберем — обади се Де Валмон, съосновател на фирмата, висок и елегантен петдесетгодишен мъж. — Половината от новото правителство на президента Маккой ще отиде на церемонията за встъпването ѝ в длъжност с махмурлук. Нашият прием ще е най-вълнуващото събитие в града.

— И така би трябвало да бъде — съгласи се Джаклин. — Ще им сервираме толкова много хайвер, колкото добиват в Каспийско море за цяло десетилетие.

Ако трябва да бъдем съвсем точни, става дума за двадесет и пет килограма хайвер от моруна, мислено продължи той. Последвани от

всякакви зеленчуци, спагети от най-фините или капелини, поднесени с бели трюфели — по-скъпи деликатеси, от които едва ли могат да се измислят, — както и първокачествен сух нюйоркски стек, а за десерт — шоколадов мус. Когато болките в гърба го накараха да изостави голфа, Джаклин се увлече по готварството. Оттогава винаги лично подбираше менюто.

Вечерята щеше да се състои в неговото имение в Маклийн във Вирджиния. Официално се водеше като благотворителна вечер за набиране на средства за фондовете. За пръв път в историята на частните фондове една компания бе преуспяла дотам, че да събере десет милиарда долара в един-единствен фонд. (Или поне така се говореше. Всъщност парите бяха само малко над един милиард. На Джаклин щеше да му се наложи да впрегне цялото си влияние, за да намери останалите, преди да сервират супата на вечерята.) Но по-важното бе, че онези акули от пресата вече бяха надушили накъде духа вятърът и на бърза ръка бяха кръстили старателно подготвяното мероприятие „Вечерята за десет милиарда долара“.

Той вътрешно се усмихваше самодоволно. Никой не би могъл да устои на подобна реклама.

Един нисък мъж с бронзов тен и синьо сако, с блестящи златни еполети по раменете си, се приближи към него.

— Господин Джаклин, мога ли да взема поръчката ви за закуската?

— Благодаря ти, Хуан. Искам омлет от белтъци заедно с малко пушена съомга и резен бекон. Но да е хрупкав. Много хрупкав.

— Госпожа Джаклин ми нареди да напомня, че докторът ви забранява бекона. Заради кръвното ви налягане, сър. Заради високото съдържание на сол.

Джаклин хвана ръката на своя филипински стюард и леко я погали.

— Докторът да върви по дяволите, Хуан. Човек има право да си поживее малко. О, да, да не забравиш и полусуровия ми стек. Знаеш колко го обичам. А днес ми се очертава доста напрегнат ден.

— Да, сър. А кафе? Готвачът се снабдил с нова партида от Суматра. Много качествена.

— Чудесна идея, Хуан. Добро момче си ти.

Офисът на Джаклин бе поделен между две отделни функционални зони и благодарение на Г-образната си форма достигаше до североизточния ъгъл на дванадесетия етаж. Помещенията за персонала бяха откъм северната страна на сградата. Пред тях, в кабинета му, се намираше подиумът с неговото внушително бюро в средата — огромно, старателно инкрустирано, за което се говореше, че принадлежало на генерал Джордж Патън, докато е бил губернатор на германската провинция Бавария след края на Втората световна война. Пред бюрото бяха подредени столовете за партньорите или съдружниците му, а зад тях — лавиците е повече от дузина от „надгробните камъни“. Така наричаха на фирмения жаргон папките с документациите по приключените сделки. Някъде там бе прибрал и фотографиите на семейството си. Сега, като ги обхождаше с поглед, той мислено си повтаряше само: „Проклет да съм, ако мога някога да намеря къде съм ги заврял!“.

Неговите старши съдружници, които бяха настанени в стаите за гости, сега се бяха разположили по удобните ниски канапета, подредени край масата за кафе, изработена от травертин. Тук беше Джо Ригъл, който прекара тридесет години в Лангли като шеф на отдел за секретни операции. Както и Родни Бриджис, адвокат от Уолстрийт с двадесетгодишна практика, който накрая се реши „да прескочи оградата“ и да се премести в Комисията за контрол на търговия с ценни книжа, но наскоро се бе върнал към предишното си занимание. Не липсваше и Майкъл Ремингтън, наскоро пенсионираният държавен секретар, служил като дясна ръка на трима президенти.

Разбира се, начело на компанията бе той, Джаклин. Фотографиите, окачени по стените, удостоверяваха етапите от неговия възход към върха. Ето го, още млад, само на двадесет и четири години, току-що завършил морската академия в Пенсакола, на палубата на самолетоносача „Ентърпрайз“, сниман на фона на неговия изстребител А-6. На следващата снимка вече бе на тридесет и две години, заснет, докато произнасяше клетва като конгресмен. На третия фотос беше увековечено встъпването му в длъжност като министър на отбраната. Това бе станало след още десет години. А на по-скорошните фотографии бе показан как отмаря с последните трима президенти на страната — на тенискорта, на риболов или сред зрителите край ракетния полигон Кейп Кенеди. Тези снимки неизбежно изтръгваха

безброй охкания и ахкания от публиката. Да, сър, стария Джей Джей наистина си го биваше.

Ако можеше да се измисли нещо като десетобална система за оценка на бизнеса, то „Джеферсън Партнерс“ отдавна си бе заслужила оценка „десет“. Защото беше като аристократа във финансовите среди. Най-новата мода в иначе доста старата игра бяха „частните фондове“. Англичаните го наричаха търговско банкиране, с което активно се занимаваха още откакто Британия бе станала владетелка на моретата, а пък Остиндийската компания притежаваше всичко, което си струваше да бъде притежавано. Джулиъс Морган, бащата на Дж. П. Морган, бе усъвършенствал тази игра и я бе донесъл със себе си при идването си от Лондон. Джаклин също внесе своя принос, като въведе концепцията за прилагането на финансовите лостове, за да гарантират по-сериозни успехи за инвеститорите, които му доверяваха парите си. Преди двадесет и пет години, когато Джаклин започна да развива бизнеса си, „Джеферсън Партнерс“ често се наричаше фирма за „лостово“ изкупуване. Дори го съкращаваха на ФЛИ. А деловите преговори тогава се водеха с тон и език, които повече подхождаха на пирати и корсари, а не на особи от някое кралско семейство.

Времето, този велик лечител, но също и незапомненият низ от бляскави успехи заглушаваха всеки опит за критика. От своето основаване досега „Джеферсън Партнерс“ бе инвестирала около 185 милиарда долара в повече от 300 сделки. Ала най-важното бе, че винаги съумяваше да извлича средна годишна печалба при феноменалното ниво от двадесет и шест процента. Това означаваше, че днес би могъл да разполагаш със солидния капитал от два милиарда долара, ако си проявил благоразумието още при основаването на фирмата да вложиш 10 милиона долара като инвестиции под формата на купуване на акциите на жертвите. За сравнение е достатъчно да се припомни, че при същата инвестиция в компаниите, чиито ценни книжа се котират според индекса Доу Джонс, печалбата би била едва двеста милиона долара. Или по-образно казано, сравнението е като при натуралната размяна на „кон за кокошка“.

Пенсионните фондове, даренията за колежите, корпоративните трезори и по-едрите фамилни тръстове представляваха гръбнакът на клиентелата на „Джеферсън Партнерс“. От много години насам те едва ли не молеха да им бъде позволено да инвестират парите си при

„Джеферсън Партнерс“, защото в компанията ги посрещаха с категоричното изискване минималната сума за инвестиране да е 100 милиона долара.

Обаче през последните години на фондовия пазар се появиха удивително много компании за поддържане на частни фондове. При подобна стагнация на пазара бе неизбежно инвеститорите да започнат да търсят „финансови инструменти от алтернативни категории“, където техните долари можеха да свършат по-добра работа за притежателите си. Но къде? На чуждестранните пазари? Прекалено рисковано е. Пък и кой можеше да забрави какво се случи в Русия през 1998 г.? Или пък вторичните ценни книжа? И тогава се появи отговорът, задоволяваш търсенето: „дългосрочни капиталови инвестиции“. А след това на сцената се появи „Джеферсън Партнерс“, която тихомълком се зае с изкупуването и продаването на компании, без да вдига излишен шум, като всичко бе ограничавано благоразумно в рамките на закона. Какво си мислеха всички? Та отговорът през цялото време беше пред очите им.

Погледнато от страни, частните фондове действително изглеждаха доста лесен начин за трупане на пари. Пък и в края на краищата какво толкова сложно би могло да има в този доходен бизнес? Наемаш неколцина умници с малко опит и с лаптопи в ръце, чиято памет да е заета докрай от имената на техните най-скъпи и най-платежоспособни роднини. Даваш им да завъртят малко пари, оставяш ги да намерят някоя недооценена компания, окастряш по малко от излишното в тази компания, а после вече никой не може да те конкурира. Най-хубавото в цялата тази работа е това, че не се налага да притежаваш зад гърба си скъпоструващата банкова инфраструктура. Истинският капитал при инвестирането в частните фондове са идеите. Триумфът на интелекта. Или казано съвсем просто: иска се да си разбираш от работата.

След което вече положението може само да става все по-добро. Структурната схема за разпределението на печалбите бе така нагласена, че да бъдат възнаграждавани преди всичко тези, които са се оказали способни да раждат идеи за нови и все по-обещаващи източници на доходи. Въобще не ставаше дума за делба петдесет на петдесет. Повечето фондове обещаваха гарантирана възвръщаемост на инвестициите, направени от техните клиенти. Това те наричаха

лимитирана възвръщаемост. Обикновено се оперираше при стандартно ниво от двадесет процента. Обаче, когато надвисваше опасност този праг да не може да бъде достигнат, компанията „Джеферсън Партнерс“ нямаше право на печалба за себе си, ако преди това не е изплатила на своите инвеститори полагаемите им се двадесет процента.

Другото правило, което стриктно се съблюдаваше, се свеждаше до следното: след като бъде достигната лимитираната възвръщаемост и клиентите получеха своето, остатъкът се разделяше по схемата осемдесет към двадесет процента, като, разбира се, лъвският пай се падаше на фирмата, управляваща частния инвеститорски фонд. Но това, което превръщаше подобни частни фондове (или съответно финансовите спонсори) в почти неустоймо изкушение, бе фактът, че докато разчистваха всичко, което бе останало за разчистване в индустриалния сектор, те успяваха да заделят за себе си някакъв минимален дял от парите, обикновено около пет процента от продажната цена.

Примерно, да допуснем за простота, че една компания струва точно един милиард долара. Частният фонд ще смъкне тази цена със стойност, равняваща се точно на лимитирана възвръщаемост (т.е. двадесет процента), след което ще потърси услугите на някоя приятелски настроена банка, която да се погрижи да бъдат възстановени инвестициите, изразходвани за закупуването на фирмата, като останалите осемдесет процента ще бъдат вписани за обратно изкупуване като дългове на злополучната компания. Но нека се взрем по-подробно в тези двадесет процента — в случая това прави двеста милиона долара, — за които частният фонд е дал гаранции на своите инвеститори. От тази сума фондът изплаща осемдесет процента, в случая — 160 милиона долара. Самият фонд си заделя четиридесет милиона долара от парите на партньорите си. Когато дойде времето да се продаде този дял, буцата въглен ще се превърне в диамант и фирмата ще засияе в пълния си блясък.

Ако след една година те решат да продадат компанията за два милиарда долара, печалбата ще бъде разпределена по следната схема: инвеститорите на фонда ще получат обратно своите инвестиции плюс двадесет процента отгоре. Това прави общо 192 милиона долара. След това те ще получат още двадесет процента от останалите 968 милиона долара, или точно 193 милиона долара, което им носи обща печалба от

386 милиона долара срещу начална инвестиция от 160 милиона долара. И това само за една година! Със сигурност това се казва удар! Обаче това е нищо в сравнение с онова, което прибира частният фонд.

Останалите осемдесет процента от печалбата, възлизаща на 968 милиона долара, равняващи се на 774 милиона долара, се разпределят както следва: по-малко от двадесет или тридесет милиона долара отиват за комисионите на инвестиционните банки, адвокатите и счетоводителите. Останалите пари отиват направо в джобовете на партньорите. Да припомним, че частният фонд е вложил само четиридесет милиона долара собствени средства. А след една година директорите му си написват чек за 774 милиона долара и, разбира се, още един чек за първоначално инвестираните четиридесет милиона долара. Това наистина бе една баснословна печалба.

„Джеферсън Партнерс“ дължеше славата си на индустриален лидер на уменията да извлича огромни печалби и да привлича все по-големи и по-големи инвестиционни фондове. Преди няколко години оборотът ѝ достигна пет милиарда долара, заради което тя бе първата компания, наречена мегафонд. Тази вечер шефовете на компанията щяха да вдигнат тост в чест на „Джеферсън Партнерс“ и да отпразнуват достигането на оборот от десет милиарда долара. Никой още не бе измислил название за един толкова огромен фонд.

* * *

— Може ли да разменим няколко думи? — Гай де Валмон хвана Джаклин за лакътя и го поведе към ъгъла на кабинета. — Видя ли статията в тазсутрешния „Джърнъл“?

— Не — отвърна Джаклин. — Още не съм.

— Отнася се за „Тритон Еърспейс“. В нея се твърди, че ако не се гласува новият финансов законопроект, „Тритон Еърспейс“ ще трябва да обяви фалит.

Джаклин се почеса по брадичката. „Тритон Еърспейс“ бе компания за производство на системи за противовъздушна защита, която „Джеферсън Партнерс“ бе закупила преди осем години. В сектора на частните фондове осем години се равняваха на цяла вечност. Скорост — това бе името на играта. Купуваш една компания,

разработваш я с приток от свеж капитал при контролиран ход, след което я продаваш. Това бе целият номер. Четири години бе средният срок на подобна операция за „Джеферсън Партнерс“. Никой от конкурентите ѝ не можеше да постигне подобна бързина.

— Компанията е затънала до гуша. Никога няма да ѝ намерим купувач, ако онзи задник Фицджералд не одобри законопроекта.

„Онзи задник“ Фицджералд беше сенатор Хю Фицджералд, председател на сенатската комисия по предварителното одобряване на законопроектите, а въпросният законопроект се отнасяше за отпускането на още 6,5 милиарда долара за отбраната, от които 265 милиона бяха предназначени за допълнителната защитна система за хеликоптерите „Хоук“, произвеждана от „Тритон Еърспейс“.

Джаклин плъзна поглед към Потомак. В тази сива, влажна утрин реката изглеждаше безжизнена, мъртва. Замисли се за приема довечера. Бяха вложени много труд и усилия, за да се превърне в събитието на годината. Да не говорим за разходите. Трюфели. Хайвер. Само многочисленият оркестър на Питър Дъчин му струваше сто хиляди долара. А слухът, че една от компаниите на „Джеферсън Партнерс“ ще трябва да обяви фалит, щеше да бъде мухата в супата. Една огромна, проклета тексаска конска муха! Джаклин гневно сви ръката си в юмрук. Проклет да бъде, ако позволи на Хю Фицджералд да съсипе „Тритон Еърспейс“.

— По-късно тази сутрин трябва да отида в Сената, за да дам мнението си за законопроекта — каза Джаклин и погледна през рамо. — След това ще се опитам да поговоря със сенатора и да го убедя да одобри закона.

— С Фицджералд ли? Желая ти късмет, Джей Джей. Този тип е по-твърдоглав дори от Ганди.

— Знам. Знам — махна с ръка Джаклин. — Но двамата със сенатора ще трябва да се разберем. Просто ще се наложи да преосмисли възможностите за кариерата си. В крайна сметка вече е на седемдесет и четири. Крайно време е да се заеме с нещо друго в живота си.

— А ако не се съгласи? — Де Валмон дръпна копирената кърпичка от малкото джобче на сакото си и започна внимателно да я разгъва.

— Сигурен съм, че можем да намерим начин да го убедим. Или с моркова, или с тоягата.

Де Валмон кимна, но погледът му издаваше, че не е убеден.

Джаклин се върна в средата на кабинета и се настани в стола си от Принстън. Нямахше да бъде лесно, длъжен бе да го признае, ала не бе невъзможно. Не бе случайно, че много от старшите съдружници в „Джеферсън Партнерс“ заемаха високи правителствени постове. Някои наричаха това капиталистически подход. Джей Джей му казваше „добър бизнес“.

— Господа — обърна се той към партньорите си, — време е да се заловим за работа.

21.

Томас Болдън се настани на задната седалка в таксито и притисна бузата си към студената метална рамка на вратата. Уличното движение, както винаги, беше много претоварено. Небето бе застинало като стоманеносив похлупак. Облаците образуваха плътна тъмна завеса над града. Таксито за пореден път спря рязко. Минувачите забързано прекосяваха мократа пешеходна пътека, без да престават да поглеждат тревожно към надвисналото сиво небе в очакване след първите колебливи снежинки да завали сняг.

Дясната ръка на Болдън още потръпваше конвулсивно като парализирана. „Престани“, мислено ѝ заповяда той, ала треперенето не спря. Пое дълбоко дъх и я притисна отгоре с лявата си ръка, сетне се загледа през прозореца.

Всичко случило се досега му изглеждаше като поредица от ужасни грешки. Нападението, отвличането му, разпитът, нескопосаният опит да го убият. Искаше му се да заличи всичко. Гилфойл беше допуснал ужасна грешка. Толкова бе просто. Да, докато таксито напредваше едва-едва по Пето авеню, докато ръцете му не можеха да спрат да треперят, а очите го боляха, докато панталоните му още воняха на мазнината от онази кухня и на вчерашното шпиковано телешко, осъзна къде бе сбъркал. Нямахше значение дали той ще може да прости или да забрави. Те нито забравяха, нито прощаваха.

„Те“ го бяха проследили до работното му място.

„Те“ се бяха добрали до Даяна Чеймбърс.

„Те“ убиха Сол Уайс.

Нямаше значение дали той знаеше какво е това „Краун“ или дали познава човек на име Боби Стилман. Самият факт, че знаеше за тях, бе достатъчен.

„Те“ нямаше да отстъпят. Или поне не сега, каза си Болдън. Все още не.

Замисли се за Джени.

Ако днес жертвата им бе Даяна Чеймбърс, то утре можеше Джени да бъде следващата.

— Слушай — обади се той, като почука на плексигласовата преграда между задната седалка и мястото на шофьора, — закарай ме на Четирнадесета улица и Бродуей. До училището „Крафт Скул“. Ще ти дам двадесетачка, ако стигнеш за десет минути.

22.

Разбира се, че не можеха да престанат да говорят за нападението.

— Успокойте се, деца. — Седнала зад бюрото си край черната дъска, Дженифър Данс напразно се опитваше да ги усмири. — Ще говорите само един по един. И помнете, че след като някой започне да говори, останалите трябва да го изчакат, докато свърши.

— Нека аз, госпожице Данс — обади се едно високо и едро момче от латиноамерикански произход, с късо подстригана коса и зелена сълза, татуирана под окото.

— Добре, Ектор, започвай. — После се обърна към целия клас: — Сега е ред на Ектор да говори. Всички внимателно трябва да го изслушаме.

— Да, не е зле най-сетне да млъкнете — добави Ектор с неподправена ярост и изгледа застрашително съучениците си. — И така, госпожице Данс, чудя се защо не са ви отрязали ръката, щом кат' са ви нападнали с нож, остър като бръснач? Искам да река, дълбок прорез, когат' изкормваш котка или нещо такова де. — Той метна един игрив поглед към приятеля си от съседния стол. — Десет шева, човече! Даже аз бих се справил по-добре.

— Благодаря ти за коментара, Ектор, но мисля, че вече отговорих на това. Не зная защо не ме нараниха повече. Предполагам, че просто съм имала късмет.

— А, не е т'ва. А щот' много ловите окото — избумтя един силен глас откъм дъното на стаята. — Може пък да са искали сетне да ви плеснат по задника.

Джени се надигна от стола и бързо тръгна към последния чин. Класната стая беше с нормални размери, а по стените бяха монтирани черни дъски и кукички за окачване на географските карти, които обаче за нея бяха безполезни, тъй като никога не бе ги употребявала. Спря се пред едрия и тромав младеж в края на стаята.

— Това вече преля чашата, Морис! — натъртено заяви тя.

Морис Гейтс сви с безразличие едрите си рамене и сведе поглед към рода, сякаш не се досещаше, че този път работата наистина бе сериозна. Беше внушителен на ръст, доста над метър и осемдесет, тежащ най-малко сто и десет килограма. Въпреки забраната за носене на бижута, бе окачил златна верига върху фланелката си с емблемата на някакъв футболен отбор. Бейзболната му шапка бе кипната доста назад на темето му.

— Ама е самата истина — процеди той. — Хващате окото. Екстра сте за цепене. — В този миг я обзе силно желание да го цапардоса с все сила през устата. — Ам' чи то с туй всичко е ясно. Та като е видял к'ва сте, не е щял наистина да ви резне.

— Стани от чина! — нареди му Джени.

Морис я изгледа лениво.

— Стани! — повтори тя, този път по-меко. Всичко опираше до контрола. Изгубиш ли самообладание... все едно вече си изгубил битката.

— Да, мадам. — Морис Гейтс се изправи неохотно, с престорено тежко стенание и подигравателни гримаси.

— Господин Гейтс — започна с остър тон Джени, — жените не са кучки. Нито са курви. Нито пък са животни за „цепене“. Сега ясно ли е? Ние, жените, не живеем постоянно в състояние на възбуда. Но ако се стигне дотам, не ни радва вниманието на груби мъжища като теб.

— Браво, момиче! — подвикна някой от задните чинове.

Морис запристъпва от крак на крак с безизразна физиономия, докато Джени продължаваше:

— Вие сте в моя клас само от две седмици — изрече тя, застанала пред него. — Поне веднъж дневно те моля да се въздържаш от употребата на обидни думи. Ако в тази класна стая не успея да те науча на алгебра, бих искала поне да те науча да уважаваш другите. Следващия път, ако се повтори подобна сцена, ако ме принуждаваш да губя времето на целия клас, за да те уча как да се държиш възпитано, ще те изгоня от училището. — Последните думи ги произнесе буквално до ухото на Морис Гейтс. — Присъствието ти тук е условието, за да те освободят от поправителното училище. Така че ако не искаш да си спечелиш билет право за там, ще седиш тихо на

мястото си, ще си държиш устата затворена и ще пазиш за себе си коментарите си за по-висшия пол.

Джени се вгледа в очите му, видя омразата, стаена в тях, усети гнева му, задето го бе унизила пред съучениците му. Останалите хлапета се бояха от него. Без съмнение той беше един крайно раздразнителен и склонен към насилие младеж. В досието му в полицията бе записано, че го подозират за участие в няколко неразкрити убийства. Но в момента Джени не се безпокоеше за това. От нея се очакваше да обучава този клас. Да въведе ред. Дължеше го на останалите хлапета.

— Седни си — нареди тя.

За секунда-две Морис Гейтс остана прав, накрая сви рамене и седна.

Тишината в стаята продължи още десетина секунди.

— Обсъждаме какво е подходящото наказание за грабеж — продължи Джени, като отново се върна при стола си на катедрата. — Напомням ви, че ми върнаха часовника, така че в крайна сметка се отървах само с порязването по ръката и силната уплаха.

— Освен това сте цапардосали единия от тях.

— Да, така беше — призна Джени и закрачи малко по-самоуверено по пътеката между чиновете. — С дясната си ръка. — Няколко от кокалчетата на ръката ѝ бяха подути и още я боляха при докосване.

Погледна към часовника. Девет и половина. Според програмата днес трябваше да преподава математика и английски. Урокът по математика бе пропаднал. Надяваше се все пак да спаси поне часа по английски. През миналия час бе прочела на класа разказа „Най-опасната игра“ за един налудничав ловец, който оставяше гостите си да се изгубят и лутат из джунглата в неговото имение, докато той ги издебваше и убиваше един по един. В историята се съдържаха много метафори, от които учениците можеха да извлекат поуки, особено накрая, когато „мъжът“ получаваше заслуженото си наказание.

— Двадесет години! — провикна се някой. — В Синг Синг!

— Не, и десет му стигат, ама без право на отпуск.

— Десет години? — попита Джени. — Само за това, че е откраднал един часовник и е порязал някого? Не смятате ли, момчета, че това е прекалено сурово?

— По дяволите, не! — намеси се Морис Гейтс. — Че как иначе ще се научат на ред?

— Извинявай, Морис, искаш ли да кажеш нещо?

Едрият тийнейджър кимна.

— На тези типове трябва да се даде урок — започна той, вперил пронизващ поглед в Джени. — Трябва да сте безпощадна. Без капка милост. Ясно ли е? Освен ако не искате някоя нощ да ви нападнат в дома ви. Те са достатъчно луди, та могат и да ви накълцат както си спите в кревата. Ама ще речете, че вратата е заключена. Е, това пък хич няма да ги спре. Ще вземат да нахълтат вътре и ще покажат на какво са способни лошите момчета. Тъй че внимавайте. Не привличайте вниманието им. И се погрижете за себе си. Сигурно спите сама. Ама те, кат' нахълтат вътре, добре ще ви наредят. Не съм ли прав, госпожице Данс? Как ще се справите тогаз?

Джени издържа на втренчения му поглед, като в същото време се питаше обаче как би се справила, ако той се опита да я нападне. *Да не си посмял да се захващаш с мен*, говореше погледът ѝ. *Мога сама да се грижа за себе си*.

— Десет години — обади се Ектор и затропа с обувките си по пода.

След броени секунди вече целият клас повтаряше:

— Десет години! Десет години!

— Достатъчно! — извика Джени и плесна с ръце, за да въдвори тишина. Погледът ѝ обходи лицата на всички ученици. За Ектор знаеше, че бе участвал в обира на една винарска изба в околността. А пък Лукреция бе „навлязла в живота“ още когато била само на дванадесет. Иначе повечето от тях бяха съвсем свестни хлапета. Е, не можеше да се каже, че бяха ангели, но тя се надяваше да успее да ги научи кое бе почтено и кое — не.

— Госпожице Данс?

— Да, Френки.

Френки Гонзалес пристъпи към нея и отпусна главата си на рамото ѝ. Той бе нисък и мършав, но иначе много пъргав и жилав. Наричаха го „джуджето“ на класа, а той не се уморяваше да се прави на клоун.

— Госпожице Данс — повтори сериозно той. — Ще убия копелетата, ако ви докоснат.

Класът се развика още по-силно. Джени го потупа по главата и му каза да се върне на чина си.

— Благодаря ти, Френки, но мисля, че е малко крайно, да не говорим, че е незаконно.

Отиде до черната дъска. Искаше да напише списък на позволените наказания и да подтикне учениците да споделят мнението си за всяко от тях. А след това възнамеряваше да им даде за въкъци какво да четат и какво да напишат в съчиненията си, които трябваше да бъдат посветени на престъпленията и наказанията.

Ала точно в този миг вратата на класната стая се отвори. На прага се появи един висок, слаб мъж с посивяла коса и загоряло лице.

— Госпожице Данс, мога ли да разменя с вас няколко думи? Ако обичате, елате навън.

Джени остави тебешира.

— Веднага ще се върна — обеща тя на класа и с усмивка излезе в коридора. — Предполагаше, че е полицай, който е дошъл да ѝ съобщи нещо за някой от новите ѝ ученици. — Да, какво мога да направя за вас?

Мъжът пристъпи към нея. Усмивката на лицето му се стопи.

— Ако искате някога отново да видите Томас Болдън жив — заяви той с глас, твърд като стомана, — веднага ще дойдете с мен.

23.

— Вижте кой се върна! — провикна се детектив Майк Мелендес, когато Джон Франсискъс влезе в стаята на полицаите. — Нощната смяна не ти ли стигна, Джони? Ами тогава защо не поемеш и моята?

— Стига, Майк. Как си? Да ти кажа истината, отоплението у дома нещо се повреди — излъга Франсискъс, спря пред бюрото на Мелендес и изпука с пръсти. — Стана горещо като в сауна. По обяд ще дойде техник, за да провери радиаторите.

Мелендес се надигна зад бюрото, изпъна внушителната си фигура с всичките си двеста и три сантиметра и погледна нагоре към тавана.

— Да не би да си в смяната от четири до един? Не видях името ти в списъка с дежурствата.

— Не. Реших, че междуременно може да свърша малко от писмената работа.

Мелендес го изгледа тъй, сякаш току-що бе освидетелстван за луд.

— Чувствай се като у дома си.

Франсискъс се запъти към края на помещението и поздрави колегите си. Работният ден на един нюйоркски детектив се разделяше на три смени: от осем сутринта до четири следобед, от четири до един след полунощ (която всъщност приключваше в 12) и нощна. Два пъти месечно на всеки се падаше да „върти двойна смяна“, което означаваше да дежури през втората от четири до един и на следващия ден да продължи в сутрешната от осем до четири. И тъй като повечето от детективите живееха извън Ню Йорк, в стаята на дежурните имаше две легла.

Офисът на детективите в управлението Манхатън север заемаше шестия етаж от тухлената сграда на ъгъла на Сто и четиринадесета улица и Бродуей. Те си поделяха тази сграда със ЗСЖН (Звеното за специалните жертви на насилия), със Службата за закрила на децата и с местния клон на Службата за социални грижи. Много оживено

място, където шумът не стихваше от сутрин до вечер. Но в помещението за детективите атмосферата бе по-различна — вътре бе по-просторно от другите служби, по-чисто и винаги се поддържаше температура от 18–19 градуса. Покрай двете дълги стени бяха подредени бюрата, разделени от широка пътека. Подът бе покрит с линолеум, вече напукан, но без петна по него. Стените бяха изолирани със стандартните акустични панели. На една от тях висеше голямо табло за полицейските бюлетини, покрито встрани с пагони на гостуващи полицаи. Франсискъс предпочиташе да гледа него, отколкото снимките, закачени по стената. Там, подредени в редица, се виждаха фотографиите на отличените за добра служба детективи от нюйоркската полиция. Останалите ги наричаха „важните клечки“, с което ги причисляваха към шефовете — комисаря, заместника му и началника на детективите. Някога бе мечтал там да окачат и неговата снимка, но се случиха разни неща.

В този миг Мелендес се доближи и прекъсна мислите му.

— Отведоха ли задържаните? — попита го Франсискъс. Всяка сутрин, точно в осем, една камионетка спираше пред входа, за да отведе задържаните през нощта в Централното полицейско управление на „Полис Плаза“ 1, или както го наричаха съкратено — Едно ПП.

— Преди половин час. Твоят човек си тръгна кротко и мирно.

— Без да проговори?

— Нито звук не излезе от устата му. В какво е забъркан?

— Не знам. Отивам да се срещна с Вики. Ще видя дали тя ще може да изрови нещо за него.

— Узна ли името му?

— За съжаление не точно неговото. Но имам нещо друго, за което ми спомена този, който подаде оплакването.

— Кой? Онзи мистър Уолстрийт?

Франсискъс кимна.

— Удивително е какво е постигнало хлапе като него. Нали видя татуировката му. „Никога не предавай приятелите“. Как ти се струва? Ако имах татуирано по тялото си нещо от този сорт, сигурно щяха да ме изритат отгук.

— Вече няма значение откъде идваш. Важното е какво можеш да вършиш. И как се справяш. Виж какво постигна Били, след като си взе приравнителните изпити за гимназията.

Били, по-малкият брат на Мелендес, бе работил като търговец в една експортна фирма, чийто офис се намираше на осемдесет и петия етаж във втората кула близнак на Световния търговски център. Никой от работещите над осемдесет и четвъртия етаж не успя да се спаси.

— Мир на праха му, Майк.

— Амин — отвърна Мелендес. — О, да, щях да забравя. Лейтенантът спомена нещо, че искал по-късно да се види с теб. Сега е в кабинета си, ако имаш желание.

— Искаш ли да се обзаложим за какво ме вика? — Като активно ангажиран с полицейския профсъюз, Франсискъс постоянно се чувстваше задължен да се занимава с такива въпроси като здравното обслужване, отпуските, условията на пенсиониране на колегите си и други подобни. Лейтенантът вече бе прослужил тридесетте години в полицията и само след месец щеше да се пенсионира. От седмици постоянно досаждаше на всички с опяванията си под каква форма да си получи пенсията.

Франсискъс едва се настани удобно на стола си, когато видя, че лейтенантът излезе от своя кабинет. Макдермот вдигна ръка.

— Джони, трябва да поговорим.

Той с усилие се изправи на крака.

— Още ли мислиш да си направиш застраховка? По-добре недей.

Но лейтенантът поклати глава и се намръщи, сякаш въобще не му се говореше за неговите грижи.

— Ще ми отделиш ли малко време? Трябва да ти кажа нещо.

— Всъщност тъкмо бях тръгнал към компютърния отдел. Появи се една следа, която искам да проверя.

— Ще ни отнеме само минута. — Макдермот отпусна ръка на рамото му и го поведе към кабинета си. Имайки предвид непукисткия характер на лейтенанта, сигурно ставаше дума за въоръжено нападение. Той затвори вратата и се отправи към бюрото си. — Получих от твоя лекар папката със сведенията за здравословното ти състояние.

— А, това ли било — небрежно рече Франсискъс. — Е, да, миналата седмица бях при него. — Но стомахът му се сви на топка.

— Не си ми казал.

— Няма нищо за казване. Просто преминах през обичайната профилактика.

— Само че тук пише съвсем друго.

Франсискъс махна с ръка.

— А, това са само глупости — рече той. — Просто един второстепенен блокаж на сърдечната дейност. Даде ми цял куп хапчета. Така че няма никакъв проблем.

— Електрокардиограмата не лъже. — Макдермот го изгледа втренчено. — Джони, не знаеш ли, че си преживял нещо като инфаркт?

— Не беше инфаркт. Беше само... — Опита се да изглежда самоуверен, но не успя да го заблуди. Пък и не му беше лесно да го лъже, докато го гледа в очите. Макдермот беше такъв добряк, че мястото му по-скоро бе в църквата, а не в полицията. — Да ти кажа истината... нямах представа какво ми беше тогава — започна той, вече доста по-неуверено. — Мислех си, че всичко се дължеше на претоварването през онзи ден. Нали знаеш... професионалните ми задължения...

— А какво ще ми кажеш, ако се установи, че осемдесет процента от твоите пет най-важни артерии са застрашени от запушване? Осемдесет процента! Джони, сърцето ти вече се е превърнало в бомба със закъснител. Защо не си запишеш час за процедурата?

— За процедурата? — Франсискъс смръщи вежди. — Стига с тези тревожни приказки. Та нали оставих цигарите преди пет години. А от десетина години не съм пил нещо повече от някоя и друга бира. Всичко с мен е наред.

— Я се погледни. Лицето ти е посивяло като на призрак — отбеляза Макдермот с искрена загриженост.

— Защото зимата тази година е толкова студена. Ти какво очакваш, да ти приличам на Джордж Хамилтън ли? Защо сам не се погледнеш в огледалото? — Той се обърна настрана, за да не го гледа в лицето. Чувстваше се неудобно, задето бе прибягнал до този наивен опит да смени темата.

Лейтенантът остави върху бюрото си жълтата папка с медицинските сведения за състоянието на Франсискъс.

— Седни.

Детективът се настани на стола.

— Слушай, Боб, нека ти обясня...

— Моля те, Джон. — Той нервно се завъртя. Двамата мъже си размениха многозначителни погледи. Франсискъс сви рамене. Пръв

заговори Макдермот: — Прегледах цялото ти служебно досие. Имаш вече тридесет и четири години служба. Плюс първите три години в армията. Някои хора биха се гордели с подобна кариера. Така че ти ще излезеш през външната врата на управлението заедно с мен.

— И какво ще правя тогава? Да се наредя на опашката на чакащите за временна работа? Или просто да си почивам?

— Аз лично бих се чувствал щастлив в подобна ситуация. Ти много добре го знаеш.

— Не си прави труда. Не желая да се превърна в досадник, който наднича зад рамото на някой тип, за да види дали не свива някоя двадесетачка от касата.

— Ето какво ще направиш. Ще следваш процедурата. Ще подадеш молба за нетрудоспособност. Ще се пенсионираш с осемдесет процента от стандартната пенсия. Няма да плащаш данъци. Знаеш правилата, Джони. На нито един полицаи не се разрешава да работи при условия, застрашаващи здравето му.

— Докторът смята, че трябва да ме оперират — каза Франсискъс. — На никой полицаи не се позволява да продължава да работи в оперативните отдели, след като излезе от хирургичното отделение.

— Остават ти само осемнадесет месеца до задължителната възраст за пенсиониране. Какво се опитваш да докажеш? — Макдермот неспокойно се завъртя в стола си. — Или искаш да умреш на работното си място?

За няколко секунди двамата мъже останаха мълчаливи. Франсискъс се заслуша в шумовете, обичайни за служебното ежедневие: внезапно избухващия смях и силните възклицания, непрекъснатото отваряне и затваряне на врати, подвиквания, тропот... Всичко в службата продължаваше да следва своя обичаен ход. Винаги бе вярвал, че на този свят нямаше по-достойна работа от тази на полицейския детектив. Ако не съществуваха детективите, господ сигурно би се погрижил да ги измисли.

— Искаш да ми кажеш, че всичко за мен тук е приключило? — шепнешком попита той.

— Вече си на шестдесет и две, Джон. Крайно време е да се замислиш за това как ще живееш занапред.

— Още мога да бъда полезен.

— Разбира се, че можеш. Но по-добре е да бъдеш полезен на семейството си. На децата си. И на внуците си. Искам още днес следобед да видя документ от лекаря, който да ти предписва хирургическа операция. Нещо се е случило с теб и ти си го знаел, но нищо не си предприел, така че вината ще бъде изцяло твоя. Застрахователите няма да се погрижат за теб. Това не може да се отлага повече, Джон.

— Аз пък разполагам с нещо друго, което също не търпи отлагане — възрази му Франсискъс. Надигна се от стола, но сега се чувстваше по-скоро на сто, отколкото на шейсет години. — Извини ме, лейтенант.

Макдермот отдръпна назад стола си и посочи с пръст към излизация от кабинета детектив:

— Искам тези формуляри да бъдат на бюрото ми до пет следобед!

* * *

Франсискъс влезе в тоалетната и наплиска лицето си със студена вода. Откъсна няколко хартиени кърпи и избърса бузите, челото, брадичката си, без да откъсва очи от огледалото. Странно нещо — не откриваше никакви признаци на болестта, която унищожаваше сърцето му, лишавайки го от тъй ценния приток на кръв и разяждайки стените му. Лицето му имаше сивкав цвят, но то винаги си бе било такова. Не беше въпрос на неправилно хранене. Всъщност той беше дори прекалено мършав. От шест месеца спазваше строга диета, бе свел приемането на въглехидрати до минимум и сега, както и половината от момчетата от екипа, беше почти само кожа и кости, а очите му сякаш щяха да изскочат от орбитите си върху сухото, почти изпито лице. Дори не се чувстваше особено зле, ако не се броеше това, че се запъхтяваше малко повече отпреди при изкачването на стълби и се изпотяваше като състезателен кон при най-малкия повод.

Франсискъс хвърли хартиените кърпи в кошчето и се изправи. Изпъна рамене. Вдигна брадичка. Като кадет при дипломирането си. Усети леко пробождане в гърба. Намръщи се и отново отпусна рамене. Със сигурност вече не бе кадет. Усмихна се тъжно на отражението си.

Беше излъгал, че не е усетил онзи сърдечен пристъп. Всъщност дори бяха два. И в двата случая усети остра, пронизваща болка, която се разпростря от гърдите към врата, плъзна се по лявата му ръка, а пръстите му изтръпнаха. Болката бе кратка, най-много минута или две. Приписа го на нервен или мускулен спазъм, но знаеше, че се самозалъгва. Един вътрешен глас му нашепваше истината.

Излезе от тоалетната и закрачи към кабинета в дъното на коридора.

— Тук ли си, Вик?

Изад бюрото с компютрите му отговори хубава латиноамериканка с пищен бюст.

— О, здравей, Джони. За теб винаги съм тук.

Вики Васкес беше секретарката на екипа. Не беше полицаи, а администратор на база данни, така че работата ѝ бе да обработва купищата документи, които ѝ носеха Франсискъс и колегите му полицаи. Както винаги, тя бе облечена в сиви панталони и идеално изгладена бяла блуза с наниз перли около врата.

— Искам да провериш едно име.

— Цялата съм в слух.

— Боби Стилман.

— С едно или две „л“?

— Опитай и по двата начина. — Франсискъс притегли един стол и седна до нея. Никога не можеше да се насити на парфюма ѝ. Розова вода с дъх на бадеми. Обичаше този аромат. Навремето между него и Вики имаше силно привличане, но от това нищо не последва. Тогава беше женен и колкото и да му се искаше да се отдаде на страстта си към Вики, не можеше да причини това на съпругата и децата си.

— Не очаквам да излезе нещо особено. Просто име, което един тип спомена снощи. Събуди любопитството ми.

Част от работата на Вики бе да събира пръстови отпечатьци, характеристики и псевдоними на заподозрени чрез централния компютър в полицейското управление на „Полис Плаза“ 1. Отдавна се говореше да се инсталира система, чрез която детективите сами да получават нужната информация, но Франсискъс предполагаше, че няма да стане скоро. Той и колегите му още не бяха свикнали с имейлите.

— С едно „л“ няма нищо — рече Вики. — Ще опитам с две. — Въведе името втори път, без да спира да бърби: — Чу ли, че лейтенантът се пенсионира? Не е ли срамота? Мисля, че е време ти да заемеш мястото му. Не може цял живот да си останеш в първа категория.

— Да, чух. Боб от един месец ми проглушава ушите за това каква пенсия щял да вземе. Или стандартната, или...

— О, боже! — прекъсна го внезапно Вики Васкес и притисна длан към устата си.

— Откри ли нещо?

— О, боже! — повтори тя. — Това е псевдоним. Боби Стилман, известна още като Пробуждаща светлина, Робърта Стилман, Полет Добрянски...

— Каква светлина? — Франсискъс мигом настръхна като ловджийска хрътка, надушила следата.

— Пробуждаща светлина.

— Искаш да кажеш, че става дума за жена?

— Да. Робърта Стилман — повтори Вики Васкес. — Има издадена заповед за арест във връзка с тежко престъпление. Този път наистина си ударил джакпота. — Тя зачете от екрана: Издирва се във връзка с убийството на полицай Брендън О'Нийл и сержант Самюъл Шепърд през юли 1980-а. — Завъртя се със стола, на практика навирайки пицната си гръд в лицето му. — Не си ли спомняш? Шайка изпаднали хипита взривила някаква компютърна компания в Олбани. Наричали са се „Свободно общество“. Имало е голяма стрелба. Убили полицаите, които дошли. Накрая пристигнал Специалният отряд и ги обкръжили в къщата. Всичко това се показваше на живо по телевизията. Помня, че тогава сядах в кухнята и през цялото време набивах сладолед. Сигурно съм наддала поне два килограма.

— Пързаяш ли ме? Извини ме за жаргона.

Вики Васкес поклати глава.

— Твоята Боби Стилман е убийца на полицаи. Все още има обявена награда за залавянето ѝ. Петдесет хиляди долара.

Франсискъс отметна кичур коса от челото си. Убийца на полицаи с петдесет хиляди долара за главата ѝ. Не беше шега работа. Изведнъж престана да се чувства остарял. Все едно отново бе двадесетгодишен младеж с буйна коса.

— Благодаря ти, Вик — рече, хвана лицето ѝ в шепи и я целуна по челото. — Страхотна си!

24.

Болдън отвори вратата на класната стая на Джени, без да почука. Влезе вътре, но бе посрещнат само от блуждаещите погледи на скучаещите ученици.

— Да? Мога ли да ви помогна с нещо? — попита учителката, слабичка китайка.

— Търся Джени. — Той огледа стаята. — Нали това е класът на Джени Данс? Къде е тя?

— А вие кой сте?

— Той е Томас — обади се един от учениците. — Гаджето й.

— Нейният човек — долетя друг глас сред кикота и шегите, сипещи се от всички посоки.

— Ей, Томи, видя ли каква суматоха предизвика — изкрещя някой друг.

Болдън не им обърна внимание.

— Аз съм Том Болдън — каза той и пристъпи още по-напред в стаята. — Трябва да говоря с нея. Важно е.

Учителката му кимна да излезе с него обратно в коридора. Тя затвори вратата след себе си и едва тогава му заяви с видимо раздразнен тон:

— Джени не е тук.

— Не е идвала днес на работа?

— Не. Допреди малко беше тук. Но преди двадесет минути излязла от класната стая и повече не се върнала.

— Не ви ли е казала, че си тръгва?

— На никого нищо не е съобщила. Учениците ми казаха, че на вратата се появил някакъв непознат, който попитал за нея. Тя заповядала на класа да мирува, докато разговаря навън с него. Никой нищо не посмял да каже, когато не се върнала обратно в стаята. Тези деца... — Слабата жена безпомощно сви рамене. — Е, те не са съвсем ученици. Но накрая един от тях дойде да ме извика.

— Видели ли са кой е бил той?

— Само това, че бил мургав. Сигурно е бил облечен добре, защото няколко от тях си помислили, че е от администрацията. Има ли нещо, което ние тук трябва да знаем? Нещо не е наред ли?

Болдън закрачи надолу по коридора.

— Какво не е наред? — извика повторно след него учителката.

* * *

— Господин Гилфойл, имам нещо, което може да ви заинтересува — каза един носов глас с акцент като на емигрантите от Южна Азия.

Гилфойл се надигна от стола си и се спусна по стъпалата до работната зона. Беше Сингх, младият индиец, когото бяха привлекли на работа от „Бел Лаборатърис“.

— Да, господин Сингх?

— Докато бях зает с кръстосаната проверка на данните за застраховката на Болдън, узнах, че той редовно е посещавал една аптека в този район. Записах си това, а после проверих и данните за онази жена, Данс. — Сингх се приближи до монитора и присви очи. — От сведенията за нейната здравна застраховка се вижда, че тя напоследък е получавала рецепти от една аптека на Юниън Скуеър. Приблизително веднъж месечно. Предимно в сряда, към дванадесет часа. Днес също е сряда.

— Рецепти за какво лекарство? — попита Гилфойл.

— За „Антиверт“.

— Никога не съм го чувал. Имаш ли представа за какво се използва?

— Да — отвърна Сингх и извъртя стола си така, че да може да вижда лицето на Гилфойл. — Това лекарство съдържа наркотичното средство меклизин; помага против гадене и повръщане. Всъщност и моята жена го използва, понеже сутрин често ѝ прилошава.

— Благодаря ви, господин Сингх. — Гилфойл забързано прекоси помещението и отпусна ръка върху рамото на Хувър. — Ще ми покажеш ли аптеките на картата на екрана? — Не след дълго една светлина се появи на ъгъла на Шестнадесета улица и Юниън Скуеър, район Запад. — Намери ми телефонните номера на всички ресторанти

около тази аптека в радиус от четири пресечки. После искам да провериш дали няма да се открият тези телефонни номера в списъка на разговорите на Болдън. Както от домашния му телефон, така и от служебния. И от клетъчния.

Хувър стисна устни и погледна през рамо към Гилфойл.

— Това ще отнеме няколко минути.

— Е, мога да изчакам.

* * *

На Кенъл стрийт, Болдън си купи половинлитрова бутилка с портокалов сок от продавача на ъгъла и десет секунди пи от нея, без да си поеме дъх. Щом я пресуши, я захвърли в най-близкия контейнер за смет. Едва тогава забеляза едно тъмно петно на ръкава си. Докосна го с пръсти. Беше кръв. Кръвта на Сол Уайс. Отдръпна ръката си като опарен. Докато гледаше безцелно надолу по улицата, в съзнанието му изплуваха спомените от един друг ден. Тогава също имаше кръв по ръкава си.

„Елате при Иисус. Елате при Иисус“.

Така пееха тогава.

Сега Болдън сякаш наистина чуваше ритмичното пеење на двадесетте момчета, които го бяха наобиколили в сутерена на Какстън Хол в щатския изправителен дом за малолетни в Илинойс. Помещението беше просторно, но с нисък таван, зле осветено. И миришеше на пот и урина. Именно това помещение наричаха Зандана, но по-късно този прякор лепнаха на цялото училище.

Елате при Иисус.

— С мен ли си, Болдън? — провикна се Койл, решителен и мускулест осемнадесетгодишен, който пребиваваше в Зандана вече шеста година. Те винаги го наричаха Преподобния.

Беше точно полунощ. Те бяха дошли за него в общата спалня. Напъхаха главата му в една калъфка за възглавница, вързаха ръцете му и го повлякоха надолу по стъпалата към мазето.

— Не — отвърна Болдън. — Не съм.

Но Койл само се усмихна кисело:

— Е, както желаш.

Пристъпи към него, като държеше ножа с острието нагоре. Бавно обиколи жертвата си от всички страни. Суетна, самоуверена усмивка бе разцъфнала на едрото му мазно лице. Очите му обаче не потрепнаха нито за миг. Сякаш издялани от черен мрамор, мъртвешки като очи на акула.

Болдън се опита да вдигне ръце пред лицето си. После понечи да се наведе ниско надолу. Беше виждал вече това, което щеше да последва. Само преди месец го бяха довели тук, но един месец е предостатъчно време, за да се усвоят местните правила. Според тези неписани правила трябва да се присъединиш към Койл и да помолиш да те приемат за член на неговата банда, за един от неговите „хористи“, защото иначе той щеше да дойде при теб. Койл беше як като бик, но нищо повече. Силен, едър, здрав хлапак, изглеждащ по-голям за годините си, който потискаше всеки, който бе по-дребен, по-слаб, по-бавен или по-страхлив от него. Болдън никак не го харесваше. Нито имаше намерение да му става „хорист“. А освен това знаеше, че Койл се страхува от него. Койл никога не чакаше повече от месец.

Ножът проблесна и Болдън рязко се дръпна назад. Обзе го вледеняващ страх. Когато си пое дъх и малко се поотпусна, беше вече по-хладнокръвен. Знаеше как да се бие, нали целият му досегашен живот бе посветен само на това, макар че никой не го бе учил как да се брани. Знаеше, че не трябва да дава миг покой на Койл. Не биваше да остава неподвижен. За нищо на света. Трескаво се заозърта. Кръгът около него се стесняваше. Но нали нямаше кой знае какво значение, че бе обкръжен отвсякъде. Дори и да успееше някак да пробие обръча и да се измъкне, нямаше къде да бяга.

Елате при Иисус. Гласовете продължаваха да пеят. Наричаха го „Химна на Койл“ заради католическото му възпитание.

Внезапно той се метна напред с ножа, насочен право към гърлото му. Болдън обаче успя в последния миг да отскочи настрана, а после се извърна към него, хвана го през кръста, притисна го до себе си и тогава Койл успя единствено да разкъса тениската му с ножа си. Но неочакваният обрат остави нападателя за секунда беззащитен. Болдън никога не забрави този момент, когато Койл бе останал неприкрит, с протегнатата ръка, с единия крак напред, неспособен стабилно да пази равновесие. Мигновено рязко завъртя дясната си ръка и с все сила стовари лакътя си в гърлото на Койл. В същото време пък той се опита

да извърне глава към него. Съкрушителният удар моментално го повали по гръб. Лакътят на Болдън сякаш целият се заби в оголената гуша на Койл. От този замах Койл така и не успя да се съвземе — присви се на пода като счупена кукла и задълго остана да лежи там, без да може да помръдне дори. Не, не се изправи. Въобще и не се опита да го направи. Нито изохка дори. Лежеше напълно неподвижен.

Никой друг наоколо не посмя да помръдне. Пеенето секна. Кръгът от момчета остана смразен.

Болдън коленичи до него.

— Тери?

Койл едва примигна. Помръдна устни, но от тях нито дума не излезе.

— Повикайте доктор — сподавено изрече Болдън. — Извикайте О'Хара.

Все още никой не смееше да помръдне.

Бездънните черни очи на Койл се наляха със сълзи, умолявайки го да стори нещо.

— Ще се оправяш — промълви Болдън, макар прекрасно да знаеше, че си беше чиста лъжа, понеже усещаше, с шестото си чувство, че се бе случило нещо ужасно. — Само съм ти изкарал въздуха, това е всичко.

Койл пак се опита да помръдне устни.

— Не мога да си поема дъх — опита се да прошепне мъчително.

Болдън се изправи и се измъкна от обръча. Изтича до къщата на директора и помоли да повикат господин О'Хара. Когато се върнаха, другите момчета бяха офейкали. Само Койл лежеше проснат на пода. Беше мъртъв. Ударът в гърлото бе пречупил втория му гръбначен прешлен. А после задушаването бе предизвикало смъртта.

— Ти си го убил — обвини го О'Хара.

— Не, той имаше... — Болдън погледна надолу към трупа, сетне към разкъсаното място на тениската си, където Койл го бе порязал. Прокара длан по корема си и пръстите му напипаха нещо лепкаво. И червено. Очите му зашариха по пода за ножа, но момчетата го бяха отнесли. — Имаше нож... — опита се да обясни той, но също като Койл не можеше да говори.

Болдън примигна и спомените избледняха. Нож. Пистолет. Един мъртвец. Койл. А сега Сол Уайс. Той бе убиец.

В телефонния указател на компанията намери адреса и имейла на Даяна Чеймбърс. Написа ѝ: „Даяна, моля те, свържи се с мен колкото може по-скоро. Кой ти стори това? Защо? Том“. Знаеше, че опитът бе обречен, но все пак бе длъжен да го направи.

Болдън излезе на улицата. Духаше силен, пронизващ вятър, от който лицето му замръзна. Отчаяно се нуждаеше от горещ душ и чисти дрехи. Замисли се дали да прескочи до апартамента на Джени, но веднага прецени, че бе твърде рисковано. Нищо чудно да го чакат там заинтересованите от него участници в играта — най-малко полицията, а също и хората на Гилфойл. Вече не бе убеден, че действаха независимо едни от други.

Наведе глава и вдигна яката на сакото си. Ако температурата спадне с още един-два градуса, суграшицата непременно щеше да го обърне на сняг. Забърза надолу по пустата улица, като се стремеше да избягва локвите с вледеняващата се вода, както и заледените участъци по тротоара. Опитваше се да не мисли за Джени.

Първото, което изплува в паметта му, бе образът на Даяна Чеймбърс. Ако тази фотография беше истинска — а той вярваше, че е, — то явно някой здравата я бе халосал по лицето. Съвсем не е било нежна милувка. А по-скоро силен удар. От онези, които раздаваше на ринга Железния Майк, както наричаха Майк Тайсън във възхода на боксьорската му кариера.

С какво са те подкупили, Даяна?

В спомените на Болдън тя се бе запечатала като безкрайно весела, жизнерадостна млада жена, образована — с диплома от „Йейл“ при това, умна, духовита, която бе покорила сърцата на всички присъстващи, когато им изпя „Була Була“ на празника на дирекцията за корпоративни финанси. Всичко това се случи, след като гаврътнаха по няколко текили на експедицията за повече оживление, докато плаваха с онова туристическо корабче на агенцията „Съркъл Лайн“ по обиколния маршрут край остров Манхатън. Как бяха успели онези да я убедят да се обади на полицията и да го обвини в посегателство срещу нея? И в нанасяне на тежка телесна повреда? Или всичко е било плод на жестока заплаха, просто, но ефикасно, без никакво криене? Не можеше да си представи Даяна Чеймбърс да не е била ужасена, когато е видяла как е било „разкрасено“ лицето ѝ? Фрактура на костта над очната орбита, според думите на Майкъл Шиф.

Към него се приближи една възрастна жена. Огледа го набързо от главата до петите. На устните ѝ разцъфна жалостива усмивка. Явно не изглеждаше добре. Нуждаеше се от обувки и от палто. Един полицаи не би му се усмихвал. Щеше да задава въпроси. Болдън продължи нагоре по улицата. Зърна един магазин за мъжки дрехи.

Издиша шумно през зъби. Явно някой във фирмата работеше за Гилфойл. Нямаше друго обяснение за това как се бяха добрави толкова бързо до Даяна Чеймбърс или как бяха изфабрикували онези флиртаджийски имейли и след това, без никакво разтакаване, ги бяха заредили в главния компютър на „Харингтън Уайс“. Прекалено много уличаващи свидетелства се бяха насъбрали за толкова кратко време. И колкото повече размишляваше, толкова по-безразсъдни му се струваха техните действия.

Болдън вдигна глава и огледа небето. Една едра снежинка кацна на носа му и той побърза да я избърше. Бе настъпил денят на решителната равносметка, повтаряше си той. Везните на съдбата сега са се наклонили в негова вреда след толкова дълъг период на успехи. Не беше изненадан.

Дори като невръстно хлапе не бе ангел. Длъжен бе да си го признае. Но когато съдбата му даде шанс, той го сграбчи с двете си ръце. Учеше и пестеше. Работеше неуморно. А когато най-после дочака успеха, ето че бе лишен от всичко, за което се бе трудил. Първо от службата, а после и от наладата на живота си. С нищо не го бе заслужил. Не бе задигнал двадесетачка от портмонето на приемния си баща, нито бе пребил поредния побойник от последното училище, което бе посещавал. Не бе излъгал за това къде бе прекарал предишната нощ, нито защо пазеше в портфейла си снимката на нечий други родители.

Обаче бе вършил други неща. Неща, които не можеше да забрави, колкото и да се опитваше.

Ускори крачките си и се запита дали най-после не бе го застигнало възмездието. Дали бе само поредната катастрофа в живота му, или бе последният етап от изоставянето, започнало, когато беше само на шест и което още го държеше в плен. Болдън се изсмя. Горчиво и презрително. Някога далеч в миналото някой му бе напълнил главата с всички онези щуротии за източните представи за кармата. За добрата енергия и за лошата енергия. За „чи“ и за

балансирането на везните. „Чи“, духовна енергия според учението Фън Шуй, отрицателна, ако е забързана или забавена — предсказва трудни времена; положителната, ако тече равномерно — предсказва добро бъдеще. Ако „чи“ е правилно насочвана, ще бъдем защитени от бедите. Пълни глупости. Миналото. Бъдещето. Съществуваше единствено настоящето.

Болдън никога не поглеждаше назад.

25.

Апартаментът бе запуснат и зловонен. Една спалня, една всекидневна, една баня. Или нещо като онези разнебитени тавански квартири, на които се посвещаваха статиите в рубриката „Най-безнадеждните случаи“ в „Ню Йорк Таймс“ Дженифър Данс седна в средата на хлътналото единично легло и кръстоса крака. Ходеше ѝ се до тоалетната, но нямаше сили дори да се надигне и да се довлече до банята. Вратата беше отворена и през нея се виждаше олющеният линолеум и прогнилите дървени дъски под него. Тоалетната... и тя имаше вид на построена някъде към 1930 година, защото още беше с чугунено казанче и верижка за пускането на водата, както и с отдавна напукана дървена седалка, способна да ти ощипе задника. До нея на пода бе оставена гумената запушалка за канала. Чак до спалнята проникваше непреодолимата миризма на белината, с която чистеха мръсотията, както и на амоняка от пикнята. От всичко това на нея квартирата ѝ ставаше още по-отвратителна и непоносима.

Джени донякъде все пак можеше да понася занемареността и да издържа на смрадта. Кенефите в училището не бяха кой знае колко приятни. Ето например миналата седмица на някакъв умник, който явно си нямал друга работа, му бе хрумвало да излее всичкия спирт от запалката си върху складираните на рафта рула с тоалетна хартия, след което ги бе подпалил. После го намериха в коридора, целия опърлен и зашеметен.

Това, което най-много измъчваше Джени, бяха хлебарките, които бяха многобройни и проникваха в квартирата откъм шахтата с тръбите за водата. Тя изви шия, за да погледне към цепнатините на дъските по пода, където ѝ се стори, че се мярна нещо черно и едва помръдващо. После видя още една хлебарка, застинала на няколко сантиметра от първата.

Откъм всекидневната долетяха нечии гласове. Джени наклони глава и се опита да улови поне няколко думи. Кой бяха тези хора? Първо те я бяха отвлекли от училището със заплахата, че никога няма

да види Томас жив, ако веднага не ги последва. А щом стигнаха тук, ѝ заповядаха да си държи устата затворена и да седи неподвижно. Тя изпълни и това. Не знаеше дали я пазеха, или бе затворничка.

— Дръж завесите спуснати — ѝ каза жената, когато я доведоха тук. — Стой по-далеч от прозорците.

Джени не разбра защо бяха нужни тези заповеди. Със сигурност не се опитваха да крият от нея къде се намираше. Беше в предградието Бруклин, в квартала Уилямсбърг. Това не беше тайна. Докараха я с едно раздрънкано волво. С нея пътуваха онзи, късо подстриганият, който я бе отвлякъл от училището, както и шофьорът — къдрав, небръснат мъж, някъде към петдесетте, който ѝ се бе усмихнал многозначително. Но не си казаха имената. Нито ѝ обясниха кои бяха те или какво в крайна сметка искаха от нея. Не, реши Джени, завесите трябваше да останат спуснати не за да не може тя да надникне навън, а по-скоро да не я види някой отвън.

Същите тези двама мъже сега бяха в другата стая заедно с жената. Явно шефът тук бе тя. Джени не се съмняваше в това. Жената крачеше напред-назад из стаята, вбесена като генерал, командващ обсадена крепост, който сега бе заставен да обмисля условията за предаването ѝ, а останалите внимаваха да не пречат, докато обмисляше предстоящите си ходове. Висока, със слаба фигура, с изпито лице, винаги съсредоточена върху това, с което се занимаваше, макар очите ѝ сякаш да гледаха нещо съвсем друго. Бе вързала черната си коса на конска опашка. Беше облечена като студентка от някой колеж, с джинси и бяла блуза, която носеше пусната свободно. Именно нейната решителност най-много плашеше Джени. Стига ти само да те погледне за миг, и вече си готов да споделяш нейната решителност, независимо за какво се касае.

Освен че я бе предупредила да стои настрани от прозорците, тя не бе разменила дума повече с нея. Макар че я бе огледала изпитателно. Измери я с очи от горе до долу. Всичко това ѝ отне може би само секунда, обаче бе по-въздействащо, отколкото ако бе решила да претърси дрехите ѝ.

Някъде се затръшна врата. След което в коридора се чуха стъпки, които не ѝ бяха познати.

Джени се надигна от леглото и притисна ухо към вратата. Разпозна гласа на жената. Беше спокоен, самоуверен и в същото време

настойчив.

— Те... какво? — извика тя. — Те да не са полудели? — А после, с много по-мек тон, за който Джени можеше да се закълне, че принадлежи на друга жена, добави: — С него всичко наред ли е?

Преди обаче Джени да дочуе отговора, вратата се отвори навътре, което я принуди да отстъпи крачка назад.

— Хайде — заповяда ѝ жената. — Трябва да тръгваме.

— Къде отиваме? Томас добре ли е? За него ли говореше? — Сега бе ред на Джени да настоява за отговори. Отдръпна се до средата на стаята и остана там с ръце, скръстени пред гърдите си. Но ако бе очаквала схватка, остана разочарована, защото всичко трябваше да се отложи за по-нататък.

— По-добре ще е да побързаш — предупреди я жената. — Нашето присъствие тук е било засечено.

— Къде отиваме? — повтори Джени.

— На сигурно място.

— Аз искам да си отида у дома. Това е за мен сигурно място.

Жената само поклати глава.

— Не, скъпа. Вече не е.

Ала тя вече не бе в настроение да ѝ вярва за нищо. Недоверието и параноята, витаещи около тези хора, я бяха заразили.

— Томас добре ли е?

— Болдън ли? Поне засега е добре.

— Ето, това ме безпокои. Засега ли каза? Писна ми от половинчати отговори. Кой сте вие? И какво искате от мен? Кой преследва Томас?

Жената се втурна напред и сграбчи ръката на Джени.

— Казах ти вече всичко, което трябва да знаеш. А сега да вървим — прошепна тя и заби ноктите си в кожата ѝ. — Не трябва да губим нито миг повече. Запомни само едно от мен: ние сме приятели. Това е всичко, което трябва да знаеш.

* * *

Зад завоя ги чакаше друга кола. Джени седна на задната седалка заедно с жената и мъжа, който я бе взел от училището. Колата потегли

преди още да бяха затворили вратите. Изминаха към стотина метра, когато шофьорът извика на всички да залегнат. С висока скорост приближаваха два седана. Джени успя само да забележи, че във всеки от тях се очертаваха силуетите на две глави. Тя притисна лицето си в скута на жената. Миг след това усети как колата се разтресе, когато двата седана профучаха покрай нея.

— Това ли бяха те?

— Да — кимна жената.

— Но кои са те?

— Мисля, че снощи си се натъкнала на тях.

— Откъде знаеш... — Джени не успя да измисли как да завърши фразата. Но наистина: откъде знаеха те за това, което ѝ се бе случило миналата нощ? Или пък защо бяха толкова уверени, че се касаеше за същите хора?

Жената се засмя. Смехът ѝ зарази всички в колата.

— Имам малко опит в тези работи — обясни тя, след като престана да се смее.

Шофьорът се обърна назад и погледна към жената.

— За бога, Боби, едва се отървахме.

— Да — съгласи се Боби Стилман. — Стават все по-добри.

26.

— Имате ли друга кредитна карта, сър? — попита продавачът.

— Извинете? — Болдън стоеше пред щанда и промушваше колана през последната гайка на новите сини джинси, за да го пристегне около кръста си. Досегашните му изцапани дрехи бяха сгънати и натъпкани в торбата, която носеше със себе си. Освен джинсите той бе облечен сега с черна фланела и късо палто, а на краката си бе нахлузил маратонки „Тимбъдлендс“, високи до глезените. Всичко по него бе ново, чак до чорапите, бельото и тениската под фланелата.

— Тази кредитна карта е невалидна.

— Сигурен ли сте? Вероятно има някаква грешка. Може ли отново да я прекарате през четеца?

— Вече пробвах три пъти — заяви продавачът, млад мъж, но с невзрачна външност, с щръкнала коса и много широка престилка. — Предполагам, че е редно да я конфискувам, но не искам повече разпавии. Ето, вземете я. Нямате ли Виза или Мастъркард?

Болдън му подаде другата си кредитна карта, издадена от Мастъркард. Нямаше причина да е анулирана. Плащаше редовно вноските, при това винаги в пълен размер. Никога не си бе позволявал да се простира извън чергата си. Когато колегите му се хвалеха, че са си купили ново порше турбо или втора къща в Телурид или са се издокарали в екстравагантен костюм на Кайтън, ръчна изработка, за седем хиляди долара, той чувстваше, че мястото му не е сред тях. Не смяташе, че има нещо лошо в това да се купуват изискани стоки, но просто не му се пръскаха пари за подобни излишества. Часовникът от Картие, който бе подарил на Джени, бе единствената по-скъпа вещ, която някога си бе позволявал.

— Невалидна е — заяви продавачът. — Налага се да предупредя шефа. Ако желаете, можете да се разберете с него.

— Забравете — махна с ръка Болдън. — Ще платя в брой. — Извади портфейла си, но вътре имаше само една банкнота от пет

долара и още няколко по един долар. Вдигна очи към пълчивото лице на продавача, после ги сведе към прекалено широката яка на престилката му и си каза, че всичко е било безупречно изпитано. Те можеха да организират екип, който да те отвлече наред оживена улица в самия център на огромния град. Можеха да изфабрикуват имейли. Да превърнат лицето на една млада жена в кървава каша, а после да я убедят да се обади на полицията, за да заяви, че това е било негово дело. Разбира се, че можеха да блокират и кредитните му карти. — Изглежда, че и с парите в брой няма да мога да се справя. Ще отида да съблека дрехите.

— Не се безпокойте за това — кимна продавачът и остави телефона, по който се бе обадил на шефа си. — Непрекъснато се случва. Само оставете дрехите на стола в пробната.

Болдън взе торбата с мръсните дрехи и пое през сектора за продажба на панталони. Не можеше да се върне на улицата със старите дрехи. Бяха толкова изцапани, че щяха да привличат вниманието към него от двадесет метра разстояние. Само за една нощ бе заприличал на скитник. Двете пробни бяха разположени една до друга в коридора отляво. Само няколко купувачи оглеждаха стоките, иначе етажът беше почти безлюден. Болдън се спря и се престори, че проверява какво има в торбата, сякаш за да се увери, че нищо не липсва. Аварийният изход беше отсреща, покрай сектора за ризите и следващия сектор за обувките, недалеч от канцеларията на отговорника за етажа. В огледалото видя как продавачът излезе иззад щанда и бавно се насочи към него.

В този момент откъм канцеларията, на няколко крачки от Болдън, се появи един брадат едър мъж. Носеше в дясната си ръка бележник, а в другата — клетъчен телефон, по който довършваше разговора си.

— Здравейте — вежливо го поздрави Болдън. — Вие ли сте шефът?

— Изчакай за секунда — каза мъжът по телефона. Когато се извърна към Болдън, върху лицето му се бе появила дежурната усмивка. — Да, сър, с какво мога да ви помогна?

Болдън посочи с кимване към продавача.

— Вашият човек си позволи да употреби обидни думи по мой адрес — гневно започна той. — Би трябвало да си поговорите с него.

— Кой? Джейк? Нима? Много съжалявам да чуя това. А какво точно ви каза той...

— Ето, вземете ги. — Болдън му тикна в ръцете торбата с измърсените си стари дрехи.

— Хей! — провикна се продавачът. — Този тип не си е платил. Не го оставяйте да избяга!

— Но аз му взех дрехите — отвърна шефът на сектора и вдигна торбата над главата си.

Сега вече пътят за бягството бе чист. Томас моментално се затича надолу по пътеката между щандовете.

Продавачът се провикна след него:

— Хей, човече! Върни се обратно! Той не си е платил. Спрете го!

Без да спира да тича с все сила, Болдън връхлетя върху най-близката врата. Тя рязко се отвори и шумно се блъсна в стената. Алеята се оказа съвсем безлюдна, само отляво се виждаше един контейнер за смет и до него нахвърлени кашони. Но вместо да побегне, след малко той се спря и притисна гръб в стената зад вратата. Само миг по-късно продавачът изскочи от нея. Болдън го сграбчи за раменете и го притисна към стената.

— Не ме преследвай — рече му той. — Ще се върна. И ще си платя за всичко това тук, става ли?

— Да, човече, разбира се. Както кажеш.

Болдън се усмихна мрачно, а после го халоса в корема. Продавачът се преви надве и се стовари на земята.

— Съжалявам, мой човек, но не мога да ти имам доверие.

* * *

През няколко улици се намираше един банков център. Болдън избра „Английски“ като езика, с който искаше да борава, а после въведе персоналния идентификационен номер на кредитната си карта: 6275. Всъщност това бе рожденият ден на Джени (1962 г., седми месец, пети ден). А когато говорещият АТМ банкомат изписука и на екранчето се изписа главното меню, Болдън въздъхна облекчено. Избра опцията „Кеш“ и след това набра бутончетата за желаната сума — хиляда долара. Ала само след секунда екранът го информира, че

исканото от него количество е прекалено голямо. Тогава поправи сумата на петстотин долара.

Докато чакаше, погледна новите си обувки. Само по обувките дори можеш да узнаеш много за живота на човека, мислеше си той, като си припомни всичките онези ПФ „Флайърс“, „Кедс“ и „Конвърс“. Като тийнейджър бе готов човек да убие за чифт „Еър Джорданс“, но с цената си от седемдесет и пет долара те си оставаха недостижими за него. Дори извън предела на най-дръзките му мечти. А когато започна да работи, докато учеше в колежа, от първата заплата си купи чифт „Бас Уейджънс“. Тъмночервени, с пискюли. От работещите в Бътлър Хол се изискваше да подбират по-изискани модели обувки. Изръси се цели шестдесет и шест долара, само и само да изглежда привлекателен като риба тон в тигана заедно с печените на фурна картофки около нея. Всяка неделна вечер слагаше на пода челната страница на „Сънди Таймс“, после взимаше четката и лака за обувки „Киви“, заедно с парчето от шамоа и парцала, за да ги лъсне до блясък. Все пак шестдесет и шест долара са си шестдесет и шест долара. С тези обувки изкара последните три години в колежа. И до ден-днешен не се съгласяваше да плати повече от двеста долара за чифт обувки.

Вдигна очи към екрана и зачака приятния за слуха шум от изсипващите се в гнездото банкноти. Ала вместо това на екрана се изписа ново съобщение, което го уведомяваше, че операцията не може да бъде осъществена и поради неспазване на условията за поддържането на смарткартата банката я конфискува. За всякакви въпроси би могъл да се обади на...

Болдън излезе от кабината. Навън студеният вятър му подежда отрезвяващо като плесница в лицето. Затича се към ъгъла на улицата и едва там отвори портфейла си, за да провери съдържанието му. Разполагаше всичко на всичко с единадесет долара.

27.

— Кои бяха тези? — попита Дженифър Данс, докато старият седан избумтя и пое с трясък по Атлантик авеню в посока Бруклинския мост.

— Стари приятелчета — отвърна Боби Стилман.

— Заради тях ли трябваше да държа завесите спуснати?

— Боже, та тя бѣка от въпроси — подхвърли шофьорът. — Хей, лейди, защо не млъкнеш за малко?

— Всичко е наред, Уолтър — успокои го Боби Стилман. После се извърна на своята седалка и я изгледа напрегнато. — Ще ти кажа кои са те — започна тя. — Те са врагът. Те са Големия брат. Помниш ли символа на масоните? Онова голямо самотно око в един триъгълник, от което нищо не остава скрито?

Джени колебливо кимна.

— Ето това са те. Наблюдават. Шпионират. *Scientia est Potentia*. Знанието е сила. Те докладват. Карат те да замлъкнеш. Промиват мозъци. Но това не им се струва достатъчно. Те имат визия. Призвание свише. И в името на това призвание са готови да убиват.

Тази жена явно не беше с всичкия си. Големия брат и масоните. По-скоро *Scientia est Dementia*^[1] или каквато и да е друга бомбастична латинска сентенция. Всеки момент щеше да започне да бълнува за извънземните, които са сред нас, и за миниатюрните радиопредаватели, които „те“ тайно са монтирали в кътниците ѝ. Джени изпитваше физическа нужда да се отдалечи от нея, ала нямаше достатъчно място за това.

— Откъде ги познаваш? — попита тя.

— Ние изминахме дълъг път. Аз продължавам да ги преследвам, а те продължават да се опитват да ме спрат.

— Кои са „те“?

Боби Стилман праметна ръка през седалката и я стрелна с несигурен поглед, сякаш се колебаеше дали Джени си струва усилието.

— Клубът — заяви тя. Гласът ѝ сега беше по-спокоен, дори звучеше по-трезво някак, все едно отново се бе завърнала на планетата Земя. — Звучи забавно, нали? Но те се наричат точно така. Клуб на патриотите. Питаш ме кои са те? Те са големите клечки от Вашингтон и Ню Йорк, в чиито ръце са лостовете на властта. Как според теб успяха да се доберат до Томас? Те са вътре.

— Вътре в какво?

— Във всичко. Във властта. И преди всичко в правителството. Както и в бизнеса, разбира се. В съда. В образованието. В болниците дори.

Джени поклати глава, притеснена от тези неясни обвинения. Искаше ѝ се да чуе конкретни имена и факти, да види лица и планове. Искаше нещо, за което можеше да се прочете в „Ню Йорк Таймс“.

— И кой е в този клуб?

Боби Стилман прокара ръка през косата си.

— Не познавам всички, но повярвай ми, скъпа, дори и да ги знаех, пак не бих ти ги съобщила. Защото тогава ще станеш номер две в техния хитпарад, редом с твоя приятел. Така че всичкото, което трябва да знаеш, е, че те са група мъже, а може би и жени...

— Клуб...

Стилман кимна.

— Клуб на най-влиятелните, тясно свързани помежду си индивиди, които искат да държат в ръцете си кормилото на властта, за да ни отнемат тази страна. Срещат се тайно. Разговарят. Кроят планове. Да, това е клуб в истинския смисъл на думата.^[2]

— И с какво се занимават?

— Предимно с това да се намесват навсякъде. Те не са склонни да оставят правителството да работи по начина, по който се очаква. Не желаят да позволят на нас да вземаме решения. Под това „нас“ разбирам хората като теб и мен, както и онзи, който продава хотдог на някой уличен ъгъл.

— Значи манипулират изборите?

— Разбира се, че не! — ядосано я прекъсна Боби Стилман. — Не ме ли слушаш? Те действат само с тези, които са във властта. Убеждават ги в чистотата на намеренията си. Заплашват ги, за да предприемат това или онова. Например да узурпират гласовете на хората... и всичко това в името на демокрацията.

Джени се облегна назад. Свят ѝ се зави от мислите, нахлули в главата ѝ. Сведе поглед към пръстите на ръцете си и нервно започна да търка нокти в дланите си — навик, който бе придобила още на четиринадесет. Всичко това бе твърде много за нея. Прекалено много. Всичко бе тъй объркано. И същевременно толкова плашещо.

— Къде е Томас? — отново попита тя.

— Отиваме да се срещнем с него.

— Не ти вярвам.

— Нямахте ли уговорка да обядвате заедно? В дванадесет часа? На обичайното място?

Джени рязко се наведе на седалката си.

— Откъде знаеш?

— Ние също умеем да подслушваме — обясни ѝ Боби Стилман.

— Но поне не се опитваме да разчитаме мислите на хората.

Уолтър, шофьорът, се обърна назад към тях и погледна към Джени.

— Накъде да карам, хлапе?

[1] Знанието води до малоумие (лат.). — Б.пр. ↑

[2] Клубът на патриотите е измислен от автора, обаче още по-могъщият клуб „Билдерберг“ е съвсем истински. Виж www.bilderberg.org. — Б.пр. ↑

28.

В десет и половина сутринта главната читалня на новата нюйоркска обществена библиотека, с официално название Библиотека за хуманитарни и социални науки, бе умерено пълна. Обичайните читатели непрекъснато циркулираха нагоре-надолу по стъпалата, помъкнали книги и списания, необходими за работата им. Из залите бродеха туристи, които веднага биеха на очи заради раниците на гърбовете и възбудените си погледи. По-спокойно се движеха само служителите на библиотеката.

Построена през 1911 г. на мястото на някогашния резервоар „Кротън“^[1], тази красива сграда заемаше два квартала между Четиридесета и Четиридесет и втора улица, като фасадата ѝ бе откъм Пето авеню. След реконструкцията тя се бе превърнала в най-голямата мраморна сграда в града. Главната галерия, от бял мрамор, представляваше истинско чудо на архитектурата, като покривът ѝ се извисяваше на тридесетина метра. Внушителните мраморни стълби бяха оградени от колони, издигащи се от двете страни на голямата зала. Някъде вътре се пазеха Библията на Гутенберг, първите пет фолиа с пиесите на Шекспир, както и ръкописното копие на прощалната реч на Джордж Вашингтон — най-прочутата от всичките речи, произнасяни досега.

Болдън набързо прекоси ротондата на третия етаж, после премина през главната читалня и продължи под аркадата към втората читалня, където се намираха компютрите на библиотеката. Написа името си на читателския лист и след петнадесет минути го видя на екрана на библиотечния терминал, както и потвърждението, че му е гарантиран пълен достъп до интернет. Приближи стола до бюрото и затършува из джобовете си, за да намери скицата на онзи мускет, която бе надраскал в апартамента си по-рано тази сутрин. Хартията се бе намачкала и навлажнила, затова я изглади с длан. *Опитвам се със сабя от хартия да се преборя със змея*, каза си той.

След като получи достъп до търсачката в интернет, избра опцията „Търсене на изображения“, а после написа думата „мускет“. Екранът веднага се запълни с дребни фигурки, така наречените „тъмбнейлс^[2]“, с размери колкото пощенски марки. Половината от тях изобразяваха пушки с дълги цеви, които напомняха на Болдън за оръжието, което бе използвал Даниел Бун. Имаше и други рисунки — с мъже, облечени в униформите на британската колониална армия: червените куртки, хесенските наемници, сините куртки (известни в хрониките най-вече като ядрото на колониалната армия). Имаше и комични образи — например муцуната на някакъв пудел, надзъртащ с любопитство право в обектива на фотоапарата. (Дали пък кученцето не бе показано от търсачката в интернет само защото името му е било Мускет?) Както снимката на трима приятели, надигнали керамични халби бира с неприлични рисунки по тях. В мрежата сексът бе само на едно кликване разстояние.

На втората уебстраница вниманието на Томас бе привлечено от удивително миниатюрно изображение на мускет, който някакъв мъж балансираше върху върха на пръста си. Той веднага кликна с мишката върху този линк, но остана разочарован. Появи се още една фотография на тримата пияни гуляйджии. Надписът под ухилените им физиономии съобщаваше, че ставало дума за „Дре Мускетс“, което той възприе като датска версия на „Тримата мускетари“.

И тогава я видя. Третата снимка на горния ред. Странно оформена старинна пушка, чийто приклад не приличаше на нито един от прикладите на показаните досега мускети. Работата бе там, че той бе асиметричен, по-къс с около петнадесет сантиметра. Надписът под мускета го определяше като „Кремъклийка от Кентъки, около 1870 г.“. Томас отново се втренчи в картинката, понеже в първия миг не повярва, че наистина бе открил това, което търсеше. Да, това беше. Кликна върху изображението и на екрана се изписа подробното описание на оръжието:

Кремъклийката от Кентъки е била използвана като равностоен съперник на много по-популярната по онова време английска пушка, наричана британски мускет, или на жаргон Кафявата Бес. Не само защото кремъклийката от

Кентъки е била по-лека с 3,6 кг в сравнение с Кафявата Бес, но и заради спиралните нарязи в цевта, осигуряващи точна стрелба до 250 м, т.е. много повече от максималната дистанция за точна стрелба с Кафявата Бес, равняваща се само на 80 м.

Погледът на Болдън се спря върху думата „минитмен“^[3]. Кой знае защо, но това название му звучеше като име на тайно общество, което преспокойно би могло да избере някаква старовремска пушка — още от войната през XVIII век срещу британската монархия — като свой символ, който да се татуира върху телата на всичките негови членове. Написа в прозорчето за търсене думата „минитмен“ и посвети следващите няколко минути само на кликванията върху различните цитати и препратки. Прочете кратките описания на историята на минитмените, от които най-прочути се оказаха Пол Ревийър и Уилям Дейвс. Досега не бе знаел, че тези минитмени са представлявали най-елитното подразделение на опълченските дружини. В тях са били допускани само по един на всеки четирима опълченци. Както и това, че тези добре организирани отряди са просъществували от 1645 г. чак до края на XVIII век. Първоначално били сформирани, разбира се, със съвсем друго предназначение: да бранят западните граници на британските колонии в Америка от набезите на индианците. От уроците по история в училището Болдън бе запомнил само, че славата на минитмените се дължи преди всичко на решаващия им принос за славните победи на армията на генерал Джордж Вашингтон при Лексингтън и Конкорд през 1775 г.

Вниманието му бе привлечено и от друг интересен цитат: „Минитмените са готови да се борят с комунистическата заплаха“. В статията се разказваше за една крайнодясна групировка, учредена в Хюстън, Тексас, през шестдесетте години със задачата да не позволява на червените да отнемат дори педя американска земя. Наподобяваше ротарианска паравоенна организация, открито предлагаща сътрудничество за обучение на членовете и симпатизантите си. На Болдън тези юначаги му се сториха като бърчистите, но със старовремски пушки на рамо. Джон Бърч, американски мисионер, баптист, бил изпратен с разузнавателна мисия от военновъздушните

сили на САЩ в тила на армията на Мао Дзе Дун. Когато китайските комунисти го разкрили и екзекутирали, едно крайнодясно течение се нарекло Дружеството на Джон Бърч. Тъкмо такива безмилостни типове бяха способни да създадат организация, която да задига кредитните карти на почтените хора като него и да надзърта в банковите им сметки.

Болдън склочи ръце на тила си и се залюля на стола. Детектив Франсискъс смяташе, че Вълка и Ирландеца вероятно са подизпълнители, работещи на договор с военните. Болдън се зае да търси сайтовете на компаниите, за които бе станало дума: „Тайдуотър“, „Екзекутив Рисърс“, групата на Милнър. Всичките те активно издирваха нови кандидати за попълване на личния си състав. Още от самото начало на техните уебсайтове се започваше с изискванията, предявявани към новопостъпилите: за всички позиции се изискваше минимум петгодишна служба в армията, флота или в морската пехота, като се предпочитаха основните родове войски: пехота, артилерия, бронетанкови. Някои обяви стигаха дори още по-далеч, като търсеха кандидати, които са служили само в някое от елитните поделения: 82-а въздушнопреносима дивизия, 101-а въздушнопреносима дивизия, наричана още „Кресливите орли“, рейнджърите от десантните части, специалните отряди, Делта Форс, СЕАЛ (на жаргон — тюлените), спасителните екипи от военновъздушните сили или морските пехотинци. Всичките уебсайтове се отличаваха с тяхното напълно прилично външно оформление, силно наподобяващо престижния дизайн на корпоративните сайтове.

След двадесетина минути Болдън бутна стола си назад и отиде да пийне малко вода.

* * *

— Господин Гилфойл. Попаднах на нещо, което може би ще ви заинтересува и ще поискате да му хвърлите един поглед.

Хувър изчака, докато Гилфойл застана до него, след което му посочи електронната карта на Манхатън, окачена на стената. Червената лампичка, сигнализираща за движението на Томас Болдън,

вече не се местеше от едно място на друго, а се бе закотвила стабилно на ъгъла на Четиридесета улица и Пето авеню.

— Той е влязъл в Нюйоркската обществена библиотека. Сигналът е силен, което означава, че би трябвало да е близо до входа или до някой прозорец или пък е на горния етаж.

Гилфойл се вгледа в самотно светещата червена лампичка и мислено прецени какви бяха възможностите.

— Откога е там?

— Приблизително към двадесетина минути.

— Още ли нямаме нещо ново за това къде Болдън ще се срещне с приятелката си?

— Информацията се обработва.

Гилфойл се почеса по брадичката.

— Доведи ми Вълка.

* * *

Кремъклийка от Кентъки.

Болдън написа тези думи и зачака резултата, като се надяваше сега поне на екрана да се появи някакво по-ясно изображение. След като премина през първите уебстраници, той попадна на снимка на четирима мъже, широко усмихнати, позиращи пред обектива с пушки на рамо. Имаше и дата към фотографията. Мъжете изглеждаха вече прехвърлили петдесетте или по-скоро малко над шестдесетте години. Бяха облечени с нещо като униформи, ризи с къси ръкави, черни вратовръзки и очила от черупки на костенурка. Приличаха на героите от постерите, рекламиращи забързания стил на живот, характерен за технократите. Те бяха малцината избрани, най-достойните. Най-гордите. Посветените. Но това, което най-силно привлече вниманието му, бе надписът на емблемата над главите им: „Сканлън Корпорейшън“. Главна квартира. Под емблемата се виждаше силуетът на кремъклийката от Кентъки. Приблужи лицето си към екрана. Силуетът бе идентичен с този на скицата, която бе надраскал, включително и в такива детайли като уникалното подрязване на

приклада на мускета — отличителен белег, който той вероятно не бе забелязал.

Болдън кликна върху емблемата, ала веднага получи нежелания отговор:

Достъпът е забранен.

Не притежавате разрешение да влизате в този уебсайт.

Върна се към фотографията и отпечата на принтера копие от нея. После прочете още веднъж адреса на уебсайта и снимката от него: www.bfss.org/yearbook/1960/BillF.jpg, но не хранеше кой знае какви надежди да открие нещо за „BillF“, каквото и да означаваше това съкращение. Сетне изпробва търсенето на инициалите BFSS, но нищо не откри. Тогава опита с търсенето на „Scanlon Industries“. Остана разочарован, след като не попадна на съответния корпоративен уебсайт. Но за сметка на това се натъкна на няколко статии, посветени на дейността на „Сканлън Корпорейшън“.

В първата от тях се споменава, че „Сканлън“ са спечелили търга за проекта на една магистрала в Хюстън, Тексас, през 1949 г. Втората статия съдържа повече подробности. „Сканлън Корпорейшън“, прочете той, е основана през 1936 г. в Остин, Тексас, като строителна компания, ангажирана предимно в пътното строителство. Цитираше се и списък на няколко от проектите на компанията. Статията завършваше с уверението, че последните контракти били обвързани с нововъведенията във военновъздушните сили на Съединените американски щати.

Трета публикация обаче се оказа още „по-словоохотлива“, пък и бе извадка от материал в „Арми Таймс“:

... „Сканлън Индъстрис“ от Виена, Вирджиния, спечели контракта. Възлизащ на четиридесет и пет милиона долара, възложен от Главното военно командване във Виетнам към Министерството на отбраната на САЩ. Касае се за доставки, чиито обем и срокове не се уточняват

в договора. Известно е само, че става дума за построяването на три бази на нашите военновъздушни сили в Република Виетнам заедно с наземните съоръжения към тях. Базите ще бъдат разположени в Да Нанг, Биен Хоа и Фу Кат.

„Сканлън Индъстрис“ за пореден път доказва, че не само е изпълнителят, предлагащ най-малко капитални разходи, но и компания, на която американските граждани могат напълно да се доверят — заяви говорителят на въоръжените сили Карл Макинтайър. — Нашите момчета в униформа заслужават най-доброто и „Сканлън Индъстрис“ ще им го даде. А Ръсел Кайкъндейл, президент на „Сканлън Индъстрис“, добави: „Ние се гордеем с това, че бяхме избрани от Министерството на отбраната и Главното военно командване във Виетнам като единствен изпълнител по контракта за построяване и подобряване на бойните съоръжения на армията на Съединените американски щати и по-специално американските военновъздушни сили в Република Виетнам. Надяваме се, че нашата работа ще осигури на страната ни по-кратковременно и по-успешно участие във войната във Виетнам“.

Болдън препрочете статията. Очевидно „Сканлън Индъстрис“ бе спечелила много от тази тлъста сделка. Да те одобрят за единствения изпълнител за строителството на писти за приземяването на бойните самолети и военновъздушни бази в навечерието на най-мащабното военно участие на Америка в цялата нейна история несъмнено е изключително апетитно парче от бизнес тортата. Замисли се и стигна до извода, че най-странното в тази работа бе фактът, че въпреки това името на компанията не се радваше на широка известност. Добави името Кайкъндейл към своя кратък списък, след това написа с печатни букви:

**ГРАЖДАНСКИ ПОДИЗПЪЛНИТЕЛ, РАБОТЕЦ ПО
ДОГОВОР С ВОЕННИТЕ.**

Заинтригуван, Болдън се зае да проследява всеки линк, насочващ към всичко, свързано със „Сканлън Корпорейшън“. В дузина уебсайтове „Сканлън“ се споменаваха във връзка с други контракти, но този път с американското правителство. В тях се говореше за изграждането на генератори, складове за муниции, електроразпределителни линии, а веднъж дори за възстановяването на щетите, нанесени от някакъв тайфун на съоръженията в базата на американските военновъздушни сили в Андерсън на остров Гуам. Сумите по всичките тези договори наистина бяха впечатляващи. Варираха от двадесет или петдесет до сто милиона долара.

В няколко от последните статии, които Томас Болдън прегледа, се говореше за промяната във водещите интереси на компанията. Вместо да продължи да се придържа към своята традиционна област (строителството), „Сканлън Корпорейшън“ започнала да приема контракти за подпомагане при изграждането и подсилването на колумбийската и филипинската армия. Макар да не се посочваха сумите в долари, в статиите се посочваше, че на съответните страни ще бъдат изпратени опитни и квалифицирани военни инструктори, при това за период не по-малък от шест месеца.

Накрая имаше една обява от 16 юни 1979 г., в която се съобщаваше, че „Сканлън Корпорейшън“ ще организира интервю за кандидатите за работа във Файетвил Холидей Ин. Болдън бе достатъчно запознат с военната история на страната, за да си припомни, че Файетвил бе известен най-вече като местоположението на форт Брат (една от най-важните бази на американските военновъздушни сили, намираща се в Северна Каролина). Корпорацията набираше служителите си от основната база на специалните сили към американските военновъздушни сили.

Горещата следа, на която си мислеше, че е попаднал, бързо изстина.

Въобщо не се споменаваха какво се бе случило с компанията след 1980 г. Нито дума за евентуален банкрут, за някакво сливане, за обратно изкупуване от източник на външно финансиране. Нищо. Абсолютно нищо. Като че ли „Сканлън Корпорейшън“ бе изчезнала от лицето на земята. Само едно бе сигурно: такава процъфтяваща

компания не би могла толкова бързо да повехне и да загине. Корпорация с такъв внушителен мащаб, при това облагодетелствана от толкова изгодни правителствени контракти, би трябвало да е погълната от някоя още по-могъща корпорация.

Болдън се размърда на стола и извади от калъфчето на колана си своя джобен компютър „Блекбъри“. Прегледа запомнените в него адреси и си отбеляза около десетина имена на свои колеги и познати, които биха могли да му кажат нещо повече за „Сканлън Корпорейшън“. Остави органайзера на бюрото.

Несъмнено повечето от неговите клиенти вече бяха получили предупреждението от фирмата, че Томас Болдън повече не работи за „Харингтън Уайс“. Един тих глас навярно е добавял, че ако до тях достигнат слухове за това, че той е пребил своя колежка, не са длъжни да им повярват. Но е вярно, че Сол Уайс е бил убит точно когато спорел ожесточено с въпросния Болдън по повод на този инцидент.

Или с една дума: Томас официално бе обявен за персона нон грата.

Изправи се и след като уведоми библиотекарката, че ще се върне след няколко минути, излезе до ротондата, откъдето можеше да проведе телефонните разговори. Припомни си за всичките онези поздравителни имейли, които бе получил тази сутрин. Все трябва да се намери някой, който да подаде ръка на падналия. Започна с Джош Линерман, banker, специализирал се по сливанията и поглъщанията на компаниите, работещ за банка „Леман“.

— Здравей, Джош. Обажда се Томас Болдън.

— Трябва ли да разговарям с теб?

— Защо не? Знам какво може да си чул за мен, но в това няма капка истина. Повярвай ми.

— От „Блекбъри“-то ли се обаждаш?

— Да — отвърна Томас. — Слушай, Джош, трябва ми...

— Съжалявам, приятелю... но не мога... е, все пак ти пожелавам късмет.

Болдън опита с друг от своите спонсори — Бари О'Конър от „Дзуис Асоушийтс“.

— За бога, Томас, имаш ли представа в какви лайна си нагазил? — трескаво прошепна О'Конър. Толкова бе развълнуван, все едно Болдън бе изкачил Еверест или пък бе успял да разгадае тайните на

човешкия геном. — Човече, нима не загреваш, че си се накуснал до гуша?

— Това бе само една ловка инсценировка. Не съм докосвал това момиче.

— Момиче ли рече? Не съм чул нищо за момичето. Говори се, че си убил Сол Уайс.

— Уайс!? Разбира се, че не съм...

— Потърси си адвокат, приятел. Чувам лоши неща. Много лоши.

— Почакай малко! Нуждая се от една услуга.

— Том, бих искал да ти помогна, но... — Гласът на О'Конър все повече глъхнеше. — Телефоните, човече, всичките се подслушват, нали сам го знаеш.

— Ще свършим много бързо. Трябва ми само малко информация за една компания...

— Не ми се струва, че сега му с времето да мислим за бизнес. Чакат ме на другата линия. Успех, Томи. И си намери адвокат.

И докато Болдън продължаваше отчаяно да се взира в списъка с телефоните на познатите си, едно име привлече погледа му. Стори му се глупаво да съсредоточава усилията си в търсенето на сведения за „Сканлън Корпорейшън“ единствено сред банкерите в Ню Йорк. На Уолстрийт слуховете се разпространяваха по-бързо от горски пожар. По-уместно бе да потърси помощ отнякъде другаде. Затова набра един номер, който отдавна помнеше наизуст. С код 202^[4] преди него.

— Де Валмон слуша. — В гласа, който му отговори, се прокрадваше отегчение заедно с английския акцент.

— Гай, аз съм, Том Болдън.

— Здравей, Том — поздрави го Гай де Валмон, старши съдружник в „Джеферсън Партнерс“. — Какво ново? Наред ли е всичко около сделката с „Трендрайт“?

Болдън въздъхна облекчено. Най-после да попадне на някой, до когото още не бяха достигнали вестите за неговите перипетии с Даяна Чеймбърс и Сол Уайс.

— Със сделката всичко е наред. Чудех се дали би могъл да ми помогнеш за една справка. Търся нещо, свързано с една компания. Името ѝ е „Сканлън Корпорейшън“. През петдесетте и шейсетте години е била известна като изпълнител на договори за строителство към Министерството на отбраната. Работила е мащабно във Виетнам.

Обаче за периода след 1980 г. нищо не мога да открия за „Сканлън“. Зная, че от много години „Джеферсън Партнерс“ е доста активна в този сектор, така че се питам дали ти би могъл да откриеш нещо.

— Повтори го още веднъж. „Сканлън“ ли? Хм, нищо не ми говори, но от осемдесета година досега е минала цяла вечност. Ще се радвам да открия нещичко. В офиса ли да ти позвъня?

— По-добре ме потърси на клетъчния. — Набра бързо номера.

— Но къде си? Връзката е лоша.

— Сега съм в... — Болдън се поколеба за миг дали бе разумно да му разкрива къде се намира в момента. Беше само въпрос на време Де Валмон да узнае за смъртта на Сол Уайс. Никак не му се искаше веднага след този разговор Гай да позвъни в управлението на нюйоркската полиция, за да докладва, че току-що е разговарял с набедения като убиец Томас Болдън, който сега се намира в Нюйоркската обществена библиотека. — На гарата съм, на Гранд Сентръл Стейшън — излъга той.

— Изчакай само пет минути или по-добре, да кажем, половин час, преди пак да ми позвъниш. Но ми направи и ти една услуга, като се погрижиш тогава връзката да е по-добра.

— Защо не провериш веднага? Случаят наистина е спешен, Гай.

— Опасявам се, че не мога. Джей Джей всеки момент ще ме повика. Дочуване.

Болдън прекъсна връзката и забърза обратно към читалнята. Щом се настани отново на стола, се вгледа замислено в екрана на компютъра. Просто ей така, за проба, набра от клавиатурата името „Боби Стилман“. Но търсенето не се увенча с успех. Появиха се адреси на не малко хора с името Робърт Стилман, но не и Бобита. Оттласна назад стола и отиде до рафтовете с периодичните издания.

— Трябва да намеря сведения за една компания — обясни той на служителката от библиотеката, която се приближи към него. — Името ѝ е „Сканлън Корпорейшън“. Бих искал да проверя в „Уолстрийт Джърнъл“, в „Арми Таймс“, във „Форчън“ и във „Форбс“. Колко време ще отнеме търсенето?

— До коя година назад да търся?

— Хм, да кажем, до хиляда деветстотин седемдесет и пета.

— Ще ми трябва около минута да проверя дали съхраняваме микрофилми за всичките тези издания. Не съм сигурна за „Арми

Таймс“.

Бюрото за обслужване на справките сред периодичните издания се намираше в близкия край на читалнята, като в ъгъла се издигаха трите екрана за паралелен преглед на материалите. Наблизо беше изходът е арка над него, водещ към централната читалня. И докато Болдън чакаше служителката да пресметне колко ще струва тази заявка за търсене, вниманието му неволно бе привлечено от двамата мъже, които точно в този момент се появиха в читалнята. Спретнато облечени, с блейзъри, те се изправиха от двете страни на вратата, докато оглеждаха помещението.

— Сър?

— Да — отвърна Болдън и се извърна към жената.

— Сигурно ще се зарадвате да узнаете, че притежаваме годишниците и на „Арми Таймс“. Така че общият сбор ще възлезе на дванадесет и седемдесет и пет. По три долара за всяко търсене плюс данъка. А за двадесет долара можем да се заемем с търсене в ЛексисНексис. Там всичко е представено много по-достъпно.

Томас провери портфейла си. Разбира се, намери само седем долара.

— Ще се ограничи само до два източника за търсене: в „Таймс“ и в „Уолстрийт Джърнъл“.

— Ей сега ще ви върна рестото.

— Да, да, разбира се — разсеяно промърмори той. Много повече го интересуваха онези двамата. Вместо да се отправят към свободните компютри или да се насочат към бюрата, където можеха да се обърнат към някоя от служителките за допълнителни справки, те останаха като приковани за пода. Само главите им бавно се въртяха, докато оглеждаха внимателно присъстващите в читалнята. Мъже, облечени като за някакъв обичаен за тях бизнес. При това и двамата бяха с късо подстригани коси, дори и позите им бяха еднакви, докато оглеждаха масите и бюрата.

Болдън веднага сведе глава. Не можеше да повярва на очите си. Нямаше как да го открият тук, в библиотеката. Сигурен бе, че не бяха го проследили. Не бе се оглеждал прекалено старателно назад, но беше сигурен, че е сам, откакто бе напуснал училището на Джени. Както не се съмняваше, че бе сам в онзи магазин за мъжко облекло и обувки. Просто не беше за вярване.

— Ето ви рестото, сър. Шестдесет и шест цента.

И тогава го видя. Мъжът, който бе по-близо до него, приведе глава към ревера на сакото си и прошепна няколко думи. Томас мигом настръхна. Наостри уши и преглътна. Бягай, продиктува му един вътрешен глас. *Веднага се измитай оттук. Успяха да те докопат.*

— Сър? Добре ли сте?

Болдън се приведе над бюрото.

— Бихте ли ме завели до тоалетната? — запита той с измъчено лице. После притисна длани към корема си и дори се опита да й намигне. — Нещо не съм добре. Веднага трябва да отида.

— Да, разбира се. Намира се точно зад централната читалня, сър. Не се тревожете.

Библиотекарката заобиколи бюрото и пое ръката му в своята. Те заедно излязоха от ъгъла с компютрите и забързано преминаха покрай двамата мъже, все още бдящи до вратата. В последния миг, с крайчеца на окото си, зърна как единият от онези двамата го изглежда подозрително.

Томас освободи ръката си от нейната и се затича. Въобще не погледна назад. Достатъчно бе да измине десет стъпки, не повече. Трескаво нахлу в тоалетната по широката пътека в средата. Насъбралите се пред писоарите мъже извърнаха глави и го изгледаха с недоумение. Някой му извика: „По-тихо!“. Но щом спря за миг, колкото да си поеме дъх, той веднага чу зад себе си стъпките на онези двамата, които бързаха да го настигнат.

Изскочи тичешком от тоалетната и се върна в централната читалня, прекоси я и излезе на ротондата над мраморните стълби. В далечния край на просторната зала един от мъжете от втория екип тъкмо се консултираше с другия, след което се отправи право към него. Болдън се втурна с все сила към стълбата и се устреми надолу, взимайки по три, дори четири стъпала наведнъж. Ако паднеше, в най-добрия случай рискуваше да си счупи глезена. По-вероятно обаче бе да си строши врата. Със същата главоломна бързина взе завоя на втория етаж и за секунда видя онези двамата, първите си преследвачи. Докато вторият екип се спускаше вече по отсрещната стълба.

Макар и задъхан, някак успя да се добере до вратата на партера. Чу вик и видя как един мъж на отсрещната стълба се спъна и се строполи с главата надолу по стъпалата. Веднага отмести поглед към

главния вход. Библиотеката имаше общо пет двойни врати за влизане и излизане. Ако можеше само да се измъкне някак навън, би могъл да разчита на някакъв шанс. Обърна се и погледна през рамо. Двамата отзад вече се бяха втурнали право към него. Единият дори бе разкопчал сакото си и Болдън зърна проблясването на синкава стомана. Без да губи секунда дори, трябваше да намери къде да се скрие. За миг забави крачките си, разколебан накъде да продължи. Отново извърна очи назад към главния вход. В първия миг дори не повярва на очите си. Познатите му до болка яки рамене, както и шината около гърлото. И онзи фанатичен блясък в очите.

Вълка го видя в същия този миг и моментално се втурна към него, режейки въздуха с ръце като опитен спринтьор.

Томас се затича в противоположната посока, към задната част на библиотеката, сред гъстата плетеница от коридори, където се помещаваха административните кабинети и специализираните читални за учените. Впусна се по първия коридор, изпречил се пред очите му, а после направи рязък завой наляво към следващия коридор. Вратите от двете страни бяха с надписи — имена и титли. Една жена се показа от вратата на кабинета пред него, но главата ѝ не се виждаше от купчината папки. Той връхлетя право върху нея и я изтласка към стената. Спря се, за да ѝ помогне да се изправи на крака, а после хлътна в нейния кабинет и затвори вратата отвътре. Завари там само един млад мъж, с начетен вид, седнал зад своя компютър, който го зяпаше смаяно с провиснала челюст.

— Може ли да заключиш вратата? — властно запита Болдън. А когато не получи отговор, извика яростно: — Можеш ли да я заключиш?

— Дръпни резето.

Болдън нагласи резето, а после премина набързо покрай смаяния мъж към съседния кабинет. От широкия прозорец, който се отваряше вертикално, се откриваше гледка към кафенето на библиотеката и парка Брайънт зад него — просторна тревна площ, покрита със сняг, стигаща чак до отсрещната улица. Той веднага сграбчи дръжката на прозореца и я завъртя. Но тя заяде. На вратата в този миг някой почука настойчиво. Стиснал здраво пръсти около дръжката, Болдън я натисна с все сила и тя накрая поддаде. Прозорецът се откряна със скърцане.

Зад него вратата се строши с ужасен трясък. Вътре нахлуха шумът от разпилените по пода парчета стъкло, трески и по-едри останки. Младият мъж възмутено се разкрещя.

Томас скочи долу от триметровата височина и се приземи точно върху масата в кафенето. Разцепи я надве и дори я сплеска с тежестта си. Но успя да се изправи, макар и с препъване, политна в струпаната наблизко камара от разчистения лед, докато накрая се окопоти и се затича към парка.

Вълка промуши единия си крак през прозореца и скочи върху същата маса. Обаче не се приземи така успешно, защото удари силно дясното си коляно и за кратко се сгърчи на земята.

За миг Болдън се огледа назад през рамо и го видя как се опитва да се надигне, но пак се отпусна. Само след секунди фигурата му започна да се смаява, а след още малко се стопи в далечината.

Но Томас не престана да тича, докато не напусна парка и не се добра до Шесто авеню. Ала дори и там продължи да крачи забързано, без да забравя да поглежда назад.

Как? — питаше се той. — Как успяха да ме открият?

[1] Един от първите водоизточници на Ню Йорк. — Б.пр. ↑

[2] От *thumbnails* — нокът на палец; прен. — миниатюрни изображения. — Б.пр. ↑

[3] От *minuteman* — доброволец от народното опълчение по време на Войната за независимост на САЩ (1773–1783). — Б.пр. ↑

[4] Кодът за междущатското набиране на телефонните номера в столицата Вашингтон, окръг Колумбия. — Б.пр. ↑

29.

Елингтън Фиск забързано изкачи стъпалата, водещи към Капитолия.

— Какво не е наред тук? — попита той групата мъже, които веднага го наобиколиха.

— Микрофонът се повреди — обади се един от тях.

— Нещо не е наред с връзките на проводниците — добави друг.

— А къде е главният електротехник?

— На подиума — отговори трети.

Фиск разблъска тълпата, сред която разпозна представителите на полицейската охрана на Капитолия, на парковата полиция на Съединените щати, един член на организационния комитет за церемонията по встъпването на президента в длъжност и двама полковници от Вашингтонския гарнизон. Спря се едва когато стигна до мястото, където президентът трябваше да се закълне и да произнесе приветствието си към нацията.

Зад него, по стъпалата, водещи към Капитолия, бяха подредени подпорите за скамейките за почетните гости. Както и редиците от столове, всичките номерирани. Всичко тук изглеждаше в пълен ред. Имаше места приблизително за около хиляда от поканените гости. Всеки от тях бе задължен да представи билета си и документа за самоличност. Това важеше за всички, от най-високопоставените, като председателя на Върховния съд, та чак до племенницата на сенатор Меган Маккой, макар тя да бе едва четиригодишна.

— Кой е питал за мен? — Един едър, небръснат мъж в син работен комбинезон и износено яке набързо се представи с думите: — Аз съм Майк Рицо. — И показа служебната си карта. — Вие ли се обадохте за микрофона?

— Точно така — потвърди Фиск. — Ако е повреден, защо просто не го подмените? Отвинтете проклетата машинария и поставете нов.

— Само че не е толкова просто — обясни Рицо. — Всеки от тези микрофони е вграден в подиума към носещия корпус. Всъщност във

всеки от тях има общо по четири насочени микрофона. Размерите им са колкото пощенски марки. — Той сви рамене, за да покаже, че е много впечатлен. — Това тук е последна дума на техниката.

Фиск опипа с ръка ръба на подиума. Невъзможно бе дори да се види някой от тези микрофони.

Господи... дори и с нокът не мога да ги напипам...

Проливният дъжд още повече се усили. Тежките капки като че ли експлодираха по лицето му. Според прогнозата през нощта времето щеше да се влоши още повече и не бе изключено да го обърне на сняг. Мислено си отбеляза да провери два пъти как се справят ръководителите на обществения транспорт на Вашингтон и дали работят всички снегорини.

— Някой ще бъде ли така любезен да се погрижи за опъването на предпазния навес? — извика той.

Планирането на тържествената церемония при встъпването на новия президент в длъжност бе започнало с пълна пара още преди дванадесет месеца. Фиск бе разпределил дейността по сигурността на девет оперативни области: разузнаване; експлозивни и други взривоопасни материали; юридическа част; реакция при аварийни ситуации; проверки на документи за самоличност; специфични особености на терена; комуникации между многобройните агенции, работещи за сигурността (съкратено КМАС); транспорт и забрана на полетите. Проблемът с този подиум попадеше в компетентността на комисията за специфични особености на терена. Както подсказваше самото название, това засягаше задачите, свързани с преоборудването на зоната пред Капитолия за предстоящото важно събитие. Което на свой ред включваше всичките места за сядане и приспособленията за надзор на площадката, както и монтирането на стойките за телевизионните оператори, въобще подготвянето на цялата зона за представителите на медиите. Всички електрически съоръжения в нея трябваше на всяка цена да бъдат проверявани за изправността им.

Един неработещ микрофон, когато президентът ще произнеса своята тържествена клетва пред погледите на цялата нация, бе втората по значимост злина, която би могла да се случи утре.

Фиск обиколи набързо отвън носещия корпус на подиума. По нищо не се различаваше от корпуса на другите платформи, които се използват при различните появи на президента на открити площадки.

Дървената основа бе закрепена към металната носеща опора, боядисана в синьо, към която креслото на президента бе задържано чрез магнити. Цялата конструкция бе изработена във Вирджиния от кленово дърво, доставено от Джорджия, но също и от китайски текстолит и индийска пластмаса. Типично за американския начин на производство на продукти, характерен за днешното време.

Фиск се огледа наоколо. Гигантски американски знамена висяха по стените на Капитолия. По стъпалата до подиума вече бе застлан широкият син килим. Той се зарадва, като видя, че предвидливо го бяха оставили завит с найлон. Високите витрини около периферията на балкона и от двете страни на зрителските скамейки бяха от бронирано, непробиваемо от куршумите стъкло. Опитното му око бързо откри стратегическите точки по покрива на Капитолия, където неговите снайперисти след броени часове щяха да заемат предварително указаните им позиции. А зад тях, недостъпни за полезрението на публиката, се намираха батареите с ракетите „Авенджър“ за противовъздушна защита. От двете страни на подиума бяха монтирани рефлектори на ТелеПромТер. Фиск не се съмняваше, че поне те бяха напълно изправни.

Той се обърна и се загледа към монумента на Вашингтон. Само на двадесетина метра от него се издигаше внушителният скелет на кулата за телевизионните оператори, който отчасти му запречваше гледката към централната алея. Дългата зона за разходки сега беше покрита със стъпкан мръсен сняг, под който само тук-там се забелязваха остатъците от миналогодишната трева. В момента централната алея бе съвършено пуста, ако не се брояха няколкото двойки патрулиращи полицаи, не смеещи да се отдалечават много от оградите, за да държат под око тълпата отвъд тях. След по-малко от двадесет и четири часа, независимо дали ще грес слънце, или ще се лее дъжд, проливен като сегашния, над три хиляди души ще изпълнят цялата тази зона. Американците примират от желание да станат свидетели на най-тържественния церемониален ритуал — клетвата на четиридесет и четвъртия президент на Съединените американски щати, както и на грандиозния парад, който ще последва, за да се ознаменуват най-важните събития в историята на нацията.

— Няма ли някакъв начин да се смени този микрофон? — обърна се Фиск към Рицо.

— Само един — чу се още един глас. Принадлежеше на млад бял мъж, спретнато облечен, с приятна външност. — Аз съм Бил Донахю от „Тритон Еърспейс“. Ние изработихме този подиум. Единственият начин да се блокира този микрофон е да се отвори ремонтният панел и да се прекъснат проводниците. После трябва да се монтира външен микрофон над подиума.

— Да се монтира външен микрофон? — попита Фиск.

— Да, сър, най-обикновен външен микрофон, от ония, с които много добре сте запознат. Можем да пробием отвор и да прекараме кабела под подиума, за да свържем микрофона към озвучителната система.

Фиск се усмихна и поклати глава, сякаш този младок Донахю се опитваше да му погоди някакъв нескопосан номер. Външен микрофон. Едър, черен, продълговат като банан, едва ли не натикан в лицето на сенатор Маккой, докато тя говори на двеста и петдесетте милиона американци и на милиардите други зрители и слушатели от целия свят. Не, това не беше решение на проблема. Не, освен ако Елингтън Фиск не желаете да завърши кариерата си във филиала в Сиера Леоне.

— Нещо ново от разузнаването? — обърна се Фиск към своя първи помощник Лари Кенеди.

Разузнаването бе отговорно за поддържане на всевъзможните контакти, по всички канали, с ЦРУ, ФБР, военното контраразузнаване и всички останали агенции, ангажирани с поддържането на реда и мерките за сигурност, независимо от вида и категорията на заплахите. Дейността им обхващаше всички възможни варианти — от старателно подготвени терористични актове до налудничави действия на самотни стрелци. Утре в продължение на два часа стъпалата пред Капитолия щяха да се превърнат в най-внушителната мишена в световен мащаб. Затова тази мишена трябваше да се окаже и най-труднодостъпната. В световен мащаб.

— Засега не е постъпило нито едно обезпокояващо съобщение — докладва му Кенеди.

— Господин Донахю — изрече Фиск с недоволен тон.

— Слушам, сър.

— Разполагате ли с резервен подиум, готов да ни бъде доставен?

— Да, господин Фиск. Резервният екземпляр, в напълно завършен вид, се съхранява в склада ни в Маклийн. Ще го доставят тук

към четири часа сутринта. Сега монтират последния, най-важен детайл — президентското кресло.

— Да бъде тук до два през нощта — заповяда Фиск и се отдръпна от подиума. — И не забравяйте първо да го проверите. Искам да съм напълно сигурен, че всичко е в изправност, преди да се заемем с монтажа на място. Повикайте ме, когато оборудването пристигне.

Фиск се вгледа в небето. Ако не престане този проклет проливен дъжд, контролирането на трите хиляди присъстващи на церемонията определено ще бъде сериозно затруднено. Ако подиумът бе единственият проблем, той просто щеше да махне с ръка и да се прибере някъде на сухо. Внезапно усилилият се дъжд отново оплиска лицето му.

— Къде е навесът? — сърдито се провикна той, без да има предвид конкретен свой помощник. — Първата жена, президент на Съединените американски щати, ще положи тук своята клетва пред очите на цялата нация след по-малко от двадесет и четири часа, затова не може да допуснем да бъде с провиснала фризура. Тази жена трябва да изглежда добре.

30.

Всеки път, когато Джон Франсискъс пристигаше в забързания, бляскав, плексигласов свят на „Полис Плаза“ 1 — Главното управление на нюйоркската полиция в центъра на Манхатън, — той си повтаряше шепнешком добрата стара поговорка: „Който го може, го върши. А който не го може, гледа да седне зад бюрото. Такива са всичките тези тук, в Пи Пи 1“. Според неговия начин на разсъждение полицаите бяха длъжни да си гледат полицейската работа. Да си блъскат главите, докато не разрешат всичките криминални загадки, пред които ги изправя животът. Костюмираните баровци тук... е, те бяха просто това... костюмирани баровци. Мъже, които гледаха на полицейската професия единствено като на стълба, по която да се изкатерят до най-високите етажи на градските власти. Които си разпределят графика за деня според часовника си, а не според случаите, чиито папки и досиета ги чакат разтворени върху бюрата. Които не се гордеят с това, че носят синята униформа. Толкова години вече се беше нагледал на такива кариеристи, които се чувстваха крайно неудобно в сините си униформи на празника на полицията^[1], като току придърпваха смутено високите си корави яки или пооправяха шапките си, умиращи от желание да потънат в земята от срам.

Франсискъс усети как лицето му пламна от гняв. Не беше честно, мислено изруга той, като сведе очи, за да не помисли някой, че се бе разплакал. Наистина не бе честно. Но когато гневът му поутихна, той не можеше да си обясни какво точно не беше честно или защо това толкова го измъчваше.

* * *

Надписите за етажите бяха променени, но светлините си оставаха все така ярки, а таваните — все така ниски. Един бузест

латиноамериканец с оредяваща коса и дълги мустаци, седнал зад голямо и високо бюро, четеше някакво списание.

— Матю Л. — заговори го Франсискъс веднага щом премина през въртящата се врата. — Кога ще се отървеш от тази досадна канцеларска работа?

— Джентълменът Джони Фран! Какво те води в този флуоресцентен кенеф?

Двамата си стиснаха ръцете и Франсискъс забрави за решението си час по-скоро да си тръгне оттук. В продължение на цели двадесет години Лопес работеше на съседното до неговото бюро в полицейското управление на Манхатън север, преди да го улучи куршум в гръбначния стълб по време на един зле подготвен арест. След година в рехабилитационното отделение в болницата и след като му връчиха медала „Пурпурна звезда“ на тържествената церемония в Грейси Меншън, началниците го приковаха към едно от бюрата в централното управление със задачата да надзирава обработката на оперативната документация. Зад гърба му всички го наричаха Железните пръсти, след като бе плъзнат слухът, че собственооръчно бе измъкнат от гърдите си куршума, който го бе пронизал откъм гърба в онзи фатален за него ден.

— Проверявам едно „студено досие“^[2] — започна Франсискъс. — Ще се наложи да се върнем малко назад. По-точно към осемдесетте години на миналия век.

— Осемдесетте години на миналия век ли? Че това ми звучи като нещо, случило се през ледниковата епоха!

— Имам предвид онова двойно убийство в Олбани. Може би още го помниш.

— Какви бяха имената на жертвите?

— Брендън О'Нийл и Самюъл Шепърд.

— Аха, да, взривяването на „Сентинъл“ — веднага реагира Лопес. — Че кой не го помни? Тогава целият щат се бе побъркал.

Лопес имаше право. Наистина този случай ги бе наелектризирил. Но точно тогава Франсискъс беше изпратен по друга задача извън щата Ню Йорк, за да разследва едно лице, заподозряно за няколко убийства, така че не успя, за разлика от двадесет милиона жители на Ню Йорк и предградията му, да преживее вълненията от телевизионните предавания на живо от мястото на събитието. Преди да се върне в

града, той вече бе прочел статиите по случая, публикувани в „Ню Йорк Таймс“ и в местния вестник „Таймс Юниън“, издаван в Олбани. Ето какви бяха фактите според тези репортажи:

На 26 юли 1980 г. в 23:36 ч. една много силна бомба експлодирала в централата на „Сентинъл Майкросистемс“ — производител на чипове и софтуер за микрокомпютри в град Олбани. Според полицейските експерти по експлозивни около двеста килограма тротил са били напъхани в два куфара „Самсонайт“, оставени край вратата на изследователската лаборатория на първия етаж, след което били взривени чрез дистанционно устройство. Полицията успяла да открие, че една седмица преди това експлозивът с бил откраднат от един строителен обект, разположен наблизо до лабораторията на тази компания. Следователите разпитали двамата свидетели, които бяха забелязали един подозрително изглеждащ камион с емблемата на местната агенция за автомобили под наем, който обикалял района в деня преди експлозията. След проверката в офиса на тази агенция следите вече подели към къщата на професор Дейвид Бърнстейн, уважаван юрист, известен още с доста странния прякор Ману Кю, който обаче имал революционни възгледи и се изявявал като говорител на радикалното движение „Свободно общество“.

А когато двамата полицаи О’Нийл и Шепърд посетили къщата, за да разпитат проф. Бърнстейн, отвътре ги посрещнала ожесточена стрелба. Брендън О’Нийл и Самюъл Шепърд били простреляни и убити на място. Дошъл екип от специалния отряд SWAT. Командосите обкръжили къщата и предложили на Бърнстейн да се предаде, но след отказа му щурмували.

Няколко седмици по-късно, въз основа на повторната експертиза на пръстовите отпечатъци по оръжието, с което били убити О’Нийл и Шепърд, следователите съобщили, че вътре се е намирал още някой, който обаче успял да избяга. Според дактилоскопичния анализ това била Боби Стилман, известна още като Пробуждаща светлина, активистка на движение „Свободно общество“, която съжителствала с проф. Бърнстейн на съпружески начала. Съучастието ѝ във взривяването на лабораторията на „Сентинъл“ било разкрито от един свидетел, който съобщил, че я забелязал край строежа, откъдето бил откраднат експлозивът.

Но Франсискъс не се интересуваше толкова от вестникарските репортажи. По-скоро искаше да узнае какво щяха да споделят с него детективите от отдел „Убийства“. Той отлично знаеше, че най-важното никога не се публикува в пресата.

— Защо го наричаш „студено досие“? — попита го Лопес. — Те спипаха този тип, който беше убил колегите. Името му беше Бърнстейн, нали? Помня го, като че ли бе вчера. Пронизаха го май с четиридесет куршума. Публикуваха снимката му в „Газет“.

Франсискъс си спомняше снимката. Трупът на нея наистина приличаше на швейцарско сирене. Но убийците на полицаи не заслужаваха нещо по-добро.

— Имаше и втори заподозрян — каза той. — Някаква жена, която успяла да избяга.

— Не си спомням за това. Тя още ли се укрива? — Лопес недоволно присви очи. — Толкова време измина и все още никой не е успял да я спипа? Срамота. Как ѝ беше името?

— Боби Стилман, но има повече прякори дори от Джо Банана.

— Дай ми само пет минути. — Лопес заобиколи бюрото, като барабанеше с пръсти по него. — Ще донеса досието ѝ. Оригиналът се пази в Олбани, но ние тук имаме резюме.

Франсискъс се настани на стола в ъгъла. На масичката за кафе бяха оставени няколко списания. Прелисти броя на „Нюзуик“ от миналия месец, а после се извърна към телевизора в ъгъла. На екрана течеше популярното предаване „Обзорът“. Петима либерали обясняваха надълго и нашироко защо никога нямало да се укротят. Колегите на Франсискъс, които дежуреха в това помещение, ежедневно гледаха подобни сцени. Кой знае, може пък и да има някакъв смисъл, помисли той и реши да погледа предаването, но не поради същите причини, заради които полицаите гледаха репортажите за подвизите на нюйоркската полиция. И без това служебните им задължения ги принуждаваха да се сблъскват с толкова много мръсотия.

След няколко минути той погледна часовника си, учуден от прекалено дългото чакане. Часовникът му беше позлатен, марка „Булова“.

Подарък за тридесетгодишната му служба. На циферблата бе гравирани емблемата на нюйоркската полиция. Почука го с палеца си,

сякаш се опитваше да провери дали работи точно. Спомни си, че веднъж бе пресметнал, че общо е прекарал над две хиляди часа да следи заподозрени лица.

Сякаш бе вчера, когато се дипломира в полицейската академия и постъпи на първата си работа в тактическия екип, на който възлагаха да потушава бунтове, демонстрации, седящи протести и други подобни. Беше 1969 г. Целият свят бе като полудял. Виетнам. Правата на жените. Сексуалната революция. Всички крещяха: „Включи радиото, настрой станцията, а после изхвърли радиоапарата“. Последното, което човек би пожелал, бе да се превърне в чудовище в синя униформа, което да потушава метежи и бунтове, но Франсискъс бе направил избора си и го следваше. Без да задава въпроси. Без да се оплаква. Винаги бе вярвал, че за него бе чест да служи в нюйоркската полиция.

За втори път в рамките на един час бузите му пламнаха, а вратът му се затопли. Погледна към телевизора, като опит да се окопити, но и образът на водещата Барбара Уолтърс му се стори толкова замъглен, че дори още една козметична операция не би могла да го подобри. Франсискъс извърна глава и притисна носа си с палеца и показалеца си. Два пъти в един и същи ден погледът му се замъгляваше. Какво, по дяволите, ставаше с него? Измъкна кърпичката си от джоба и попи потта си.

Точно тогава чу надигналите се разгорещени гласове. В дъното на залата бе избухнал ожесточен спор. След една минута Матю Лопес се върна при него.

— Не мога да повярвам — започна той. — Досието е изчезнало.

Франсискъс се изправи и се приближи към бюрото.

— Да не би някой да го е взел, за да провери нещо?

— Не. Като казвам „изчезнало“, значи е изчезнало. От папката е било иззето цялото съдържание. Все едно е било откраднато. Позвъних в Олбани. Същата история. Изчезнало. Дори няма и документ за обновяване на досието. Нищо. Всичко е „изчезнало“.

— Откога?

— Нямам представа. И не само аз. Никой няма представа. Цялото досие липсва.

Франсискъс напъха ръце в джобовете си и улови мимолетния поглед на приятеля си.

— Сигурен ли си, че ми разказа всичко по този случай? — попита Лопес.

— Честен кръст. — Той си припомни, че всеки разследван случай, независимо дали е отворен или затворен, трябва да бъде прикрепен към някой от детективите и това се регистрира в централния компютър. — Кой е разследващият детектив?

— Щом искаш, ще проверя. — Лопес отмести преградата, която беше на височината на кръста му, и даде знак с ръка да го последва. — Хайде, да отидем. Честно да ти кажа, много съм възмутен. Това тук е мое владение. Никой няма право да взема нещо, без да ме попита.

Франсискъс тръгна покрай лавиците, издигащи се до тавана и отрупани с папки с досиета. Някой ден всичките те щяха да бъдат сканирани и информацията щеше да се съхранява в главния компютър, обаче този ден все още беше твърде далеч. В дъното на помещението имаше маса с пет компютъра. Упътването за това как да се ползват бе залепено на стената. Лопес седна на стола пред един от тях, а Франсискъс се настани до него. Като се консултира с един лист, който извади от джоба си, той набра номера на досието.

— Тийдър Ковач — каза Лопес, когато се появи информацията по случая. — Починал е през 1980 г. Три месеца след експлозията.

— Колко годишен е бил?

— На тридесет и една.

— Прекалено млад, за да заслужи златна значка. А каква е била причината за смъртта му?

— Специални обстоятелства.

Франсискъс и Лопес си размениха многозначителни погледи. На жаргона на тяхното полицейско управление „специални обстоятелства“ означаваше самоубийство. Или както казваха още по-вулгарно, Тийдър Ковач бе налупал дулото на служебния си пистолет.

— Господи — промълви той. — А кой е бил резервният детектив?

В управлението спазваха още едно правило: винаги да определят по двама детективи за разследването на всеки един случай.

— Там е цялата работа, че е бил само Ковач. — Лопес посочи към екрана, за да може приятелят му лично да се увери в казаното.

— Не може да бъде — възрази Франсискъс и отмести стола си назад. — Никога не се е допускало да няма двама наши колеги,

прикрепени към даден случай. Нима се опитваш да ми кажеш, че някой е бръкнал в компютъра и е откраднат и тази информация?

За пръв път днес Матю Лопес не знаеше какво да му отговори. Затова само сви рамене и честно го погледна в очите:

— Струва ми се, че този случай май не е съвсем изстинал.

[1] Денят на свети Патрик (17 март), съвпадащ с националния празник на Ирландия — по традиция повечето нюйоркски полицаи са потомци на ирландски емигранти. — Б.пр. ↑

[2] Така на полицейски жаргон се наричат старите, останали неразрешени престъпления. — Б.пр. ↑

31.

Гай де Валмон се отправи по коридора към въртящата се врата. Вървеше, без да бърза, пъхнал — едната си ръка в джоба, а другата бе готова да махне за поздрав, с обичайната за него приветливост, или просто да отметне кичура коса от челото му. Беше висок и слаб, дори можеше да се каже, че бе само кожа и кости. Но благодарение на чудодейните умения на моделиерите на Савил Роу костюмът му стоеше чудесно въпреки кокалестите му рамене и дори му придаваше вид на елегантен английски джентълмен. А за Гай де Валмон не съществуваше по-ласкателен комплимент.

Днес бе петдесет и третият му рожден ден и за да го отпразнува, той си бе позволил една доста подранила чаша шампанско. Още усещаше вкуса ѝ в устата си. Беше от най-доброто, което можеше да се купи в днешно време. Неговият рожден ден, разбира се, щеше да бъде почетен от компанията с пищна галавечеря след края на работния ден и нищо чудно да се наложи да пие още много от това прекрасно шампанско и да стигне дотам, че да спре да обръща внимание на тостовете и пожеланията, за да се замисли само за изминатия път. Не, не се тревожеше кой знае колко за възрастта си, а по-скоро се отдаваше на спомените за онези двадесет и пет години от всичките си петдесет и три, които бе прекарал в „Джеферсън Партнерс“. Ден след ден все едно и също, като за цялата година му се полагаха само четири седмици ваканция... Е, напоследък вече бе удостоен с осемседмичен отпуск. Но все пак да върши все едно и също двадесет и пет години... Бледото му чело загрижело се набръчка. Накъде всъщност се бяха запътили?

Като че ли бе вчера, когато той и Джей Джей основаха компанията и се установиха тук. Джаклин — тогава още в началото на четиридесетте си години, наскоро освободил креслото на министър на отбраната на страната — предложи сътрудничеството си на Гай де Валмон, който пък вече бе признат за детето чудо на Уолстрийт. Напълно заслужена слава впрочем: нали именно той бе измислил

схемата за обратното изкупуване, която на пръв поглед изглеждаше толкова елементарна. Купуваш колкото можеш повече закъсали компании (но винаги с чужди пари), завърташ техния бизнес, сетне изцеждаш всеки цент от тях, а накрая чевръсто се отърваваш, като ги пласираш или чрез оферти за открито наддаване на акциите им на борсата, или чрез директни продажби на компаниите като цяло. За предпочитане е второто. На хартия всичко изглеждаше лесно, ала на два пъти през първите години (когато бизнесът им още едва прохождаше) те едва не се провалиха, защото не купиха онези компании, които би трябвало, а това ги принуди да използват прекалено много пари в брой или да направят сериозни отстъпки при продажбите на онези, от които трябваше час по-скоро да се отърват като от ненужен, дори вреден товар на раменете си. Така става, когато не се действа достатъчно разумно. Но всичко това бе преди Джаклин да бъде осенен от онова свое вдъхновение, което именно превърна „Джеферсън Партнерс“ във водещ играч на фондовия пазар. Или повратният момент, както го наричаше той. Разчиташе се преди всичко на стабилните връзки между Вашингтон и Уолстрийт. И всичко важно се решаваше тук, в кабинета на Ендрю Джексън, наричан на жаргон Кухнята. Естествено, за това не се говореше много, само се носеха слухове, че нещо не било съвсем наред в цялата тази работа, след като „Джеферсън Партнерс“ на практика бе обсебила цялата тази дейност и дори се бе превърнала в своеобразна институция.

Де Валмон си подсвиркваше тихо мелодията на „Дълъг е пътят до Типерари“. Списъкът с работещите в кабинетите отляво и отдясно на неговия можеше да послужи като справочник на най-богатите и най-влиятелни бизнесмени от всички участници в надпреварата на фондовата борса. Ето например Били Бакстър, преди да се премести тук, е бил финансов директор на корпорацията „Буш Лой Крендъл“, а след това началник на Генералния щаб на американските военновъздушни сили. Или пък Арлийн Уоткинс, който доскоро бе шеф на администрацията на „Дженерал Сървис“ и имаше право да одобрява всичките контракти между цивилните корпорации и правителствената администрация. Разбира се, с тях двамата списъкът съвсем не се изчерпваше: можеше да бъде добавен един от президентските съветници или бивш лидер на мнозинството в Сената,

или някогашен директор на международната организация на Червения кръст. Липсваше само шефът на бойскаутите в Америка.

Всичките те фигурираха във ведомостта за заплащане в „Джеферсън Партнерс“. След годините, посветени на работата в правителствената администрация, сега си бяха осигурили тук уютно гнездо за пенсионирането си, а също за бъдещето на децата си, та дори и на внуците си. Защото заплащането в „Джеферсън Партнерс“ бе изключително щедро. (Самият Гай де Валмон отдавна бе станал милиардер. Всъщност премина психологическата бариера от пет милиарда долара личен капитал някъде около петдесетия си рожден ден.) А срещу всичко това Джаклин искаше от помощниците си само да се обаждат на този или онзи партньор, да дърпат конците, да раздават пари на този, който може да увеличи печалбите на компанията. Или да повлияят на някое гласуване във Вашингтон, с цел да се увеличат средствата за този или онзи проект. Или пък да се опитат да смекчат ограниченията, налагани от законите върху износа на най-новите военни технологии. Както и да внасят поправки в законите, за да се включи още един щат към сферата на действието на даден закон. Целта бе да печелят компаниите, причислени към подчинените на „Джеферсън Партнерс“.

— Джей Джей? — извика Де Валмон от прага на просторната бърлога на Джаклин. Всичките тук още помнеха как Джаклин навремето бе настоявал кабинетът му да бъде поне с един кв.м. повече площ от кабинета на военния министър на Съединените щати в Пентагона, защото това бе предишната му длъжност. Де Валмон погледна към него, но той не го забеляза, защото бе приведен над някакви документи, разпръснати върху бюрото му. Затова пристъпи тихо навътре. Много добре знаеше, че стъпките му няма да привлекат вниманието на Джаклин, тъй като слухът му се бе влошил след онези мисии в далечното минало, когато бе служил във военната авиация като пилот на изстребител А-6. Спря се едва на една крачка пред бюрото и шумно извика:

— Бум!

Джаклин рязко подскочи от стола си.

— По дяволите, Гай! — изруга той, а страните му внезапно се зачервиха. — Така ме изплаши!

Но Гай де Валмон не се впечатли от избухването му.

— Никога няма да познаеш с кого разговарях преди малко. С Том Болдън от „Харингтън Уайс“.

Лицето на Джаклин застина в очакване.

— Хлапакът, който застрелял Сол Уайс?

— Същият.

— И за какво разговаряхте?

— Той ми се обади. Попита ме дали зная нещо за „Сканлън“.

— „Сканлън“! Господи, та това е име от минатото!

— И не от тези, които бихме искали да помним. Звучеше тревожно.

— Мога да си представя. А ти какво му отговори?

— Че сега съм много зает и че ще трябва да проверя тук-там, след което ще му се обадя. — Гай де Валмон сви рамене и се загледа в ноктите си. Несъмнено се нуждаеше от подновяване на маникюра си. Не можеше да се яви на предстоящата празнична вечеря, при това давана в негова чест, ако прилича на някакъв варварин. — Какво, според теб, е успял да надуши?

* * *

— Сър!

— Да, Хувър. Още съм тук.

Хувър поклати сепната глава.

— Реших, че вече сте отишли някъде другаде.

— Не, още съм тук, от дясната ти страна. — Гилфойл се наведе към него. — Какво те безпокои?

— Ресторантът на Шестнадесета улица и Юниън Скуеър Уест, наречен „Кофи Шоп“. Болдън на два пъти го спомена в същия ден, в който госпожица Данс посети онази аптека. Последното сведение за него е, че в нула часа и шестнадесет минути се е опитал да тегли пари от банкомата на ъгъла, обаче кредитните му карти се оказали невалидни.

— Хм, „Кофи Шоп“ — замислено процеди Гилфойл. — Добре свършена работа. — Той забърза към бюрото си, за да погледне данните от оперативния център, след което посегна към клетъчния си телефон. За разлика от стандартните модели, този притежаваше доста

сложно устройство за кодиране на думите, които се предаваха в ефира като смесица от писукания и други деформирани звуци, недостъпни за всички телефони, освен за този на търсеното лице — в неговия апарат пък бе вградено устройство за декодиране, способно да дешифрира сигналите в реално време.

— Сър — отговори му един плътен глас.

— Имам добри новини.

— Ще повярвам, когато ги чуя — процеди Вълка.

— Успяхме да установим къде ще бъде Болдън по обяд. В ресторант „Кофи Шоп“ на Юниън Скуеър.

— Сигурен ли си?

Гилфойл погледна към техниците в другия край на залата, дежурещи пред екраните. С приведени надолу глави и ръце, трескаво шарещи по клавиатурите, те му напомняха за робите в галерите в Древна Гърция. Хора, поробени от машините.

— Цербер ни препоръча именно този ресторант — отвърна той.
— Искам да отидеш там с целия си екип.

— Колко хора да разположим наоколо?

— Осем, ако не броим теб и Ирландеца. Те ще са на твое разположение до двадесет минути.

— Ами снайперисти?

Гилфойл хвана мишката на компютъра и премести курсора към червените светлини на електронната карта на стената, посочващи положенията на неговите хора. На екрана в боксовете под всяка от тези позиции се изписваха последователно имената на всеки от избраните с курсора сътрудници.

— Ще вземеш Дженсен — заповяда му той. — Малкълм Дженсен. Служил е във флота като снайперист. Но сега искам от него да действа само като преследвач.

— Като преследвач ли? Но, сър...

— Дженсен ще се нуждае от някой помощник, който да знае как изглежда Болдън. Не е изключено да се яви там дегизиран. Трябва да бъдеш нащрек. — Вълка започна да се колебае, обаче Гилфойл остана непреклонен. — Не мога да те изоставя в най-решителната фаза от операцията. Болдън вече знае как изглеждаш. Не можем да рискуваме да му позволим да те разпознае. Това е всичко.

— Да, сър.

— Мисля, че господин Болдън вече ни причини достатъчно затруднения. Не си ли съгласен?

32.

— „Блекбъри“-то! — каза си Болдън. — Цялата работа беше в проклетия органайзер!

По правило всеки клетъчен телефон (какъвто имаше вграден и в неговия органайзер „Блекбъри“) притежаваше чип за системата за глобално позициониране Джи Пи Ес. Нали затова се наричаше Дженеръл Позишънинг Систем? Именно този чип излъчваше данните за местоположение на апарата на десетки метри. Номерът на неговия пейджър бе в указателя на „Харингтън Уайс“. Този номер, на свой ред, би могъл да бъде проследен до доставчика на услугата. В случая това бе компанията „Веризон Уайърлес“. Но за да се фиксира съвсем точно откъде идваше сигналът — тоест да се засекат координатите според кодовете, използвани в глобалната система Джи Пи Ес, да се разбере колко точно са градусите, минутите и секундите от географска ширина и дължина, — е, за това вече се изискваше достъп отвътре в телефонната компания. Нужен е специалист, който знае и може да се включи към мрежите за предаване на разговорите и да се заеме с проследяването на конкретен абонат.

Томас остана така, здраво стиснал „Блекбъри“-то в дланта си. Забързаните минувачи го заобикаляха от двете му страни, като че ли беше камък на сред буен поток. Апаратът беше като маяк, издаващ къде се намира. Толкова много ги бе улеснил. Забърза към най-близкия ъгъл и го захвърли в контейнера за отпадъци. Светофарът превключи на зелено. Хората се устремиха по пешеходната пътека. Болдън тъкмо бе стъпил на платното, когато се разколеба и се върна към контейнера.

— Такси! — извика той, вдигнал ръка във въздуха.

След миг едно такси спря до него.

Отвори вратата и попита:

— Колко ще струва до Бостън?

— До Бостън ли? Не, не... — Шофьорът, с чалма като на сикхите, за миг се замисли. — Ами... петстотин долара плюс парите за горивото. Само че ги искам кеш. Никакви кредитни карти.

— Петстотин? Сигурен ли си? — И докато Болдън се преструваше, че обмисля офертата, ловко напъха „Блекбъри“-то в торбата, защита на гърба на предната седалка.

Сикхът енергично закима:

— Та това са десет часа шофиране. Говоря за отиването и връщането. Да, сигурен съм.

— Съжалявам, но ми е прекалено скъпо. Но все пак благодаря. — Отново остана сам на платното, проследявайки с поглед как таксито изчезна сред гъстото улично движение.

На Лексингтън авеню и Петдесет и първа улица той се втурна надолу по стълбите към станцията на метрото, а после се скри в една ниша в стената, оглеждайки десетките мъже и жени, които вървяха след него. Така изминаха пет минути. Удовлетворен, че вече никой няма да може да го проследи, прескочи бариерата и се устреми по стъпалата, спускащи се към южната платформа.

Вече бе в безопасност. Никакво Джи Пи Ес нямаше да го преследва, никой нямаше да фиксира местоположението му. Макар да не се съмняваше, че Гилфойл подслушваше домашния му телефон, той с радост си припомни, че не бе споменавал името на ресторанта, където възнамеряваше да се срещне с Джени. Това беше тяхната малка тайна.

Качи се във влака на метрото и само след десет минути излезе на Шестнадесета улица.

* * *

Джени седна за малко и се облегна. Без да престава да се озърта, тя разви шала си и разкопча копчетата на палтото си. После си сложи черната барета и едва тогава се пристраши отново да излезе навън.

Те бяха тук. Боби Стилман я бе уверила в това. Не бе уточнила колко ще бъдат, дали ще са мъже или жени, нито й бе обяснила откъде бяха разбрали. Просто щяха да бъдат там. *Можеш да разчиташ на това,* бе заявила Боби. Все едно бе неоспорима истина. А ако ги нямаше, трябваше да се държи така, сякаш са там, защото следващия път те със сигурност щяха да се появят. И тогава можеш само да кажеш едно: „Амин“.

В „Кофи Шоп“ беше шумно и препълнено с посетители. Всички маси бяха заети, в пътеките между тях — изпълнени с келнери и келнерки, забързани да кръстосват напред и назад между кухнята и залата за хранене, доливащи чашите с кафе, мъкнещи подноси, претоварени с блюда с месо, бургери и сандвичи с печено сирене. В място като това обядът винаги се сервира в дебели порцеланови чинии, а кафето в емайлирани чаши; тук хората от персонала неуморно обикаляха масите, за да задоволят всичките желания на клиентите.

Те бяха тук.

Също като онези духове, *полтъргайстите*. Те бяха тук, макар че не можеше да ги види. Джени подаде чашата си, за да ѝ налят още кафе. Сложи си две пакетчета захар и притисна длани към сгорещения порцелан, за да ги стопли. Завъртя китката си и видя, че часовникът ѝ показваше дванадесет и пет. *Том закъсняваше вече с пет минути. Всеки миг ще се появи. Навярно са го задържали в офиса.* В банката винаги можеше да се очаква нещо да те забави, например някакви спешни корекции, за които се досещат в последната минута. Или пък делови срещи, проточили се прекалено дълго. Само че той никога не закъсняваше. Защото за Томас „да бъде навреме“ означаваше да се появи на мястото на срещата поне десетина минути по-рано. Не бе лесно да ти е гадже. Така и не се научи, че на срещите трябва да се отива с петминутно закъснение. Както и не приемаше всеизвестното неписано правило, че всички купони започват всъщност едва след като е изтекъл един час от обявеното начало. Което обаче пък означаваше, че от него ще излезе чудесен баща.

Отпи глътка кафе и огледа ресторанта. За миг погледът ѝ остана прикован върху двама младежи, които още не бяха ухапвали хамбургерите си, още само вдъхваха аромата им, докато си бърбеха безгрижно. На масата на директорите всички се наливаха с чай с лед и се преструваха на погълнати от това, което големият шеф щеше да сподели с тях. А защо онези да не са жени? Тогава тя няма да бъде настроена толкова подозрително към тях, нали така? Ето, може би онези две блондинки, които разсеяно ровеха в салатите си. Или пък тайфа от още по-млади студенти, издокарани с пъстри разноцветни дрехи. Или пък... Джени сведе поглед към чашата си с кафе. Би могъл да бъде всеки един от тях. А защо не всичките? Реши да се спре. Явно

тази епидемия беше много заразна. Параноята на Боби Стилман се бе докопала и до нея.

Къде беше Томас?

* * *

Гилфойл следеше напрегнато мигащата синя светлинка, кръстосваща неуморно по картата на Горен Ийст Сайд в Манхатън. Прекалено бързо се местеше за пешеходец. Ето, сега светлинката задмина една улица, а после се спря за няколко минути. После се премести още на десетина пресечки към центъра, а сетне пък се върна още приблизително толкова назад. Сега вече прекосяваше моста „Трайбъроу“. Вероятно пътува към летището, каза си Гилфойл. Но не подозираше, че онзи таксиджия, сикхът, бе извадил късмет в този ден с толкова много оживени курсове.

— Хувър! — провикна се той.

— Да, сър.

— Да се прекрати следенето на сигнала от „Блекбъри“-то на Болдън.

На бледото лице на Хувър се изписа искрена загриженост.

— Докопахме ли го?

— Боя се, че тъкмо обратното. По-скоро той ни е надушил.

Гилфойл се засмя нервно, докато следеше с поглед как синята примигваща светлинка се залута нейде из дебрите на Куинс, а накрая съвсем изчезна от електронната карта на стената. За него това бе недвусмислено доказателство, че Болдън се бе насочил точно в противоположната посока. Към центъра. Към Юниън Скуеър.

* * *

Заплахата от нов снеговалеж и рязко спадане на температурите не бе обезкуражила обедната тълпа, констатира Болдън, докато кръстосваше из Юниън Скуеър. Тротоарите бяха изпълнени с десетки мъже и жени, решили, че техните барети, ръкавици и плътни зимни палта ще ги опазят от студа. Докато напредваше с труд сред цялата

тази навалица, Томас се старееше да се придържа по-близо до сградите, за да се прикрива сред чупките на стените. Понякога дори се шмугваше в някой вход, за да изчака там минута-две. Освен това не смееше да изправи глава. Гледаше предимно надолу, в краката си, загърнал брадичката и устата си дори във високата си яка. През цялото време не бе престанал да се озърта крадешком.

Шумна група студенти бе блокирала зоната пред общежитието на Нюйоркския университет. Младежите бяха организирали подписка за петиция срещу някакъв нов законопроект. На отсрещната страна на улицата, в парка, квартет от духови инструменти изпълняваше fuga на Бах пред скромна група слушатели. Още по-нататък друга група музиканти забавляваха минавачите със звуците на безгрижно реге. Болдън обаче не забеляза нищо, което да му се стори неуместно и заради това — подозрително. Всичко наоколо се движеше с обичайния френетичен ритъм.

Като напусна Юниън Скуеър, той прекоси още две улици, а после зави на юг и направи кръг в обратната посока. Накрая забави крачки на входа на алеята, която щеше да го изведе зад ресторанта „Кофи Шоп“, където трябваше да обядва с Джени. Погледът му обходи всичко нагоре и надолу по улицата, ала отново не видя нещо необичайно.

Задната врата беше отворена. Отвътре долиташе приглушението, но непрестанен шум от разговорите на посетителите заедно със струята затоплен въздух. Болдън прекрачи прага. Горещината го обгърна като одеяло. Тоалетните бяха вдясно, а след тях се намираще кафенето. Въртящите се врати отляво водеха към кухнята. Той пристъпи още два-три метра и огледа залата за хранене. Джени седеше сама в сепарето до прозореца, свела глава над чаша кафе. Беше облечена в джинси, пуловер с цвят на слонова кост и палто от камилска вълна.

Болдън оглеждаше внимателно навалицата от желаещите да обядват в „Кофи Шоп“, като забързано преценяваше всички присъстващи. Никой от тях не следеше Джени с поглед.

Освен самия той.

Следователно вътре бе „чисто“.

* * *

Тя най-после го забеляза.

Чернокосия мъж, седнал сам на масата през едно сепаре от нейното. За втори път Джени поглеждаше към него и за втори път срещаше погледа му. Явно беше един от тях. Нямаше място за съмнение. Беше млад. Изглеждаше силен, атлетично сложен. Тя забеляза още, че носеше панталони със спортна кройка и блейзър, също като онези двамата, които снощи бяха тръгнали след нея. Боби Стилман имаше право. *Те бяха тук*. Джени не можеше да си обясни как бе възможно, но явно беше. Онзи мъж там бе живото доказателство. Седеше само на пет метра от нея и се преструваше, че не гледа към нея, обаче в същото време въобще не я изпускаше от очи. Нарочно погледна към него, за да срещне погледа му. Беше красив, това не можеше да се отрече. Очевидно умееха да си подбират оперативните работници. Как само звучи: „оперативните“. Научи този професионален термин от Боби Стилман. Този път мъжът не отклони погледа си, а дори ѝ се усмихна. Нима се опитваше да флиртува с нея? Господи, та той сега дори повдигна многозначително вежди.

Джени сведе очи към масата, с поглед, натезжал като олово на рибарска въдица. Явно вече можеше да го зачеркне от списъка на лошите момчета. Вторачи се в ръба на чашата си с кафе, като че ли бе учен, проучващ някакви загадъчни микроорганизми. Никак не я биваше за тези работи. Нито в лъжите. Не умееше да играе. Да се преструва. Дори най-дребната лъжа я караше да се разтреперва от срам. Имаше чувството, че се намира на сцена и погледите на всички в ресторанта тайно я разучават.

— Как е ръката ти?

Джени се сепна. Не знаеше дали да вдигне глава и да му отговори, или да се престори, че не го познава. Отначало не го позна в тези джинси и черното сако.

— Десет шева — каза тя. — Но ти как разбра?

— Дълга история.

— Не ми разказвай. Трябва да се махнеш оттук. — Понечи да излезе от сепарето, но в следващия миг замръзна на място. Протегна ръка, за да докосне бузата му. — Господи! — прошепна тя.

— Няма нищо — промълви той.

— Нищо ли?

— Всъщност има частици от барутен прах. Но добрата новина е, че онзи негодник не успя да ме улучи. — Болдън присви очи, леко смутен от спомена. — Какво не е наред? Защо толкова се тревожиш за мен?

— Те дойдоха да ме приберат — заговори Джени. — Казаха ми, че си изпаднал в беда и че може би и мен ме заплашва опасност. После ме отведоха в онзи апартамент в Бруклин, за да съм била в пълна безопасност. Ала тогава онези, другите...

— Кой дойде да те прибере? Кой ти каза, че съм изпаднал в беда?

— Боби Стилман. Тя ми каза, че я познаваш.

— Тя?

Джени кимна.

— Тя ни чака сега. Те са наблизко. Онези, които те преследват. Сега трябва да вървим. Трябва да се махнем оттук.

— Почакай, Джени.

— Не! — прошепна трескаво тя и стисна зъби. Искаше ѝ се поне веднъж да я послуша, без да спори. — Трябва да тръгваме.

Но Томас не помръдна.

— Всичко е наред — рече той и огледа залата в ресторанта. — Обещавам ти. Те не знаят къде сме сега. Никой не знае. Не знам какво са ти казали, но съм сигурен, че никой не ме проследи, докато идвах насам. Това е невъзможно, нали? Това е нашето място. Никой друг, освен теб не го знае.

— Сигурен ли си?

— Да. За пръв път съм сигурен.

Джени долови тревогата, прикрита зад самоуверената му маска. Очите издаваха умората му. Наведе се през масата и докосна ръката му.

— Какво става, за бога?

Томас накратко ѝ разказа за случилото се през последните двадесет и четири часа. Щом свърши, добави само:

— Когато пристигнах в училището, но не те заварих там, просто не знаех какво да мисля. Първото, което ми хрумна, бе, че си тръгнала, защото си се почувствала зле, но после... — Той ѝ се усмихна и тя усети топлината му, любовта му. — Разкажи ми за нея. Коя е тази Боби Стилман?

— Значи не я познаваш?

— Противно на всеобщото мнение — не.

— Тя е плашеща. Много напрегната. Може би крие прекалено много неща в душата си. Тя е като водородна бомба, цялата заредена с мрачна енергия и страх, наистина готова да експлодира. Тя ми обясни, че клубът те преследва. Или може би беше някакъв комитет. Не съм съвсем сигурна. Те подозират, че ти знаеш нещо за тях. И затова са толкова изплашени. Това е всичко, което знам, освен факта, че и нея я преследват.

— Ти каза, че е дошла да те вземе от училището?

— Не, не лично, а един от нейните хора. Каза ми, че ако искам отново да те видя, трябва да го последвам. Отначало не повярвах, но когато някакви автомобили се впуснаха да ни преследват, а още повече сега, когато те видях със следи от барут по бузата... — Джени извади кърпичката си и избърса сълзите си. — Те ще ти помогнат да се измъкнеш от цялата тази бъркотия... С една дума те са готови да *ни* помогнат. Моля те, ела сега с мен. Не можем да останем. Тя ми обясни, че те има как да разберат, че сега сме тук. Ох, господи, всичко е толкова налудничаво. С всички онези опити за манипулиране на съзнанието, с Големия брат и Всевиждащото око.

— А каза ли ти нещо за „Сканлън“? Или пък за някаква групировка, наричаща себе си „минитмени“?

— Не. Кои са те?

Болдън ѝ разказа за татуировката, която бе видял на гърдите на Вълка, и за това как бе попаднал на сходна емблема, свързана със „Сканлън Корпорейшън“, компанията, известна като подизпълнител на договори, която някога е строила военни бази за армията. Каза ѝ също как после „Сканлън“ започнала да се занимава и с охранителна дейност и да доставя военни експерти за обучението на армиите на някои държави.

— Връзката е прекалено свършена, за да бъде случайно съвпадение.

— А кои са тези „минитмени“?

— Някаква група крайнодесни типове, донякъде налудничави. Действали са през шестдесетте години. По-любопитното е, че са от Хюстън, където е била основана „Сканлън“, и са използвали за своя

емблема същата старовремска пушка, наричана „кремъклийката от Кентъки“, която бе татуирана върху Вълка.

— Никога не съм чувала за тях... ако не броим минитмените от уроците по история на американската революция. В които ни разказваха за битките при Лексингтън и Конкорд.

Болдън се огледа и на нея ѝ се стори, че долови някакво неясно разочарование в очите му.

— Съжалявам — каза тя.

— Всичко това е объркано като лов на диви патици в гъста мъгла. — Той нервно скърши ръце.

— А къде каза, че са те отвели?

— Харлем. Хамилтън Тауър. Край Конвент авеню.

— Знам къде е. Това е само на една пряка от старинния дом на Алегзандър Хамилтън. Онзи, който се наричал Чифлика.

— И какво?

— Ами просто се питам, не, не знам... но нали току-що ми разказваше за минитмените и за някаква старовремска пушка. Боби Стилман ми спомена, че клубът действа отдавна. Всъщност думите ѝ буквално бяха: „Още от самото начало“. Може би става дума за онази далечна епоха, когато Хамилтън е бил министър на финансите.

— Та това е било преди двеста години!

— Има толкова много клубове, основани дори преди тази дата. Ордена на жартиерата. Или Обществото на Синсинати. — Джени погледна часовника си. — Хайде. Прекалено дълго се заседяхме тук. Ще можеш лично да я разпиташ. Тя ни очаква.

Младата жена се надигна и премина покрай портиера и навалицата от закъснели посетители, чакащи да се освободят места за тях. Томас я докосна по рамото.

— Хей, Джен, ти така и не ми каза за какво искаше да поговорим.

— Сигурен ли си, че искаш да знаеш? Сега не е най-подходящият момент.

— Разбира се, че искам да знам.

— Добре тогава. — Тя се обърна към него и хвана ръката му в своята. — Аз съм... — Не успя да продължи. Устните ѝ внезапно пресъхнаха. От различни места в ресторанта се надигнаха няколко мъже и забързано поеха към изхода. Бяха различни по височина и цвят

на косите и очите, но всичките около нейната възраст, спретнато облечени, общо взето с приличен вид. Включително ухажорът ѝ, който я бе наблюдавал през едно сепаре от нейното. Тя преброи общо петима преследвачи. *Те бяха тук.* — Побързай! — подкани го Джени и го дръпна за ръката. — Клубът е тук.

— За какво говориш?

— Те са тук! Клубът. Комитетът. Или както там ги нарича тя. Трябва да побързаме. Моля те, Томи. Тичай след мен! — Джени отвори вратата и се затича по тротоара. Около сградата се виеше дълга опашка от чакащи за свободни маси в ресторанта. Тя разбута тълпата и изчезна зад завоя. — Нищо чудно да ни преследват с кола — задъхано изрече Джени, докато се оглеждаше нагоре-надолу по улицата.

Както винаги, уличното движение по Юниън Скуеър Уест бе претоварено. Един самотен додж бе паркиран до отсрещния тротоар, откъм парка. По-нататък тя забеляза една лимузина, линкълн, от онези, които могат да се наемат от всяка агенция, предлагаща коли за обиколки из града. Крадешком се озърна през рамо. Мъжете тъкмо се изнизваха от ресторанта, за да се пръснат по тротоара зад нея.

— Къде е колата? — попита Томас.

— Не знам — отвърна Джени и неспокойно закърши пръсти.

Болдън се огледа назад.

— Не можем да останем тук. Трябва да...

Точно тогава доджът, паркиран на отсрещната страна на улицата, избухна в пламъци.

33.

Облак от гъст дим се издигна откъм двигателя на колата. Огнените езици на буйните пламъци обхванаха двигателя, шасито, седалките и се устремиха нагоре към небето. Топлината наоколо беше ужасна. Стройно виещата се опашка от чакащите да бъдат допуснати в ресторант „Кофи Шоп“ се преобрази в безформена тълпа. Хората се скупчиха около зрелището, удивени и потресени. Някои сочеха с пръст, други побързаха да се отдалечат, трети се хванаха по двойки за ръце. Само най-смелите приближиха горящата кола.

— Вътре има човек! — изкрещя някой.

— Да го измъкнем! — настояват друг. — По-бързо!

Високата температура край колата обаче бе достатъчно силна преграда и за най-големите герои.

Болдън поведе Джени по-далеч. Ушите му още пищяха от взрива. Очите му сълзяха от дима. Набързо огледа зоната около колата, за да види дали имаше ранени, но не забеляза нищо. Ако колата бе взривена с бомба, би трябвало всичко наоколо да бъде осеяно с трупове и ранени. А от нея да останат само купчина изкривени железа и чифт обгорели обувки на асфалта. Още веднъж се озърна. Някъде сред блъскащата се тълпа сигурно бяха притаени онези мъже, които Джени бе забелязала, че я следят още от ресторанта. Внезапната експлозия му бе дала преднина от няколко секунди.

— Това е тя — рече Джени и посочи. — Това е Боби Стилман.

Някаква жена изплува сред гъстото кълбо стелец се дим и застана до капака на двигателя, без да обръща внимание на огъня. Крещеше, викайки ги при себе си. Висока жена, с изпито бледо лице, някъде над петдесетте.

Като водородна бомба, цялата заредена с мрачна енергия и страх, наистина готова да експлодира.

Боби Стилман продължаваше да му маха с ръка да отиде при нея. „Томас — казваше тя. Можеше да чете по устните й. — Побързай!“

Вие двамата трябва да се познавате, бе настояват Гилфойл.

Вече бе сигурен, че Гилфойл е сгрешил. Никога през живота си не бе виждал тази жена.

Джени понечи да прекоси улицата, но Болдън я спря. Не искаше да навлиза в парка, защото там преследвачите лесно биха могли да го обкръжат и повалят. По-скоро негов приятел, негово надеждно укритие сега бе тълпата. Блъсканицата. Хаосът. Още като хлапе го бе научил. Беше убеден, че Боби Стилман е взривила тази димка, за да отклони вниманието им от него. Следователно тя знаеше и всичко останало. Знаеше, че го бяха отвлекли, което пък означаваше, че познава Гилфойл.

Вгледа се в Боби Стилман още няколко секунди и взе решение.

— Ела с мен! — обърна се той към Джени.

— Но...

Стисна здраво ръката ѝ и двамата тръгнаха забързано. Постепенно започнаха да тичат.

Насочиха се надолу към пресечката с Петнадесета улица, за да се измъкнат по-бързо от увеличаващата се тълпа от заинтригувани минавачи, привлечени от зрелището. Онези студенти вече бяха прибрали масите, върху които трябваше да се подписва тяхната петиция. Уличните музиканти пък притискаха здраво инструментите към гърдите си, сякаш бяха майки с кърмачета на ръце. Още повнушителна тълпа от студенти изскочи от вратата на общежитието, с блеснали от възбуда лица, доказващи за кой ли път, че реалният живот е безкрайно по-интересен от зубренето на дебелите скучни учебници. Някъде наблизо една сирена оглуши всичко наоколо с пронизителния си вой.

В следващия миг някой се блъсна в Болдън. Пръстите на Джени се изплъзнаха от неговите. Той трескаво се извърна, но мигом се успокои, като видя, че е зад гърба му.

— Още малко остава да се измъкнем оттук — извика ѝ Томас. — Веднъж само да завием зад ъгъла и...

Джени отметна кичура от челото си и кимна разбиращо.

Но когато Болдън се обърна напред, видя две кафяви очи, излъчващи решителност. Някакъв млад мъж, с права черна коса, се бе изпречил пред него и му заприщваше пътя. Непознатият пристъпи по-напред и Болдън не можеше да не усети бясната му ярост. Нещо

твърдо се впи в ребрата му. Сведе поглед надолу и видя, че бе дуло на пистолет.

— Кой, по дяволите, си ти? И какво искаш от мен?

Мъжът отговори с ледено спокойствие, прикриващо напрежението му:

— Време е да спреш да се бъркаш.

Пистолетът се притисна още по-силно в ребрата на Томас, а онзи силно стисна челюсти.

— Не! — изкрещя Болдън.

И тогава внезапно лицето на мъжа се отпусна. Очите му помътняха и като че ли хлътнаха навътре в орбитите си. А в следващия миг рухна като подкосен. Някакъв друг мъж го подхвана под мишниците. Висок, слаб, небръснат, с кичур металносива коса, стърчащ изпод докерската му шапка. В дясната си ръка стискаше дебела палка. Зачервените му очи огледаха първо Болдън, а после и Джени.

— Тръгвай, скъпа — заговори той с прегракнал глас. — Махни се по-скоро отук. Ситуацията е под контрол.

Болдън го заобиколи и забърза по тротоара.

— Познаваш ли го?

— Казва се Хари — обясни му тя. — Той е приятел.

— Това е добре — кимна Болдън. — Нуждаем се от приятели. Особено сега.

Откъм южния край на улицата един полицейски автомобил рязко зави и се понесе точно срещу тях. Сирената му виеше на импулси. Следваше го втора полицейска кола. Болдън погледна към тях. Сцената му напомняше за кадрите от новините по телевизията от шестдесетте години, когато хората протестираха по улиците и площадите, но полицията винаги разпръскваше брутално насъбралите се, въздухът се замъгляваше от сълзотворния газ, а навред витаеше атмосфера на гняв, ярост и омраза. Онези двамата бяха изчезнали някъде — мрачният чернокос нападател и Хари, онзи, който приличаше на битник, същият, който бе го халосал така яко с палката си. Сега вече нямаше следа от тях. Сякаш се бяха разтопили сред гъстата улична тълпа. Но другите? Знаеше, че се спотайват нейде наблизо и ги дебнат, решени на всичко, за да не ги изпускат от очи. Призна си, макар и с неохота, че се бяха

оказали по-близо, отколкото бе очаквал. Затова сега трябваше да се скрият нейде. Да избягат. Час по-скоро. Но къде?

Две полицейски коли минаха покрай тях. Тълпата се отдръпна, за да им даде път.

— Какво стана преди малко, Томас? — попита Джени и се притисна към него.

Той направи крачка напред и се обърна.

— Нищ...

Чу как куршумът удари Джени. Звукът бе толкова отчетлив, като плесница по бузата. От рамото ѝ бликна чернена струя. Тя се олюля, отстъпи крачка назад и се строполи на земята. Главата ѝ се удари в бетона. Болдън коленичи от лявата ѝ страна. Втори куршум рикошира някъде наблизо до него. Изчака за следващ изстрел, но нищо повече не чу. Огледа се трескаво. Само след секунди потокът от пешеходци се раздели надве, за да пропусне полицейските коли, които отново трябваше да пристигнат тук. Повдигна се на колене и затърси с поглед сред отсрещните сгради нещо подозрително. Забеляза някакво помръдване на прозореца на третия етаж право срещу него. Тъмна фигура се очертаваше в рамката на отворения прозорец. Една глава се прокрадваше като едва забележим за зрението обект. Но после изчезна.

Джени бе в безсъзнание, със затворени очи, дишайки неравномерно, на пристъпи. Дупката в палтото ѝ от камилска вълна бе колкото монета от десет цента. Под нея Болдън, за свой ужас, съзря разкъсаната плът на своята любима.

— Дръж се — изхлипа той.

Двама полицаи се втурнаха към тях. На ъгъла трета полицейска кола рязко закова спирачки. Вратите ѝ моментално се разтвориха широко. Ченгетата изскочиха отвътре и веднага се завтекоха право към него. А тълпата отново започна да се скупчва, особено след като плъзна слух, че са застреляли някого на тротоара.

Болдън отново се приведе над Джени и я целуна по челото. За миг задържа погледа си върху нея, а после се изправи и изчезна в тълпата. Тя ще се оправи, повтаряше си той. Ще оцелее.

34.

— Името ѝ е Данс? Сигурен ли си в това? — запита Франсискъс, след като дежурният офицер, доколкото може, се опита да му обясни какво се бе случило. В оградения с жълти полицейски ленти участък присъстваха вече двадесетина униформени служители на реда. Още толкова полицейски автомобили бяха паркирали по улицата. Мястото на престъплението бе отцепено и ограденият с лентите участък се простираше от изгорялата кола надолу по тротоара чак дотам, където Франсискъс бе паркирал колата си.

— Да. Джени Данс — потвърди дежурният, след като два пъти провери в бележника си. — Сега е на път с линейката към спешното отделение на нюйоркската университетска клиника. Рана от куршум в рамото. Не се знае обаче колко е зле.

— А дали е била придружавана от някого? Може би от един мъж? Метър и осемдесет? Чернокос. С атлетична фигура.

— В доклада от огледа на местопрестъплението е записано, че някакъв тип побягнал оттам, но не разполагаме с неговото описание.

— А тя може ли да говори?

— Все още не. Каза само, че в един момент стояла там, а в следващия се свлякла на тротоара. Изпратих двама от моите хора да опитат да я разпитат в болницата, ако тя се съвземе. Още не сме приключили със събирането на показанията на очевидците. Да не би да си попаднал на нещо, което трябва да зная?

— Може би. Нали може по-късно отново да си поговорим?

Франсискъс потупа униформения си колега по рамото и пое по улицата към изгорялата кола.

От двигателя още продължаваха да се извисяват гъсти кълба дим. Капакът се бе изгърбил като арка. Но по някакъв загадъчен начин все още се крепеше към корпуса. Пламъците бяха овъглили шасито и стопили предното стъкло. Няколко пожарникари сновяха сред останките с пожарогасители в ръце. Франсискъс се присъедини към тях, непрекъснато махайки с ръка пред носа си.

— За бога, от какво се разнася тази непоносима воня?

— От сярата.

— Сяра? Димка ли е било?

Един от пожарникарите се наведе напред и огледа двигателя.

— Ето го! — извика той и измъкна с азбестовите си ръкавици едно невероятно изкривено парче метал колкото тапа от бутилка за вино. От него стърчаха изпокъсани жици. — Това е било капачката на детонатора — обясни той и го подаде на детектива.

Франсискъс огледа находката замислено, като я завъртя на всички посоки.

— А сега ми обяснете защо не е експлодирала цялата кола?

— Защото не е имало газ в резервоара — отвърна пожарникарят, който навярно бе специалист по умишлените палежи. — Да е имало най-много един галон. Ето, вижте как е проникнал оттук към двигателя. Не е било много, но все пак достатъчно, за да избухне адски огън. Но все пак не стига, за да експлодира резервоарът. Вижте предния капак. Мощта на взрива е била насочена нагоре. Това е предостатъчно, за да отекне оглушителен гръм, но не и да откъсне капака от предницата. Така че никой няма да бъде убит, а само ще се вдигне страхотен шум и ще се възнесе облак от ужасно гъст черен дим. — Пожарникарят напъха главата си под почернелия капак и посочи към овъгления двигател. — Бял фосфор. Именно от него е възникнал димът. Това, сър, въобще не е някаква обикновена димка. По-скоро една гигантска димка.

Франсискъс приклепна пред радиатора. Регистрационният номер на автомобила бе изчезнал. Но той бе готов да се закълне, че дори и да бе останал на мястото си, също като колата щеше да се окаже краден. Обиколи отвсякъде обгорените останки. „Додж Дарт“. Някога това е било свята кола, а сега — само купчина развалини.

— Значи да бъда спокоен, че не е дело на някой от последователите на Осама бен Ладен?

— По-скоро на някой магьосник.

* * *

Франсискъс тъкмо излизаше от паркинга на централата на „Полис Плаза“ 1, за да се насочи към центъра на града, когато полицейската радиостанция започна да бълва неспирен поток от думи. Взривена кола пред парка до Юниън Скуеър. Според доклада там се стигнало до ожесточена стрелба. Един ранен. Възможно е раненият да не оцелее. Всички свободни полицейски автомобили да се отзоват на сигнала за тревога. Звучеше така, сякаш бе избухнала война. Той постави сирената на покрива на колата и след няколко секунди вече се носеше напред със сто километра в час. И щом наближи Дванадесета улица, видя издигащия се в небето стълб от черен дим.

Денят се очертаваше като пълен кошмар.

След като разбра, че досието за взрива в Олбани е изчезнало, той веднага посети централния полицейски архив, за да провери какво са открили колегите му за онзи престъпник, който Болдън бе довел в онази нощ. Искаше на всяка цена да узнае нещо повече за причината, поради която той е трябвало да убие Томас Болдън, и защо неговите приятели толкова държат да научат нещо повече за онази загадъчна Боби Стилман — жената, издирвана за убийството на двама полицаи, която пък на свой ред съвсем необяснимо бе безследно изчезнала от полицейските радари още преди четвърт век. За негова изненада доведеният от Болдън престъпник си бе казал името — Трей Паркър, заедно с номера на социалната си осигуровка. Поради което бил освободен. Естествено, че ще го пуснат на свобода, след като не можеха да предявят обвинение срещу него. Нямахше нито призовка, нито платежен документ за гаранцията. Нищо. Абсолютно нищо. И всичко това бе извършено в крещящо нарушение на закона на щата Ню Йорк, според който би последвала поне едногодишна присъда за нелегално притежание на оръжие. Но най-лошото бе това, че сега Франсискъс не можеше да намери жива душа, която да знае нещо за него. В документацията по случая попадна единствено на подозрителното откритие, че разрешителното за освобождаването на господин Паркър бе изчезнало заедно с лицето, на чието име е било издадено.

Изпаднал в безизходица, Франсискъс реши лично да разговаря с Болдън и да му подсказе нещо за това, заради което този Паркър може би го издирваше. Не можеше да отрече, че имаше нещо особено в този Болдън, което откровено му допаднаше. Може би неговият девиз:

„Никога не предавай приятелите“. Всеки друг от задниците, които печелят луди пари в тузарските фирми по Уолстрийт, вместо това би си татуирал някаква драсканица с претенции за произведение на изкуството.

Обаждането му до офиса на Болдън доведе до продължителния разговор с Майкъл Шиф, главен изпълнителен директор на „Харингтън Уайс“, който не закъсня да го информира, че тази сутрин е бил убит Соломон Уайс. Шиф изхаби цели десет минути, за да убеди събеседника си, че именно Болдън бил убиецът, заедно с още толкова много лъжи, че Франсискъс просто не повярва на ушите си.

Абсолютен хаос, помисли си той, докато влизаше в „Кофи Шоп“, за да пийне нещо. За негов късмет в единия ъгъл на ресторанта имаше бар за безалкохолни напитки. Млад пуерториканец седеше на стол зад бара и дъвчеше стрък захарна тръстика.

Франсискъс се настани на един от излъсканите яркочервени столове.

— Какво здравословно питие можеш да предложиш на един уморен старец?

— Пшеничена отвара?

Детективът смръщи лице в недоволна гримаса. На два пъти бе опитвал. Първия път просто така, за да пробва, и втория — за да му остане за последно. Със същия успех човек би могъл да започне да пасе всичко, що растеше по ливадите.

— Имаш ли кафе?

Той понечи да си плати, но барманът не му обърна внимание. Детективът остави два долара върху барплота.

— Извинете ме, сър, но вие ли сте детектив Франсискъс? — През вратата надникна една женска глава.

— Близко сте до истината — потвърди той.

Жената влезе вътре и се огледа колебливо.

— Имам един наскоро заснет филм. Едно от момчетата ми каза, че може да пожелаете да го видите.

— Филм ли? Какъв филм? — Франсискъс се завъртя на стола си, за да може да я огледа по-внимателно. Беше към петдесетте, с къса червена коса, любезно изражение, но с няколко килограма над нормата за нейния ръст и години.

— Отбих се в града, за да се видя с дъщеря ми. Тя е студентка в нюйоркския университет. Следва журналистика. Преди да се стигне до онази трагедия, си прекарвахме много приятно. Дори успяхме да разгледаме горните етажи на Емпайър Стейт Билдинг...

— Госпожо, споменахте ми за някакъв филм?

— О, да. Бях в парка, когато се случи всичко това. Тъкмо снимах с камерата Шарън заедно с едни нейни приятели... музиканти... те са много добри... когато бедната млада лейди беше простреляна.

— Искате да кажете, че сте заснели с камера как е била ранена?

Жената кимна смутено.

— Помислих си, че полицията би пожелала да го види. Може пък да откриете нещо полезно за вас.

От изненадата сърцето на Франсискъс сякаш пропусна един удар.

— Това ще бъде много ценен принос от ваша страна към разследването. Може ли да го видя?

— Да, разбира се.

Франсискъс предложи на жената да се преместят на масата в ъгъла, където беше много по-тихо. Тя му помогна да нагласи екранчето, пет на пет сантиметра, натисна бутона за възпроизвеждането, а после регулира силата на звука. Тогава се появи първият кадър.

На него се виждаше някаква млада жена, застанала в парка, заслушана в изпълнението на квартет от духови инструменти. За негово щастие кадрите се оказаха качествени. Въобще не се наложи да се уголемяват или смаляват образите. Явно тази госпожа знаеше как да борава с видеокамерата, която след малко се завъртя, докато не се появи ресторант „Кофи Шоп“. На преден план изпъкваше небесносиният додж. Дъщеря ѝ се появи, забързана към ресторанта. В следващия кадър бяха уловени Томас Болдън и Дженифър Данс, както изскачат от ресторанта и се втурват към ъгъла. Въпреки опашката от чакащи за ресторанта, обичайна по обяд, Франсискъс успя да забележи тримата мъже, които се появиха от изхода секунди след бягащата двойка. Дори отдалеч си личаха заплашителните им стойки.

В този момент буен пламък изригна от капака на двигателя на колата. Веднага след това се издигна грамаден облак от дим. Трясъкът бе оглушителен, дори и когато се възпроизвеждаше от дребния като

копче високоговорител. Сега картината изглеждаше напълно хаотична. Когато фокусировката отново се възстанови, обективът бе насочен към земята. После жената явно се бе опитвала да улови по-отблизо димящия автомобил. Наоколо всичко напомняше за сцена на жесток уличен грабеж. На преден план се появи нова фигура, наполовина прикрита от гъстия дим. Камерата обиколи колата и се спря на жената, която отчаяно размахваше ръце. Тук Франсискъс за малко натисна бутона за пауза и се вгледа в лицето ѝ. Камерата направи няколко панорамни кадъра надолу по улицата. Болдън говореше забързано на някакъв мъж с дълга руса коса. Ала сцената с техния разговор постоянно се смущаваше от преминаващите пешеходци.

Звукозаписът неочаквано завърши със силен писък и камерата се олюля назад и напред, за да се фокусира най-после върху Томас Болдън, обгърнал проснатата на тротоара Дженифър Данс. Онзи блондин бе изчезнал. С това записът приключваше.

— Госпожо, вие сте достойна наследница на Робърт Капа^[1] — развълнувано я похвали Франсискъс. — Наистина не знам как да ви благодаря, въпреки че нашите експерти тепърва ще оценяват вашия филм.

— Просто си мислех, че е редно да ви го покажа.

— Опасявам се обаче, че ще ни трябва вашият филм. Ще ви направя копие и веднага ще ви го предадем. Ще го върнем колкото е възможно по-скоро.

Франсискъс със замислен поглед проследи как жената си тръгна, а после допи кафето си. Излезе навън и отиде до мястото, където Дженифър Данс е била простреляна, за да се опита да си представи откъде би могъл да долети куршумът, пронизал рамото ѝ. Забеляза отворен прозорец на една от сградите на срещната страна на улицата. Извика по клетъчния си телефон един от помощниците си от полицейския участък и му заповяда да провери дали в сградата са забелязани следи от влизане с взлом, дали могат да се намерят гилзи или други улики.

Докато следеше с поглед как полицаят прекосяваше площада, Франсискъс мислено си припомни видяното в този любителски филм, за да сравни лицето ѝ със снимката, публикувана във вестниците преди двадесет и пет години. Двете жени не бяха много различни. Косата имаше друг цвят сега, лицето вече бе леко състарено, някак по-

изострено. Не бе изключено да е в резултат от пластична операция. Обаче очите бяха същите. Тази толкова важна част от човешкото лице, която не можеш да промениш.

Франсискъс остана с впечатлението, че жената във филма беше Боби Стилман.

Или поне много приличаше на нея.

Очевидно Матю Лопес имаше право. Случаят съвсем не бе изстинал.

[1] Робърт Капа (1913–1954), американски фотограф, известен от Испанската гражданска война; военен кореспондент на сп. „Лайф“ през Втората световна война. — Б.пр. ↑

35.

Джеймс Джаклин, президент на „Джеферсън Партнерс“, нагласи стола си и придърпа микрофона по-близо.

— Чувате ли ме, сенаторе?

— Чувам ви съвсем ясно, господин Джаклин — отвърна почитаемият Хю Фицджералд, старши сенатор от щата Върмонт и председател на сенатската комисия по одобряването на законопроектите. — Вие сте известен като човек, който умее да накара останалите да го чуят.

— Ще го приема като комплимент.

— Можете да го приемете както желаете. А сега да... — Фицджералд се изкашля. Шумната му кашлица като че ли разтресе всяко кътче и кухня в неговото сто петдесет и осем килограмово туловище. — Господин Джаклин прие да се яви днес тук, пред тази комисия, със задачата да свидетелства в полза на законопроекта за финансиране на военните сили за бързо реагиране при извънредни ситуации. Сега той е тук, пред нас, за да ни обясни защо толкова спешно се налага да одобрим изразходването на шест и половина милиарда долара от парите на американските данъкоплатци за плановите на Пентагона да попълни нашите предварително дислоцирани тилови запаси от оръжия и мунициции.

След края на Студената война бе възприета доктрината предварително да се разполагат огромни складови количества от оръжия и резервни части към тях, както и мунициции за използването им в сраженията и бойните кампании, тоест всичко от обувките за войниците до тежките танкове М-1-Ейбръмс, в стратегически точки, пръснати из цялото земно кълбо. Целта бе колкото бе възможно по-ускорено да се доставят снаряжението и резервното оборудване до зоната на бъдещите военни действия. Идеята всъщност бе съвсем проста: щабните стратегии бяха убедени, че е много по-лесно и по-евтино да се пренесе един танк, с тегло петдесет тона, от базата на остров Диего Гарсия в Индийския океан до полесраженията в

пустинята на Ирак, вместо да се транспортира по въздуха чак от форт Худ в Тексас. „Предните запаси“, както наричаха военните на своя жаргон тези предварително дислоцирани запаси, позволяваха на генералите да изтеглят войските напълно готови за бой до фронтовата линия за броени дни, а не за седмици, както бе ставало в далечното минало. Понастоящем въоръжените сили на Съединените американски щати поддържаха такива „предни запаси“ на остров Гуам в Тихия океан, на остров Диего Гарсия в Индийския океан и на територията на Румъния, а също и на товарните кораби, плаващи в Тихия океан, в Средиземно море и в Индийския океан. Съвсем не бе случайно, че военните стратегии възприемаха тези тилови бази като изключително важен, съществен компонент за способността на Съединените щати да опазват презокеанското си могъщество.

— Точно така, сенаторе — кимна Джаклин. — Като бивш пилот на изстребител и ветеран от войните, а също и в качеството си на консултант към тъй важната за правителствената администрация Сметна палата аз чувствам за свой дълг да говоря тук от името и в подкрепа на всичките тези благородни мъже и жени, служещи в нашите въоръжени сили, които рискуват да се озоват на вражеска територия с недостатъчни запаси от оръжия и муниции.

— Ние оценяваме по достойнство и споделяме вашата искрена загриженост — прекъсна го сенатор Хю Фицджералд.

— Тогава ще можете да разберете защо бях толкова шокиран, когато научих от отчетите на Сметната палата, че нашите предни запаси са почти на изчерпване. Страната ни е в състояние на безпрецедентна заплаха. Войските ни зад граница действат на ръба на силите си. Достигната е критична точка.

— Хайде сега, струва ми се, че преувеличавате. В докладите е посочено, че само две трети от запасите ни са изразходвани, но не се споменава нищо за критична точка.

Фицджералд си сложи очилата с бифокални лещи, за да потърси нещо в книгата, оставени на бюрото пред него. Зад извитите като полумесец стъкла очите му изглеждаха твърдо непроницаеми, бездънни дори, почти като изваяни от мрамор. Набъбналите капиляри се очертаваха ясно по лицето му въпреки хлътналите му бузи. Облечен бе в своята „зимна униформа“ — черен костюм с жилетка и джобен часовник, напъхан в джобчето ѝ като някаква драгоценна реликва от

деветнадесети век. Черен вълнен костюм през зимата или ленен костюм с цвят на слонова кост през лятото — до това се свеждаха неговите две „униформи“. Не се разделяше с проклетите си одежди откакто се бе появил за пръв път в Капитолия преди тридесет и пет години. Или по същото време, когато лейтенант Джеймс Дж. Джаклин, пилот на изстребител от морската авиация на флота, се бе завърнал наскоро от Виетнам, окичил гърдите си с Почетния кръст за заслуги, но все още бе само един неопитен, млад и зелен съветник към Белия дом, назначен за пробен двегодишен срок.

Хю Фицджералд продължи:

— Честно казано, останах безкрайно смутен, когато узнах, че във военни действия взимат участие едва десет процента от нашите войски, които се водят на активна военна служба. Не смятам това да означава, че се приближаваме към критичната точка. Изкушавам се да допусна, че трябва да го приемем като полезен урок: друг път да бъдем много по-внимателни, преди да се намесим в някой военен конфликт.

— Сенаторе, не съм дошъл тук, за да участвам в дебати по политиката, а за да говоря за фактите, посочени в този задълбочено съставен доклад — заяви Джаклин. Не беше негова работа да се харесва или не на седящите тук членове на Конгреса. Неговата работа бе само да ги използва за целите си. — Ние притежаваме над десет хиляди единици подвижно оборудване, базирано в Близкия изток. Танкове, камиони, джипове и други подобни. И почти всичките те са били взети от нашите запаси, да не говорим за мунициите и лекото стрелково оръжие. Обаче още по-важен е фактът, че това се отнася и за резервните части за цялото това оборудване.

— И вие предлагате аз да одобря приемането на този законопроект, който ще ни позволи да купим ново оборудване.

— Да, точно така.

— Не може ли да изчакаме, докато се сложи край на военното противопоставяне и да превозим това оборудване обратно, за да го използваме после отново?

Джаклин решително поклати глава.

— Условията в пустинята са ужасни. Танковете се повреждат и се налага да бъдат ремонтирани. Не ни достигат танкови двигатели и предавателни механизми, затова сме принудени да експлоатираме безмилостно съществуващата бойна техника, която е годна за военни

действия. Напомням ви, че наличностите от тези танкове след пет години могат да се изчерпат. По-малко от пет процента от тях си струва да бъдат връщани обратно.

— Следователно се нуждаем от нови?

— Да, сър.

— Нови танкове, нови камиони, нови самоходни оръдия „Брадли“?

— Да, сър.

— За да заредим нашите предни запаси?

— Точно така.

— И след всичко това вече ще можем да се успокояваме с мисълта, че сме напълно готови за следващата война и ни остава само да чакаме кога и къде ще избухне?

— Това означава, че ще бъдем в състояние да се браним от враговете ни! — възмутено протестира Джаклин.

— Аз пък не виждам иракски самолети да кръжат над Пърл Харбър, господин Джаклин. Искам да ви обърна внимание, че има разлика между полагането на основата на една империя и защитата на нашата република.

Но това е едно и също, мислено го опроверга Джаклин. Не можеш просто да си седиш така и да чакаш някоя отровна змия да те ухапе по задника. Веднъж вече си бяха позволили подобно лекомислено бездействие и така се стигна до Втората световна война. Единственият начин да направиш света по-сигурен е, като разпространяваш демокрацията. Като сваляш от власт тираните и деспотите и като предоставяш на всеки един шанса да се сдобие сам с полагаемото му се парче от тортата. Не, това не е строителство на империи. Това е икономика. Празният стомах ражда само недоволство, а днес недоволството на всички има само една мишена — Америка. Ако се отървем от това недоволство, не само ще се уталожим гневът, но и ще се отворят нови пазари.

— Сенаторе, тук става дума за това да приведем нашите въоръжени сили в състояние на пълноценна бойна готовност. А не да разпалваме нова война. — С театрален жест Хю Фицджералд измъкна един документ от папката пред колегата си до него и започна да чете от първия лист: — Осемстотин седемдесет и девет милиона долара за бойни каски, военни обувки и дрехи. Сто тридесет и два милиона

долара за бронетанковите войски. Два милиарда долара за ново оборудване. Поправете ме, ако греша, но нали ние всъщност притежаваме всичките тези запаси тук, на територията на Съединените щати?

— Повечето от тях — да. Обаче е прекалено скъпо да ги превозваме през океана.

— И това ще ни струва още шест милиарда и двеста милиона долара? — Фицджералд поклати глава и се усмихна подигравателно. — Господи, а какво ще стане, ако някой наистина реши да ни окаже въоръжена съпротива?

Джаклин знаеше, че сега бе по-уместно да си премълчи. Беше по-добре да се съсредоточи единствено върху това, за което трябваше да пледира пред сенатската комисия. По дяволите, гърбът адски го болеше. Проклетото парче от онзи виетнамски шрапнел му отмъщаваше вече тридесет години, без да го оставя да си отдъхне. Ако знаеше, че изслушването щеше да продължи толкова дълго, щеше да си донесе своя удобен стол от „Принстън“. Но след като примигна, отново изправи глава и се загледа уверено напред. Стари те бойни коне може да прегъват колене понякога, но никога не се предават.

— А сега, господин Джаклин, ни очаква още една важна позиция от военната техника, изброена в приложения към законопроекта списък, за която специално искам да ни обърна внимание. Тук виждам, че е написано искане за седемстотин комплекта от допълнителната защитна система „Хоукай“ за хеликоптерите „Хоук“, произвеждана от „Тритон Еърспейс“. Същата онази компания „Тритон Еърспейс“ от Хънтингтън Бийч в Калифорния, която, доколкото ми е известно, преди няколко години бе изкупена от вашата корпорация „Джеферсън Партнерс“.

— Седемстотин комплекта представляват само първоначалната поръчка — напомни му Джаклин.

— Обаче системата „Авенджър“, която трябва да бъде заменена от „Хоукай“, е на въоръжение само от десет години. Виждам, че тук е написано, че системата „Авенджър“ изстрелва осем ракети „Стингър“ от клас „земя-въздух“, които могат да се презареждат за шест минути и така да се изстрелват ракетите като от картучница. Не се наблюдават чести откази при функционирането. Лесни са за употреба. И много ефективни. Все повече започват да ми допадат тези „Авенджър“. Бихте

ли ми припомнили защо се нуждаем от подмяната на една от малкото наши оръжейни системи, които наистина вършат това, което са ни обещали техните производители?

— На този етап въобще не става дума да се заменят системите „Авенджър“ — обясни му Джаклин. — Сега обсъждаме нещо съвсем друго: подобряване на възможностите на нашата противовъздушна отбрана. Враждебните действия на нашите врагове напоследък изискват да дислоцираме повече от седемдесет процента от системите „Авенджър“, с които разполагаме, в зоните на военните действия.

— Простете ми, ако не съм успял да се запозная с последните новости в превъоръжаването на бойната авиация на нашите противници. Очевидно досега наивно съм си въобразявал, че основните военни действия, с които ни заплашват, е да преследват нашите войници с бомбени засади по пътищата.

— Системата „Авенджър“ вече е остаряла, изостанала и изживяла времето си — продължи Джаклин. — Новата система „Хоукай“ е способна да изстрелва по шестнадесет ракети „Стингър-2“, който е по-усъвършенстваният и много по-точно поразяващ модел. Може да се презарежда само за четири минути и притежава по-усилена броня, произведена в Америка. Докато противовъздушната зенитна система „Авенджър“ се произвежда в Белгия.

— Аз пък си въобразявах, че в Белгия се занимават само с шиенето на брюкселски дантели — пошегува се Хю Фицджералд. В залата избухна смях и Джаклин се насили да се присъедини. Американците не обичаха дебатите да протичат изцяло в крайно сериозен тон. — И какво се получава? Излиза, че „Авенджър“ не може да стреля със „Стингър-2“, така ли да го разбирам?

— Да, точно така.

— А сега бихте ли опреснили паметта ми? В течение на годините ние с вас толкова често сме се срещали тук, в тази сграда. Обаче не бяхте ли именно вие този, който седеше на този стол преди десет години и ме убеждаваше, че системата „Авенджър“ ще остане на въоръжение минимум четвърт век?

— Мисля, че всички ние сме изненадани от огромния напредък, постигнат от технологиите през всичките тези години.

— Ще приема този отговор за „да“.

— Нашите въоръжени сили гледат на „Хоукай“ като на свой приоритет.

— След като заговорихме за армията, бих искал да ви попитам дали ви говори нещо името Ламар Кинг?

— Генерал Кинг е съветник на „Джеферсън Партнерс“.

— Съветник? — запита Хю Фицджералд с престолено важен тон. — Да не би да става дума за това, което ние, простосмъртните, наричаме просто „служител“?

— Той е служител в „Джеферсън Партнерс“.

— А не беше ли именно генерал Кинг този, който представи първоначалната заявка за петстотин комплекта от системи „Авенджър“ преди десет години?

Джаклин кимна.

— От нашата съвместна работа аз опознах и се изпълних с уважение към генерал Ламар Кинг. Всъщност именно генерал Кинг ни консултира по програмата „Хоукай“. Всички ние в „Джеферсън Партнерс“ се гордеем с неговия принос към напредъка на нашата корпорация.

Фицджералд протегна шия и впери поглед в офицера с ордени по униформата, който бе седнал точно срещу Джаклин.

— Генерал Хартунг, по трите звезди на пагоните ви съдя, че скоро може да се пенсионира от армията. Мога ли да ви запитам имате ли намерение да последвате примера на вашия предшественик генерал Кинг и също да преминете на работа в „Джеферсън Партнерс“? — Фицджералд веднага махна с ръка, за да отклони отговора на своя въпрос. — Не, не сте длъжен да отговаряте на това, сър. Не се съмнявам, че „Хоукай“ е много по-съвършена система от всички останали конкуренти — продължи Фицджералд. — Нито в това, че нашите въоръжени сили заслужават най-доброто, което може да им бъде предложено. Както не се съмнявам обаче и в това, че можем да вложим тези двеста и седемдесет милиона долара, предвидени тук за програмата „Хоукай“, за нещо много по-полезно.

Джаклин се втренчи във Фицджералд. Истината бе доста тревожна: „Тритон Еърспейс“ отчаяно се нуждаеше от тази поръчка. Дирекцията в компанията, занимаваща се с развитието на комуникационна техника, беше в окаяно състояние. Въобще целият сектор, работещ за цивилната електроника, едва се крепеше.

Компанията бе затънала до гуша и бе на ръба на пълния крах. Без поръчката на военните за новите системи „Хоукай“ нито един чуждестранен клиент нямаше да се интересува от тях. Публична тайна бе, че другите държави, от Австралия до Индонезия и Полша — всичките те искаха само това, което бе на въоръжение в американската армия. Отрязването на поръчката на армията, щеше да сложи край на програмата „Хоукай“. Може би щеше да се наложи да закрие „Тритон Еърспейс“. И тогава петстотин милиона долара, инвестирани от „Джеферсън Партнерс“ в „Тритон Еърспейс“, щяха да отидат на вятъра. Крайно срамна и ужасно скъпа загуба, при това точно в най-неподходящия момент.

— Наш дълг е да бъдем подготвени за всяка евентуалност, сенаторе — заяви той. — Двеста и седемдесет милиона долара е скромна цена, ако искаме да опазим живота на нашите войни.

— Мога ли да запитам колко други компании има в портфейла на „Джеферсън Партнерс“, които ще се облагодетелстват от ускореното приемане на законопроекта за финансиране на военните сили за бързо реагиране при извънредни ситуации?

— Сенаторе, намирам вашите предположения за неуместни.

— Но не и аз. Благодаря ви, господин Джаклин, вече сте свободен.

36.

Веднага щом комисията освободи Джаклин, той стана и даде знак на Хю Фицджералд, че би искал да му отдели минута от времето си, за да разговаря с него насаме. Сенаторът от Върмонт се изкачи по стъпалата до другия край на подиума и хвана под ръка Джаклин, помагайки му да слезе по стъпалата.

— Е, Джей Джей, на какво дължа тази чест? Да бъда удостоен с лична беседа от един честен до мозъка на костите си милиардер? Дали да не припадна от възторг, или просто да помоля за автограф?

— Престани с тези глупости, Хю — прекъсна го Джаклин, докато се насилваше да се усмихва и дори се постара в гласа му да прозвучи нотка на уважение. — Какво се крие зад цялата тази твоя съпротива срещу предните запаси?

— Имаш предвид запасите или системите „Хоукай“?

— И едното, и другото! Ние свършихме дяволски добра работа при изграждането и доставката на системите „Авенджър“, а с новите „Хоукай“ ще се справим още по-добре. Дай ни шанс. Ако желаете, нека се споразумеем да се ореже първоначално заплануваната квота до шестстотин единици, а аз ще смъкна десет процента от цената на системите и ще намаля малко средствата за резервните части.

— Ще се пазарим като конекрадци, така ли? — Фицджералд взе овехтялата си чанта и пое към изхода. — Джей Джей, стари мой приятелю, това е една от многото програми за превъоръжаване, от които ние не се нуждаем. „Авенджър“ ще може да се използва поне още десетина години. Може би дори още по-дълго, ако се усъвършенства. Забрави ли изстребителя Ф-14? Още използваме този прекрасен боен самолет, въпреки че бе създаден преди тридесет и пет години. Да подпишем законопроекта за финансиране на военните сили за бързо реагиране при извънредни ситуации, ще се равнява на това да тикнем зареден пистолет в ръцете на някой пияница.

— Но президентът Маккой като нищо може да ни въвлече в нова война. Говоря съвсем сериозно.

— Всичко в този свят се променя. Това е един от най-важните уроци, на които ме научи животът. Постави някой пацифист в Белия дом и няма да е изтекъл един месец дори, когато той ще започне да мисли също като... *като теб* как да ни вкара в следващата война. Не желая по ръцете ми да има още петна от кръвта на американските войници.

— За бога, престани да ми четеш морал! Слушай какво ще ти кажа. Ти си хладнокръвен човек, Хю. В наши дни се изисква твърдост, за да обърнеш гръб на армията.

— Глупости. По-скоро остро перо.

Джаклин се засмя гръмогласно и го потупа по гърба.

— Мога ли да ти предложа едно питие? — запита той с почти искрен тон. — Наближава един. Барът в Капитолия отваря по обяд, нали?

— Опасявам се, че няма да стане, Джей Джей. Не се засягай. Просто лекарят ми не позволява.

— Време е да започнеш малко по-добре да се грижиш за себе си. Колко изкара тук? Станаха ли тридесет години?

— Скоро ще станат тридесет и шест. Понякога се чувствам така, като че ли ще ме изнесат оттук само с краката напред.

Джаклин се доближи още повече до Фицджералд, за да може поне с рамото си да го докосне.

— Съществуват много начини, по които един умен мъж може да завърши кариерата си.

Фицджералд се спря и се изпъна с цялата височина на своите метър и деветдесет и два, с което сякаш се опитваше да изтъкне колко много доминираше над по-ниския Джей Джей.

— Да не би да ми правиш предложение да последвам примера на генерал Ламар Кинг и да се присъединя към твоя екип от *съветници*?

— Ние плащаме много, много по-добре, отколкото плашат данъкоплатците. Отлична заплата, но истинският удар може да се направи, ако притежаваш от нашите акции. Ако раздвигим някоя от компаниите ни като „Тритон Еърспейс“, ако ѝ намерим подходящ купувач... — Джаклин повдигна едната си вежда, но нищо не каза повече. Макар че всъщност бе казал всичко.

Фицджералд продължи да крачи напред по коридора.

— Поласкан съм, но не вярвам, че можеш да научиш едно старо куче на нови трикове.

— Няма какво ново да се учи — обясни му Джаклин. — Ти вече знаеш как да използваш писалката си. Въпрос само на избор е да я използваш с черно мастило вместо с червено. Обещай ми, че ще си помислиш по въпроса. И не забравяй, че при нас ще срещнеш много от твоите стари приятели.

— Повече, отколкото ми се иска да го призная. Истински повратен момент, длъжни сме да проумеем това.

— О, Фиц, не бъди толкова жесток към себе си.

Когато стигнаха до вратата, двамата мъже на раздяла си стиснаха ръцете. „Джеферсън Партнерс“ пое дланта на Хю Фицджералд в своята и пристъпи още малко напред към по-едрия сенатор, за да се озоват едва ли не притиснати гръд до гръд.

— Слушай ме сега какво ще ти кажа. Довечера организираме малък прием за неколцина от нашите най-добри клиенти. В осем часа в моя дом, на Уайт Роуз Ридж. Френсис Тависток се съгласи да говори пред нас.

Лицето на Хю Фицджералд помрачня.

— Да не би да искаш да кажеш, че и тя е член на екипа ти?

Джаклин повдигна вежди. Изявлението, че бившият британски министър-председател ще се присъедини към екипа на „Джеферсън Партнерс“ в качеството си на „стратегически съветник“, се пазеше като най-важната изненада за тазвечерния прием.

— Ще се озовеш в добра компания, Хю. Време е нацията да ти се отблагодари за усилията, които полагаш за нея. Бог ми е свидетел, че ние ти го дължим.

Фицджералд, изглежда, остана очарован от последните думи.

— В осем часа ли каза?

37.

— Пак ли вие? — удивено възкликна доктор Сатаян Гупта.

Джени вдигна глава към него от болничната количка.

— Здравейте, доктор Гупта.

Младият индийски лекар дръпна завесата. Първата му работа бе да хвърли един поглед към диаграмата с данните за новопостъпилата пациентка.

— Казах ви, че се погрижих добре за вас, но това е малко прекалено.

— Защо сте все още тук?

— Аз ли? Защото съм интернист. Тук прекарвам времето си всяка сутрин, обед и вечер. Имате късмет. Преди малко успях да подремна. Няма опасност да си изгубя тренинга. Но това едва ли ви интересува. — Индиецът чевръсто свали превръзката от рамото ѝ. — Първо трябва да огледаме раната, нали така?

— Простреляха ме — каза Джени.

— Виждам. Предполагам, че вече са ви информирали, че сте имали невероятен късмет.

Тя кимна. Припомни си как я качиха в линейката, как санитарите се заеха веднага с първичната обработка на раната ѝ, как я бинтоваха още по пътя към болницата под воя на сирената. Куршумът бе поразил, за щастие, само края на рамото ѝ и бе преминал през меките тъкани, оставяйки широк белег по кожата. Но кръвоизливът се оказа изненадващо ограничен, което обаче не попречи на Джени да предположи, че е по-зле, отколкото изглежда на пръв поглед.

— Ще имам ли още шевове?

— Няма какво да се шие. Ще оставим раната да заздравее по естествен начин. Но ако впоследствие се окаже, че белегът ще изглежда прекалено плашещ, е, тогава ще ви изпратя при моя по-възрастен брат. Той е пластичен хирург. В нашето семейство има много медици със златни ръце. — Лекарят я хвана за ръката и изпъна пръстите ѝ върху дланта си. — Сега искам да движите всичките си

пръсти едновременно. После ги свийте в юмрук. Така. А сега повдигнете китката.

Джени изпълни точно всичко, което докторът поиска от нея.

— Е, засега всичко изглежда задоволително — заяви доктор Гупта.

— Не може да се отрече, че сте истински професионалист. — Но в следващия миг, като се опита да повдигне ръката си, Джени усети нещо по-различно. Обзе я внезапна скованост, сякаш постоянно бе вдигала с тази ръка големи тежести. Накрая я прониза толкова силна болка, че потрепери.

Въпреки това доктор Гупта изглеждаше доволен от резултатите от прегледа.

— Най-важното е, че нервите не са засегнати. Истински късмет е, че куршумът е преминал само през тъканите. — Каза ѝ да отпусне ръката си, стана от стола и отиде да приготви антисептичния разтвор за промиването на раната. — Много ли ви боли?

— Точно сега, не, но преди малко ме заболя много силно.

— Ще ви дам нещо, което ще облекчи болката.

— Това ще ме замае ли, докторе?

— Само за кратко.

— Тогава не го искам.

Доктор Гупта учудено я изгледа през рамо.

— А защо?

— Защото... защото просто така, не искам — запелтечи Джени. — Искам да бъда в пълно съзнание. Точно сега не мога да си позволя да бъда сънлива и отпусната.

— Да не би да планирате днес следобед да работите с някаква тежка машина? С мотокар или друго подемно устройство?

— Не — отрече тя с напълно сериозен тон.

Доктор Гупта се зае с отстраняването на марлята.

— Дженифър, сега ще промия раната ви с физиологичен разтвор, после ще ви поставя местна упойка и едва тогава ще резна малко от кожата ви. Наричаме го отстраняване на увредените тъкани. За куршумите отдавна се знае, че са способни да внасят в организма всякакви замърсявания, от които най-опасни са ужасните бактерии. Не можем да си позволим да ги оставим в раната или около нея, защото рискуваме да се стигне до инфекция. Ще ви инжектирам умерена доза

викодин. Отначало ще се почувствате леко замаяна, но нищо повече няма да ви сполети. Най-много да ви се доспи, което съвсем няма да ви се отрази зле, като се има предвид всичко, което днес сте преживели.

— Не! — решително възрази Джени. Изправи се прекалено рязко и кръвта нахлу в главата ѝ. Задъхана, тя отпусна глава върху масата за медицинските инструменти до кушетката. — Искам да кажа, че съм ви много благодарна, но не искам никакви обезболяващи. Няма да остана тук.

Доктор Гупта скръсти ръце пред гърдите си и присви очи.

— Не мога да ви задължа да ми обясните защо е всичко това, но ще ви бъда благодарен, ако го направите. Не е съвпадение, че сте тук за втори път в рамките на един и същи ден, нали?

Джени погледна лекаря, неговите тъмнокафяви очи и симпатична усмивка. Въздъхна примирено.

— Не, не е това, за което си мислите. Казано съвсем накратко, мъжете, които стреляха по мен, бяха същите, които снощи ме порязаха по ръката. Те отвлякоха моя приятел, а когато той се опитал да се измъкне, се опитали да го убият. Само че не уцелиха него, а мен. Обаче всъщност не е съвсем сигурно дали наистина са пропуснали мишената.

Очакваше да види насреща си една скептична усмивка, но изражението на лицето на доктор Гупта в този момент бе съвсем сериозно.

— И са ви казали, че тези мъже могат да ви проследят до болницата? — попита той.

— Точно така.

— И че могат да се опитат да ви навредят, докато се възстановявате?

— Именно.

Доктор Гупта излезе от кабинета за първични прегледи, без дори дума да отрони. Върна се след две минути.

— Поговорих с охраната. Всички запитвания за вас ще бъдат отклонявани, освен ако не ми дадете списък на лицата, с които желаете да разговаряте. Информирана е и сестрата на рецепцията, която приема новите пациенти и техните посетители. Всякакви въпроси за вашето състояние ще бъдат пренасочвани от охраната към мен.

— Благодаря ви — промълви Джени.

— Няма за какво да ми благодарите. Всичко това е просто израз на грижата ми за собственото ми оцеляване. Ако следващия път пропуснат да улучат вас, нищо чудно аз да пострадам. — Доктор Гупта се усмихна мрачно, свали халата си и както бе останал само по престилка, нави ръкавите ѝ. Протегна ръка към шкафа, извади шишенцето с физиологичния разтвор и се зае с промиването на раната. — Впрочем от колко седмици сте бременна?

Джени отклони погледа си.

— Скоро ще станат осем.

— Не ви ли прилошава?

— Много. Но само сутрин. По обяд пристъпите отминават.

— Момче или момиче предпочитате?

— Каквото и да е, стига само да е здраво — отвърна му тя, въпреки че несъмнено предпочиташе да има син. Отпусна ръка на корема си. Усещаше го спотаено вътре. Макар че още нито мърдаше, да не говорим, че не риташе. Още е прекалено малко за това. Обаче тя го усещаше как растеше в нея. Затова всяка сутрин се чувстваше зле. Нощем бе по-различно. Всяка вечер в шест усещаше прилив на сили, което поддържаше доброто ѝ настроение чак докато заспи.

— А той знае ли? — попита доктор Сатаян Гупта.

— Том ли? Тъкмо се канех тази сутрин да му кажа, но точно тогава... събитията се развиха съвсем другояче.

— Сигурен съм, че ще остане очарован.

— И аз съм сигурна... поне се надявам.

Доктор Сатаян Гупта намаза рамото ѝ с тънък слой от мехлема за местна упойка. Джени усети само как рамото ѝ изтръпна и постепенно започна да се вцепенява. Без да губи дори секунда, доктор Гупта се зае с форцепса, а след това с отстраняването на най-горния кожен слой от раната ѝ.

— Все пак имам за теб една добра новина — опита се да я успокои той. — Това преживяване е нищо в сравнение с раждането.

* * *

— Едно или две парчета? — попита момчето зад тезгяха.

Болдън погледна към ценоразписа, окачен над пещта. Само едно парче най-обикновена пица струваше два долара и четвърт. Докато една пица пеперони излизаше два долара и седемдесет и пет цента.

— Едно. Нека да е пеперони. Но я поръсете с лютивия червен пипер „Доктор Пепър“. Това е.

— Следващият!

Томас се отместа. Вътре в пицарията беше топло и задушно. Във въздуха се разнасяше мирис на силно нагрят доматиен сос, на чесън, на печено сирене. Ала въпреки изкусителните ухания той нямаше апетит. Проклетото главоболие нито за миг не го оставяше на мира. Сякаш още виждаше онази експлозия. Плати машинално и остана пред щанда, докато продавачът му върна рестото. После се облегна на стената и зачака неговата пица да бъде извадена от пещта. Върху хладилника за безалкохолни работеше един малък телевизор. Точно сега даваха обедните новини.

— Канал Четири се сдоби с един смущаващо изглеждащ видеозапис, показващ убиеца на Соломон Х. Уайс — обяви водещата.

Болдън не можеше да откъсне очи от екрана.

Водещата продължаваше репортажа:

— Соломон Уайс, президент и съосновател на престижната инвестиционна банка „Харингтън Уайс“, беше застрелян тази сутрин по време на разгорещен спор в неговата банка от един от своите директори. Ние сме длъжни да ви предупредим, че не успяхме да редактираме записа.

Той гледаше смаяно как на екрана се изреждаха събитията от тази сутрин. Явно бе от видеокамерата, закрепена над вратата. Записът продължи само десетина секунди и показа схватката между Болдън и онзи от охраната, как пистолетът изгърмя и Сол Уайс падна на пода. Само че имаше една разлика, при това твърде съществена между събитията от тази сутрин и сцената, показвана по телевизията: онзи от охраната бе показан с лицето на Болдън. Така излизаше, че Томас бе застрелял Сол Уайс.

Само след няколко секунди водещата потвърди най-лошите му опасения:

— Заподозреният Томас Болдън, тридесет и две годишен, все още не е заловен. Предполага се, че е въоръжен и много опасен. Ако

някой зрител разполага с информация за това къде се намира, моля да се обади на изписания по-долу номер.

Сега целият екран се запълни от фотография на Болдън. Това наистина бе последната му снимка и той се зачуди как, по дяволите, се бяха добрали до нея. Тогава не гледаше в обектива заради прекалено ярката фотосветкавица. Снимаха го след едно проточило се до среднощ заседание и офиса на адвоката, докато коригираха данните за една оферта. Изглеждаше прекалено блед, с тъмни кръгове под очите. Дори заплашителен. Досуц като убиец.

— Ето вашата пица, сър — каза продавачът и подаде кутията на Болдън.

Но касиерката, която също бе следила предаването по телевизията, се обърна към него, а после отново отклони глава към екрана. Междувременно оттам отново повториха кадрите, в които централната роля се падаше на Томас Болдън, убиеца, застрелващ от упор Сол Уайс.

— Това сте вие — изрече касиерката със сподавен глас.

— Не — веднага отрече Болдън. — Просто прилича малко на мен. — Обърна се и напусна пицарията.

— Не, това наистина сте вие — повтори касиерката. — Това е той — обяви тя на купувачите от опашката, само че този път гръмогласно, сякаш току-що бе хвърлила един небрежен поглед върху лотарийния си билет и бе осъзнала, че е ударила джакпота. — О, боже мой! Та това е той!

* * *

След четвърт час доктор Сагаян Гупта се върна в кабинета за първичните прегледи.

— Щастлив съм да ви съобщя, че в чакалнята сега въобще няма лоши момчета. Не ви очаква нито един тип, въоръжен с картечница, мачете или ръчна граната.

— Ами с пушка за стрелба по слонове?

— Ще се върна и ще проверя. Всъщност имам доста добри новини. Вашият брат Даниъл е дошъл да ви види. Полицията го е довела. Стори ми се много разтревожен за вас.

На Джени ѝ се стори, че земята под краката ѝ се разклати.

— Но брат ми живее в Канзас Сити!

— Един висок момък. Русокос. Приятен младеж. Току-що размених няколко думи с него в коридора. Нямах представа, че и преди сте си играли с огнестрелни оръжия. Той ми каза, че веднъж по невнимание вие сте го улучили в бузата с малокалибрена пушка. Не мисля, че прилича на вас, но съм сигурен, че ще се погрижи за възстановяването ви.

— Брат ми Дани е висок само сто шестдесет и осем сантиметра, а тежи към сто и тридесет килограма. Освен това е плешив и не може да измине тичешком разстоянието от предната веранда до пощенската кутия.

— Но... — Доктор Гупта се озърна назад, а после отново се обърна към нея, доста смутен.

— Къде е той? — настоятелно запита Джени и се надигна. Не бе сигурна кое в този миг повече я бе изплашило: дали това, че някой в болницата се опитваше да я открие, или това, че той знаеше, че навремето бе улучила Дани, само че не в бузата, а в задника.

— В стаята на сестрите. Разговаря с доктор Розен, шефа на спешното отделение. Казах му, че след малко ще излезете от кабинета.

— Престилка! Незабавно ми трябва престилка. — Джени се изправи така, както си беше, с оголена гръд и с превръзка на рамото.

— Не можете да напуснете болницата в това състояние. Трябва да ви предпиша лекарства... рецептата... вие трябва да подпишете документа за прегледа.

— Мъжът отвън е онзи, който се опита да убие мен и приятеля ми — забързано заговори Джени. — Дайте ми вашата престилка. Веднага!

— Какво? Но...

Тя протегна ръка.

— Веднага я съблечете и ми я дайте! Както и халата, за да го наметна върху нея.

— Но той е отвън с полицията... а те също искат да разговарят с вас. Сигурен съм, че всичко ще бъде наред. — Все пак, макар и с неохотно изражение на лицето, доктор Гупта съблече халата си и започна да разкопчава престилката си. — Ето, вземете.

— А лекарските слушалки?

— Те са много скъпи — опита се да протестира докторът, но в същото време ѝ ги подаде.

Джени грабна халата и престилката. Прибра косата си с шнолата и се изправи пред огледалото. Разбира се, никого нямаше да успее да измами, но поне можеше да мине за една от многото лекарки в болницата, докато прекосяваше коридора и фойето.

— Има ли някой заден вход тук?

— В тази гробница съм затворен от пети юли миналата година. Така че са ми известни изходи, за които дори и архитектът на сградата не знае. — Доктор Гупта млъкна за миг и на лицето му се изписа нерешителност. — Но всъщност...

Джени тръгна към вратата.

— Откъде мога да се измъкна? Само че не трябва да е през централния вход или този на спешното отделение. Някой, който не се използва често.

Доктор Гупта нервно скърши пръсти и замърмори сякаш на себе си:

— Да, добре тогава. Знам какво ви е нужно. Тръгнете по коридора право към автоматите за продажба, а после завийте надясно. По стълбите се изкачете до втория етаж. Има преходен пасаж, свързващ сградата със съседната. Там се намира педиатрията. След като се озовете там, ще продължите до по-далечния край на сградата и ще вземете асансьора до паркинга в сутерена. Едни стълби оттам ще ви изведат на улицата. Това е най-добрият начин за измъкване, който ми е известен.

Джени погледна към доктора.

— Благодаря ви — изрече тя. — Надявам се да не се видим наистина за по-дълго време.

— Желая ви успех.

Тя предпазливо откряна вратата и се изплъзна в коридора, като внимаваше да остава по-далеч от сестринската стая. Все пак успя да го съзре с крайчеца на околото си. Може би само за част от секундата, но и толкова ѝ бе достатъчно. Моментално го позна. Онзи, русия. С нежната фигура. Мъжът, който снощи ѝ бе откраднал часовника. Томас ѝ бе споменал, че го наричали Ирландеца.

Забърза по коридора, без да погледне назад.

38.

Бил Донахю забързано прекоси склада на „Тритон Еърспейс“, намиращ се в Александрия, край брега на река Потомак във Вирджиния.

— Готов ли е резервният екземпляр на президентския подиум?
— попита той вицепрезидента по продажбите.

— Вече сме напълно готови да го натоварим на камиона.

— Проверете всички електрически връзки. Онези от секретните служби са под пара.

— Всичко е изправно и работи. Водонепроницаемо и херметизирано.

— Къде е? Обещах на Фиск, че до два през нощта ще му доставя подиума на Капитолия. — Донахю погледна часовника си. По дяволите, вече бе два и четиридесет. Движението към центъра беше адски претоварено. А както се канеше да завали сняг, условията за пътуване още повече щяха да се влошат. Вече дори и екседринът не му помагаше срещу главоболието.

— Ела с мен. Може да се наложи и ти да помагаш.

Донахю закрачи покрай товарната рампа. Мотокарите шумно кръстосваха напред-назад, пренасяйки кашони, натъпкани с електроника. Мъжете, покатерили се на десетметровите камари от дървени палети, си подвикваха един на друг. Понякога само се чуваше песента на Ли Гринууд „Бог да благослови Щатите“, лееща се от високоговорителите. Складовата база в Александрия се използва предимно за експедиция и ремонти на всичките продукти в производствената листа на „Тритон Еърспейс“, които не бяха с военно предназначение. Към тази категория се причисляваха късовълновите радиоприемници, полицейските радиостанции и комуникационни системи, интеркомните уредби, високоговорителите и микрофоните и резервните части за тях.

Като повечето от директорите в „Тритон Еърспейс“ Донахю бе постъпил в компанията веднага след края на военната си служба.

Дипломира се като офицер в академията на военноморските сили и изкара целия осемгодишен срок на EA-6B Праулърс — самолет към морската авиация, основно предназначен да следи за съветски подводници. Но тъй като на руснаците им се наложи да ограничат силно своята подводна активност, търсенето на неговата специалност спадна, а перспективите се очертаваха още по-неблагоприятни. Предложиха му повишение и работа в службата за запасняци, ако би потвърдил, че държи на всяка цена да остане във флота. Ала той не се съгласи. Ако досега бе понасял дългите часове на дежурствата и сравнително ниското заплащане, то това се дължеше единствено на любовта му към летенето. Но да се заседи зад някое бюро — а конкретното бюро, което му предлагаша, на всичкото отгоре се оказва в Детройт, щата Мичиган — това вече му дойде в повече, особено тогава, когато започна да се нуждае от повече пари. Затова напусна флота и постъпи в „Тритон Еърспейс“. Като младоженец, който освен това очакваше първото му дете да се роди след шест месеца, бе крайно време да се замисли как да закръгли сметката си в банката.

— Ето го подиума — показва му го вицепрезидентът, чието име беше Мърчи Ривърс.

Ривърс се приближи към единия от товарачите, по-едрия, който вече от пет години се бе разделил с поделението на зелените барети.

Донахю пък се загледа в другите двама товарачи, които буташа обвития в найлон подиум към тях.

— Хм, нещо... нещо ми изглежда по-голям.

— Това е най-новият ни модел. Тъй като искаме да ни гледат един милиард зрители пред телевизорите, шефът заповяда да го направим по-добър от всичко, което досега сме изработвали. Този тук е с пет сантиметра по-широк в основата. И тежи с тринадесет и половина килограма повече от оригиналния екземпляр.

— На какво се дължи това увеличение на теглото? — полюбопитства Донахю.

— Работата е там, че решихме да добавим допълнителна, непроницаема за куршумите броня. Сега вече не се плашим дори и от атака с противотанкови ракети с дистанционно управление. Защитният слой от кевлар също не е лек заради значителната си дебелина.

— Чудесно. Няма друго съоръжение, което да му съперничи по степен на защита.

— Амин — довърши Ривърс вместо него.

Работниците повдигнаха подиума върху спускащата се платформа на камиона.

Донахю удари с юмрук по затворените вече задни метални врати.

— Просто искам да съм абсолютно сигурен, че върху него е монтирано президентското кресло.

— Не се тревожи, приятел — успокои го Ривърс, докато безгрижно махаше с ръка, сякаш тактуваше някое джазово парче. — Специално е изработено за президента Маккой.

39.

Тези проклети машинарии.

Заобиколен от четирима водещи специалисти на фирмата по анализ на информацията, Гилфойл бе заел почетното място край дългата заседателна маса в звукоизолираната стая. По нея бяха разпръснати документи за кредитите, теглени от Томас Болдън, за медицинските му прегледи, за бележките в многото училища, които бе посещавал, извлечения от сметките му по кредитните карти, плащанията за газта, тока, телефона, банкови и брокерски удостоверения, списък на абонаментите му за различните списания, данни за пътуванията му, включително дори и за предпочитаните от него места в самолетите, шофьорската книжка и актовете за нарушенията на правилата на движение, застрахователните полици, плащанията на данъците и извадката от избирателните списъци.

Всичко това бе подадено на Цербер и той в отговор бе изработил оптимално предсказуемия модел за ежедневните занимания на Томас Болдън. Обемистият доклад от четиридесет и две страници сега лежеше, подвързан спретнато, пред Гилфойл. Озаглавен бе „Същностен персонален профил“. В него се съдържаха указания към Гилфойл къде Болдън предпочита да се храни, по колко харчи ежегодно за дрехи, през кой месец от годината обича да зачестява физическите си контакти с другия пол, каква кола мечтае да кара, кое е телевизионното предаване, „без което не може“, как би гласуват на следващите избори. Ала не казваше най-важното за Гилфойл: къде би могъл да се намира през следващия час.

— Можем да ви уверим, сър, че за този Болдън е характерна вероятността с ниво четиридесет процента да обядва сега в някои от посочените тук три ресторанта в центъра — говореше му единият от сътрудниците. — Също така може да се твърди, че ще посети тази вечер „Харлем Бойс К्लъб“ с вероятност деветдесет и седем процента. Както и че вероятността да напазарува нещо след работа е едва десет процента. Искам да ви обърна внимание на това, че тези резултати се

отличават с допустимо отклонение плюс-минус две единици. Независимо от това аз предлагам да разположим наши хора в трите ресторанта, а също и в „Харлем Бойс Клъб“.

— Този тип бяга и се крие от нас — заговори Гилфойл. — Няма да следва ежедневните си навици. Отишъл е да напазарува, но още в десет сутринта, при това в магазин, където никога дотогава кракът му не е стъпвал. Обзалагам се, че тази вечер няма да се весне в „Харлем Бойс Клъб“. И то не заради друго, а защото ще се досети, че ще го причакваме там с половин дузина наши хора.

— Мога ли да се намеся, сър? — заговори Хувър, едрият мъж с пригладена коса и лъскава кожа, флуоресцираща като проклетото осветление. — Старателно уточненият психологически профил, който ни бе предоставен от Цербер, ни представя Болдън като агресивен, действителен субект, който се справя добре с всякакъв физически стрес...

— Кажете ми нещо, което да не знам — безцеремонно го прекъсна Гилфойл, чието търпение се изчерпваше с всяка изминала минута. — Този тип е една загадка за нас или поне на мен така ми изглежда. Предполага се, че работи като инвестиционен банкер, но се държи като оперативен работник от секретните служби. Какво би могъл да ми каже Цербер за всичко това?

— Всичко се обяснява с детството му, сър — отвърна Хувър. — Няма съмнение, че ние все още не притежаваме пълната картина. Ако можехме само да вкараме още някакви данни, които да допълнят картината по отношение на...

Гилфойл вдигна ръка, с което ясно подсказа на Хувър да запази изводите си за себе си. Напоследък Хувър прекалено много общуваше с машините. Отговорите му винаги започваха с „Ако само бихме могли...“. Ако можем да подобрим това, ако можем да подобрим онова. Също като майка на непослушно дете, той постоянно се стараше да извини недостатъците на машините.

Една от стените на звукоизолираната стая бе изцяло остъклена. От нея се откриваше панорамен изглед към просторната главна зала на комуникационния център. Гилфойл си сложи очилата и се загледа. На екрана, закрепен към тази стена, се виждаше това, което тук, в центъра, наричаха карта на връзките. В средата светеше ярък син кръг, в който бяха изписани инициалите на Томас Болдън — ТБ. Под него бяха изписани телефонните му номера (домашния, служебния и на

клетъчния му телефон), както и органайзерът му „Блекбъри“. От този кръг, като лъчи от слънце, се разпростираха на всички посоки линии, завършващи със стрелки в други кръгове, някои от които бяха по-големи, а други — по-малки. Тези кръгове, също обозначени със съответните инициали, бяха придружени с грижливо изписани телефонни номера, принадлежащи на познатите, колегите и приближените на Томас Болдън. Много от линиите между кръговете се кръстосваха, което означаваше, че лицата поддържаха контакти помежду си, независимо от връзките си с Болдън. Цялата сложна картина създаваше впечатление за гигантски пъзел.

Всеки кръг символизираше лице, с което Болдън поддържаше контакти. По-едрите кръгове представляваха онези, с които — според записите на телефонните му разговори — той бе говорил най-често. Към тях се причисляваха приятелката му Дженифър Данс (приета за лечение в спешното отделение към нюйоркската университетска клиника, според последните данни за нея), както и неколцина негови колеги от „Харингтън Уайс“, а също и приближени от „Харлем Бойс К्लъб“. Накрая следваха дузина други банкери от инвестиционните компании на Уолстрийт, с които Болдън се консултираше за сделките, други колеги и половин дузина ресторанти. Всичко на всичко около петдесетина кръга се въртяха в орбити около Болдън-слънцето.

Гилфойл бе поръчал специално за този случай да препрограмират системата Цербер така, че да следи в реално време трафика по всичките телефонни линии, които бяха обозначени на картата за връзките. Цербер автоматично сравняваше гласовете на разговарящите с последния запис от гласа на Томас, направен тази сутрин. Гилфойл не разполагаше с толкова много сътрудници, за да следи всичките му познати. Само че благодарение на системата Цербер това не се налагаше. Ако Болдън се обадеше по някоя от тези линии, Гилфойл щеше да разполага със запис от разговора. А което бе много по-важно, местоположението му веднага щеше да бъде засечено е помощта на толкова усложнената, но затова пък наистина всеобхватна карта на връзките.

Проблемът обаче бе в това, че Болдън се бе оказал изключително интелигентен и съобразителен. Вече знаеше, че го подслушват и че ако разговаря по клетъчния си телефон, рискува да бъде открит. Така че

тази супермодерна карта на връзките сега се оказваше само един ненужен лукс и водеше до загуба на ценно време.

Гилфойл уморено разтърка очите си. В другия ъгъл на грамадната зала повече от стотина монитора заемаха цялото пространство от пода чак до тавана. На техните екрани се виждаха заснетите в този момент кадри от видеокамерите за наблюдение на възловите пунктове в центъра на града и в долен Манхатън. Кадрите бързо се превключваха от един към друг участък от огромния град. Софтуерът мигновено анализираше лицата и силуетите на всичките заснети пешеходци, за да сравнява обобщените показатели с тези, които бяха извлечени от трите фотографии на Томас Болдън. Едновременно с това се анализираха особеностите на походката на всеки субект. След това, с помощта на сложни алгоритми, се сравняваха техните показатели с модел, съставен въз основа на видеозаписа с Болдън, когато рано тази сутрин бе прекосил коридорите на офисите на „Харингтън Уайс“, обилно снабдени с видеокамери по ъглите под тавана. Всъщност не се анализираше толкова походката на издирваното лице, колкото съотношенията между разстоянията от глезена до коляното, от коляното до тазобедрената става и от глезена до тазобедрената става. Тези три съотношения се бяха оказали, според анатомите, уникални за всеки човешки индивид, независимо дали се касаеше за мъж, жена или дете. Толкова уникални, колкото бяха пръстовите отпечатъци.

Това бяха добрите новини.

Лошите новини се свеждаха до това, че снегът, дъждът и въобще всеки източник на влага в атмосферата влошаваше качеството на изображенията, което силно ограничаваше ефективността на софтуера.

Срещу всичките пари, които Организацията беше наляла в Цербер, срещу всичките милиони човечески часове на най-блестящите умове на нацията — по дяволите, не на нацията, а в целия свят, — изразходвани за този софтуер, Цербер все пак си оставаше само една машина. Можеше да обработва информация. Можеше да проследява. Но не притежаваше интуиция. Не можеше да отгатва.

Гилфойл свали очилата си и внимателно ги остави на масата. Дисциплината, управлявала целия му живот досега, го обгърна като плащ, потуши раздражението му, укроти гнева. Не изкрещя

единствено благодарение на невероятния си самоконтрол. Само Хувър забеляза нервното потрепване в ъгълчето на устата му.

Машины.

* * *

Уолт Рамирес, или Вълка, седеше тихо в тъмния ъгъл на хотелската си стая и точеше върху точилото острието на армейския си нож. Шибана работа, помисли си той, смени посоката и обърна острието към себе си. Твърде много хора тичат в твърде много посоки, опитвайки се да направят нещо толкова просто. Е, какво очакваха? Не може глутница хрътки да свърши работата на един вълк.

Вълка погледна към клетъчния телефон върху масата. След миг отново се концентрира върху ножа. За да наточи острието както го искаше, му бе нужен един час. Едва тогава щеше да бъде остро като бръснач. Толкова остро, че да се врязва в кожата леко като игла и да я отделя чисто от тлъстината под нея. Чак тогава можеше да повдигне шестте слоя човешка тъкан толкова сръчно, сякаш филираше пъстърва. С прави, чисти линии. Така както му харесваше. Прецизно.

Вълка не обичаше да оставя кървава каша след себе си. Когато свършеше с лошите момчета, искаше да им остави спомен от времето, прекарано с него, като творба на изкуството, свършена в своята геометричност. Болката скоро щеше да отmine. Но белезите щяха да им останат завинаги. Вълка се гордееше с уменията си.

Втренчи се в телефона.

Този път той иззвъня.

Вълка се усмихна. Рано или късно Гилфойл винаги опираше до него.

— Да? — рече той.

— Можеш ли да го откриеш?

— Може би. Но трябва да играеш честно с мен.

— От какво се нуждаеш?

— Само от едно. Кажи ми какво не искаш той да разбере.

40.

Болдън премина през входа на централата на „Харингтън Уайс“. Високите стъклени стени му позволяваха да огледа несмуцавано какво го очакваше вътре. В един и половина следобед фойето се оказа умерено населено — неголям, но непрекъснат поток от хора, влизащи и излизащи от сградата. Разбира се, тялото на Сол Уайс вече бе изнесено оттам, полицейският кордон отстранен, офисът почистен, свидетелите разпитани и показанията записани. Така че в момента, освен обичайната охрана той не забеляза никакво полицейско присъствие.

Също като пратеник, който бе сгрешил адреса, Болдън се върна малко назад, огледа фасадата и едва тогава влезе вътре. Подът от бял мрамор, високите тавани и масивните гранитни колони придаваха на фойето вид на зала в някоя гара. Той побърза да се представи на рецепцията.

— Нося пица от фирма „Рей“. Доставка за Алтия Джаксън. „Харингтън Уайс“. Четиридесет и втори етаж. — Остави на плота кафявата кутия с пицата и безалкохолното, след което измъкна визитната картичка, която бе задигнал от пицария „Рей“.

— Нека първо да позвъня — каза охранителят. — Алтия от четиридесет и втория, така ли беше?

Болдън кимна и се огледа.

На по-малко от три метра дузина униформени полицаи стояха скупчени около двама свои началници в цивилни дрехи и слушаха напрегнато техните инструкции. Побърза да отклони поглед от тях.

След като бе видял изобличителните за него кадри по телевизията, той бе похарчил последните си пари за една евтина бейзболна шапка и още по-евтини слънчеви очила. Не се съмняваше, че Алтия сега бе в офиса. Във всяка нормална фирма биха затворили вратите и освободили целия персонал, след като мозъкът на някой човек е бил разпилян по пода и стените. Ако не за друго, то поне в знак на почит към шефа на фирмата, който освен това е бил и нейният

основател. Обаче инвестиционните банки са всичко друго, само не и нормални фирми. За тях не е валидно обичайното работно време от девет сутринта до пет следобед. Потоците от валути не престават да циркулират, когато една държава е толкова зависима от своите дългове. Сделките не бива да се прекъсват или отлагат дори и ако президентът на компанията е бил прострелян. Ходът на финансовите механизми е неумолим и не знае какво е това спиране.

Болдън си оставаше най-отговорният специалист по сделката с „Трендрайт“. Може и да отсъстваше в момента от масата за преговори, обаче в тази сделка оставаше много от вложеното и замисленото лично от него. В момента Томас не се съмняваше, че Джейк Фланаган, шеф на отдела за инвестициите, негов пряк началник, вече е поел юздите в свои ръце, както се бе случило веднъж, когато един от старшите сътрудници внезапно бе повален от инфаркт и се бе наложило да отсъства за една седмица. Джейк навярно сега работеше с Алтия, която трябваше да осигури всичките необходими документи, телефонни номера и въобще да помага, с каквото може за ускоряването на процеса.

— Не ме интересува дали вие сте поръчали или не тази пица — сърдито говореше дежурният от охраната по телефона. — Все някой трябва да я е поръчал. Затова сега бъдете така любезна да слезете долу и да си я вземете. Иначе аз ще я изям. Мирише много апетитно, чувате ли какво ви говоря? — Той остави слушалката и се обърна към Болдън. — Каква е лицата?

— Пеперони.

Охранителят повтори това по телефона.

— По дяволите, слезте веднага долу! — Щом чу отговора, прекъсна връзката и съобщи на разносвача на пици: — Сега ще дойде.

Болдън се подпря на бюрото. На една от салфетките надраска бележка за Алтия: „Не вярвай на нищо, което чуеш или ВИДИШ за мен. Нуждая се от една услуга. Провери в справочника ЛексисНексис за «Сканлън Корпорейшън» и за Ръсел Кайкъндейл. Още от 1945 г. Ще ме чакаш пред будката на югозападния ъгъл на станцията на метрото западно от Световния търговски център. Точно след един час. Имам нужда от \$\$\$! Повярвай ми, за бога“. Подписа я просто: Том. Но колкото и да му се искаше да остави пицата на пазача, длъжен бе да изчака, за да му платят и за да си прибере бакшиша.

Зад бюрото един десетинчов телевизор бе включен на новинарския канал. Оттам точно сега предаваха за кой ли път записа от видеокамерата с убийството на Сол Уайс, като си позволяваха само кратки прекъсвания, за да дадат думата на техния анализатор на криминалната хроника. Насъбраха се няколко от пазачите, за да проследят предаването със смесено чувство от удивление и ужас. Някой потупа Болдън по рамото:

— Хей, ти!

Болдън се обърна и погледна към полицаия.

— Имаш ли още пица? Отвън на велосипеда си или някъде другаде?

Болдън поклати глава.

— Не. Съжалявам. Ако желаете да си поръчате, ето ви номера. — Подаде още една от визитните картички на пицария „Рей“.

Полицаят притегли към себе си кутията с пицата за Алтия и я отвори.

— Ммм, екстра ухае. Дали тя няма да пожелае да си я поделим?

— Ами попитайте я. Аз съм само един обикновен доставчик на пици.

— Господи! — изкрещя ченгето. — Това е той! Шибаният убиец. — Току-що бе видял Болдън в кадъра на телевизионния екран. — Момчета, елата да видите това. Гръмнал е главния шеф!

Още едно ченге се приближи към бюрото. Но когато осъзна какво виждаше на екрана, подсвирна на един от колегите си да си довлече задника при него. Скоро всичките десет дежурни полицаи се струпяха около Болдън, вперили погледи в телевизора. Един след друг те се надпреварваха да изказват мненията си за видяното на екрана.

— Мога да се обзаложа, че сигурно не е получил премията, която е очаквал — заяви един.

— Не, по-скоро е искал по-голям кабинет.

— Хей, шефе, виждаш ли какво те чака, ако продължиш да ни измъчваш с онзи формуляр за атестиране.

Смеховете се усилваха все повече и повече след всяка остроумна забележка. Неусетно полицаите го притиснаха плътно към бюрото. Записът свърши и показаха снимката на заподозрения. Смаян, Болдън се вторачи в... себе си. Ала веднага, още в следващия миг, побърза да наведе глава. Не смееше да се озърта наоколо. Всеки миг очакваше

някой от полицаите да го сграбчи за рамото и да му извика: „Хей, приятел, това да не си ти, бе?“.

По едно време се осмели да хвърли кос поглед настрани и зърна Алтия да прекосява фойето с величествената си походка. Не можеше да си позволи риска нейната реакция да го издаде, когато го познае. Всяко привличане на вниманието на околните би могло да се окаже с катастрофални последици.

— Извинете ме, полицай — промърмори Томас, сграбчи кутията с пицата и се опита да си проправи път. Но все едно се опитваше да пробие бетонна стена. Полицаите не помръдваха, неспособни да откъснат очи от екрана на телевизора, изчаквайки обещаното повторение.

Сега вече бе станало прекалено късно за бягство.

Алтия бе опряла лакти на далечния край на дългото бюро.

— Кой е направил тази поръчка? — попита тя дежурния от охраната. — Не съм аз. Никаква пица не съм поръчвала.

— Ами попитай него — отвърна пазачът и посочи към Болдън.

— Вече попитах: кои поръча тази пица? Аз със сигурност... — Алтия загуби за миг дар слово, сякаш езикът ѝ бе отрязан с нож. — Ами да... — добави тя. — Да, разбира се, че бях аз, така че сега всичко е наред.

Когато най-после Болдън успя да се освободи от натрапчивото полицейско присъствие, той ѝ подаде кутията с пица и безалкохолното.

— Сметката е четири долара и петдесет цента. Плюс един долар за доставката. Или общо пет и петдесет, мадам. А ето нещо за вас от нашия мениджър.

Алтия отвори кутията и надникна вътре. Измъкна салфетката и прочете бележката му. Оказа се обаче, че едното от ченгетата притежаваше завиден слух. Усетил, че има нещо гнило, той се приближи към тях:

— Тук при вас всичко е наред, нали?

— Напълно, полицай — побърза да го увери Алтия и още почевръсто затвори кутията. — Работата е там, че този момък е объркал поръчката ми. Това е всичко. Понякога и аз се изненадвам как успяват да намират адресите. — Тя бръкна в портмонето си и подаде двадесетачка на Болдън. — Имате ли дребни?

Болдън погледна банкнотата. Последните си центове бе похарчил за шапката и слънчевите очила. Той бръкна в джоба за своя портфейл, но само заради напрегнатото вторачване на полицая.

— Имам само десет — излъга той. — Днес нещо не ми върви.

— Защото не си се изпотил от търчане — поучително заяви полицаят, пъкна ръка в джоба си и извади една солидна пачка банкноти. Отдели от средата ѝ две по десет и ги размени срещу двадесетте долара на Алтия. — А ти следващия път гледай да си по-внимателен. — Размаха пръст пред слънчевите очила на Болдън и го удостои с най-смръщения поглед, на който бе способен. — Повече да не си посмял да объркваш поръчката на дамата.

И без да дочака отговор, се затътри към колегите си.

Алтия побърза да връчи десетачката на Томас.

— Раниха Джени — трескаво зашепна той. — Отвели са я в някаква болница в долен Манхатън. Сега не мога да ти обясня всичко, но те моля да провериш как е.

Алтия кимна, но не каза нищо.

Болдън повдигна очи, изпълнен с очакване.

— Приключи ли с моя списък? — Имаше предвид списъка, за който бе помолил Алтия. С данните за всичките компании, които неговите клиенти бяха купили или продали през последните десет години. Това бе единственият начин да се добере до ключа към загадката кой би могъл да бъде замесен с изпълнителя на обекти за военните.

Алтия се намръщи.

— Това ми убягна от паметта.

— Наистина се нуждая от него. А освен това и от твоя телефон.

Алтия бръкна в чантичката си и му подаде своя клетъчен телефон.

— Само не се обаждай до Австралия — предупреди го тя също шепнешком. — Все пак съм с лимит за телефонната сметка.

— В един часа — напомни ѝ Болдън. — И ми донеси списъка.

Преди да успее да ѝ благодари, тя се обърна и пое обратно към асансьора. Излишно бе някой да учи Алтия Джаксън как да се държи пред полицаята.

41.

Детектив Джон Франсискъс караше бавно надолу по улицата, като проверяваше номерата, изписани по фасадите на къщите. Валеше сняг, но съвсем слабо, колкото да добави нов слой към покривката от петнадесет сантиметра, затрупала всички морави пред къщите. От оголените клони, разклащани от вятъра, висяха ледени висулки. Времето трябваше още малко да се влоши, за да се подобри след това. Според прогнозата се очакваше нов пристъп на снежната буря, който щеше да връхлети Ню Йорк и околностите някъде тази вечер. Новата снежна покривка щеше да достигне от двадесет до шестдесет сантиметра. Той побърза да превключи отоплението в колата на максимум.

Селцето Чапакуа официално се водеше към окръг Нюкасъл. Макар че нюйоркската полиция притежаваше пълномощия да действа по цялата територия на щата Ню Йорк, все пак правилата изискваха първо да уведоми местната полиция за своето посещение. Но въпреки това Франсискъс не се обади предварително по телефона. Криминалните досиета като това на Боби Стилман не изчезваха без причина. Хора, които трябваше да дават показания, не си тръгваха просто така от затвора, без да оставят следа след себе си. Наблюдаваха ги. Беше по-добре за известно време да останат невидими.

Той спря до тротоара, изключи двигателя, заслушан в бруленето на вятъра по предното стъкло. Погледна в огледалото за обратно виждане, за да се увери, че зъбите му са чисти. Оправи възела на вратовръзката си. Пое дълбоко дъх и бе готов да тръгне.

Франсискъс излезе от колата и огледа дали тротоарът не е заледен. Вече бе на шестдесет години, а тази възраст и чупенето на костите вървеше като халба бира с чипс. През една къща мъж на неговата възраст чистеше снега около бараката в градината си. Като видя Франсискъс, той му махна с ръка и тъжно поклати глава. Явно снегът тази зима му бе дошъл в повече. Образът на мъжа със зачервеното лице, борещ се с греблото, се запечата в съзнанието му.

След една година той щеше да бъде като него. Тогава какво? Какво щеше да прави през един делничен следобед като този?

След като изчисти снега, ще влезе в къщата, за да си вземе един душ. После ще слезе на долния етаж, ухаещ на бебешка пудра и афтършейв, ще си налее чаша уиски, ще придърпа купичката с оризов чипс, преди да се настани в креслото за една дълга вечер пред телевизора. По някое време щеше да задреме, за да се събуди с все още замъглен поглед, питайки се как се е озовал тук. Не конкретно в креслото, а кога бе навъртял шестдесет и три години, за да си стои сега вкъщи със златен часовник, прилична пенсия и машинка в гърдите, обещаваща му още двадесет години монотонен живот.

Франсискъс натисна звънеца. След минута вратата се отвори и на прага застана привлекателна брюнетка на около четиридесет и пет години.

— Детектив Франсискъс?

Отблизо тя беше истинска красавица, висока и стройна, с късо подстригана елегантно оформена коса. Тиъдър Ковач е бил на тридесет и една, когато бе загинал. Франсискъс предположи, че съпругата му е негова връстница, сложи думата „вдовица“ пред едно женско име, и ще си представиш шестдесетгодишна жена, с развлечени дрехи, привлекателна колкото торба с картофи.

— Госпожа Ковач? — усмихна се на свой ред той.

— Моля, влезте.

— Наричайте ме Джон — рече детективът, докато влизаше покрай нея в студеното преддверие. — Благодарен съм ви, че се съгласихте да ме приемете толкова скоро. Надявам се, че не съм объркал плановете ви.

— Съвсем не. Особено след като споменахте името на съпруга ми, аз с радост ще ви отделя от времето си. Моля, наричайте ме Кейти. Искате ли да отидем в кабинета?

Кейти Ковач го поведе по коридора, минаха покрай отворената врата на кухнята и продължиха нататък. Франсискъс не можа да не забележи, че кухнята бе оборудвана с най-модерните уреди и приспособления. Гранитен плот, огромен хладилник от неръждаема стомана и домашен компютър върху масичката в ъгъла. Веднага започна да пресмята наум колко би трябвало да получава тази жена, за да може да си осигури подобен стил на живот. Професионална

деформация. С годишната си заплата от осемдесет и пет хиляди долара той не можеше да си позволи подобен лукс.

— Това е Тио — каза тя и посочи снимката в рамка, окачена на стената.

Значи това беше Ковач, помисли си Франсискъс. На снимката се виждаше млад мъж в синя полицейска униформа, с леко накривена шапка. Доверчиви очи, бели зъби, трапчинки на бузите. Определи го като жизнерадостен и сърдечен, но в същото време упорит и непоколебим. От онези хора, които ще дежурят три денонощия поред в кухнята и няма да се оплакват. Не приличаше на полицай, който би захапал дулото на пистолета си. Но и кой ли се раждаше с мисълта за самоубийство...

Продължиха по коридора. Кейти Ковач посочи към кабинета си. В ъгъла, покрай двете стени, се виждаше лъскаво бюро, върху което доминираха три огромни плоски монитора. По тях като коледни лампички проблясваха червени, зелени и бели символи. До тях се виждаха няколко купчини с документи. По пода имаше пръснати листа.

— Всяка вечер почиствам и подреждам — извинително се усмихна тя.

Франсискъс огледа дрехите ѝ. Кейти Ковач имаше делови вид с тъмносините си панталони и колосаната си бяла блуза.

— Надявам се, че не преча на работата ви.

— Не, не — увери го тя. — Не работя вкъщи. Обикновено се обличам така, за да се стегна. В противен случай по цял ден ще ям снаксове и ще зяпам телевизия.

— Съмнявам се — възрази Франсискъс, докато двамата продължаваха надолу по коридора. — Може ли да попитам с какво се занимавате?

— Аз съм общински съветник, финансов специалист. Помагам на градовете в щата да си набавят пари. Чрез не много мащабни инициативи, става дума за не повече от сто милиона долара.

— Звучи вълнуващо — отбеляза на глас Франсискъс, с което искаше да каже: „Изглежда, печелиш добри пари от това“.

Кейти Ковач се засмя:

— Не чак толкова.

Настани го на дългото бяло канапе във всекидневната пред внушително изглеждащия четиридесет и два инчов плазмен телевизионен екран. Домакинята придърпа количка със сервиз за кафе и няколко бутилки с минерална вода. Гостът прие поднесеното му кафе и отпи първата глътка. Но му направи впечатление, че тя нищо не взе за себе си. Само стоеше срещу него, приседнала на края на стола си. Усмивката вече бе изчезнала от лицето ѝ.

— Както ви споменах по телефона, изникна нещо, което се оказва свързано с вашия съпруг — започна Франсискъс. — Едно от заподозрените лица, издирвани заради взрива в офиса на „Сентинъл Майкросистемс“, обвинявано в убийството на двамата полицаи О’Нийл и Шепърд, отново се появи в нашите полицейски бюлетини. Ние я наричаме Боби Стилман, макар че навремето тя се е подвизавала под друго име.

— Пробуждаща светлина, ако не ме лъже паметта.

— Да. Затова сега съм тук. За да ви помоля да си припомните повече подробности по случая.

— За мен всичко това е много мъчително.

— Съжалявам. — Франсискъс знаеше, че много от преживелите подобни трагедии гледат на самоубийството като на убийство, но причинено от невидими сили.

— Не беше самоубийство — заяви тя, сякаш прочела мислите му. — Тио не беше от тези, които биха сложили край на живота си. Та тогава бе само на тридесет и една. И мечтаеше само за едно — кога ще го повишат и ще стане детектив. Впоследствие изчетох всичките психологически недомислици, които полицейското управление предоставя на всяка потънала в скръб вдовица на полицай. Споменавах се, че той често взимал документи, за да ги проучва у дома. Само че моят съпруг никога не постъпваше така.

Франсискъс я слушаше внимателно, стараяйки се нищо от казаното да не му убегне.

— Защо все пак продължавате да вярвате, че този случай е свързан със смъртта на съпруга ви?

Кейти Ковач се замисли. Внезапно присви очи.

— Успяхте ли да я откриете? Онази, другата? Жената, която се измъкна? Боби Стилман. Затова ли сега сте тук?

— Не съвсем. Тя е косвено замесена в един друг случай, над който работя в момента. Когато проверявах досието ѝ, се натъкнах на някои несъответствия в доклада по случая.

— Само няколко? — саркастично попита жената.

— Изглежда, не сте изненадана.

— Моят съпруг не се е самоубил, детектив Франсискъс. Бил е убит. — Замълча, сетне се изправи. — Ще ме извините ли? — Пристъпи към вратата, но се спря. — Съжалявам, но след всичко случило се не мога да се обръщам към полицаите на малки имена.

Франсискъс се изправи, докато тя излизаше от стаята.

Кейти Ковач се върна след минута с картонена кутия в ръце. Остави я върху масичката за кафе и седна до него. Вдигна капака и започна да рови из папките, изрезките от вестници и полицейски документи.

— Ето, вижте. — Тя му подаде една статия от първата страница на „Олбани Таймс Юниън“ от 29 юли 1980 г. — Прочетете я.

— Разбира се.

В статията се описваше подробно нахлуването на специалната част в къщата на „Роклиф Лейн“ след двудневна обсада и убийството на наемателя ѝ Дейвид Бърнстейн, бивш професор по право от Нюйоркския университет. Бърнстейн, самозван нелегален революционер, известен с прякора Ману Кю, бе заподозрян за участие в бомбения атентат в офиса на „Сентинъл Майкросистемс“. По-късно той бе застрелял двамата полицаи от Олбани, изпратени да го разпитат.

— Свършихте ли? — попита Кейти.

Франсискъс кимна и тя му подаде една изрезка от вестникарска снимка. Беше с формат осем на десет и на нея се виждаше сцената на престъплението, за което толкова се писа преди години. Бърнстейн, или Ману Кю, гол до кръста, лежеше сгърчен върху дървения под. По гърдите му се виждаха дупки от куршуми. Твърде много, за да бъдат преброени. Той ѝ върна снимката.

— Виждал съм я.

— А сега погледнете тези. — Кейти Ковач му даде няколко черно-бели снимки на куршуми, деформирани от ударите. — Три единадесетмилиметрови куршума. Всички са изстреляни от един и същ пистолет. Автоматичен, марка „Фанинг“, който Дейвид Бърнстейн

стискал в ръката си. Първите два куршума са убили полицаите Шепърд и О'Нийл. Последният е изваден от мозъка на Бърнстейн.

Франсискъс внимателно изучаваше снимките. Бяха стандартни фотографии от балистична експертиза, куршумите бяха подредени до мерната линия. Всички имаха еднакви маркировки.

— Да не би да искате да кажете, че Бърнстейн е застрелял полицаите, а след това се е самоубил?

— Не съвсем. Според заключението на съдебния лекар куршумът, убил Бърнстейн, е бил изстрелян от приблизително три метра. Тъкмо този факт подлудяваше Тио. Не до такава степен, че да се самоубие, но наистина не му даваше мира. Как е могъл Дейвид Бърнстейн да се застреля в главата от три метра разстояние? А ако вече е бил мъртъв, то тогава защо момчетата от специалния отряд са го простреляли на толкова много места?

— В статията се споменава, че имало престрелка.

— Според хипотезата това е била Боби Стилман — Пробуждаща светлина, както я наричаха във вестниците, — тя е стреляла по полицаите. Но от пистолета на Бърнстейн е стреляно само три пъти. В пълнителя е имало осем куршума.

— А Боби Стилман така и не бе заловена — добави Франсискъс.

— Те твърдяха, че е успяла да избяга от къща, обкръжена от един въоръжен до зъби спецотряд. — Кейти Ковач горчиво се изсмя. — Никак не ми се вярва. Което ме връща отново към първоначалните въпроси. Как един мъж е успял да се простреля в главата от три метра? И ако вече е бил мъртъв, защо са го надупчили като решето?

— Добър въпрос. Съпругът ви опитваше ли се да намери отговор на тези въпроси?

— Тио беше истински бултериер. След като се захванеше с нещо, не го пускаше.

— И какво е открил?

— Върху пистолета е имало още едни отпечатъци. Някои от тях са били съвсем ясни. Това е било достатъчно доказателство за него, че Дейвид Бърнстейн е бил убит преди специалният отряд да нахлуе в къщата. Той ми каза, че е сравнил отпечатъците и е установил името на мъжа, на когото принадлежат.

— Сигурен ли е бил, че е бил мъж?

— Не мога да кажа със сигурност, но предполагам, че е бил мъж. В противен случай той щеше да ми каже. Очаквахте, че е била Боби Стилман, нали?

— Може би — кимна Франсискъс. — Това би имало смисъл. И той никога не ви е казал чии са били тези отпечатъци?

— Не. — Кейти Ковач отпусна рамене. — Тио никога не каза нищо, а и аз не го попитах. Бях на деветнадесет. Това стана през 1980 г. Интересувах се само от Брус Спрингстийн и „Далас“.

— Не е нужно да се извинявате. — Франсискъс я потупа по ръката. — Не сте могли да знаете какво ще последва. — Наведе се напред и бръкна в кутията. — Какви действия предприе местната полиция? — Мислеше за досието в архива на „Полис Плаза“ 1, от което бяха откъснати страници. За детектива, който бе заличил името си от досието по случая.

— Никакви. Шефът реши да прекрати разследването. Бърнстейн беше мъртъв. Те разполагаха с оръжието, с което е било извършено убийството. Всичко се връзваше. Вече и без това имаше достатъчно въпроси защо полицията е изтървала Боби Стилман. Не искаха да се ровят повече около това кой наистина бе убил Бърнстейн. — Кейти Ковач се обърна, за да погледне Франсискъс в очите. — Това, което най-много разстройваше Тио, бе, че дори партньорът му искаше да зареже тази работа.

— Предполагам, че са обсъждали въпроса с другите отпечатъци.

— Разбира се. Тио се възхищаваше на партньора си. Всички му се възхищаваха. Той бе звездата на управлението. Можеше дори мисли да чете. Наричаха го Карнак, също като онзи всезнаещ тип от шоуто на Джони Карсън.

— Карнак Великолепния^[1]. Тио никога не предприемаше нещо, без да се посъветва с него.

Карнак Великолепния, който бе изтрил името си от първичното досие по случая в архива на „Полис Плаза“ 1. Франсискъс се облегна на възглавниците.

— Имало ли е някаква причина за нежеланието на партньора му да продължи разследването?

За себе си Франсискъс имаше отговор. Партньорът е знаел на кого са принадлежали отпечатъците и не е искал да се рови повече.

— Тио никога не ми е казвал нищо, но това ужасно го разстрои. Направи каквото му заповядаха и престана да се занимава със случая. Той беше много амбициозен. Искаше да стане шеф. Каза, че след време всичко ще си дойде на мястото. Че щял да спечели повече, отколкото да изгуби. Два месеца по-късно бе убит. И знаете ли кое бе най-странното? Няколко дни преди това смени своя „Смит енд Уесън“ с единадесетмилиметров „Фанинг“.

— Партньорът му е имал същия, нали?

Кейти Ковач рязко извърна глава.

— Откъде знаете? — Франсискъс не отговори и тя отклони погледа си. Очите ѝ сякаш се втренчиха някъде надалеч. — Той имаше очи, които гледаха право в теб, сякаш проникваха в самата ти душа.

— Как се казваше?

— Франсоа. Беше роден във Френска Канада. След смъртта на Тио напусна полицията. Каза ми, че се е наситил на полицейската служба. Не знам какво е станало с него.

— Детектив Франсоа?

— Не, това бе малкото му име. — Жената пое дълбоко дъх. — Франсоа Гилфойл.

Франсискъс навярно бе трепнал, защото Кейти го попита дали името му е познато. Той отрече, никога не бил чувал за него, но щял да провери. Тя взе кутията и затвори капака.

— Ако искате, можете да я вземете. Може би ще откриете нещо полезно.

— Благодаря. Скоро ще ви я върна.

— Задръжте я колкото е нужно. Аз прекарах двадесет и пет години в напразни молби към шефа на Тио да ѝ хвърли още един поглед. — Изправи се и двамата се запътиха към вратата. — Съжалявам, ако не съм отговорила на въпросите ви.

— Всъщност, госпожо, вие отговорихте на всичките.

[1] Карнак е едно от сценичните превъплъщения на Джони Карсън (1925–2005), тв шоумен, от когото са се учили Лари Кинг. Дейвид Летърман, Джей Лено. — Б.пр. ↑

42.

„Все пак е донякъде зашеметяващо“, помисли си сенатор Меган Маккой, докато разглеждаше горната зала на втория стаж в Белия дом. Всяка стая тук си имаше свое име, своя история. Например Залата с картите е била използвана като специално помещение за брифингите на Франклин Делано Рузвелт по време на Втората световна война. Докато Източната зала е служела като кошара за алигатора, подарен от маркиз Дьо Лафайет (удостоен с чин генерал от американската армия) на Джон Куинси Адамс. Що за хрумване — да домъкнеш жив алигатор в Белия дом? Странно, но това помогна на Маккой да се почувства по-спокойна за своята собствена менажерия от три котки, един дългоопашат папагал и стогодишната костенурка Уили, за която се носеха слухове, че принадлежала някога на президента Уилям Маккинли. Меган Маккой огледа скептично ярко осветения коридор. Утре вечер, както и през всичките вечери от следващите четири години — или дори осем, ако си свърши добре работата — ще бъде задължена да спи под този покрив.

— Е, най-после стигнахме до спалнята на Линкълн — каза Гордън Рамсър, президент на Съединените американски щати. — Сигурен съм, че ви е известно, че самият Линкълн никога не е спал в нея.

— Използвал я само като кабинет, нали така? — попита Маккой.

— По време на войната Ейб я ползвал като свой частен кабинет. А по стените вместо тези портрети били окачени фронтовите карти.

Маккой пристъпи в спалнята. Масивно легло, три на два метра, заемаше изцяло едната стена на спалнята. Мебелите приличаха на онези, които Линкълн би използвал — застлано с кретон канапе, кресла с дамаска от шифон, тежки махагонови дрешници. Сегашният президент бе превърнал нощувките в спалнята на Линкълн в израз на височайшата му благодарност към най-щедрите дарители за неговата политика, за корпоративните акули и за избраното малцинство, което причисляваше президента към своя най-тесен приятелски кръг. Рамсър

бе вдигнал летвата много високо. Говореше се, че преспиването в спалнята на Ейбрахам Линкълн струвало петстотин хиляди долара, заплащани на части в чекове от банка по негов избор. Според слуховете преспиването тук не се считало за пълноценно без подобаващ секс.

Не че щеше да има шанс лично да изпита това. Петдесет и пет годишната Меган Маккой бе два пъти омъжвана, два пъти развеждана и за съжаление останала бездетна. И макар избирането ѝ за президент да бе умножило стократно вероятността да се намери кандидат, шансовете ѝ наистина да спи с някой мъж отдавна бяха сведени до нула. На всичкото отгоре тя бе от старата школа — можеше да легне само с мъж, когото обичаше. Точно сега не разполагаше с нито един обожател, нито с такъв в най-близка перспектива. Освен това се опасяваше, че задълженията ѝ като държавен глава и върховен главнокомандващ нямаше да ѝ позволят да отделя време за романтични вечери на свещи или за разходки на лунна светлина.

Гордън Рамсър посочи с ръка към стаята.

— Това люлеещо се кресло край прозореца е идентично с онова, на което Линкълн е седял в театър „Форд“ вечерта, когато е бил убит. Много хора долавят неговото присъствие тук. Дори част от персонала отказва да прекрачи този праг. Както и кучката ми Тутси. Тя никъде другаде не лае тъй яростно, както когато минаваме покрай тази врата. Невъзможно е да я накараш да си подаде носа в тази спалня.

— Искате да кажете, че вярвате в привидения? — попита с усмивка Маккой.

— О, да — призна си Рамсър, при това с по-откровен тон, отколкото на нея ѝ се искаше. — Няма да изтече много време след влизането ви в Белия дом и ще започне да ви се струва, че непрекъснато ви следят няколко чифта очи. Само че не съм уверен дали бих употребил думата „привидения“. Може би духове е по-точен термин. Нещо като духа на миналото. Президентският офис е като живо същество. Не толкова вие го притежавате, колкото той вас. — Рамсър заобиколи леглото и премина през един тесен междинен коридор. — А това е всекидневната на Линкълн. Приятно място за усамотяване, когато за кратко жадуваш да забравиш за всичко. Идвал съм тук, когато съм изпитвал необходимост да остана сам. След като се нанесете, рядко ще имате възможност да оставате сама.

— Ще имам много възможности да оставам сама, когато лягам да спя. Това е предимството, ако човек не е семеен.

Рамсър се усмихна.

— Никой не е твърдял, че е много лесно да се обитава Белият дом. Всеки от нас е длъжен да носи своето бреме.

Семейното положение на Меган Маккой отдавна бе взето на прицел от нейните опоненти. Както и външността ѝ. Със своите десетина-петнадесет килограма над нормата тя не можеше да претендира да бъде красавица, в миналото или сега. Косата ѝ бе късо подстригана, с естествения ѝ сив цвят. Предпочиташе навсякъде да се появява с широките си черни панталони, за да не заприлича на пруския фелдмаршал Хинденбург, запомнен с плътно изпънатия си генералски брич. Не можеше да понася контактните лещи заради подлудяващото смъдене в очите. Ръководител на нейната предизборна кампания бе една афроамериканка, докато нейният прессекретар бе мъж, но гей, при това от най-бохемския квартал на Ню Йорк — Гринидж Вилидж. В представите на бясно атакуващите я политически противници тя беше една затлъстяла, дърта очилата лесбийка, която възнамеряваше да попълни правителството си с педерастии, негри и хора от нехристиянски вероизповедания. Така че едва сега трудно извоюваната изборна победа започваше, като успокояващ мехлем, да укротява накърненото ѝ самочувствие.

— Желаете ли да поседнем за малко? — предложи Рамсър.

— С удоволствие — съгласи се Маккой, макар да се досети, че зад тази покана би могло да се крие нещо съвсем друго. Още преди час, когато започна тази церемониална обиколка, ѝ бе направила впечатление напрегнатостта на предшественика ѝ. — Краката ужасно ме болят — призна тя. — Може би защото не съм им давала почивка още от февруари, от началото на кампанията.

Рамсър се настани на стола срещу нея. През първите няколко минути никой не проговори. Чувахе се само барабанният тропот на дъжда по покрива. Внезапен, но краткотраен порив на вятъра разтърси прозорците. Откъм стената се дочу проскърцване на някаква греда. Заради скорошното пребоядисване на залите и коридорите, както и заради монтираните на покрива ракети земя-въздух „Стингър“, човек лесно би могъл да забрави, че Белият дом вече е прехвърлил своя двувековен юбилей. Накрая Рамсър наруши мълчанието:

— Доколкото разбрах, преди няколко дни Ед Логсдън е разговарял с вас.

— Двамата с върховния съдия проведохме интересен разговор.

— Знам, че ние с вас, сенатор Маккой, нямаме много общи възгледи, но като обитател на Белия дом през изминалите осем години бих искал да ви попитам или по-скоро да настоявам пред вас да обмислите още веднъж неговото предложение.

— Тайните клубове и задкулисните дискусии не са в моя стил, господин президент.

— Моля ви, наричайте ме Гордън. Време е отново да свиквам с това.

— Добре, Гордън — заговори тя на „ти“, вслушвайки се в молбата му. — Лично аз винаги съм се съобразявала с девиза „Глас народен, глас божи“. Не мисля, че моите избиратели биха останали очаровани, ако узнаят, че се прокрадвам като змия в задните, опушени от цигарен дим стаички, за да обсъждам и взимам решения без тяхното одобрение.

— И аз съм се чувствал по същия начин. Служенето в Белия дом натоварва президента на страната с огромна отговорност, като по-голямата част от нея при мен бе, заради това че служех на Комитета. Разбирате ли, отговорността на президента се простира много отвъд опазването на доверието, което са ни гласували нашите избиратели, понеже касае идеята за самото съществуване на нашата нация.

— И затова смяташ, че редовите граждани са неспособни да споделят тези идеи?

— И да, и не. Нуждите на хората поначало са егоистични. Помните ли какво бе казал Марк Твен за това никога да не се доверявате на човек, който е толкова беден и необразован, че няма право да гласува. Нашият средностатистически избирател се мотивира единствено от своето благоденствие и от благоденствието на семейството си. От това дали ще живее по-добре или по-зле в сравнение с преди четири години.

— Че какво лошо има в това?

— Разбира се, че няма нищо лошо. Ако бях обикновен избирател, самият аз бих споделял това мнение. Но като президент не мога да си позволя да взимам решения, които ще оказват влияние върху тази страна през следващото столетие, само с оглед на това дали

през следващите шест месеца ще задоволя или не, очакванията на избирателите.

— Е, това сигурно означава нещо, особено когато е изказано от човек, който се нуждае от резултати от някое допитване, за да реши дали носи черен или сив костюм.

Рамсър предпочете да отмине ироничната забележка.

— Вашата отговорност е първо към страната и едва след това към нейното население.

— А пък аз си мислех, че това е едно и също.

— Невинаги. Понякога възникват ситуации, при които президентът трябва сам да решава кой е най-добрият начин за действие. При това без онези толкова досадни спорове с Конгреса. Без допитванията, на които, трябва да призная, винаги съм разчитал. Може би прекалено много. Ще видим дали и вие няма да последвате примера ми! Има моменти, когато президентът е длъжен да действа бързо и недвусмислено. При това тайно. Тази власт се основава косвено на доверието, с което хората са ни удостоили.

— Това означава ли, че хората ще очакват от нас понякога дори да ги лъжем?

— Да, по същество е така. Те очакват техният върховен главнокомандващ да взема решения в интерес на страната. Трудни решения, които могат и да не намерят одобрение в краткосрочен план.

— И затова ли е създаден този комитет?

— Да. Именно с тази цел е бил учреден още през 1793 г.

— Върховният съдия Логсдън ми разказа за твоята роля при прокарването на договора на Джей.

— Желателно е да пазим мълчание, защото в противен случай ще се наложи да се коригират учебниците по история на страната — полугласно промърмори Рамсър.

Маккой обаче не сподели заговорническата му усмивка.

— И още ли има за коригиране?

— Много.

— Като например?

— Нямам право да ви разкривам, преди да се присъедините към нас. Но бих добавил все пак, че не съм си позволявал нито веднъж да изразя несъгласие с решенията на Комитета.

— А пък аз винаги съм си въобразявала, че си от онези, които спят спокойно нощем.

— Джеферсън, Линкълн, Кенеди... всеки от управлявалите тук президенти е бил един от нас. За нас ще бъде чест да ви поздравим като наш член. Има някои въпроси, които изискват вашето внимание.

— Не се съмнявам, че ще бъдат разгледани от моите експерти по връзки с обществеността.

— Вероятно не.

Маккой се наведе напред.

— Не споделям твоя песимизъм по отношение на американския народ. Винаги съм вярвала, че ако им се обяснява всичко честно, без украсяване на действителността, хората ще бъдат по-способни да взимат правилни решения. Твоят проблем, Гордън, е в това, че никога не си им вярвал, при това още от самото начало. Може би не само ти, но и всички останали. Някак си ние успяваме да убедим себе си, че хората — нашите съпрузи, братя и най-добрите ни приятели — се нуждаят да бъдат заблуждавани и да си въобразяват, че всичко е по-добре или по-зле, отколкото всъщност е. Да си представят всичко по-мащабно, по-плашещо, по-застрашаващо. Аз пък се придържам към противоположното мнение. Мисля, че хората се наситиха на измами и заблуди и сега искат да виждат нещата такива, каквито са всъщност.

— Подобни приказки подхождат за една избирателна кампания, Мег — мина на „ти“ президентът. — За нещастие това тук е реалният живот. Повярвай ми, хората не желаят да виждат нещата каквито са в действителност. Защото ще се окажат за тях прекалено тревожни и застрашителни.

— Ще видим дали ще е точно така.

Рамсър сведе глава и въздъхна. Когато вдигна поглед към нея, лицето му бе по-бледо отпреди. Изведнъж заприлича на старец.

— Предполагам, че това е окончателният ти отговор.

— Не, Гордън, не е. Ето какъв е моят окончателен отговор. Отмина времето, когато малка шайка от тлъсти котараци и спекуланти с властта могат да действат зад сцената, за да дирижират събитията. Нямам никакво намерение да се присъединявам към Комитета, защото повече няма да има никакъв Комитет. Утре, след като положи клетвата, първата ми грижа ще бъде да измета оттук всичките тези твои действащи в сянка негодници.

— И как ще го постигнеш?

— Имам няколко приятели в „Поуст“, на които ще им бъде много интересно да узнаят какво си ме посъветвал. И тогава аферата „Уотъргейт“ ще ти се стори само едно незначително сътресение.

— Ще намесиш пресата?

Сенатор Маккой кимна.

— Мисля, че това си заслужава да бъде коментирано.

Рамсър кимна разбиращо.

— О, да, имаш право, Мег. Не се съмнявам, че твоята история ще им се стори много интригуваща. — За един дълъг миг се взря в очите ѝ. — Съжалявам, Мег.

Сенатор Маккой усети как студена тръпка пропълзя по гръбнака ѝ. Смути я странно прочувствената му интонация. Гласът на президента на Съединените американски щати прозвуча така, сякаш ѝ поднасяше своите съболезнования.

43.

— Професор Уолш?

Брадятият мъж с разрошена коса, с очила с рамки от черупка на костенурка и черен, грубо изплетен пуловер, вдигна глава от бюрото.

— Работното време приключи — сърдито рече той. — Приемните часове са в понеделник и петък от десет до единадесет. Написани са на прозореца до вратата, а също и най-долу в конспектите за изпитите. Ако въобще сте си направили труда да ги прегледате.

— Професор Уолш, аз съм Дженифър Данс. От семинарите за дипломантите... от историческото дружество.

Светлосините очи потрепнаха зад дебелия лещи на очилата.

— Дженифър? Дженифър Данс? Наистина ли си ти?

Джени неуверено прекрачи прага на кабинета.

— Здравейте, професоре. Съжалявам, че нарушавам усамотението ви. Но нямаше да ви безпокоя, ако не ставаше дума за нещо важно.

Професор Уолш се изправи и с жест я покани да влезе.

— Глупости. Влизай, влизай. Помислих, че се е появил поредният от моите гениални студенти, които само се заяждат с мен за оценките им от изпитите. В днешно време хлапетата са станали непоносимо придирчиви. Ако не получат отличен, все едно че си провалил бъдещето им. Неблагодарници, такива са те. — Той се обърна и закрачи покрай стената с лавиците, наблъскани със стотици книги. С широките си рамене и едрата си фигура приличаше повече на трапер от планините, отколкото на щатен професор по американска история и председател на нийоркското историческо дружество. — Още ли развеждаш туристи из града?

Джени затвори вратата зад себе си.

— Не, вече не работя като екскурзовод. Всъщност съм преподавател. Обучавам младежи от рисковите групи в училището „Крафт Скул“.

— Работиш като учителка? Браво на теб. Помниш ли моя девиз: „Тези, които могат, учат другите... а останалите да вървят по дяволите“. Боже мой, колко си се променила. Но толкова отдавна бе времето, когато следваше при нас.

Уолш разтвори ръце и сърдечно прегърна Джени.

— Осем години.

— Шшт! Да не те чуе някой. Това означава, че вече съм на шестдесет. Култът към младостта. Навсякъде и във всичко. Новият декан на факултета е на четиридесет. Можеш ли да го повярваш? На четиридесет! Когато аз бях на неговите години, още не ми бяха пораснали бакенбардите.

Джени се усмихна. Като студентка бе прекарала много часове в този кабинет. След като приключи с четирите курса, които им четеше професор Уолш, тя започна работа като негова асистентка през първата година след дипломирането си, докато той, като неин научен ръководител, надзираваше как напредваше дисертацията ѝ. Джени винаги бе разпределяла преподавателите си в три категории: омразни, поносими и любими, достойни за обожанието ѝ. Уолш принадлежеше към третата категория. Винаги говореше гръмко, многословно и страстно за всичко, свързано с неговата научна дисциплина. Бог да ти е на помощ, ако не си прочел това, което е поръчал. Или трябва да напуснеш залата, или да изтърпиш цял час да те измъчва с въпросите по целия конспект.

— Седни, скъпа — покани я Уолш. — Изглеждаш ми много бледа. Искаш ли кафе? Или горещ шоколад? Или пък нещо по-силно?

— Добре съм — каза Джени. — Само ми е малко студено.

Погледна към прозореца. От кабинета на Уолш се откриваше гледка към вътрешния двор, към библиотеката и към статуята на Алма Матер, известна на всеки студент в Колумбийския университет като „Статуята на майката кърмилница“. Небето бе заприличало на огромен сив купол, спускащ се все по-ниско над града, заплашващ да го захлупи и смаже под себе си. Във въздуха прехвърчаха първите снежинки, понесени от буйните ветрове, така че не можеха да стигнат до земята.

Харисън Уолш плесна с ръце.

— И така, какво те води отново в нашия факултет в ден като този?

— Всъщност имам един въпрос. За нещо, което е свързано с миналото.

— Последния път, когато реших да проверя, тук все още се помещаваше факултетът по история. Така че си попаднала там, където трябва.

Джени притисна чантата към скута си и се опита да не смръщи лице от болка, докато се настаняваше в стола.

— Всичко е заради един клуб — започна тя. — Един много стар клуб. Наистина имам предвид много стар клуб. Учреден заедно с основаването на страната. Нещо като масонско дружество, само че е по-различен, още по-потаен, съставен само от висши правителствени служители, от големите клечки в индустрията, с една дума — все важни личности. Може да се наричат комитет или нещо подобно.

— И с какво се занимава този „комитет“, когато членовете му не са заети с техните тайнствени ритуали?

Джени си припомни думите на Боби Стилман.

— Те наблюдават. Шпионират. Подслушват. Подпомагат правителството да върши разни неща без съгласието на обществото.

— Пак ли те! — въздъхна Уолш.

Джени се наведе напред:

— Искате да кажете, че сте чували за тях?

— Разбира се, но се боя, че си сбъркала кабинета. Нуждаеш се от „Конспирация 101: Списък на ексцентриците“. Джени, ти говориш за всички от Тристранната комисия, както и за приятелчетата от Бохемския лес, а за гарнитура може да добавиш и онези от Съвета за международни отношения. Невидимата ръка, която люлее люлката.

Тя знаеше, че Тристранната комисия, основана през 1973 г., регулира сътрудничеството между управляващите класи в Северна Америка, Западна Европа и Япония при следната схема за подялба на сферите на влияние: за Щатите — Латинска Америка; за ЕС — Източна Европа и Африка; за Япония — Югоизточна Азия. Сред най-видните „трилатеристи“ бяха Дейвид Рокфелер, Хенри Кисинджър, Збигнев Бжежински, Пол Волкер.

А Съветът за международни отношения с председател Дейвид Рокфелер бе изключително влиятелен съвещателен орган. Негови членове са били президентите Айзенхауер, Кенеди, Никсън, Форд, Джими Картър, Бил Клинтън. — Но това не е конспирация, професоре

— възрази му Джени. — Това е реално съществуваща групировка от хора, които се опитват да формират правителствената политика според техните интереси.

— И този клуб още действа?

— Несъмнено.

Уолш присви очи. Но само след минута той вече ровеше в шкафа с архивните материали по историята на Първата световна война.

— Добре, щом толкова настояваш... Първото, което ми идва наум, е една група начело с Винсът Астор, която се наричала „Стаята за дискусии“. Именно тези политици помагали на Бил Донован през четиридесетте години, когато той оглавявал Служба за стратегически операции, предшественик на ЦРУ. Всичките в тази група били доброволци. Богати бизнесмени, предимно от „Ню Йорк Таймс“, които се събирали на яхтата на Астор след завръщане от поредното околосветско пътешествие. На чаша бърбън обсъждали проблемите на световната търговия. Напомня ли за тези, които имаш предвид?

— Не. Онези, заради които сега съм тук, са загрижени само за това, което става вътре в страната. Стремят се да повлияят върху вътрешнополитическите промени. Способни са дори да убиват сънародниците си, които не са съгласни с тях.

— Излиза, че не са добри момчета.

— Не — мрачно потвърди Джени. — Въобще не са добри момчета.

Уолш спусна капака на шкафа с документацията и облегна лактите си върху бюрото.

— Стига, Джени, ти да не би наистина да вярваш на всичко това?

Джени кимна, но не добави нищо. Не й се искаше да задълбава повече в тази тема. И без това сега се чувстваше много разколебана.

Уолш не преставаше да я гледа изучаващо.

— Да не би да имаш някакви неприятности?

— Не — отвърна тя. — Разбира се, че не. Питам само от любопитство.

— Сигурна ли си?

Тя се усмихна пресилено.

— Мога ли сега да ти предложа малко кафе?

— Разбира се.

Уолш стана и се приближи до бюфета. Отне му малко повече време, докато намери една пластмасова чаша сред безпорядъка. Напълни я с кафе от още горещата кафемашина.

Джени отпи една глътка.

— Както виждам, още не са ви повишили.

— Добре е поне, че мога да разчитам на подкрепата на издателство „Максуел“. Иначе тук ще се оправят и без мен. — Той се върна на стола си и я остави да допие кафето си на спокойствие. Но след минута смръщи вежди и отново заговори: — Какво друго можеш да ми кажеш за този „истински клуб“?

Джени се опита да си припомни какво друго ѝ бе споменала Боби Стилман по този въпрос.

— Има още нещо — досети се тя. — Една от любимите им фрази е *Scientia est Potentia*.

— Знанието е сила. Да, девиза си го бива за някое сборище на шпиони. — Уолш удари с длан по масата и заяви: — Не мога да ти помогна, Джени. Това, което искаш, не е по моите възможности. Работата е там, че научните ми интереси се ограничават само до двадесети век. От времето на Теодор Рузвелт до наши дни. Опасявам се, че това не е в моята област.

— Беше просто едно хрумване. Съжалявам, че ви отнех от времето...

— Няма защо да съжаляваш — махна с ръка професор Уолш. — Но Кен Гледън може би ще успее да ти помогне. Той е нашият водещ изследовател по всички особености на епохата на Бащите — учредители. Ако побързаш, може би ще успееш да го завариш в кабинета му.

44.

Пиковият час достигна пълната си натовареност. Тази налудничава блъсканица се повтаряше ежедневно, когато работещите от цял Ню Йорк, забързани, час по-скоро да се приберат по домовете си, изскачаха от офисите, банките и магазините, за да се втурнат към станциите на метрото, гарите и пристаните на фериботите. Междинният перон за прекачването от Бродуей към Веси стрийт бе изпълнен със стотици пътници, които след секунди щяха да се натъпчат във вагоните като сардини в консервени кутии. Всички изгаряха да се приберат колкото можеше по-рано, за да не бъдат застигнати от надигащата се буря.

— Просто продължавай да вървиш напред, но така, като че ли нищо особено не се е случило — заповяда Болдън, докато крачеше малко зад Алтия Джаксън. Гледай само напред. Ще вървя зад теб и много добре те чувам.

— Но защо, Том, какво, по дяво...

— Казах ти да гледаш напред!

— Ама какво става? Да не сме в казармата? — сърдито възкликна Алтия.

Болдън погледна през рамо. От няколко пресечки вече следваше плътно Алтия по петите. Ако не я познаваше толкова добре, начина ѝ на обличане, маниерите ѝ, прическите ѝ, както и това, че тя имаше навика навсякъде да излиза с чантичката си, досега поне пет пъти да я бе изгубил сред гъстата тълпа. Не беше сигурен дали не я следят.

— Откри ли я? — попита той.

— Тя е в спешното отделение към клиниката на нюйоркския университет. „Сега е подложена на лечение“. Това е всичко, което успях да узная.

— Подложена на лечение? Какво означава това? Как е тя? Да не би да са я преместили в хирургията? В какво състояние е?

— „Сега е подложена на лечение“. Само това ми съобщиха. Зададох им всичките въпроси, които ми хрумнаха, но не получих нито

един отговор.

Болдън се опита да потисне тревогата и отчаянието си.

— Но не говори ли с лекуващия лекар?

— С никого не успях да поговоря, освен с телефонистката.

— Хайде, можеше примерно да кажеш, че си член на семейството ѝ.

— Опитах, Томас, но номерът не мина.

— Добре. А сега се успокой.

Продължиха така още малко, като се блъскаха сред останалите минавачи, изчакващи светофарът да светне на зелено. Прииждащите пешеходци ги притискаха отзад и отстрани, принуждавайки ги да пристъпват по малко напред. Болдън се чувстваше като уловен в клетка. Едва успя да потисне инстинктивното си желание да се обърне назад и да огледа лицата на хората зад гърба си. Най-после светофарът превключи. След няколко секунди натискът намаля. Но все още заобиколени отвсякъде от крачещи хора, те двамата прекосиха улицата.

— Много съм изплашена — призна му Алтия. — Целият офис е претърпан с непознати. Взеха ти компютъра, събраха папките ти в кашони и ги изнесоха.

— От полицията?

— Не, за бога. Полицаяте се изметоха още към два следобед. Малко след като се видяхме с теб долу, във фойето. Онези, от претърсващия екип, действаха другояче, но тези... — Алтия възмутено поклати глава.

— Кои са те? — попита я Болдън. — Мъжагите от фирмената охрана? Или момчетата от техническата поддръжка?

— Никога не съм виждала нито един от тях. Искан да наблюдавам какво вършат в кабинета ти, за да съм сигурна, че няма да вземат нещо лично твое, ала те най-безцеремонно ме изтикаха навън. А после пуснаха щорите на остъклените врати. Само повтаряха, че ти си го застрелял. Нарекоха те убиец. Казах им, че съм сигурна, че не си. Разказах на всички, които пожелаха да ме изслушат, че съм видяла какво се случи и че всичко беше просто един нещастен случай. Но никой не ми повярва. Всички ми повтаряха до втръсване да гледам записа от видеокамерите, който бил излъчван по телевизията.

— Доста впечатляващ запис, нали?

— Томас... нали не си го застрелял?

— Та ти беше там! Видя какво се случи.

— Знам. Мислех, че онзи от охраната натисна спусъка. Но откакто видях видеозаписа, излъчен по телевизията... — Тя озадачено поклати глава.

Болдън с мъка овладя огорчението си. Това беше силата на телевизията. Дори на нея бе повлияла, на Алтия, която със собствените си очи бе видяла убийството на Сол Уайс. Даже и тя вече не вярваше на очите си.

— Не, не съм го застрелял. Аз обичах Сол. Всички го обичаха. Онзи тип от охраната бе този, който го простреля.

Само че в този хаотичен свят дори и той самият започваше да се съмнява в това.

— И не си пребил Даяна Чеймбърс?

— Не, Алтия, не съм.

— Тогава защо те...

— Не знам — яростно отвърна Болдън. — Тъкмо това се опитвам да разбера.

Замисли се дали да не ѝ предложи да вземе сина си Боби и да заминат за няколко дни. Само бог знаеше дали не бе я изложил на опасност с молбата си за помощ. Реши да не я предупреждава. Най-безопасното за нея бе да продължава да ходи редовно на работа както винаги, сякаш нищо не се бе случило. Очакваше да изтече може би цял месец, преди шефовете да изнамерят оправдание, за да я уволнят. Може би чак след приключването на сделката с „Трендрайт“. — Откри ли нещо за „Сканлън“?

Алтия се намръщи.

— Не много. Само тук-там се споменава по нещо за някакви поръчки за военните, но много отдавна, в края на седемдесетте. Обучение на войници и други подобни дейности. „Сканлън Корпорейшън“ е била изкупена през 1980 г. от „Дифънс Асоушийтс“. Но не се посочва цената. Явно е била частна трансакция.

— Хм. „Дифънс Асоушийтс“. Никога не съм ги чувал. Не потърси ли и за тях?

— „Дифънс Асоушийтс“ банкрутирала девет месеца след като купила „Сканлън Корпорейшън“. Това е всичко, до което успях да се добера.

— А откри ли документацията по банкрута?

— Какво да съм открила?

— Документацията по банкрута.

— О, искаш да кажеш онези сведения, на които Мики Шиф фигурира като директор на компанията?

Болдън изумено се втренчи в лицето на Алтия.

— Шиф? Че той през осемдесетте още е служел във флота.

— Не, драги. Според документацията по това време подполковник Майкъл Т. Шиф вече се е бил пенсионирал, а след това е заемал поста директор на „Дифънс Асоушийтс“ точно когато тя е изплувала над водата, само че с корема нагоре. А другият, за когото също се интересуваше, онзи, Ръсел Кайкън... дори името му не мога да произнеса правилно... та той, де, бил неин президент.

Болдън се замисли над тази информация. Не би я нарекъл със сигурност „добри новини“, но все пак бе някакво начало. Въпросът бе какво се е случило междувременно със „Сканлън“? Ако „Дифънс Асоушийтс“ наистина е изплувала над водата с корема нагоре, то тогава защо го преследват из цял Манхатън онези „подизпълнители, работещи на договор“ с татуирани по телата си емблеми на „Сканлън Корпорейшън“?

— Е, светът е малък, нали? — философски обобщи Алтия.

— Искаш да кажеш, че Шиф е работил за „Дифънс Асоушийтс“? Или поне аз така го разбрах.

— Не, Том, исках да ти кажа, че и господин Джаклин е работил за тях.

— Извинявай, но не те разбрах. Имаш предвид Джеймс Джаклин? — Ако досега мислите на Болдън блуждаеха някъде другаде, го само споменаването на името на президента и основател на „Джеферсън Партнерс“ веднага го върна обратно към действителността.

— Никога не съм предполагала, че Мики Шиф е работил с господин Джаклин. Е, сега поне ще мога да си обясня защо ме накара да търся сведения за „Сканлън Корпорейшън“ Ти си ангажиран по сделките с „Джеферсън Партнерс“ от нашата фирма и това вече обяснява всичко.

— Съжалявам, Алтия. Имах безкрайно напрегнат ден. Не успях да проследя мисълта ти.

— Джеймс Джаклин е бил президент на „Дифънс Асоушиейтс“. Томас, добре ли си? Струваш ми се по-блед от обичайното.

През 1980 г. Джеймс Джаклин тъкмо е бил приключил четиригодишната си кариера като министър на отбраната на страната. Болдън обаче не знаеше, че бе оставил зад гърба си една банкрутирала компания. Подозираше, че много малко хора знаят.

— Нищо ми няма, Алтия. Добре съм. Просто не очаквах да чуя това за Джаклин.

— Потърсих сведения и за него. Та затова ми се насъбраха прекалено много материали за отпечатване на принтера. Но сега ти нося само онези, които се отнасят за „Сканлън Корпорейшън“ и „Дифънс Асоушиейтс“. — Тя млькна за кратко. — Има още нещо. Можеш ли да отгатнеш кой е притежават по-голямата част от дълговете на „Дифънс Асоушиейтс“? Ние, Томас. Ние, от „Харингтън Уайс“. Защото именно „Харингтън Уайс“ е посочен като най-едрия кредитор на „Дифънс Асоушиейтс“.

— Колко?

— Петдесет и три милиона долара.

Болдън силно подсвирна.

Тълпата сега се движеше по-бавно, но блъсканицата се бе увеличила, когато се приближиха до станцията на метрото западно от Световния търговски център. Зад оградата от телена мрежа боботеха екскаватори, булдозери, машини за разбиване на бетон, кулокранове. Но оттам, където сега бе застанал Болдън, те изглеждаха в далечината дребни като детски играчки. Както винаги кота нула предизвикваше смесени чувства. Отначало го обзе гняв, а после го заля вълна от отчаяние, но накрая всичко отстъпи пред желанието за мъст и борба. Все пак след срутването на двете кули той бе изгубил частица от човечността си.

— Още ли те интересува списъкът на компаниите? Онзи списък за купените и продадените от твоите клиенти?

— Има ли в него нещо за „Сканлън Корпорейшън“?

— Не, сър.

— Може би все пак ще трябва да го погледна — рече Болдън. — Не искам да оставаш с впечатлението, че напразно си свършила толкова много работа.

Алтия забави ход и го хвана под ръка.

— Томас, ти няма да се върнеш във фирмата, нали?

Болдън отпусна ръката си върху нейната.

— Е, бих казал, че дните ми в „Харингтън Уайс“ са наистина свършени.

— А какво ще стане с мен?

— Просто продължи да работиш, като че ли нищо особено не се е случило. Когато се измъкна от тази каша, ще се погрижа за теб. Ние двамата сме чудесен екип.

— Трябва да се грижа за моя Боби.

— Той е прекрасно момче.

— Да, така е. И заслужава по-добър живот.

Продължиха да крачат, но сега, без да продумат, още около стотина метра.

— Виждаш ли този контейнер? — Болдън ѝ посочи един поотдалечен контейнер за смет на няколко метра пред тях. — Остави книгата в него. След минута-две, като се поотдалечиш, ще ги взема оттам. Прибери се у дома си и не казвай на никого, че си ме виждала и че си разговаряла с мен.

— Добре, шефе. — Алтия протегна ръка. — О, почакай, имам още нещо за теб. На идване спрях пред един банкомат. — Болдън улови ръката ѝ и напипа в дланта ѝ стегнато руло банкноти. Вдигна очи към лицето ѝ и погледите им се срещнаха. — Внимавай, приятелю. Никак не ми се иска после да ми се наложи да обяснявам на моя Боби, че с теб се е случило нещо лошо.

— Ще се постарая.

— Направи нещо повече. Каза ми, че са разменили изображенията на твоето лице и лицето на онзи от охраната на видеозаписа. Тези хора са способни да зачеркнат миналото. Внимавай много, иначе като нищо ще зачеркнат и нас двамата.

45.

— Съжалявам, че не успях да ти помогна. Но можеш отново да ми се обадиш. По всяко време. Наистина.

— Въпреки всичко, благодаря. — Джени затвори вратата на кабинета на професор Махмуд Басрани и тръгна по коридора, но малко след това се отпусна безпомощно на най-близкия стол. Само за един час бе успяла да посети двама щатни професори по американска история, един хоноруван професор по правителствена политика и един външен лектор по социология. Реакциите се оказаха доста различни — от смущение до изумление, но в крайна сметка отговорите им бяха идентични. Никой нямаше дори най-бегла представа за какво им говореше. Търсенето ѝ бе приключило, преди да бе започнало. Уолш се оказа прав.

Усещаше как сълзите ѝ напиреха. Толкова скоро след като се бе заела да издирва истината за Клуба, и вече се чувстваше победена. *Но той наистина съществува*, идеше ѝ да изкрещи. *Те ме простреляха. Искате ли да видите? Какво по-реално от това?*

Вълна от умора я обля и ѝ се прииска да се прибере, за да се наспи най-сетне. Рамото не бе престанало да я измъчва с пронизващата болка, беше бременна в осмата седмица, нямаше къде да отиде, с никого не смееше да се свърже, за да не рискува и да го въвлече в тази ужасна бъркотия. Но най-лошото бе това, че бащата на бъдещото ѝ дете, мъжът, когото истински обичаше, сега се бореше за живота си, а тя по никакъв начин не можеше да му помогне. Присви се още поплътно на седалката, докато се опитваше да открие спасителната искра, която би я озарила с надежда.

— Вие ли сте Дженифър?

Джени вдигна глава и видя наведено над себе си едно слабичко червенокосо момиче, което надали имаше повече от деветнадесет години. Силите ѝ стигнаха само за едно вяло кимване.

— Аз съм Пеги Кърк. Асистентката на професор Уолш. Хари ми каза, че преди малко сте го посетили. А после ние поговорихме за това,

за което сте го попитали.

— За моя „клуб“ ли? — попита Джени с полушеговит тон. — Зная, че звучи доста глупаво. Но исках само да потърся тук някой, който да може да хвърли малко светлина по този въпрос.

— Не — възрази й Пеги с напълно сериозен вид. — Въобще не е глупаво.

Джени отново погледна слабичкото момиче. Лицето ѝ, издаващо вродена прямота, сега бе озарено от широка доверчива усмивка, а сините ѝ очи грееха от ентусиазъм. Облечена беше с износени джинси и торбест пуловер. *Студентка, помисли си Джени. И все още вярваща в доброто. Бог ми е свидетел, че някога и аз бях като нея.*

— Благодаря, но мога да разбера кога съм победена.

Пеги се настани на съседния стол.

— Не се оставяйте да ви обезкуражат. Те са само една сбирщина от овехтели дъртаци. Признават само собствените си лекции. Никой от тях не приема алтернативната история.

— Алтернативна история?

— Нали знаете... това, което би могло да се случи. Или както ние предпочитаме да казваме: „това, което реално се е случило“ — онова, което е било изопачено в документите, прикрито или дори заличено.

— А ти приемаш ли я?

Пеги сви рамене.

— Всъщност все още не съм съвсем сигурна. Но между нас казано, това е област, която тепърва ще започне да се изследва. Говоря за всичко, което досега е било обречено на забравата. Бащите учредители, Гражданската война. Можеш да зачеркнеш двадесети век. Защото всичко е било приключило доста преди това. Вече свикнах да чета между редовете и да си задавам въпроса: „Какво би станало, ако...?“.

— Тогава мога да ти разкажа една много интересна история — каза Джени и поклати глава.

— Не, не на мен — прекъсна я Пеги. — Ще я разкажеш на Саймън. Защото той е този, който ти трябва. *Scientia est Potentia.* Много ще му допадне.

— Саймън? Да не би да е някой твой приятел?

— Саймън Бони? Господи, не. Не ми е приятел. По-скоро го обожавам. Той е преподавател. Оглавява катедра в университета в

Глазгоу. И е превъзходен изследовател. Оглежда всички тъмни ъгли, за да открие истината.

Напомня ми на „Досиетата Х“, каза си Джени. Следващата спирка сигурно ще бъде Бермудският триъгълник.

— Глазгоу, така ли? — уморено се усмихна тя. — Е, все пак е някаква помощ.

— Не, почакай. Глупаво го казах — протестира Пеги. — Защото сега той не е в Глазгоу. Той е тук, в Колумбийския университет. Професор Бони през този семестър ще чете лекции на първокурсниците. Именно той е човекът, с когото трябва да разговаряш.

— А той знае ли нещо за този клуб... този професор Бони?

Пеги сви рамене.

— Ако въобще някой знае нещо за клуба, то това е само той. Искаш ли да ти кажа още нещо? — Тя кимна на Джени да се наведе към нея. — Той знае кой всъщност е убил Джон Фицджералд Кенеди.

* * *

В старата шотландска кръчма цареше полумрак. Дървената ламперия бе просмукана от миризмата на прясната наливна бира. Стори й се опасно да надниква в многобройните ъгли сепарета, където бе още по-тъмно. За щастие откри Саймън Бони на бара, с халба бира пред него и незапалена цигара, оставена в пепелника.

— Вие ли сте Джени?

— Професор Бони? — Джени протегна ръка. — Благодаря ви, че толкова бързо се отзовахте на молбата ми да се срещнем.

— Не се притеснявайте — рече Бони. — Както сама виждате, тук все още не е много пренаселено.

Облечен бе със сини джинси, поомачкана риза с едри копчета и сако от туид. Късо подстриган, с бледо лице и нервно изражение, с присвити очи, и неспокойно потръпваща адамова ябълка.

— Вашето обаждане много ме заинтригува. Клуб на влиятелни джентълмени, основан преди двеста години. Управляващи без одобрението на населението. *Scientia est Potentia*. Знанието е сила. Наистина звучи вълнуващо.

За пръв път някой да се развълнува. Интересът му ѝ подейства освежаващо.

— Наистина ли? Звучи ли ви познато?

— Може би — призна професорът с лека нотка на недоволство. — Първо трябва да ви кажа, че позвъних на Хари Уолш. Искрах да се уверя доколко сте сериозна. Надявам се да не възразявате. Той ми каза, че сте му се сторили доста притеснена. Като че ли по-скоро той беше разтревожен за вас. Има ли някакви основания за това?

— Не, не. — Джени наведе глава и се засмя. — Просто прочетох един любопитен материал. Професор Уолш... хм, Хари... бе мой научен ръководител, когато следвах тук. Мислех си, че ще може да ми помогне.

— Той е достоен за уважение колега, ала никога не чете източници, на които не вярва. А от това, което чете, всичко приема за чиста монета. Знаете ли, това е сериозен проблем. Защото историята винаги се е пишела от победителите. Но ако желаете наистина да узнаете какво в действителност се е случило, трябва да изучавате писанията на победените... как те биха подредили всичко, ако не са били победени... както и за да издирват късметата истина, както се търсят късове самородно злато сред купища глина. Само така ще добиете представа за тяхната версия за историята.

— Вие с това ли се занимавате?

— Аз, мадам, съм почетен покровител на победените — гордо заяви Саймън Бони и подкрепи декларацията с една яка глътка бира. — Впрочем докъде бяхме стигнали? Аха, да. До девиза *Scientia est Potentia*. Да, това е ключовото понятие. — Той подсмръкна и избърса уста с опакото на дланта си. — Мммда. Несъмнено ще опрем и до Талейран.

— Какво?

— Не „какво“, а „кой“. Шарл Морис дьо Талейран-Перигор. Или просто Талейран. Външен министър на Наполеон. Изпечен измамник. Мошеник. Фантазьор. Патриот. С една дума — интересен тип.

— Какво общо има той с всичко това?

— Ами това, че е бил близък приятел на Алегзандър Хамилтън. Двамата са общували оживено през 1794 г. Той пристигнал във Филадельфия, за да избяга от Робеспьер и неговия терор. Имам предвид онова второстепенно събитие, наричано Френската революция.

О, не, каза си Джени. Попаднах на педант, на всичкото отгоре неуморим.

— И какво общо има всичко това с Клуба?

— Почакайте, скъпа. Както вече се убедихте, Талейран и Хамилтън са били много близки приятели. И двамата са били реалисти, заинтересувани от ефективното упражняване на властта. Всъщност не са били нищо повече от малки, гадни змийчета. Обаче умни, скъпа, обърнете внимание на това. Наистина дяволски умни. Наполеон наричал Талейран „боклук в копринени чорапи“, докато Томас Джеферсън пък наричал Хамилтън „колос на злото, който на всяка цена трябва да бъде спрян“. Знаете, че Хамилтън е бил лидер на федералистите, които след десетилетия основават републиканската партия, с основен принцип по-силна власт (подразбирало се власт за богатите северняци индустриалци). Главен негов опонент е бил Томас Джеферсън, лидер на анти федералистите, формирали впоследствие демократическата партия, с основен принцип „Да властва народът“. А когато Талейран се върнал във Франция, те двамата продължили връзката си с кореспонденция. Всичко това можете да намерите в моята книга „Сенчестата монархия. Хамилтън през периода 1790–1800 г.“.

— Извинявам се, професоре, но съм я пропуснала. Пък и напоследък интересите ми в четенето се ограничават само до Джейн Остин^[1].

— Че кой не я обича? — Бони въобще не удостои с вниманието си опита ѝ за извинение, а само се засмя добросърдечно, което много я изненада. — През пролетта ще пуснат ново издание, но само с меки корици. Сигурен съм, че няма да пропуснете да си го купите.

Джени се досещаше, че професорът се опитва да бъде забавен, но точно сега никак не ѝ беше до смях. Не успя да се насили дори да се усмихне. Рамото ѝ не преставаше да я боли и сега вече тя горчиво съжаляваше, че не бе взела някакво лекарство за успокояване на болката.

— А сега да се върнем към тези писма — продължи Бони и се приближи към нея, така че присвитите му зелени очи не я изпусаха от обсега си. — Както знаете, Хамилтън е оставил много добре подредени записки за частните, тоест тайните, срещи на силните на деня в Дългата зала в таверната „Фраунсис“ в Ню Йорк, както и в

градската таверна във Филадельфия. Там са се събирали всичките тогавашни най-влиятелни личности: генерал Джордж Вашингтон, Джон Джей, Робърт Морис, а по-късно към тях се присъединили Мънроу, Мадисън, Галатен и Пендълтън.

— Не съм чувала за Пендълтън.

— Натаниъл Пендълтън е бил приятел на Хамилтън. Адвокат, а впоследствие и съдия. По време на дуела на века^[2] между Хамилтън и Айрън Бър този Пендълтън е бил секундант на Хамилтън.

— Следователно е бил интересна личност.

— Срещите са се провеждали винаги от полунощ нататък. Първо прочитали молитвата — онази, любимата на Вашингтон, която той повтарял пред войската си при презимуването във Вали Фордж. Не било разрешено да се пие, нито да се пуши. Тези събирания се отличавали с изключителната си сериозност и често се проточвали чак до разсъмване. Накрая Вашингтон повеждал всичките присъстващи към утринната служба в параклиса „Сейнт Пол“. Там, където отвел членовете на правителството след избирането му за първи президент на страната.

— И какво са обсъждали?

— Хамилтън никога не го е уточнявал изрично — бил е прекалено хитър, за да допусне това, — но аз имам някои предположения. Той споменава в писмата си до Талейран, че на тези събирания най-изтъкнатите политически водачи на младата република са търсели начини как да помогнат на генерал Вашингтон, тогавашния президент, да укрепи законодателната власт и как по-лесно да се приключи с подготовката на предстоящите избори.

Джени обаче оставаше изпълнена с недоверие.

— Нима той е бил същият онзи Хамилтън, който помогнал много при написването на Конституцията и учредителните документи за федерацията? Който учредил Конгреса? Тогавашно, за бога, е искал да му отнеме властта?

— Допуснал с грешка, нали? — Професор Бони въздъхна уморено и огледа помещението, като че ли търсеше откъде да започне. — Годината е 1793-а. Накъдето и да е погледнел, Хамилтън е виждал само едно — как току-що основаната държава се разпадала. Прекалено много доминирали местните интереси. Всеки действал само за себе си. Фермерите в Пенсилвания искали едно, докато bankerите в Ню Йорк

— нещо съвсем друго. А той мечтаел за една единна огромна държава. Всъщност бил един от първите, които гледали на всичките земи на запад като на бъдещи територии на Съединените американски щати, а на тихоокеанското крайбрежие — като на естествена западна граница на страната. Обаче през онзи период републиката била все още безпомощна, парализирана от конфликтите на интереси. Всички настоявали за утвърждаването на силна изпълнителна власт, която да може да действа решително, но без протакане заради одобрението на Конгреса. В едно свое писмо той е написал: „Народът, сър, все още се държи като див звяр“. Не се противопоставял на идеята всеки да има право да гласува, но искал по някакъв начин да бъде намалено влиянието на Камарата на представителите и Сената в опитите им да ограничават върховния магистрат да действа както преценява за най-разумно. Затова Джеферсън го наричал „монократ“, т.е. наполовина монархист, наполовина демократ.

— Но Хамилтън в действителност не е искал да се възцари някой крал. Той е ненавиждал монархията.

— До известна степен това е истина. Обаче от думите му излиза точно обратното. „Във всички общности се наблюдава разграничаване на малцинство и мнозинство, писал той на Талейран. Първите са богати и с благороден произход, а останалите са простолюдие. Поначало хората са непостоянни и лесно променят мненията си. Рядко са способни да отсъждат правилно. Заради това на по-заможната класа трябвало да бъде предоставен по-значителен дял в управлението на страната, с цел да се компенсират нестабилността в решенията на мнозинството“. Под този „по-значителен дял“ той имал предвид президентската институция. Според него четири години били твърде кратък срок. Предпочитал десетгодишни мандати. Ако не можело да се възцари монархия, то поне да бъде монархия във всичко друго.

— Но тогава какво са направили те... Вашингтон и Хамилтън и всички останали? Нали споменахте, че имате някакви подозрения.

— Наложило се е да убият някого, нали?

Джени обаче реагира скептично.

— Сигурен ли сте, че не са седели просто около някоя маса, споделяйки идеите си?

— О, разбира се, че са говорили, при това много. В това няма съмнение. Но не забравяйте какви хора са били те. Тези джентълмени

всъщност са били войни, свикнали да проливат кръв. Въобще не са се заседавали в креслата. Хамилтън е застрелял два коня, ранени, докато се е сражавал в битката при Монмаут, а после яхнал трети кон, докато накрая той не рухнат от изтощение. Вашингтон често яздел жребеца си покрай фронтовата линия и неведнъж се е излагал на опасността да бъде покосен от вражеския огън. Тези мъже са познавали отблизо смъртта.

— Но кого са убили те?

— Един опасно размирнен негодник. Един парвеню. Някой, който заплашват оцеляването на републиката. Заради това той се оказал техен враг. Помните ли Договора на Джей?

— Смътно. Беше някакво споразумение, което ни е спасило от война с Британия.

— Точно така. Ако този договор не е бил подписан, войната е била неизбежна. А това би довело до разпада на Съединените щати. По онова време вие, янките, сте били прекалено слаби, за да се опълчите отново срещу британската монархия. Здравата сте щели да пострадате. Страната не би оцеляла. Защото и тогава е съществувало същото разделение, както много по-късно през Гражданската война. Северът срещу Юга. И Хамилтън е знаел това. Така че Договорът на Джей е най-важният документ от епохата, за който само малцина са знаели.

— Имате ли някакво име?

— Да го наречем засега мистър Хикс. Това е моята тайна. Която ще бъде предмет на следващата ми книга.

Джени скептично поклати глава, но после примигна, измъчена от внезапния пристъп на болка.

— Какво ви има на рамото? — загрижено запита професор Бони.

— Нищо.

— Но нещо явно ви измъчва — каза той и протегна ръка към нея. Джени веднага се дръпна.

— Внимавайте.

— Тогава ми кажете какво има? — продължи да настоява той.

— Простреляха ме.

Бони въздъхна и вдигна очи към тавана. Отпи от бирата, преди да заговори отново:

— Нямам никакво намерение да си разменям шеги с вас, госпожице Данс. Наистина...

— Някой ме простреля преди три часа. Лекарят ми каза, че според него е било стреляно с пушка тридесет и шести калибър. Всъщност куршумът само ме е одраскал, но боли като...

— Сериозно ли говорите? — попита професорът и остави халбата си на барплота.

— Да, съвсем сериозно.

— Мили боже! — възкликна Саймън Бони. Внезапно започна да примигва неудържимо, а долната му устна се движеше така, сякаш говореше нещо на себе си. Накрая потръпна и двата му тика спряха едновременно. — Тогава какво правите тук, за бога?

— Опитвам се да открия кой е бил той, преди да изпратят някой друг. Не ми се вярва тези типове за втори път да пропуснат мишената. — Джени посочи към неговата халба. — Може ли една глътка?

— Боже мой, изпийте я цялата. По-добре да ви поръчам чаша уиски. Аз черпя.

— Не мога. Бременна съм.

— О, господи, вие наистина ще ме побъркате. — Професор Бони пхна цигарата в устата си, запали я, смукна дълбоко, но веднага след това побърза да я остави в пепелника. — Хайде, тогава ще е най-добре да ми разкажете всичко.

— Колко точно искате да знаете?

Бони се огледа предпазливо наоколо, после приближи към Джени.

— Аз знам кой е изпратил онова писмо с бацили от антракс в сградата на Сената — прошепна ѝ той и кимна утвърдително. — Можете да ми се доверите.

[1] Прочута английска писателка, автор на романите „Гордост и предразсъдъци“, „Мансфийлд парк“. „Ема“. — Б.пр. ↑

[2] На този дуел през 1804 г. Бър убива Хамилтън. — Б.пр. ↑

46.

Джени остави чантичката си върху барплота и се настани на един от столовете край него.

— Всичко започна миналата вечер. Двама мъже нападнаха мен и моя приятел в центъра на града, недалеч от Уолстрийт.

— Излиза, че доста сте преживели през вчерашния ден — отбеляза Саймън Бони.

Джени кимна и продължи да му разказва за събитията през последните петнадесет часа. Не се опита да скрие нищо — нито за разпита на Томас, при който Гилфойл искал да узнае нещо за „Краун“ и Боби Стилман, нито за отвлечането ѝ от училището тази сутрин, нито за раняването ѝ наскре Юниън Скуеър. Накрая му разказа за онзи мъж, който се бе представил за неин брат, за да преодолее охраната в болницата.

— Не мисля, че е искал да ми поднесе пожелания за скорошното ми оздравяване.

— Разбира се — кимна Саймън Бони. — Да, тогава излиза, че сте изпаднали в голяма беда, нали е така?

— Ако сега пожелаете да си тръгнете, ще ви разбера. Не желая да забърквам, когото и да било в нещо...

— Не, не. Няма да си тръгна. Вие сте жертва с главно „Ж“. *Scientia est Potentia*. Нали така ви го е казала онази жена, Стилман? Че това бил техният девиз? Знаете ли, това е ключът към загадката. Казвал го е и Хамилтън, даже е била една от любимите му мисли. Но защо, Джени? Защо сте се забъркали в тази недостойна игра? И защо те са тръгнали по следите на вашия приятел? С какво се занимава той?

— Той е инвестиционен банкер. Работи в „Харингтън Уайс“ и оперира с такива големи частни фондове като „Атлантик“, „Уайтстоун“ и „Джеферсън Партнерс“. Затова е близък с милиардери, лети с частните им самолети до Аспен, опитва се да ги убеди да купят някоя компания и да оставят на „Харингтън Уайс“ да движи сделката.

— Може би се е опитал да изиграе някой от тях?

— Томас ли? Никога. Той е последният честен човек на света. Той ми обясни, че цялата тази работа била свързана с някакво много сериозно недоразумение.

Бони сви устни и поклати глава. С което ѝ подсказа, че според него не се касае за недоразумение.

— Да не би да си има работа с фирмите, свързани с властта? Или да се с обвързал с ЦРУ примерно?

— Не, за бога. Тези богаташи действат само в частния сектор. Защото се ръководят единствено от стремежа към максимални печалби. Том често ми е повтарял, че Нат Шотландеца бил най-алчният тип в целия свят. Но и най-добрият в бизнеса.

— Нат Шотландеца?

— Става дума за Джеймс Джаклин, президента на „Джеферсън Партнерс“. Нат Шотландеца е негов псевдоним.

— Да, зная го. Бившият министър на отбраната. Един от стожерите на капитализма. Но почакайте малко. Какъв, казахте, бил неговият псевдоним?

— Нат Шотландеца — повтори Джени. — Или поне така го наричали приятелите му. Не и Томас, разбира се, но нали знаете... неговите приближени. Мисля, че този Джаклин е от шотландски произход или нещо подобно. Защо? Говори ли ви нещо?

Бони отново започна да примигва напрегнато.

— Нат Шотландеца е бил прякор на Пендълтън — заговори той. Интонацията му се вдигна с половин октава. — Говоря за Натаниъл Пендълтън, най-добрия приятел на Хамилтън. Член на клуба от основаването му.

— Трябва да е било съвпадение — промърмори Джени, макар че не беше напълно уверена.

— А вие преди това бяхте ли чували за този прякор? — настойчиво попита Бони.

— Не — призна му тя. — Но стига сме говорили за събития, случили се преди двеста години. Дори повече от двеста. Онези личности отдавна ги няма на този свят.

— А защо да не говорим? През осемте години, докато Хамилтън е поддържал кореспонденцията си с Талейран, в клуба започнала ротация на членовете. Вашингтон напуснал, а после умрял. Мястото му било заето от Джон Адамс. След това се оттеглил Галатен,

министърът на финансите, швейцарец по рождение. Защо още да не витаят техните духове наоколо? Сдруженията на масоните имат хилядагодишна история. Двеста години са само началото.

— Но нали споменахте, че и Вашингтон бил замесен. А той е бил президент.

— Според Хамилтън той присъствал на всяко заседание на клуба. Също и Томас Джеферсън. Но оттук нататък ни остава само да гадаем, нали така? А каква е била основната цел на клуба? Да помага на президента да действа ефективно, когато Конгресът се оказвал неспособен да реагира правилно. А те са стреляли по вас, бедно дете. Боже мой, какви неща се случват.

— Не вярвам на всичко това. Било е прекалено отдавна.

— Вашата приятелка, онази Стилман, го е казала най-точно. Става дума за клуб. Макар че всъщност те са се наричали „комитет“, но това сега не е най-важното. Много по-важен е мащабът на техните операции. В това е ключът към загадката.

— Какво имате предвид?

— Помислете само какви мащабни операции са предприели, за да проследят и елиминират вас и вашия приятел. Нека да не се заблуждаваме. Те са се опитали да ви убият. Но защо? Защото залогът е цялата държава. О, да, това се казва мащаб, скъпа. Помислете колко хора е трябвало да ангажират, както и за подслушването на телефонните линии. За сигналите от Джи Пи Ес системата, чрез които са ви проследявали. Сигурно е намесено и правителството. За бога, те явно играят вабанк, нали?

— Прекалено избързвате с изводите. — Споменаването на правителството я изплаши. Всичко ѝ се струваше толкова налудничаво. Толкова далеч разпростиращо се. — Не можете да базирате всичките си изводи само върху някакъв псевдоним. Може би съществуват десетки хора, на които им казват Нат Шотландеца.

— Повярвайте ми, скъпа, не е така. Аз също съм чистокръвен шотландец. Само дете съм забравил да навлека шотландската си пола, нали? — Саймън Бони кръстоса ръце и започна да се поклаща напред-назад, докато мърмореше не толкова на Джени, колкото на себе си. — Знаех си аз. Знаех, че още се навъртат някъде тук. Виждах следите им, обаче никой не ми вярваше. Всички само ми повтаряха: „Бони, ти си се побъркал“. Или „Бони, на теб май наистина ти хлопа дъската“. Но не...

— Искате да кажете, че сте попадали на следите им?

— Шегувате ли се? Та техните следи са пръснати из цялата история на страната. Кой, мислите, взриви бойния кораб „Мейн“ в пристанището на Хавана?

— Било е някаква експлозия в трюма за въглища — рече Джени. — Спонтанно samozапалване или нещо подобно. Помня, че четох статия за това в „Нешънъл Джиографик“.

— Експлозия в трюма за въглища? — Бони скептично поклати глава, като че ли я съжаляваше за наивността ѝ. — Спонтанно? Още древните гърци са прибегвали до подобни изрази, когато никой не е имал представа какво всъщност се случва. Някой е взривил съвсем преднамерено този боен кораб и така Съединените американски щати са се озовали в ерата на империализма. Само след шест месеца президентът Теди Рузвелт провъзгласил доктрината си. А след още няколко години Хаваите, Панама и Филипините се превърнали в американски територии. Напълно възможно било да ги последват Куба и Хаити. Така САЩ са се наложили като световна сила. Обикновено точно така се започва.

Джени поклати глава. Но скептичната ѝ усмивка само разпали още повече ентузиазма на професора.

— Ами „Лузитания“? — продължи той. — Кой според вас е помагал на германската подводница да потопи този презокеански лайнер, като е наблъскал трюмовете с експлозивни материали?

— Знам само, че е била потопена от подводница. Но и много други кораби в Атлантика са били сполетени от същата участ. Заради неограничената подводна война и така нататък.

— Ех, колко сте наивни вие, младите! — възкликна Бони. Но сега я гледаше с по-суров поглед. — Случило се е на седми май хиляда деветстотин и петнадесета. Въпреки многократно отправените към него предупреждения за опасност от немски подводници в района, капитан Търнър повел кораба право към крайбрежните води, където три кораба били потопени през изминалите седмици. Но като че ли това не стигало, та намалил скоростта и се приближил още към ирландския бряг, където се знаело, че предпочитали да се укриват германските подводници. Може би си мислите, че капитан Търнър се досетил да продължава с криволичещ курс, за да не го засекат лесно германците? Защото бил загрижен за съдбата на двете хиляди души на

борда? Не. Нищо подобно. Капитан Търнър продължил право напред. После се оправдавал с мъглата. Но какво общо имала мъглата? Нали не е връхлетял на айсберг. Било е през май, месец май, когато е толкова топло. И четирите комина пушели с пълна пара. Огромен кораб, истински мастодонт! Но се оказало достатъчно само едно проклето германско торпедо със заряд от десетина килограма. Хайде, скъпа. Всичко това е било с предварително подготвен сценарий. През онази нощ хиляда деветдесет и пет души са се възнесли на небето. Само че капитан Търнър не бил сред тях. Не, защото той успял да се спаси, нали така? А осемнадесет месеца по-късно американските пехотинци вече крещели: „Ура, ура, ние сме на върха“! И са атакували немските окопи в Северна Франция. Хайде, да не би да мислите, че всичко това се е случило просто така? Наистина ли? Не би трябвало да го вярвате след днешния ден, след всичко, което сте преживели. Тези неведоми сили продължават да действат. Но не с необходимо непременно да са тъмни сили. Някои от тях могат да действат и на светло.

— Само че това с „Лузитания“ е било преди повече от сто години.

— Тогава да се пренесем в деветдесет и четвърта, в Тонкинския залив. Наистина ли допускате, че северните вьетнамци са били толкова глупави, та да рискуват да атакуват с някой от техните примитивни бойни катери един американски разрушител?

— Саймън, всичко това много намирисва на вманиачаване на тема конспирации.

— Така ли? Е, преди да ме опровергате, ви предлагам да се погледнете в огледалото. Вие, скъпа, сте олицетворение на страха от сбъдването на моите конспиративни теории.

— Аз ли?

Бони мрачно кимна.

— Утре или вдругиден някой ще се приближи до вас, ще притисне дулото на пистолета си в гърба ви и ще натисне спусъка. Сбогом, Джени. Сбогом, бейби. Полицията ще го обяви за бандитско нападение с цел грабеж. Или просто някакво случайно убийство. И всички ще са съгласни, че е страхотна трагедия. И случаят ще бъде приключен. Само споменете някъде за клуба, ще видите какво ще ви сполети.

— Но... но... — Джени се почувства съкрушена и оставена сама на произвола на съдбата. Отново се пресегна и допи бирата на Бони. — Господи — едва чуто прошепна тя.

— Някъде се съхраняват документи за всичко това — рече Саймън Бони. Гласът му сега бе спаднал до шепот, очите му се разшириха, а брадичката му отново се разтрепери. — Хамилтън е бил известен с това, че е пазел протоколите от заседанията на клуба, така че да останат за потомството. Бащите учредители всъщност са били доста суетни. Всичките те са били необикновено загрижени за това какво ще каже историята за тях. Затова са се запазили толкова много описания в дневници, писма, статии. Всеки се опитвал да изпъкне пред останалите. Старият Нат Шотландеца си е знаел работата. Зорко е съхранявал протоколите. Длъжен е бил да го стори. Само един от тях не е бил на правителствена служба. Очевидно в неговата къща са провели доста от своите срещи. Той е живеел на Уолстрийт, в съседство със своя най-добър приятел господин Хамилтън. — Професорът млъкна и се втренчи едновременно изплашено и въпросително в Джени. — Нали не го носите сега в себе си? Вашия телефон?

— О, имам клетъчен телефон, само че не е мой, а на моя лекар. Взела съм го случайно, когато побягнах от болницата.

Бони измъкна портфейла си, изброи няколко банкноти и ги остави на барплота.

— Десет? Това ще стигне... о, по дяволите, по-добре двадесет. — Грабна шапката си от стола заедно с палтото и шала си. — Отървете се от телефона... Това е все едно да се движите със сигнална лампа на главата.

— Но те не знаят, че неговият телефон сега е в мен.

— Сигурна ли сте? Те знаят, че сте стреляли по брат си. Не искам дори да си представя как са се добрали до тази малка, но важна информация. Някой е поговорил по телефона с вашия татко, нали? Действат с размах, скъпа моя. Размах. Огледайте се. Изправени сме пред най-могъщото правителство в целия проклет свят!

— Но...

— Никакво „но“!

С гневна въздишка Саймън Бони изхвърча през вратата.

47.

Доктор Сатаян Гупта протегна ръка към телефона в сестринската стая.

— Обажда се детектив Джон Франсискъс от полицейския участък на Тридесет и четвърта улица. Полицейски код М-едно-осем-шест-осем. Доколкото разбрах, вие сте лекарят, който е прегледал Дженифър Данс.

— Лекувах раната ѝ от огнестрелно оръжие. Оказа се замърсена и трябваше да бъде почистена и дезинфекцирана. Иначе нищо сериозно.

— Искате да кажете, че всичко премина добре?

— Точно така — потвърди той.

— А успяхте ли да я прегледате внимателно? Налага се да ви задам няколко въпроса относно раняването ѝ.

Доктор Сатаян Гупта за миг замря, както бе изправен до масичката с телефона в сестринската стая на спешното отделение. От смущение притисна по-плътно слушалката до ухото си.

— Госпожица Данс напусна болницата преди няколко часа.

— Вие ли я изписахте?

— Не. Тя сама пожела да си тръгне колкото бе възможно по-скоро. Всъщност появи се един мъж, който твърдеше, че е брат ѝ. Но тя бе убедена, че той всъщност иска да ѝ навреди. Затова настоя веднага да я пусна да си върви.

— А този мъж беше там... в болницата?

— Да, беше. Но след като тя си замина, аз му поисках обяснение.

— И какво каза той?

— Нищо. Обърна се и си тръгна. Желаете ли да говорите с нея, детектив?

— Да, бих искал.

— Дадох ѝ моята престилка. Тя не искаше да привлече вниманието на онзи мъж. Клетъчният ми телефон беше в джоба на престилката. — Доктор Гупта му продиктува номера. — Можете да се

опитате да се свържете с нея. Жена в нейното състояние не биваше да излиза навън в толкова лошо време, макар че се страхуваше за живота си.

— Но нали току-що ми казахте, че раната не е сериозна?

— Не говоря за огнестрелната рана. Госпожица Данс е бременна във втория месец. Много е вероятно при подобен стрес да се стигне до спонтанен аборт дори и при жена с много по-здрав организъм.

Последва дълга пауза. Томас Болдън гледаше втренчено телефона. Гърлото му бе започнало да го боли от прекомерното налягане да имитира дрезгавия глас на детектив Франсискъс. Това бе последният му опит да се добере до някой от спешното отделение, който да му съобщи нещо за състоянието на Джени. Досега бе звънял повече от десет пъти, но от рецепцията му бяха отказвали всякакви сведения за пациентката Дженифър Данс.

— Още ли сте на телефона, детектив?

— Да — промълви Болдън. — Още съм тук. Благодаря ви за информацията.

* * *

Останал само по боксерки и чорапи, Болдън още седеше на стола в задната стаичка на пералнята на Мин Фун в Чайнатаун. Чакаше да изперат, изсушат и изгладят дрехите му, но без да отлепва от ухото си клетъчния телефон на Алтия.

Хайде, Джени, обади се! Грабни телефона. Позволи ми да разбера къде си сега...

Но след първите четири позвънявания отново чуваше записа с гласа на доктор Сатаян Гупта: „Здравейте, вие набрахте номера на...“.

Болдън гневно затвори капака на мобилния апарат и ядно въздъхна през зъби. Около него няколко мъже и жени влачиха по пода големите кошове, напълнени с мръсни дрехи към високите перални. Други подреждаха изпраните и изсушени вече ризи край дъските за гладене, а трети трупяха на камари изгладените ризи от предишната партида към масата за опаковане, откъдето ги отнасяха в магазина пред залата с пералните.

Като първокурсник в Принстън, Болдън често бе посещавал пералнята на Мин Фун. През две-три седмици редовно взимаше влака до града, за да се отбие тук и да прибере ризите, превъзходно изпрани само за по пет долара, и саката си, за които плащаше по десет долара. Но това време вече бе отминало. Днес за риза му искаха по десетачка, а за панталоните — двадесетачка. А пък синият блейзър, който толкова добре му стоеше, му костваше цяла петдесетачка. Ако някъде на света съществуваше укритие, където никой не можеше да се добере до него, то това бе тук, в Чайнатаун. Защото това бе обособена зона, нещо като държава в държавата.

Бременна във втория месец.

Но защо не му бе казала? Въздъхна тежко, разгневен на себе си. Сигурно е смятала да му го каже, докато обядваха, но тогава той бе толкова обсебен от своите проблеми, че не й бе дал възможност да го направи. Но защо не му бе казала преди това? Например след снощната вечеря? Или още в неделя сутринта, докато се излежаваха в леглото? Или веднага след като бе разбрала? Какво я бе разколебало да го сподели с него? Знаеше отговора. Той самият бе отговорът. Неговата емоционална дистанцираност, самовлюбеността му, защото бе млад, изгряващ финансов гений, в зенита на бляскавата си слава. Тя му бе намекнала за това миналата вечер, а какво й бе отвърнал той? Че мъжете от съседните маси не свалили очи от нея. Хубава шега, няма що! Болдън отново седна и изтри потта от челото си. Баща. Щеше да става баща.

Върху лицето му бавно изгря щастлива усмивка. И да го научи точно днес... Щеше да става баща. Това бе чудесно. Дори повече от чудесно. Бременна във втория месец. Бебето ще се роди през септември. Поклати глава, все още неспособен да го повярва. Баща. Не бе очаквал това толкова силно да го зарадва... да се почувства някак освободен. Да, това беше. *Освободен.* Сякаш някой бе запалил светлини пред него и за пръв път той вече можеше да види пътя, който го очакваше до края на мрачния тунел. Баща.

Ала радостта му съвсем скоро помръкна.

Бременна във втория месец. А те я бяха простреляли. Бяха се прицелили с пушката и я бяха гръмнали, сякаш беше дивеч за отстрелване. Обзе го такъв гняв, какъвто не помнеше досега. Целият се

разтрепери. Лицето му почервения. Повече не можеше да издържа на всичко това.

Зарови трескаво из папката с документите, които Алтия бе издирила. Да, ето, всичко бе тук, при това черно на бяло в най-буквалния смисъл. „Сканлън Корпорейшън“ е принадлежала на „Дифънс Асоушийтс“ — някаква никому неизвестна компания, на която Мики Шиф е бил директор, а Джеймс Джаклин — президент. А пък след банкрута на „Дифънс Асоушийтс“ директорът Шиф се преместил в „Харингтън Уайс“. Джаклин пък отново заложил всичко на карта и заедно с Гай де Валмон основали „Джеферсън Партнерс“, която по онова време представлявала младши партньор на „Харингтън Уайс“. Това ли е бил целият пазарлък? Шиф да премине към „Харингтън Уайс“, а едновременно с това Гай де Валмон да бъде преотстъпен на „Джеферсън Партнерс“. Придружен с отказа от изплащането на заема от петдесетината милиона долара, който „Харингтън Уайс“ трябвало да отпише от сметките си като непогасяем заради банкрута на „Дифънс Асоушийтс“? Здравият разум би трябвало да продиктува на Сол Уайс никога да не се забърква в машинациите на Джеймс Джаклин. Но след цели двадесет години връзките между „Джеферсън Партнерс“ и „Харингтън Уайс“ не само че не са преустановени, но и са станали още по-здрави. „Харингтън Уайс“ е инвестирала във всичките фондове на „Джеферсън Партнерс“, като за сметка на това тези инвестиции ѝ се отплащали изключително щедро. Възвръщаемост от осемдесет процента, та дори и от сто, че даже и над сто съвсем не били необичайно явление. И така, докато съвсем наскоро...

Работата бе там, че бизнесът с частните фондове се пренасели. „Мрежата вече гъмжи от риба“, коментираха хората от бранша. Същите пет или шест гигантски като мастодонти акули, които кръстосваха в едни и същи води в очакване да се докопат до едни и същи тлъсти сделки. А когато някоя компания бъде обявена за продажба, шестте акули веднага обявяваха залаганията си. Следващата сцена бе трескавата разпродажба чрез търг. Един или двама от играчите можеха да изпаднат от бясната надпревара, обаче останалите ревностно поддържаха вдигането на залозите, като мизата стръвно растеше, започвайки от нивото от сто милиона долара, после двеста милиона, за да стигне понякога чак до един милиард. Уравнението

всъщност бе много просто: печалбата се равняваше на цената, която ще вземеш от продажбата на компанията минус цената, която си платил, за да я купиш преди това.

Ала ето че се бе появил един проблем: „Харингтън Уайс“ бе инвестирала във фондовете на всичките си клиенти, както постъпваха повечето от най-големите пенсионни фондове, фондовете за образование в колежа, а също и класическите инвестиционни банки. Това се постигаше при спазване на принципа за диверсификация, целящ ограничаването на риска в приемливи граници. Но в резултат на това се получаваше така, че „Харингтън Уайс“ понякога наддаваше срещу себе си. Когато примерно „Джеферсън Партнерс“ наддаваше, за да придобие контролния пакет акции на „Атлантик Ориентъл Груп“, тя използваше парите на „Харингтън Уайс“. Но когато самата „Атлантик“ дръзваше да контрира и да покачи залога, тя също ползваше парите на „Харингтън Уайс“. Все едно да играеш срещу себе си на масата за покер.

Проблемът се усложняваше допълнително и от обстоятелството, че „Харингтън Уайс“ не можеше да си позволи да инвестира само в „Джеферсън Партнерс“. „Атлантик“, както и другите спонсори на „Харингтън Уайс“ биха могли да оценят подобна едностранчивост като основание да престанат да поддържат бизнеса на „Харингтън Уайс“. Защото именно преките такси за услугите по трансакциите, а не толкова косвените приходи от инвестициите, бяха маслото и хлябът за трапезата на „Харингтън Уайс“.

След като бе анализирал спада в приходите на „Харингтън Уайс“ от инвестициите, вложени в нейните най-крупни спонсори, Болдън бе написал паметна бележка до Сол Уайс, в която бе предложил „Харингтън Уайс“ да престане да налива пари в тези мегафондове, а вместо това да се преориентира към по-дребни, но по-агресивни играчи на фондовия пазар. Тоест да се стреми да изкупува компании, чиято пазарна оценка да не надвишава един милиард долара. Така, според Томас Болдън, потенциалната възвръщаемост на вложените средства ще се окаже доста по-висока. Наистина, заедно с процентите на печалбите нарастваха и рисковете, но поне „Харингтън Уайс“ нямаше повече да залага срещу себе си.

Сред най-често закъсняващи в изплащането на приходите от всички длъжници на „Харингтън Уайс“ на челно място неизменно

фигурираше „Джеферсън Партнерс“.

„Джеферсън Партнерс“. Ето че отново се върна на изходна позиция.

Болдън отново зачете списъка, който Алтия му бе подготвила, съдържащ стотици подробности за компаниите, купени и продадени от основните клиенти на Болдън през последните две десетилетия. Отново и отново се натъкваше все на едно и също име: „Джеферсън Партнерс“.

Ето го в сделката за „ТруСайн“. Купена през 1994 г. Продадена през 1999 г. „Нешънъл Банк Дейта“. Купена през 1991 г. Продадена през 1995 г. „Уилямс Сетълайт“. Купена през 1997 г. Продадена през 2004 г. „Тритон Еърспейс“. Купена през 2001 г. Все още непродана.

„ТруСайн“ беше една от първите компании, наложили се на пазара като водещ оператор в интернет, защото ежедневно обработваше повече от двадесет милиарда уебадреси и имейли. Освен това тя притежаваше най-голямата телекомуникационна мрежа в света, способна да осигурява роуминг за клетъчната телефония, текстови съобщения, идентификация на повикванията, както и да поема над четиридесет процента от целия трафик на електронни трансакции между Северна Америка и Европа.

„Нешънъл Банк Дейта“ се бе специализирала в проверки по клиринга^[1], затова от нейните драгоценни услуги се ползваха повече от шестдесет процента от банките в страната.

Всичките тези компании осигуряваха на „Джеферсън Партнерс“ на практика неограничен достъп до трафика с имейлите и посещенията на уебсайтовете, до базите с данни за банкова и кредитна информация, до телефонните и сателитните телекомуникации, до поверителните сведения за застраховки и медицински прегледи, както и до още много други източници на бизнес информация. Взети заедно, те съставляваха една колосална мрежа, или по-скоро паяжина, позволяваща да бъде подслушван всеки притежател на клетъчен телефон или собственик на банкова сметка, потребител на кредитна карта или на банкомат, абонат на медицинска застраховка или редовно пътуващ с авиолиниите. Накратко, можеха да шпионират всеки американец от атлантическото до тихоокеанското крайбрежие.

Ето че дойде ред и на „Трендрайт“. Болдън им бе поднесъл на тепсия сделката с нея. „Трендрайт“ беше сред водещите компании в

областта на обработката на данните за консуматорите на всякакви стоки, както и за потребителските кредити, обещаваща на клиентите си пълна картина, отразяваща възжеланията на всеки американски купувач.

Ами „Сканлън“? Тя бе изчезнала от хоризонта, но това още не означаваше, че бе загинала. В края на списъка на Алтия се споменава за една компания, купена от „Джеферсън Партнерс“ още при учредяването на първия неин фонд през 1981 г. „Ес Ай Корпорейшън“, в Маклийн, Вирджиния. До днешна дата компанията не беше обявявана за продан.

„Сканлън“ беше частната гвардия на „Джеферсън Партнерс“. Предоставяща при поискване изобилие от сила.

Болдън отново се опита да се свърже с Джени. Но когато пак попадна на дежурното съобщение на доктор Сатаян Гупта: „Здравейте, вие набрахте...“, веднага прекъсна връзката. След това набра справки и поиска номера на „Прел Асоушийтс“. Телефонистката веднага го свърза.

— Искам да говоря с Марти Кравиц — каза той. — Предайте му, че го търси Джейк Фланаган от „Харингтън Уайс“. И че е много спешно. Не. Кажете направо, че става дума за шибано спешен случай.

— Извинете, сър? — долетя отсреща обиденият глас на секретарката.

— Много добре ме чухте. Ако обичате, предайте му го дословно. — Джейк Фланаган, шефът на Болдън в „Харингтън Уайс“, се славеше като най-цапнатият в устата на Уолстрийт. В деловите среди бе известен като непоправим кресльо. Имаше трима синове, които веднъж доведе в офиса. Тихи, симпатични, скромни деца, които никъде не излизаха без блейзърите си. Най-големият майтап бе, че баща им Джейк ги наричаше само „Шибаният А“, „Шибаният Б“ и „Шибаният В“.

— Един момент, сър. Сега ще ви свържа.

Болдън се отдръпна в дъното на пералнята, а оттам — в банята. Припомни си, че на всяка цена трябваше да си осигури отнякъде приличен костюм. Затвори вратата точно когато отсреща се обади Марти Кравиц.

— За бога, Джейк — започна Кравиц. — Изкарал си акъла на секретарката ми.

— Тлъсто говно — изруга Болдън, разчитайки имитацията му на южняшкото наречие на Фланаган да свърши работа. — Май все пак й трябва малко възбуда в този шибан живот. Нещо, от което зърната й да щръкнат.

— А пък аз си въобразявах, че с годините ще станеш по-кротък — рече Марти Кравиц, бивш специален агент към централата на ФБР в Ню Йорк.

— Да не мислиш, че вече съм пресушил една шибана бутилка вино?

— Как иначе би издържал там?

— Значи си чул? Беше катастрофа. Сол е мъртъв.

— Целият Уолстрийт е в шок. Шефът вече изказа съболезнования от името на фирмата. Алън се опита да се свърже с Мики, но той бил зает с полицията. — Внезапно тонът на Кравиц стихна и той заговори по-спокойно, дори утешително: — Какво, за бога, става там при вас? По новините споменаха, че избухнал някакъв спор с един от служителите ви. Видях записа. Но нито за миг не му повярвах. Като че ли вашите хора предварително си бяха наумили да закопчат онзи тип. Болдън ли му беше името? Какво толкова е сторил? Търгувал е с вътрешна информация? Или е подправял счетоводните книги? Или е чукал наред секретарките? За какво говорим, а?

— Ще си остане между нас, нали?

— Имаш моята фирмена дума. Разбира се, ще трябва да го споделя с Алън.

— Е, тогава няма проблем.

„Алън“ беше Алън Прел, собственикът на „Прел Асоушиейтс“, който не само бе подарил името си при основаването й, но и успя да наложи своя стил на безмилостна ефективност и херметична секретност, както подобаваше на най-издигнатата в целия свят частна агенция за инвестиционно разузнаване. Инвестиционните банки до такава степен бяха привикнали да търсят услугите на „Прел Асоушиейтс“, че често я наричаха „Копоят на Уолстрийт“. „Харингтън Уайс“ неведнъж бяха наемали „Прел Асоушиейтс“ да разследва набелязаните за целеви инвестиции корпорации, да помага при събирането на дълговете, за задкулисни проучвания на перспективни

фирми. Но на експертите на „Прел Асоушийтс“ често възлагаха задачи, които нямаха нищо общо с висшите финанси.

„Прел Асоушийтс“ бе удостоявана с честта да бъде партньор на не едно или две правителства при откриването на откраднати авоари. Именно те помогнаха на госпожа Акино да попадне по следите на милиардите, присвоени от Фердинанд и Имелда Маркос от Филипините. Пак те изровиха следите на по-дребните суми, с които бе „духнал“ Бейби Док Дювалие от Хаити. Наскоро бяха поканени да се притекат на помощ на лейди Либърти, докато тя се опитваше да открие къде са се дянали онези четири милиарда долара, за които се носеха слухове, че са били укрити в Либия или може би в сейфовете на Саддам Хюсеин. Персоналът на „Прел Асоушийтс“ се набираше предимно от бивши полицаи, армейски офицери, професионалисти от разузнавателните централи. Мъже и жени, свикнали да действат в сянка, които отдавна бяха наясно, че буквата на закона зависи от езика, на който е написан законът. Услугите им бяха нечувано скъпи, но пък бяха ненадминати професионалисти и адски ефективни. Злите езици подмятаха, че ако искаш да разбереш дали някой работи за „Прел“, трябва да погледнеш дали има кал под ноктите. Защото никой не копаеше по-надълбоко от „Прел“.

Болдън трескаво обмисляше за какво е уместно да се говори и за какво — не. Реши да заложи на истината.

— Мики Шиф тази сутрин е разказал на Сол някаква история, според която онзи тип Том Болдън се бил нахвърлил върху една от жените във фирмата — започна той. — Познаваш ли Том?

— Бегло. Мисля, че е от тези, които винаги се опитват да помогнат на другите.

— Точно такъв е. Както и да е, предполагам, че снощи на някаква вечеря той я накарал да му духа, а когато отказала, я пребил. Нали и друг път си чувал подобни истории?

— Много пъти — призна Марти. — Винаги става с тези, които най-сладко ти се усмихват. Само че ако ти кажат „Добър ден“, трябва да надникнеш през прозореца и да видиш дали на небето грее слънце. Винаги се оказват виновни.

— Според Мики Шиф адвокатите на жената тази сутрин му позвънили и заявили, че случилото се е акт на брутално насилие, и

заплашили да съдят фирмата до последния грош, ако Болдън не се озове веднага зад решетките.

— Мисля, че така или иначе ще ви осъдят — предположи Марти Кравиц.

— Естествено. Но от това, което дочух, разбрах, че Томи отрича дори да е докосвал момичето. От охраната се опитали да го арестуват и тогава той натиснал спусъка. Поговорих с двама души, които са присъствали на цялата сцена, и те се заклеха, че цялата тази пукотевица била нещо като нещастен случай.

— Тогава защо той никъде не се мярка? Струва ми се, че умее да стреля по-добре, отколкото изглежда на пръв поглед.

Болдън едва се сдържа да не го наругае.

— Ако ти се обади, ще можеш сам да го попиташ.

— Това като възлагане на поръчка ли да го приема?

— Не. Мисля, че полицията ще го пипне.

— А къде е момичето? — полюбопитства Кравиц. — Бих искал първо да поговоря с нея.

— Това е въпрос, на който трябва заедно да открием отговора. Името ѝ е Даяна Чеймбърс. Звучи ли ти познато?

— Не, но ние притежаваме всякакви справки за „Харингтън Уайс“. Сигурен съм, че и тя има досие при нас. Коя адвокатска фирма ще я представлява?

— Мики нищо не спомена. Само ми показа едни отвратителни снимки на лицето ѝ. Именно това донякъде е причина да сме толкова загрижени. Слушай, Марти, това е груба игра. Искаме още утре да оповестим името на този, който ще наследи Сол Уайс. Харесваме Мики, но сме длъжни да го огледаме още веднъж по-критично, както и всички останали кандидати. Така че да не се изненадаш, ако ти поискат сведения и за мен дори. Всичко все още е висящо. — Болдън преценяваше вероятността Джейк Фланаган да поеме фирмата като незначителна или най-много от среден калибър.

— Винаги съм готов на всичко за теб, Джейк — отвърна Кравиц.

— Има още нещо.

— Давай.

— Болдън. Искам да надзърнеш и в неговото досие.

— Да, чакай да погледна... виж ти, виж ти. Това ще ти хареса. Т. Ф. Болдън. Миналата седмица сме го проверявали. Можеш ли да

познаеш кой го поръча?

Болдън въобще не успя да реагира, защото Кравиц сам отговори на въпроса си:

— Мики Шиф.

— Изглежда, че той е начело на цялата тази игра. Искам всичко, което можеш да изровиш за Шиф и Болдън, да бъде на бюрото ми до шест следобед.

— Няма проблеми — обеща му Кравиц. — Ще се радвам лично да ти го доставя. Мисля, че се досещам за няколко начина, чрез които „Прел“ може да ти бъде от полза по тази деликатна материя. Много се радваме, когато можем да работим пряко с някой от изпълнителните директори.

— Фирмата ни държи един апартамент в „Пенинсула“ на Петдесет и пета. За срещи извън офиса. За шест следобед става ли?

— Дадено. Значи в шест часа.

Болдън прекъсна връзката. Джейк Фланаган никога не си правеше труда да казва „Дочуване“.

[1] Разплащане без налични пари. Взаимно се погасяват насрещни вземания и задължения между банки. — Б.пр. ↑

48.

Справочният отдел към градската архивна служба, заемащ целия четвърти стаж, беше обзаведен в строг, бездушен учрежденски стил, като се започне от напукания линолеум по пода и се стигне до табелките „Пушенето забранено“ в крещящо жълто, окачени много преди главният републикански хирург да се появи пред медиите със своите предупреждения за вредата от цигарите. По цялата дължина на лявата стена на залата бяха изправени дървените шкафове с каталозите. А отдясно две дузини апарати за четене на микрофилми, спретнато подредени като чиновове в класна стая, очакваха читателите. В момента обаче само два от тях бяха заети. Зад тях флуоресцентните лампи осветяваха редиците с библиотечни лавици, претъпкани с папки с каталози или регистри, както и служебна документация, в която подробно се изброяваха датите на ражданията, женитбите, разводите и смъртта на толкова много жители на Ню Йорк, обитавали го по време на неговата над тристагодишна история.

Джени прекоси залата, като токчетата ѝ потропваха ритмично. Беше сряда, навън още валеше сняг и затова може би помещението бе полупразно и създаваше впечатление по-скоро за музей.

— Здравейте — поздрави тя, щом се приближи до единствения служител зад щанда.

— Един момент, моля.

Самотният чиновник седна на стола си в оградената клетка. Мрачен тип въпреки топчестото си лице, с още дремещи черни очи и ситно къдрава черна коса, неприятно напомняща за рояк черни мухи. Пред него лежеше разтворен днешният „Ню Йорк Поуст“. Като се надвеси над гишето, Джени успя да забележи, че вестникът бе отворен на шеста страница. Колоната с клюките. Тя търпеливо зачака. Точно сега официалната ѝ усмивка, която отдавна си бе изработила за подобни случаи, се оказа напълно уместна. Най-после той сгъна вестника и се надигна от стола си.

— Да?

— Опитвам се да помогна на един приятел да проследи родословното дърво на фамилията си — обясни Джени.

— Така ли? — Чиновникът не само изглеждаше като професионален циник, но и гласът му звучеше така. — Ще ми кажете ли името?

— Джеймс Джаклин.

— И кого всъщност се опитвате да откриете? Неговия дядо? Или прадядо?

— Колкото е възможно по-назад в миналото.

— Дата на раждане, моля.

— Извинете?

— Дайте ми датата на раждането на господин Джаклин и едва тогава можем да започнем търсенето. Ще задвижим буталата. — Помръдна ръце като мотовилки на стар парен локомотив и дори започна да имитира с уста изпускането на парата.

— Не съм сигурна за датата. Но предполагам, че можете да проверите в електронната мрежа, защото той е от известните личности.

Мъжът рязко поклати глава. Очевидно подобна молба получаваше не за пръв път, за която обаче той имаше готов отговор:

— Тук не се разрешава достъп до ресурсите в интернет за частно ползване.

— А знаете ли тогава откъде бих могла да пробвам търсене в мрежата?

— От някоя обществена библиотека. Или през служебен компютър. Но може да ползвате и домашния си компютър. Или в другите обичайни места като интернет клубовете.

— Само че случаят е спешен. Нямам време да се върна у дома.

Чиновникът сви рамене с подчертано безразличие. Нали проблемът не бе негов.

Джени се наведе още по-близо.

— Става дума за онзи Джеймс Дж. Джаклин, който е бил министър на отбраната.

— Милиардерът?

Джени набързо се огледа през рамо, преди да отговори, сякаш се опасяваше да не би околните да я чуят:

— Той е мой вуйчо.

— Той ви е вуйчо?

— Да.

— Е, значи вие също трябва да фигурирате в това родословно дърво.

— Предполагам, че е точно така — побърза да се съгласи Джени, изпълнена с усещането, че най-последно бе пробила бронята на безразличието на този тип.

— Тогава няма да имате нищо против да заплатите таксата от двадесет долара.

— Какви двадесет долара... — сърдито попита Джени, но успя навреме да се спре. — Не, разбира се — промърмори тя и се престори, че няма нищо против. — Естествено. — Бръкна в чантата си и му подаде банкнотата.

Чиновникът я взе от ръката ѝ, а после се обърна и изчезна някъде навътре сред лавиците. Върна се след минута.

— Джаклин е роден на 3 септември 1938 г. Всичките данни за рождените дати за периода от 1898 г. до 1940 г. са в архивите, които се съхраняват в шкаф номер четири. Намира се вляво от входа. Започнете оттам. От свидетелството за раждане ще узнаете имената на родителите му. Ако господин Джаклин е бил роден в Ню Йорк, ще успеете да ги намерите. Нашите списъци с рождени дати стигат чак до 1847 г. Ако обаче ще трябва да търсим преди тази дата, ще се наложи да проверяваме нестандартните архиви.

— Нестандартните архиви? Какво означава това? — учудено попита Джени.

— Предимно ръкописни свидетелства. Например стари адресни списъци, сведения за раждания от болниците и други подобни. Само че това ще отнеме доста време. Много, много време. Дори до довечера няма да успеете да привършите търсенето.

Джени огледа залата. Сега се използваше само един от апаратите за четене на микрофилми. Забеляза също няколко читатели, крачещи сред лавиците с архивните томове. Мястото бе тихо като гробище.

— Ами вие какво ще правите? — внезапно попита тя.

— Какво ме намесвате мен? — озадачи се чиновникът.

— Не смятате ли да ми помогнете?

— Ако се заема да ви помагам, едва ли ще мога да си върша работата тук.

Джени посочи с поглед разтворения върху бюрото му вестник.

— Да, виждам, че сте много зает.

— Може и да не ви се вярва, но действително съм затрупан с работа.

— Ще го приема като лична услуга от ваша страна.

— Като лична услуга ли? — Чиновникът се ухили, сякаш отдавна не бе чувал толкова смешна шега.

Джени му подаде още една банкнота от двадесет долара.

— Може би така ще успея за няколко минути да ви откъсна от ежедневното напрежение. — Чиновникът протегна ръка и чевръсто затисна банкнотата с шепата си. Джени си каза, че навярно доста време му е било нужно, за да усъвършенства този ловък трик. След което той любезно ѝ протегна ръка, за да се здрависа с нея. — Аз съм Стенли Хочкинс. Добре дошли в моя свят.

* * *

Без никакви проблеми откриха данните за Джеймс Джаклин. Роден в болницата Ленъкс Хил на 3 септември 1938 г. в 7 ч. и 35 мин., родители Харолд и Ивлин Джаклин.

— Какво знаете за бащата?

— Не много — призна си Джени. — Мисля, че е от Ню Йорк. Бил е голяма клечка през Втората световна война.

— Тогава да се върнем към търсенето в интернет. — Хочкинс пак се скри зад гишето и се върна след няколко минути: — Роден е през 1901 г. Конгресмен от трети избирателен район в Ню Йорк. Заместник-министър на отбраната. Член на комисията по външна политика към Камарата на представителите; сътрудник на сенатора Джозеф Маккарти в комисията за антиамериканска дейност. Хм, на мен поне този Харолд Джаклин ми се струва като някакъв нацист. — Хочкинс приклепна и извади най-долното чекмедже на шкаф номер четири, за който ѝ бе споменал преди малко. Като намери микрофилма за този период, той бързо го зареди в един от отсрещните апарати и на екрана се изписа нещо. — Чакайте да видим какво има тук: 1901 г. Не, няма го тук. Сигурна ли сте, че е кореняк нюйоркчанин?

— Ами... семейството му е било споменавано сред Четиристотинте най-заможни фамилии заедно с клановете Морган, Астор и Вандербилт. Нали тъкмо те са създали Ню Йорк такъв, какъвто с днес.

— Значи трябва да е бил запален любител на голфа, нали така? Тогава да започнем проверката от 1905 г.

След десетина минути, изминали в упорито търсене в шкафа с микрофилмите, те все още нищо не бяха открили.

— Не се безпокойте — успокой я Хочкинс. — Това досега беше само за разгриване.

Джени се отпусна на стола до апарата.

— Къде още може да се пазят сведения за него?

Хочкинс се замисли и внезапно лицето му грейна:

— Как къде? Ами в данните от преброяването през 1915 г.

— Така ли? — учуди се тя и се усмихна, но не по задължение, а искрено благодарна.

Хочкинс обаче не помръдна от мястото си зад гишето.

— Хайде, нали казахте, че може да открием нещо — подкани го тя. — Мисля, че вече приключихме със загриването.

— Съжалявам, госпожице, но няма да мога да продължа.

Джени побърза да подгрее стихналия му ентузиазъм с още една банкнота от двадесет долара — всъщност последната в портмонето ѝ.

— Това ще е наградата ви — добави тя, като отдръпна банкнотата, когато той протегна пръсти към нея. — Но трябва да ви стигне до края на търсенето.

Хочкинс нервно грабна двадесетачката.

— Дадено.

Изправи се и закрачи забързано напред, като човек с важна мисия. След минута вече бе изчезнал някъде сред десетките лавици с папки. Когато се върна, мъкнеше в ръце внушителен куп прашни токове, с корици, проядени от молците.

— Ето откъде трябва да се започне — задъхано ѝ обясни той, като ги стовари на съседната маса. — Това са данните от преброяванията. Да не забравяме, че в далечната 1915 г. не са имали нито компютри, нито бази от данни. Всичко се е вършело на ръка. Преброителите връщали попълнените от тях формуляри в тази сграда,

а сетне някой чиновник като мен е преписвал извадките в обобщаващия том за резултатите от преброяването.

Джени кимна, удивена от колосалната работа, която Хочкинс ѝ бе приготвил.

— Само че това ни изправя пред нов проблем — продължи мъжът. — Резултатите от преброяването са разпределени според градските райони. Жителите кореняци са изброени по азбучен ред, но след като са били отделени по района на местоживеене. Ако един преброител е трябвало да обходи цялата Пърл стрийт, той започвал от първата къща отляво, после следващата и по-следващата. А когато свършвал, пресичал улицата и започвал с къщите отдясно, но в обратния ред.

— Нима искате да кажете, че всичките данни тук са според адресите и улиците?

Хочкинс уморено ѝ кимна.

— Да, мадам. Впрочем мисля, че забравихте да ми кажете името си.

— Пендълтън — отвърна му тя. — Джени Пендълтън.

Тя отвори най-горния том. Всяка страница бе разделена на няколко колони. Най-отляво беше колоната с имената, следвана от тази за улицата, за професията, за пола, за възрастта и накрая за гражданския статут. Най-отгоре бе написано с красив почерк: „По сведения на обитателите на домовете“.

— Ох, май ще се наложи да се ровим цяла нощ — въздъхна Джени.

— Не е необходимо — възрази Хочкинс. — Знаем къде е живял Харолд Джаклин, когато се е родил синът му. Ако имаме късмет, ще се потвърди, че баща му е живял на същия адрес.

С помощта на Хочкинс тя лесно откри тома с имената на хората, обитатели на домовете по Парк авеню през 1915 г. Списъкът им заемаше само три страници. Адресът „Парк авеню“ 55 бе записан като адрес за местоживеенето на Харолд Джаклин, където се е родил синът му Джеймс. Само че в свидетелството за раждане бе записано и още едно друго име, избледняло от времето. Едмънд Пендълтън Джаклин, роден на 19 април 1845 г., професия — banker, несъмнено американски гражданин. А под него фигурираше името на съпругата

му Юнис и техните деца: Харолд, четиринадесетгодишен, Едмънд младши, дванадесетгодишен, и Катрин, осемгодишна.

— Пендълтън... това сте вие? — попита смаяният Хочкинс.

Джени кимна, не по-малко смаяна от него.

— Осемстотин четиридесет и пета — прочете гласно Хочкинс и прехапа устни. — Ето че сега започва да става интересно.

— Не ми харесва намекът ви.

Стенли Хочкинс я изгледа обидено.

— Винаги изпълнявам поетия ангажимент. Освен това вие успяхте да ме заинтригувате. И така, да се пренесем в 1845 г. Назад към мрачните епохи, докдето се простират архивите. Тогава още не е имало градски болници. Така че не може да проверяваме там. Тогава жените са раждали по домовете си.

— Ами свидетелствата за раждане? Знаем кога се е родил Едмънд Джаклин.

— И това няма да помогне. Градският архив за свидетелствата за раждане е само за периода след 1847 г. А това означава, че сме изпуснали влака.

— Тогава другите преброявания?

— Извършвани са през 1816 г., 1819 г. и 1821 г., но това също няма да ни свърши работа. Защото е ясно, че не са могли да обитават същата тази къща на „Парк авеню“ 55 по простата причина че тогава никой не е живял толкова далеч по Парк авеню. Не забравяйте, че по онова време Ню Йорк е наброявал само тридесет хиляди души. — Хочкинс поклати глава и замислено се взря във флуоресцентните лампи по тавана. — Сетих се! Вестниците! Ако вашата фамилия е била от онези, важните, както го твърдите, то тогава те трябва да са печатали обяви във вестниците за появата на новите си наследници.

— До какви години назад се съхраняват архиви за вестниците?

— Имало е една дузина вестници в онази епоха, но най-добрият е бил „Ню Йорк Американ“. Освен това само неговите броеве са преснимани на микрофилми. — Отново се започна ровене из микрофилмите. Хочкинс прегледа дните след 19 април 1845 г. — Нищо не мога да открия. Май ще трябва да се търси по-нагоре.

Джени се надигна от стола, ядосана от неуспеха, но готова веднага да се отправи към по-горния стаж на сградата.

— Не — спря я с жест Хочкинс. — Когато казах, че трябва да се търси по-нагоре, имах предвид Вашингтон. Федералният архив от преброяванията. Правителствата са провеждали подобни преброявания веднъж на всеки десет години. Ще пробваме с това от 1850 г. Само че не бива да възлагате много надежди. Истинско чудо ще бъде, ако точно тези сведения, от които се нуждаем, са били преписани от документите в някоя от базите с данни. Но поне са подредени по азбучен ред.

Хочкинс я поведе по пътеките между лавиците с прашните томове. Стигнаха до едно бюро в дъното, където имаше компютърен терминал. Той избра уебсайта за предшествениците *Ancestors.com*, откъдето включи линка към федералното преброяване от 1850 г. От менюто кликна на данните за щата Ню Йорк, Манхатън, а после въведе името Едмънд Джаклин. На екрана се изписаха две имена, но само единият от тях се оказа, че тогава е бил петгодишен. Едмънд П. Джаклин, син на Джошуа Джаклин, тридесет и две годишен, и Роуз Пендълтън, двадесетгодишна. Адрес: „Уолстрийт“ 24.

— Има ли ги тук градските списъци? — попита Джени. В тях се посочваха имената, възрастта, адресите и професиите на гражданите.

Хочкинс не успя да скрие изненадата си от нейната осведоменост.

— Разбира се. За коя година искате да проверя?

— За хиляда седемстотин деветдесет и шеста.

— Но не желаете ли да се ограничим само до годината на раждането му? Хиляда осемстотин и осемнадесета?

— Не — каза Джени.

— Ето, намерих оригиналните данни. Какво точно ви интересува?

— Това, което най-бързо може да се открие.

Една жена извика Хочкинс и му нареди да приключва, защото вече щели да затварят, но той не ѝ обърна внимание. Вместо това продължи да търси сред градските списъци. Върна се назад чак до 1796 г. Намери библиотечния номер на съответния архивен том, отиде до лавицата и се върна с един подвързан с кожа том, все още запазен, макар и покрит с дебел слой прах.

— Ето, открих го — каза ѝ той.

Джени внимателно пое тома. Разгръщаше предпазливо листовете, които обаче не се късаха толкова лесно, колкото се

опасяваше, понеже хартията бе плътна и качествена. Скоро стигна до страниците за Уолстрийт. И там прочете, че в къщата на номер 24 е живял Натаниъл Пендълтън, по прякор Нат Шотландеца. А пък в съседната къща, на номер 25, е живял Александър Хамилтън, неговият най-добър приятел.

Крадците винаги се надуват помежду си, както би казал професор Саймън Бони.

Джени уморено сведе поглед. Всичко бе истина. Клубът, за който й бе говорила Боби Стилман, беше истински.

49.

Вече бе станало пет следобед. Време за „безумно високите залози“. Джеймс Джаклин (познат и като Нат Шотландеца) забързано прекоси просторния си кабинет и включи телевизора. Всеки ден, точно в пет следобед, започваше специалното предаване от Пентагона, в което се обявяваха новите договори, сключени за обновяването на въоръжението на сухопътните, военновъздушните и военноморските сили на САЩ. Разбира се, тази емисия въобще не стигаше до широката общественост, защото се излъчваше само по кабелната мрежа, до която имаха достъп единствено ограничен брой високопоставени политически личности и по-влиятелни бизнесмени. В кабинета на Джаклин наричаха това предаване „Безумно високите залози от пет следобед“. Толкова много от компаниите, които принадлежаха на Джаклин, зависеха от получаването на правителствени контракти за превъоръжаване на страната, че той никога не пропускаше да гледа предаването, освен когато наистина бе сериозно възпрепятстван. Но специално този следобед бе абсолютно задължително да го проследи. Защото поне четири от неговите компании очакваха жизненоважни за тях договори, които, ако бъдат одобрени, биха възлезли на няколко милиарда долара. За две от тях изборът на компания изпълнител наистина бе въпрос на живот и смърт. Ако спечелят наддаването, ги очакваше бляскаво бъдеще. Но ако загубеха, нищо друго не им оставаше, освен да пуснат кепенците и да прекратят работа. А пък на „Джеферсън Партнерс“ щеше да се наложи да отпише инвестициите си, вложени в тях, и да запише една голяма кръгла нула в колоната за прогнозираните печалби.

— Пури, джентълмени? — подаде им Джаклин кутията с негови любими „Кохиба“^[1]. — Пурите от тази марка винаги са ми носели късмет. Хайде, не бъдете чак толкова срамежливи. Отнася се и за теб, Лаванда.

По креслата около бюрото му се бяха разположили няколко от най-приближените му съветници. Ламар Кинг, бивш армейски генерал

и заместник-началник на Генералния щаб. Ханк Бейкър, който от десет години вече оглавяваше Комисията за търговия с ценни книжа. Както и Лаванда Мейкпийс, наскоро наета от Джаклин, за да уреди всички подробности около толкова важната сделка за „Трендрайт Корпорейшън“. Мъжете приеха предложените им от домакина пури. Само госпожа Мейкпийс отклони вежливо поканата.

На подиума на екрана се появи говорителят на Пентагона.

— Добър ден, дами и господа — започна той. — Тази вечер имам за задача да предложа на вашето внимание последната информация за няколко правителствени договора, затова започвам направо с...

— Слава богу — промърмори Джаклин. Наведе се напред, с ръце върху бюрото, здраво стиснал пурата между зъбите. Толкова бе напрегнат, че дори забрави да я запали.

— Ще започнем с военновъздушните сили — продължи говорителят, който всъщност бе висш офицер от флота. — „Локхийд Мартин Аеронавтикс“ е удостоена с правото да изпълнява контракта за седемдесет и седем милиона четиристотин и деветдесетте хиляди долара за модификация на методиката за икономическата оценка на качествените показатели на военновъздушните сили на САЩ...

— Това не е по нашата част — махна с ръка Джаклин. Изрече го както на себе си, така и на останалите. — Самолетите са кофти бизнес. Никакви възможности за сливания на компаниите.

Погледна през прозореца и спря очи върху купола на Капитолия, извисяващ се в далечината откъм другия бряг на Потомак. Замисли се за сенатор Хю Фицджералд и за законопроекта за разпределянето на сумите за отбраната, на стойност шест и половина милиарда долара. Неусетно се увлече в мисли за влиянието на новите контракти върху бъдещето на неговите компании. Щеше да им подейства като манна небесна.

Вече би трябвало да са приключили днешните обсъждания в сенатската комисия по този законопроект. Фицджералд би трябвало да се е прибрал в красивата си, великолепно обзаведена къща в Джорджтаун, за да си налее някоя и друга чаша от любимия си бърбън от Тенеси. Тридесетте години в Сената бяха помогнали вкусовете на някогашния колежански професор от Върмонт да станат много поизискани. Освен своя любим бърбън, добрият стар Хю вече не можеше и без ръчно ушитите си костюми, без скъпата си кола с личен шофьор,

без новата си прислужница, онази млада гватемалка с удивително гъвкаво тяло, с която — според последните разкрития на Джаклин — сенаторът бе подхванал страстна и знойна любовна авантюра. (Фотографиите наистина се бяха оказали потресаващо вулгарни.) Несъмнено на Хю не му бе лесно да поддържа такъв охолен живот само със скромната си сенаторска годишна заплата от сто петдесет и осем хиляди долара. Джаклин вече се бе разпоредил да се поразровят във финансовите му дела. Ала досега не бе открил нито тайни дарения от лобисти, нито хонорари със сенчест произход (примерно за речи, които никога не бе произнасял), нито кодирани банкови сметки в Цюрих. Фицджералд бе чист. Но за сметка на това бе затънал до гуша в дългове. Джаклин отново вдигна поглед към телевизионния екран.

— А сега ще преминем към флота — обяви говорителят на Пентагона.

— Ето, това вече е по нашата част — промълви Джаклин.

— Охо! — провикна се генерал Ламар Кинг.

— Договорът за двеста седемдесет и пет милиона долара, с фиксирана стойност, за системата за насочване на ракети и управление на стрелбата с тях се възлага...

Джаклин се измести до ръба на стола си.

— „Дайнемик Системс Контрол“ — трескаво прошепна той, стисна до болка юмруци и ги притисна към гърдите си. — Господи, нека да го спечелим.

— ... на „Евърет Илектрикъл Системс“ от Ридондоу Бийч, Калифорния.

Той с все сила удари с юмрук по масата.

— Нищо! Имаме още три! И никога не бива да се предаваме!

Говорителят продължаваше все тъй невъзмутимо:

— Следващият договор за доставка с нефиксиран срок и нефиксирано количество за четиристотин четиридесет и три милиона и петстотин хиляди долара във връзка с осигуряването на седем системи за управление на радарна защита, включително монтаж и изпитания с полети на...

— „Тритон Еърспейс“...

— ... се възлага на „Лийдинг Едж Индъстрийз“, филиала за радарни системи във Ван Найс, Калифорния.

— Конски говна! — ревна Джаклин, скочи от стола си и профуча като разбеснял се бик покрай макета на бойния кораб „Мейн“. Натисна рязко бутона на бюрото си. — Хуан! — извика той в микрофона. — Донеси ми двоен скок. Ламар, искаш ли и ти нещо?

— Бърбън.

— А аз шери — обади се и Ханк Бейкър.

— Шери, как ли не! — възмути се Джаклин. — Вземи си някакво мъжко питие.

— Нека тогава и за мен да бъде бърбън — отстъпи Бейкър, но гласът му не прозвуча много уверено. — Хм... поне да е „Уайлд Търки“.

Лаванда Мейкпийс понечи да си поръча кока-кола, но тъкмо в този миг улови вбесения поглед на домакина, който знае защо прикован в нея.

— Дай ми един „Том Колинс“, скъпи. Щом ще започваме толкова отрано, поне да е както е редно.

— Остават още два — обясни Джаклин и махна с пурата си към телевизора. — Не могат да ни прецакат по всичките договори.

Ала само след пет минути се оказа, че могат. С последните два договора бяха удостоени компании, които не принадлежаха към портфолиото на „Джеферсън Партнерс“.

На вратата се почука. Хуан, филипинският стюард, надникна от прага.

— Добър ден, сър.

— Остави напитките, Хуан. Сами ще се обслужим.

Хуан постави сребърния поднос върху масичката за кафе. С церемониален жест той подложи салфетките и след това остави кристалната чаша с лед и сода и малцово уиски.

— Казах ти, че сами ще се обслужим. Не ме ли чу, дребна кафеникава маймуно? — сопна му се Джаклин.

— Да, сър — отвърна Хуан и смутено се усмихна.

— Да не си не само глух, но и сляп? Запали ми шибаната пура!

Хуан чевръсто му поднесе запалката си „Зипо“.

— Много добре, сър.

Джаклин на един дъх изгълта половината от своето уиски и разтърка слепоочията си. Всъщност не за пръв път губеше при наддаване за тлъсти правителствени поръчки. Но как щяха да се

отразят тези съкрушителни вести на настроението на гостите на тазвечерното парти? Съществуваше само един начин да спаси празненството от провал. Фицджералд. Длъжен бе да принуди сенатора Хю Фицджералд да му обещае, че ще прокара през комисията одобрението на законопроекта за разпределянето на сумите за отбраната. Онзи, който бе на стойност шест и половина милиарда долара.

Джаклин енергично се върна до бюрото си. Май онези снимки щяха да му потрябват по-скоро, отколкото си мислеше.

[1] Прочута марка първокачествени кубински пури. — Б.пр. ↑

50.

Франсискъс побутна с крак леко притворената врата на кабинета на Вики Васкес и надникна вътре.

— Още ли си тук, Вик? — провикна се той, докато се мъчеше да крепи здраво кутията с документите на Тиъдър Ковач.

— Да, Джони, още съм тук — долетя гласът ѝ иззад шкафовете.

— Аз съм. Нуждая се спешно от една малка услуга.

— Влез. — Вики Васкес изскочи от задната стая. Сакото ѝ вече бе закопчано, а черната ѝ коса — грижливо сресана. Франсискъс забеляза също, че всички компютри в помещението бяха изключени, а бюрата — безукорно подредени. Очевидно тя се готвеше в най-скоро време да излезе. Ето и сега, докато доближаваше до него, тя пусна в чантата си червилото.

— Хей, Джони, какво е това тук? — учуди се тя.

— Едни чужди вещи.

— Искаш ли да ти помогна да го сложиш някъде?

— Не, благодаря. Сам ще се оправя. — Детективът остави кутията върху най-близкото бюро в ъгъла. — Всъщност би ли ми направила една услуга? Няма да отнеме много време.

Вики Васкес ядосано сложи ръце на кръста.

— Имам билети за театър. Даже може да се каже, че имам среща.

— Няма да е за повече от минута.

— Една минута? — Тя погледна часовника си и колебливо направи една крачка към вратата. — Толкова ли не може да изчака до утре? Искаш да съм тук в седем, значи ще бъда точно в седем. Обещавам. Само да не е тази вечер.

Франсискъс ѝ се усмихна извинително.

— Спешно ми трябва адресът на един пенсиониран се полицай от Олбани. Така че просто трябва да се открие къде му изпращат пенсията.

— Пенсия ли? — изуми се тя.

Той кимна.

— Да, пенсия. Това е всичко. Тогава вече ще си свободна да си вървиш.

— Това има ли нещо общо с онази жена беглец, с която наскоро реши да се заемеш? С Боби Стилман?

— Има. От това, което ще откриеш, зависи разрешаването на три убийства.

Вики Васкес веднага остави чантата си на бюрото и седна пред най-близкия терминал.

— Как се казва? — попита тя, докато включваше компютъра.

— Детектив Франсоа Дж. Гилфойл, напуснал полицията през 1980 г. — Гилфойл бе успял да изтрие името си от досието по случая, но Франсискъс не допускаше, че може да се е престарал чак дотолкова, че да се откаже и от частичната пенсия, която му се полагаше за прослужения срок. Просто бе невъзможно едно бивше ченге да откаже получаването на чековете с правителствения печат.

Вики се извърна и го изгледа през рамо.

— Ще ми отнеме няколко минути. Ще се наложи да отправя запитване до централата за адреса му. Може би вече сме закъснели. В края на работния ден...

— Ще стискам палци. — Премести кутията. — Ще направиш ли всичко възможно?

— Ще се опитам.

— Много ще ти бъда задължен — каза Франсискъс. Със своите петдесетина хиляди служители нюйоркската полиция наподобяваше по-скоро малка армия. Но само двама от всеки деветима полицаи наистина носеха униформи. Останалите седмина бяха причислени към бюрокрацията, която ги приковаваше към бюрата. Детективът се отправи към вратата, но там спря и се обърна към нея: — Вики?

— Да?

— Той готин ли е?

— Разбира се.

— Има ли си име?

— Това, което му е дала майка му.

— Значи... го харесваш, така ли?

Тя опря ръце на бедрата си и отегчено въздъхна:

— Хайде, махай се. Остави ме да си гледам работата.

Франсискъс пренесе кутията през залата и се настани зад бюрото си. Помещението вече бе опустяло, което по това време на деня бе съвсем нормално. Детективите си вадеха хляба по улиците, а не докато зяпат поредното шоу по телевизията. Едва сега видя, че с кутията бе затиснал някакъв лист хартия, оставен върху бюрото, най-горе на листа се четеше: „Молба за пенсиониране по болест от...“. Лейтенантът бе прикрепил към молбата бележка с името Джон Франсискъс, както и кодовия номер на неговия кардиолог. Измъкна листа и го пъкна в чекмеджето на бюрото. Изправи глава и огледа помещението. Отсреща кабинетът на лейтенанта вече тънеше в мрак. После отклони поглед към часовника на стената. Пет и пет. Не за пръв път на Франсискъс му се налагаше да остава извън работно време, за да навакса с канцеларската работа.

Изправи се и се зае да рови в кутията с документите на Тиъдър Ковач. След няколко минути върху бюрото му се натрупа солиден куп от хартия, висок около двадесет сантиметра. Повечето бяха изрезки от статиите за взривяването на „Сентинъл Майкросистемс“, за стрелбата, причинила смъртта на двамата полицаи, но най-вече за подробните описания на съпротивата, оказана от професор Дейвид Бърнстейн (с идиотския прякор Ману Кю), както и за бягството на незаконно съжителстващата с него Боби Стилман, известна още като Пробуждаща светлина.

Не му бе нужно много време, за да открие някои очебийни несъответствия в обяснението на събития в полицейските архиви. Първо са докладвали, че от къщата са открили огън срещу полицаите. Но после това било опровергано: никакви изстрели не е имало. Полицията забелязала вътре в къщата някакви съмнителни лица. Ала сетне и това било отречено — според полицаите Ману Кю бил сам. Действал сам и застрелял двамата полицаи. След това някой заявил, че Бърнстейн е имал съучастник. Но вестниците изобщо не споменаваха за другите отпечатъци от пръсти, открити по пистолета, за който в същото време обаче се твърдеше, че принадлежал на Боби Стилман. Обаче Тиъдър Ковач е бил на съвсем друго мнение. И тъкмо това — ако можеше да се вярва на казаното от неговата съпруга — му бе коствало живота.

На дъното на кутията той забеляза една кафява папка с материали по случая, на която досега не бе обърнал внимание. Взе я и

набързо я прелисти: съдържаше само отпечатъци от пръсти. Отпечатъците на професор Дейвид Бърнстейн бяха там, но не и на други лица. Нито на Боби Стилман, както твърдяха статиите от вестниците малко след трагедията, нито на трето лице.

От полицейския доклад ставаше ясно, че професор Дейвид Бърнстейн не е стрелял по командосите от специалния отряд, когато те обкръжили къщата му. Не се потвърждаваше версията, че полицията е открила следи от присъствието на второ лице, което да се с укривало в този ден заедно с него в тази къща.

Докато детективът сортираше вестникарските изрезки с интервютата и хипотезите, не спираше да размишлява за Томас Болдън. Половината град го търсеше във връзка с убийството на Сол Уайс. По всички полицейски участъци бяха разпратени копия от снимката му, придружени със заповедта незабавно да бъде задържан от патрулиращите полицейски екипи. Но Франсискъс не се доверяваше много на тази кампания. Първото, което го усъмни, беше онзи видеозапис, излъчен по всички телевизионни мрежи. Всичко в него подсказваше по-скоро за нещастен случай, отколкото за планирано убийство. Второ, оставаше висящ въпросът с онзи престъпник със строшената челюст, който Болдън бе довел със себе си в участъка и който впоследствие освободиха от централното управление на „Полис Плаза“ 1. А третото смущаващо обстоятелство бе масовото разпространение на фотографията на обявения за полицейско издирване Болдън из цял Ню Йорк. Заради един заподозрян, който вероятно никога не е бил професионален убиец? Никак не изглеждаше нормално според установената практика на нюйоркската полиция. Цялата работа намирисваше на някаква заплетена политическа афера или дори на нещо още по-лошо. Но това, което в момента най-силно вълнуваше Джон Франсискъс, бе защо един отдавна уволнил се детектив на име Франсоа Гилфойл е разпитвал Томас Болдън за връзките му с Боби Стилман — жена, която от четвърт век се укрива от полицията.

Грабна първия празен лист, който му се изпречи пред очите, и написа фактите така, както ги виждаше той.

Робърта Стилман и професор Дейвид Бърнстейн бяха внесли експлозиви в офиса на „Сентинъл Майкросистемс“. Това поне се приемаше за неоспорима истина. Но изпратените да арестуват

Бърнстейн полицаи били посрещнати с изстрели и убити на място. Самият Бърнстейн пък се барикадирал в дома си и когато след четиридесет и осем часа специалният полицейски екип щурмувал къщата, той загинал при тази атака. По-късно Тиъдър Ковач установил, че професорът не е бил убит от специалния отряд, а от единичен изстрел, който го улучил в главата от разстояние два и половина до три метра. И същият този фатален за Бърнстейн изстрел бил произведен с пистолета, с който са убити полицаите О'Нийл и Шепърд. Пистолетът, за който се твърди, че е принадлежал на професора.

Тео Ковач се натъкнал на втори пръстови отпечатьци по дръжката на това оръжие — най-вероятно те са били отпечатьците на убиеца, но неговият партньор, детектив Франсоа Гилфойл, го убедил да не се занимава повече със случая. Все пак Ковач не искал да остави разследването недовършено. Ала преди да сподели какво е открил, той се самоубил.

Вече бяха изминали двадесет и пет години от тази трагедия, а ето че същият този Гилфойл бе започнал да преследва Томас Болдън и да го разпитва какво знае за Боби Стилман и за нещо, наречено „Краун“.

Франсискъс остави писалката на бюрото. Нещо се губеше в цялостната картина и той знаеше какво бе това. Това бяха вторите пръстови отпечатьци, които Ковач бе открил по пистолета.

Отмести кутията с документите и изрезките, след което започна да рови на дъното ѝ. Намери снимката на Ковач заедно със съвипускниците му от полицейската академия. Имаше и няколко фотографии от работата му като полицаи. Детективът се вгледа в тях, опитвайки се да разпознае Гилфойл. Имал очи, които сякаш проникват до дъното на душата ти — поне така бе казал Тиъдър Ковач на жена си. Човек, който можел да чете мислите на хората. Също като Карнак. Франсискъс се вгледа замислено в образа от снимката на мъжа с пронизващия поглед, млечнобялата кожа и черните вгълбени очи.

Остави я настрана и взе полицейската значка на Ковач. Беше стандартна, от онези, които патрулиращите полицаи закрепваха към куртките си с помощта на картонена подложка под ризите. Хлапето трябва да е бил дяволски добър полицаи. Освен значката, имаше още шест медала за заслуги. Определено многообещаващ полицаи. Една от иглите се бе разхлабила и той остави значката. Всеки полицаи знаеше онзи трик, с който задържаха значките на мястото им. Трябваше да

промушиш иглата през ризата, а от другата страна да я подпреш с една от гумените тапи, които слагаха върху шишенцата с лекарства. Това винаги вършеше работа. Взе значката, за да я поправи, но тя се отлепи от задното картонче.

— По дяволите — промърмори детективът, когато двете парчета паднаха.

— Джон, намерих нещо, което ще те заинтересува!

Франсискъс захвърли значката на масата и изтича в кабинета на Вики.

— Какво намери?

— Открих адреса и телефонния номер на Гилфойл — каза тя и му подаде едно листче. — Искаш ли да се възползваш от втория билет?

— Не и тази вечер — отвърна той и погледите им се срещнаха. — А сега вече можеш да си тръгваш. Още имаш време. Но ако твоят ухажор закъснее за срещата, може да ми позвъниш по телефона.

— Добре, татенце — съгласи се Вики, без да отмества поглед от неговия.

* * *

Детективът въздъхна и се отпусна на стола зад бюрото си. Едно име. Един адрес. Франсоа Гилфойл, Чейн Бридж Роуд 3303, Виена, Вирджиния. Голяма работа бе този тип. Въобще не се криеше. Нещо повече: най-спокойно си получаваше пенсията всеки месец, а намираще и време да върти допълнителен бизнес. Неочаквано Франсискъс усети как някаква корава буца заседна на гърлото му, голяма, с остри краища. Дори имаше адски неприятното чувство, че е буца от въглища. Прочете още веднъж името. Гилфойл. Не го познаваше. Никога не се бе срещал с него, не знаеше как изглежда, но вече бе успял да го намрази. Защото бе предал партньора си. Не разполагаше с никакво доказателство, но знаеше, че е истина, също както го знаеше и Кейти Ковач. Тио Ковач бе отишъл при него с вторите пръстови отпечатъци, които не са съвпадали с тези от пистолета на Дейвид Бърнстейн и изобщо не е трябвало да бъдат там. А какво е направил Гилфойл? Заповядал му да забрави за всичко това. Случаят е приключен. Преминавай на следващия.

Франсискъс се намръщи. Не беше честно.

Когато си млад и тепърва започваш да градиш кариера в полицията, двамата с партньора ти не сте екип. Вие сте едно цяло. Неделимо. Ако единият надуши следа, каквато и да е тя, и двамата я следвате. Ако единият от двамата изпадне в беда, другият е длъжен да го измъкне от нея. Това не се отнасяше само за работата. А и за личния живот на всеки от двамата. Съвет, пари, утеха — даваш ги, когато ти ги поискат. Не казваш да върви по дяволите. Не можеш... Не успя да изрече „да го убиеш“. Отиваше твърде далеч, не можеш да обвиниш някого, че с убиец, ако не разполагаш с доказателство. Това също не беше честно.

Франсискъс се зае да прибира обратно в кутията документите и материалите, останали от Ковач. Първо подреди изрезките със статиите, а после постави и полицейското досие. Накрая върху бюрото остана само значката. Отново се вгледа замислено в нея. Проклетата значка. Взе я в дланта си. Дори и сега, след тридесетгодишна служба, тя все още означаваше много за него.

Взе правоъгълното картонче, за да го закрепил отзад. Но едното ъгълче се бе разлепило. Оттам се подаваше нещо остро и прозрачно. Детективът се вгледа по-внимателно.

— Какво, по дяво... — промърмори той.

Отвори чекмеджето на бюрото, измъкна ножиците и отрязал края на картончето. Отвътре изпадна пластмасова пластина, малко по-голяма от пощенска марка, прегънатата по краищата. Отгърнал я и я вдигнал срещу светлината на настолната лампа. Тогава видя малък отрязък от фолио с два много ясни пръстови отпечатъка. На обратната страна бе написано, че те са били снети на 29 юли 1980 г. от дулото на пистолета на професор Дейвид Бърнстейн — автоматичния единадесетмилиметров „Фанинг“.

51.

Вратата се отвори и от нея се подаде главата на млада афроамериканка.

— Вие ли сте господин Томас?

— Да. — Болдън се бе притиснал отвън към стената на служебния вход в хотел „Пенинсула“. Тесният корниз на първия стаж пазеше от снега главата му и върховете на обувките му. С черното си палто, синия блейзър и вълнените си панталони имаше вид на мениджър от нощната смяна. Или на млад мъж, очакващ приятелката си, закъсняваща за срещата.

— Аз съм Катрин. Последвайте ме. — И без да изчака отговора му, тя се обърна и го поведе навътре.

Болдън плътно я следваше. Облечена беше в хотелиерската униформа — черен блейзър, сива пола под коленете и прилепнала бяла блуза. Крачеше бързо напред, но нито веднъж не се обърна, за да провери дали той още я следваше. Щом стигна до асансьора за персонала, натисна бутона и се изпъна в отдавна заучената професионална стойка. Сгъна ръце на кръста. Наклони леко глава. Погледът обаче не изразяваше нищо и въобще не бе радушен.

— Запазих ви четиристотин двадесет и първи апартамент. Той е по-малък от другия — започна да му обяснява тя, когато асансьорът пристигна и двамата влязоха в кабината. — Дариъс ми нареди да му се обадите, ако се нуждаете от още нещо. Каквото и да е. Предавам ви думите му дословно.

Името ѝ беше Катрин Фел, а официалната ѝ титла бе помощник-мениджър.

Болдън се бе срещнал веднъж с нея по време на вечерята в „Шраф“. За да обслужи на брат ѝ Дариъс, той бе използвал влиянието на компанията, за да осигури назначаването на Катрин в хотела. Дариъс Фел бе „виновен“ за единствения провал, откакто бе започнал да се занимава с „Харлем Бойс К्लъб“, при това съвсем закономерен. Той бе победил Болдън само в двадесет хода в турнира по шах през

последния уикенд. Но шахматът бе второстепенно занимание за Дариъс. Това, което владееше огромна част от изключителния му ум, бе престъплението. Светата троица на Харлем: наркотици, оръжия, проститутки. Фел беше основна фигура в уличната банда на макутите — американската имитация на страховитата тайна полиция в Хаити, наричана „Тонтон Макут“. *Une homme d'importance*, или важна клечка, според проклетата неписана йерархия на неговата банда.

Щом стигнаха пред стаята, тя му подаде ключа.

— Вие сте регистриран като господин Фланаган.

— Благодаря — кимна Болдън и се опита да се усмихне. — Не се притеснявайте. Няма да си поръчам нищо от минибара.

Но Катрин Фел не отвърна на усмивката му. От брат си не можеше да очаква нищо хубаво — същото се отнасяше и до приятелите му.

— В девет вечерта правят втора проверка на стаите. Не искам после да ми задават въпроси.

* * *

Апартаментът беше превъзходно обзаведен, както можеше с пълно основание да очаква срещу цена от хиляда и двеста долара за нощ. Нито един квадратен сантиметър не бе пропуснат от декораторите. Леглото бе царско по размери, бюрото бе с дърворезба, диванът — в египетски стил, а завесите от шифон. Всичко бе издържано в топли златисти тонове, създаващи илюзия за лукс и богатство.

Болдън грабна един портокал от подноса с плодове и се отпусна на леглото. Пресегна се към телефона на масичката, но след секунда предпазливо върна слушалката върху вилката. Не можеше да рискува да засекат това обаждане. Ала не можеше да спре да мисли за нея. За да се поразсее, включи телевизора. Всичките кабелни мрежи неуморно предъвкваха историята с убийството на Сол Уайс. Затвори очи, с желанието да дремне малко, но сънят не го споходи. Представи си Джени, заспала в прегръдката му, с лице с цвят на алабастър. *Събуди се*, искаше да й каже той. *Ще започнем нов ден, всичко това никога не се е случвало*. Но тя не помръдна.

Рязкото почукване на вратата го сепна. Веднага се надигна. Беше задрямал. Съвсем естествено след преживяното напрежение от последните часове. Часовникът на масичката до леглото показваше шест и пет.

— Да — провикна се той. — Влез. Кой е?

— Мартин Кравиц — гласеше сподавеният отговор. — От „Прел“.

Болдън за миг се спря до дивана, където бе метнал палтото си. От страничния джоб измъкна тънката палка, онази с кожа отгоре, дълга към петнадесет сантиметра. Но тази дължина бе измамна: като я развъртиш рязко във въздуха, скритата вътре пружина я удължаваше до тридесет и пет сантиметра. Тогава тежестта в предния ѝ край превръщаше палката в смъртоносно оръжие. Само с един точен удар можеш да строшиш нечий череп.

Надникна през шпионката. В коридора пред вратата чакаше Марти Кравиц с чанта в ръка. Болдън го огледа подозрително за няколко секунди, за да разбере дали не бе повлякъл ченгетата след себе си. Притисна силно първо лявата, а после и дясната си буза, за да се огледа в двете посоки на коридора. Само километри златист килим, а сред него — чакащият Кравиц.

Отвори вратата. Извъртя се бързо и се запъти към хола, показвайки на Кравиц само гърба си. В резултат Кравиц видя само гърба му.

— Влизай — подкани го той.

— Как я караш, Джейк? — попита го Кравиц от прага. — Както виждам, не зле. Надали можеше да подбереш по-безопасно място за среща.

Болдън изчака, докато чу двойното изщракване на масивната брава. Пропусна Кравиц да мине покрай него към хола и чак тогава се завъртя енергично, за да стовари един як прав удар в корема му. Въздухът изсвистя болезнено от устата на смаяния човек като от токущо спукана автомобилна гума.

— Не съм Джейк — започна Томас и го притисна с все сила към стената, за да извие дясната му ръка под брадичката, така че да може да го гледа право в очите. — А сега позна ли ме?

Кравиц само закима уплашено, докато очите му се бяха подули от изненада като на настъпена жаба.

— Болдън...

— И безкрайно се радвам да те видя, приятел. А сега ме изслушай. Ще ти го кажа веднъж, само веднъж и после няма да повтарям: не съм убил Сол Уайс. Записът, който си видял, беше подправен от... е, да кажем, че засега не ти трябва да знаеш друго, освен че записът бе променен. Следиш ли мисълта ми?

— Да — изхърка Кравиц.

— Така както аз виждам нещата, ти имаш две възможности. Първата е да се настаниш на стола и да ми кажеш какво си научил за Мики Шиф. Ако решиш да се биеш, ти обещавам, че здравата ще пострадаш.

Кравиц само вдигна ръка в знак, че се предава.

— Добре... — промълви той. — Само се успокой. Всичко е наред. Вече всичко е наред.

Болдън го пусна от стената и отстъпи крачка назад. Кравиц пристъпи, залитайки, в хола и се строполи върху дивана. Наближаваше петдесетте. Беше нисък, с приведени рамене, но с жилавата фигура на бегач. Косата му беше къдрава и черна. Имаше дълъг костелив нос, брадичката му не внушаваше сила, но кафявите му очи бяха огромни. След минута успя да възстанови дишането си.

— Много си го закъсал, приятел. Накиснал си се до шията.

— Същото можеш да кажеш и за себе си.

Кравиц изкриви лице в болезнена гримаса и се хвана с двете ръце за корема.

— Аз пък си мислех, че върша малко следователска работа за новия председател на управителния съвет на „Харингтън Уайс“. О, по дяволите!

Болдън приседна до него, на ръба на дивана.

— Какво откри?

— Първо ти трябва да ми кажеш нещо. Защо толкова се интересуваш от Мики Шиф?

— Имам си причини. Послушай съвета ми: по-добре ще е за самия теб да не ги знаеш. Нека само да се ограничим засега с това, че Мики е пълен боклук.

— Ако ще се опитваш да пробуждаш съвестта ми, по-добре се откажи. Захвърлих я на прага още когато постъпих в „Прел“. Ние не сме благотворителна организация.

— Писна ми от хора, които само повтарят, че не ги е грижа кое е правилно и кое — грешно. Ти искаш да узнаеш какви са моите подбуди. Добре. Ето ти една: снощи някакви мъже ме отвлякоха на сред улицата, за да ми зададат няколко интересни въпроса, докато аз стоях върху една греда от скелето на седемдесетия етаж на един строящ се небостъргач. Нямах представа за какво ми говореха, само че това нямаше никакво значение за тях. Те също не бяха от благотворителна организация. Единият имаше татуировка на гърдите, за която съм сигурен, че е свързана със „Сканлън Корпорейшън“. Направих някои проверки и открих, че Мики Шиф е работел за компания, която преди двадесет години е купила „Сканлън“. Това достатъчно ли ти е като за начало?

— Напълно. Само бих добавил, че той бе до теб на онзи видеозапис, когато Сол Уайс е бил застрелян. Впрочем видях записа. Доколкото разбирам, ти смяташ, че Шиф е бил замесен в изхвърлянето ти от фирмата. Прекалено много съвпадения. Гарантирам ти, че си прав. Изглежда, че си убил не когото трябва.

— Не съм убил Сол.

— Вече ми го каза. — Кравиц се облегна и кръстоса крак върху крак. — Сега поне знам защо си подал оплакване за нападение с цел грабеж срещу неизвестен мъж в участъка на Тридесет и четвърта улица.

Двамата мъже се спогледаха.

— Защото някой се опита да ме убие — рече накрая Болдън.

— Добра причина — съгласи се Кравиц и кимна към преддверието на апартамента. — Оставих там чантата си. В нея има нещо, което ще те заинтересува.

— Да не искаш да кажеш, че ще ми покажеш какво си открил за Мики Шиф?

— Може ли?

Болдън се изправи и донесе чантата. Остави я на дивана между тях. Кравиц я отвори и се зае методично да подрежда папките върху масата.

— Е, добре тогава, да караме поред — промърмори той. — Папката за Даяна Чеймбърс. — Взе я и я отвори. — За нея няма данни в нито една болница. Не е и вкъщи. Или поне не отговаря нито на звъненето на вратата, нито по телефона. Но нищо чудно да е само

някаква евтина уловка, целяща да проследят кой ще я потърси. За нея няма и доклад в полицията. Или поне в нито едно от петте големи нюйоркски предградия, а ти каза, че престъплението е станало в Манхатън.

— В центъра на Манхатън.

— Да. Обаче не открихме свидетели, които да потвърдят, че лошият Болдън се е нахвърлил върху Даяна Чеймбърс, за да сплеска физиономията ѝ. Както няма и данни някой адвокат да е предявил обвинение срещу теб.

— Но Мики Шиф каза, че тя е подала оплакване. Каза ми още, че от полицията ме чакали, за да ме арестуват на излизане от сградата.

— Излъгал те е — сухо и делово му обясни Кравиц. — С този Шиф имахме по-голям късмет. Не знаехме, че е служил във флота.

— Да, значи нашият Мики е някой легендарен герой от морските битки — ехидно подхвърли Болдън.

— Не бих описал господин Шиф като легендарен герой. — Кравиц измъкна нова папка от купчината на масата. — Работата е там, че истината е много по-прозаична. Подполковник Шиф е служел в тила, като офицер, отговарящ за контролирането на доставките. Но пък иначе досието му е безупречно. Пълно с похвали, награди и препоръки за следващото му издигане. С една дума, завидна кариера. А след като напуснал флота, постъпил в малко известната фирма „Дифънс Асоушиейтс“.

Болдън кимна, всичко си идваше на мястото.

— Шиф е останал в тази компания само девет месеца, след което се е преместил в „Харингтън Уайс“.

— Естествено, след като междувременно „Дифънс Асоушиейтс“ е обявила банкрут — добави Болдън.

— Тук няма нищо съмнително. Просто няколко лоши инвестиции. Била е платена твърде голяма сума за „Фанинг Файърармс“ и компанията не е могла да се съвземе, въпреки усилията на господин Шиф. Това е всичко.

— А после какво се е случило?

Внезапно Мартин млъкна и се зае да прибира енергично папките в чантата си.

— Още не сме свършили — предупреди го Болдън.

— Аз свърших. — Кравиц закопча чантата и се изправи. — Така както виждам нещата, Том, ти достатъчно се възползва от мен.

Болдън остана седнал.

— Да не би да очакваш, че ще те спра? Върви си, щом толкова искаш. Но ще те оставя сам да обясниш на шефа си Алън Прел, че си използвал ресурсите на фирмата в полза на един заподозрян като убиец, при това, без да си го проверил предварително. Ти сам го каза. Мислел си, че помагаш на следващия председател на управителния съвет на „Харингтън Уайс“. Струва ми се, че се издъни. Точно сега твоят задник е накиснат в мръсотията също толкова дълбоко, колкото и моят. Ако ми помогнеш, ще помогнеш и на себе си. Ако ме заловят, рано или късно ще излезе наяве, че сме се срещнали. Не очаквам на твоя шеф Алън Прел да му хареса, че си се сдушил с един убиец. Както няма да се хареса и на „Харингтън Уайс“. — Болдън сви рамене. — Ти решаващ.

Кравиц го заобиколи и се отправи към вратата.

— Желая ти успех, Том. — След което отвори вратата и излезе от хотелския апартамент.

Той го остави да си тръгне. Нямаше да го моли. Пък и какъв смисъл имаше? Мартин бе потвърдил това, което и сам знаеше. Шиф бе замесен с „Дифънс Асоушийтс“. Отвори бутилка минерална вода и жадно я пресуши.

Почукването на вратата го сепна. Отиде до нея, надзърна през шпионката и веднага я отвори.

— Защо се връщаш?

Мартин Кравиц се промъкна покрай него, но този път се спря чак в спалнята.

— Не съм чак толкова цинично копеле, колкото може би си мислиш. Ако наистина беше убил Сол Уайс, никога нямаше да ме пуснеш да си тръгна. Затова стигнах до извода, че си невинен, а пък някой от твоята фирма се старае да те очерни. Като се имат предвид сведенията за Мики Шиф, до които се добрах днес следобед, започвам да се изпълвам с вяра, че ще ти помогна да се измъкнеш от тази каша.

Болдън кимна:

— Радвам се да го чуя. По-добре седни тук.

Кравиц се настани на дивана и отново отвори чантата си. Въздъхна и плесна с длани по коленете си.

— И така... Последната задача, която е била възложена на подполковник Шиф, преди да се уволни като офицер по тиловото снабдяване, е била свързана с надзора по екипиране на морската пехота с пистолети от ново поколение. Според неговите препоръки щабът на морските пехотинци подписал договор за доставка на деветмилиметрови пистолети от „Фанинг Файърармс“ за седемдесет милиона долара.

— Интересно.

— Не е толкова интересно колкото следващото: същият господин Шиф си купил „къщурка“ в Маклийн, Вирджиния, за един милион и 200 хиляди долара. Но кога? Само няколко месеца след уволнението си от флота. Специално искам да ти напомня, че това е станало през 1984 г., когато да си купиш дом за един милион долара означаваше нещо повече от къща с градинка, с мраморен под и мраморна тоалетна, в която да си плакнеш задника. Местенцето на Шиф било върху съседния парцел на имението на фамилията Кенеди — Хайкъри Хил.

— Добро съседство.

— Шиф е получил максималното заплащане по десетобалната скала. През изминалите деветнадесет години във флота е получавал максимално възможната за чина си заплата от петдесет и две хиляди долара на месец. Само че това не обяснява откъде с имал един милион долара.

— Да не би да е разполагал с още пари от някой доверителен тръст? — попита Болдън. — Или пък е получил щедро наследство от родителите си?

— Отговорът и на двата въпроса е: „Не“. Според извлеченията от кредитните му сметки в тях никога не се задържала сума, по-голяма от двадесет и две хиляди долара. Е, да, изглежда впечатляващо, обаче едва ли му е стигнало да събере триста и двадесет хиляди долара само за първоначалната вноска за новата му къща.

— Триста и двадесет хиляди долара? Никак не е зле за един офицер. — Болдън погледна Кравиц в очите. — Да не би да искаш да кажеш, че Шиф е уредил договора да бъде възложен на „Дифънс Асоушийтс“, а в замяна е получил тази къща и новата си служба?

— Не съм казал това. Работата е там, че не разполагам с достатъчно доказателства, Том. Това, което мога да ти предложа, са само мои догадки или предположения, базиращи се на събраната

досега информация. Но — добави той след кратък размисъл — всеки здравомислещ човек може да стигне до подобни изводи. — За миг Мартин млъкна, колкото да си поеме дъх. А когато пак заговори, гласът му бе смекчен и дори се долавяше в него нотка на страх: — Сега ти въртиш ли някакъв бизнес с „Джеферсън Партнерс“?

— Да. Помагам им да купят една компания, обработваща данни за купувачите. Името ѝ е „Трендрайт“. Чувал ли си за нея?

— О, да определено съм чувал. — Кравиц сведе поглед към пода. — Преди малко ти спомена „Сканлън Корпорейшън“. Ако се върнем в края на седемдесетте години, ще видим, че тогава „Сканлън“ се е разделила на две. Едната от новите две компании се посветила само на софтуер за системи за проследяване, като най-интересното е в това, че използвала същия този софтуер, за да събира сведения за купувачите. Мисля, че сега вече му казват другояче... ровене из данните или нещо подобно. Та тази компания, която тогава била основана, се казвала „Сентинъл Майкросистемс“, със седалище в Олбани, щата Ню Йорк.

— Никога не съм чувал за нея.

— О, и не би могъл да чуеш. Било е много преди твоето време. Но това, което трябва да знаеш, е, че преди няколко години тази компания е променила името си. И сега се нарича „Трендрайт“.

— Казваш, че първоначалната компания се е разделила на две?

— Другата е посредник. Официално са престанали да съществуват, но неофициално... — Кравиц само сви рамене.

Преди Болдън да успее да му зададе следващ въпрос, Кравиц бръкна в чантата си и измъкна един бледожълт плик.

— Замалко щях да забравя. Ти ме помоли да ти дам информация за проверките, които са били направени за теб. Всичко е тук. Доста интересни разкрития, свързани с твоето име. Имаш ли понятие защо майка ти го е сменила?

Болдън каза, че не знае.

Мартин затвори чантата си, надигна се и го потупа по рамото.

— Замесил си се с големите момчета. Пази се.

— Не — рече Томас, докато Кравиц крачеше към вратата. — Те се замесиха с мен. Ако скоро разговаряш с тях, предай им това от мое име.

52.

В просторния салон на къщата си в Джорджтаун сенатор Хю Фицджералд изпъна краката си върху отоманката и се отпусна в удобната прегръдка на поизносеното, но удобно кожено кресло.

— Ах! — Въздишката му бе достатъчно силна, за да разтресе стъклата на прозорците. — Марта, донеси ми чаша уиски от най-хубавото, от онова от Тенеси, *por favor. Generoso. Muy generoso*^[1].

От сутринта денят му бе доста изморителен. Молитвената закуска в седем часа с колегите от консервативното крило — да, дори демократи като Фицджералд вярваха в бога — бе последвана от обичайните делови ангажименти, срещи и поздравления, поднасяни от сановниците от неговия роден щат. Днес трябваше да стисне ръката на председателя на съвета на млекопроизводителите от Върмонт и да поздрави тазгодишния шампион по ораторско майсторство — впечатляващ млад мъж, чиято приветствена реч много му допадна. А накрая бе дошъл редът на досадните изслушвания в сенатската комисия по одобренията на законопроектите, които се проточиха до безкрай.

Шест и половина милиарда долара, за да се попълнят предварително дислоцирани запаси, или така наречените „предни запаси“. Изумително бе как военните могат да искат толкова много пари. Шест и половина милиарда долара... при това само за да се поддържа бойната готовност на въоръжените сили. На всичкото отгоре техните експерти му бяха обяснили, че всъщност ставало дума само за минимални искания. Въобще не ставало дума за заделянето на средства за увеличаване на числеността на личния състав или за подготвянето му за някакъв неизбежно надвисващ военен конфликт. Не. Шест и половина милиарда долара единствено за да се подготвят максимално изтеглените напред (в смисъл до най-вероятните бъдещи фронтови линии) тилови складове и така да се гарантира, че Съединените американски щати ще бъдат в състояние да реагират с необходимата военна сила едновременно на два регионални

конflikта. Шест и половина милиарда долара, за да се купуват още обувки, патрони, униформи, резервни части за бойната техника. Но нито долар за нов танк, за нов изстребител, за нов боен кораб.

Най-убийствената ирония се свеждаше до това, че макар Америка да притежаваше най-качествената военна екипировка в целия свят, както и най-грижливо обучените войски, тя нямаше откъде да намери достатъчно пари, за да финансира използването им в битките. Несъмнено да водиш модерна война се оказва изключително скъпо занимание, дори и за най-богатата нация в света. Поддържането на военни действия в една необявена и не отличаваща се с кой знае каква активност война срещу един жалък противник бе струвало на държавната хазна колосална сума. Повече от двеста милиарда долара. И за какво бе всичко това?

Като председателстващ комисията по одобрението на законопроектите Хю Фицджералд бе задължен да се занимава по цял ден с доста нелицеприятни подробности, които винаги оставаха скрити от обществото. Като например фактът, че една елитна дивизия бе останала лишена от храна за два дни. Без нито един хляб, нито една бисквита, нито една консерва. Друго поделение пък страдало от недостиг на питейна вода, което му попречило да се присъедини към атаката. Цял батальон бездействал по време на продължителните операции по прочистването на сунитския триъгълник в Северен Ирак. Защото нямал патрони. *Патрони*. Може ли да се изпраща на фронта войска без патрони?!? Стрували по петдесет цента единият и всичко се дължало на недостига на пари. Докато онези мръсни арабски копелета имаха патрони. Дори им ги доставяха с цели камиони.

— Заповядайте, сенаторе. — Марта се появи в салона и му поднесе вечерния коктейл.

— *Gracias. Muy generoso.*^[2] Ти си толкова добра с мен. — Отпи една наистина щедра глътка. — Хайде, Марта, седни до мен. Поостарелите мъже се нуждаят от малко внимание след един дълъг тежък ден.

Марта прегъна крак върху страничната облегалка на креслото. Беше стройна млада жена, с гъвкаво тяло, надали имаше петдесет килограма. Черната ѝ коса бе стегната в конска опашка. Усмиваше се чаровно с черните си леко тъжни очи. Плъзна ръка зад врата му и се зае с масажа.

— Така е по-добре — измърмори той. — Много добре.

Фицджералд затвори очи и остави пръстите на Марта да си вършат работата. Трудно бе да се повярва, че една толкова слаба наглед жена може да бъде толкова силна. Пръстите ѝ бяха като от стомана. Той въздъхна, когато движенията им разчупиха напрежението на малки късчета, за да го запратят нейде другаде. Реши, че се нуждае повече от това нейно докосване, както и от по-малко битки в Капитолия, разбира се.

Шест и половина милиарда долара. Не успяваше да изхвърли цифрата от ума си.

Разбира се, можеше да протака приемането на законопроекта през тази сесия, но щяха да му го поднесат за утвърждаване през следващата, само че тогава към тази огромна сума щяха да добавят още един милиард или дори два. И ще се оправдаят с инфлацията. Все пак това наистина можеше да се окаже най-добрият изход. Да отлага решението. Лисицата не би могла да тършува из курниците в селото, ако няма зъби. От друга страна обаче, трябваше да се вземе под внимание безопасността на мъжете и жените в страната.

Фицджералд се замисли върху предложението на Джаклин да приеме някакъв почетен пост в „Джеферсън Партнерс“. Имаше и по-лоши начини да приключи кариерата си, каза си той, макар че презираше онзи суетен, винаги самонадеян Джаклин. Но политиката го бе научила да не таи лична неприязън към никого. Сред обитателите на Капитолия не съществуваше такова нещо като приятелство или неприятелство. Там бе царството единствено на безкомпромисния прагматизъм. Той си представи как ще пристъпва сред залите на инвестиционната банка, как ще посреща клиентите си в огромния си безупречно подреден кабинет. Непременно с възхитителна гледка към бреговете на Потомак. За опитен политик с неговата осведоменост никак не бе трудно да узнае по колко печелеха партньорите в корпорацията „Джеферсън Партнерс“. Както Джаклин, така и останалите от тази пасмина годишно си докарваха по няколко милиарда. *Милиардери*. Бе виждал къщите на мнозина от тях, както и автомобилите им.

Хю Фицджералд бе отрасъл през тридесетте и четиридесетте години в малка ферма с мандра. Да имат пари за тях означаваше най-вече да си позволят нови дрехи за Коледа и всеки ден на обяд да сядат

край трапезата с трите блюда — първо, второ и трето. Ако имаха късмет с някоя плодородна година, си позволяваха да отпътуват през лятото до морския бряг и тогава се мислеха за забогатели. Баща му никога, през целия си живот, не бе припечелвал повече от две хиляди долара годишно.

Милиардер. Ако Джаклин наистина бе толкова загрижен, колкото се кълнеше, за участието на мъжете в униформи, щеше да им подхвърли поне няколко милиона, които за него бяха все едно като трохите от трапезата му. Дори нямаше да забележи липсата им.

Силните и гъвкави пръсти на Марта продължаваха да отпускат натрупаното в него напрежение през този изнурителен ден и да прочистват съзнанието му. Фицджералд се зае внимателно да претегля възможните алтернативи. Едната бе да напусне Сената. След като шест години неотлъчно е бил във властта. Шест години, изтекли в безкрайни дискусии, обсъждания, изслушвания, гласувания... Подкрепяше го единствено надеждата да продължи да го огрява слънцето на Чесапийк. Все пак и това не бе малко за някогашното бедно селско момче, отрасло в подножието на Грийн Маунтин.

Разбира се, можеше да предпочете и другия вариант: да се върне у дома при жена си, да поеме отново преподавателската си дейност в университета и да му плащат още по-малко дори и отколкото взимаше сега. Изсумтя толкова силно, че Марта подскочи.

— Извинявай, скъпа — промърмори той, отвори очи и се загледа в милата, любвеобилна жена, коленичила край него. Ами Марта? Какво да прави с Марта?

Протегна ръка, за да я погали по коляното. Тя я сграбчи и я плъзна още по-нагоре, към бедрото си.

— За бога, не — възкликна Фицджералд и прибра ръката си в побезопасната зона. — Самата мисъл ме изтощава. Тази вечер трябва да отида на едно парти. Нищо особено, само колкото да се покажа пред хората. Може да остана там до сутринта.

Марта се усмихна. Беше надарена с гореща кръв. Да, такава бе тя. Притисна я по-близо до себе си и я целуна по бузата. Не можеше да изостави своята Марта.

Шест и половина милиарда долара.

Е, какво пък толкова, в наши дни това не е чак толкова много, нали?

По-късно, каза си той. По-късно ще вземе решението.

[1] Моля те. Щедра лоза. Много щедра (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Благодаря. Много щедра доза (исп.). — Б.пр. ↑

53.

Франсискъс забърза по коридора към помещенията на архива. В ъгъла го очакваше една висока до кръста му машина, боядисана в бежово. Това бе специален принтер и скенер от серията „ЛайвСкан“, макар на фирмената табелка да бе изписано „ТъчПринт, модел 3500“. За последен път преди три години той бе проверявал на нея пръстовите отпечатъци на толкова много заподозрени лица, че отдавна бе престанал да ги брои. Най-много го затрудняваше сравнението с десетте най-близки по изображения отпечатъци в дактилоскопичния каталог на нюйоркското полицейско управление. А за да бъде всичко това още по-затрудняващо, не само че се губеше ужасно много време, но и трябваше да се приготвя дублиращо копие на отпечатъците, което следваше да се предаде на съдебния архив. Плюс още едно копие за централното управление на щатската полиция в Олбани (като столица на щата Ню Йорк) и още веднъж за Министерството на правосъдието във Вашингтон, окръг Колумбия. Докато днес всичко бе много по-различно и безкрайно улеснено: от него сега се искаше само да притисне фолиото със запечатаните върху него пръстови отпечатъци на заподозрения върху скенера, чието прозорче бе с размери на пощенска картичка, после да изчака съобщението, че сканирането е успешно, и... хоп! — цялата дактилоскопска информация автоматично се прехвърля до централния полицейски архив на нюйоркската полиция заедно е първото копие за Олбани и второто за Вашингтон. И всичко това се постигаше само с натискането на един бутон.

Детективът вдигна капака на скенера и остави фолиото с отпечатъците. После постави отгоре празен лист хартия за по-добър контраст при разчитането на изображението. Скенерът послушно забръмча, докато ги преобразуваше в цифров вид, преди да ги съхрани в паметта си. Точно според изискванията на инструкцията Франсискъс натисна бутона за препращане на запаметеното изображение до Националния център по криминогенна информация в Кларксбърг, Западна Вирджиния, както и до Дирекцията за криминалния

контингент към ФБР. При получаването на заявката му всичките тези бази от данни щяха да обединят усилията си, за да проверят дали копия от същите тези отпечатъци не се съхраняват някъде в архивите. В тях се пазеха данните за федералните служители, за бившия и настоящия военен персонал, за чужденците с официална регистрация за пребиваване в САЩ и за притежателите на свидетелства за правоуправление на автомобили и други превозни средства.

Франсискъс излезе от стаята и затвори вратата след себе си. За да открие първото съответствие на обявените за издирване отпечатъци, системата се нуждаеше поне от един час работа. Ако открие съвпадение, скенерът щеше да подаде съобщение до компютъра на бюро то му. Докато напредваше по коридора, детективът изведнъж се спря, защото от вратата на дежурния екип се показа главата на Майк Мелендес.

— Здравей, Джон!

— Здравсти, Майк. Какво ново? — Франсискъс забеляза, че Мелендес бе загрижен за нещо.

— Аз би трябвало да те попитам. Шефът е на телефона.

— За кой шеф по-точно говориш? За най-големия ли?

— Точно за него. Еспозито чака на линията.

— Невъзможно. Та вече е минало пет. — Но той за всеки случай забърза към бюро то си.

„Шефът“ — така наричаха всички тук началника на полицията Чарли Еспозито. Приятелите му го знаеха като Чарли Готиния, а враговете му — като Чарли Гадняра. Но никой не можеше да отрече, че беше най-високопоставеното ченге в цял Ню Йорк. Над него бяха само градският полицейски комисар и неговият заместник, но те дължаха издигането си на връзките, а не на личните си достойнства. Франсискъс и Еспозито бяха завършили в един и същи випуск полицейската академия, но това бе толкова отдавна... Но след това пътищата им се разделиха. Франсискъс се посвети на професията си, защото я обичаше, докато Еспозито гледаше само в нашивките на пагоните. Никога не бе вземал решение, без първо да си зададе въпроса как ще се отрази на кариерата му. Официално те още поддържаха приятелски отношения.

— Детектив Джон Франсискъс — започна той с подчертано сух служебен тон.

— Джон, обажда се директор Еспозито. До мен достигна слухът, че си решил да надникнеш в някакви отдавна остарели полицейски архиви. Правилно ли съм разбрал?

— Какво по-точно имаш предвид?

— Говоря за убийството на Шепърд и О'Нийл в Олбани.

Франсискъс за миг остана като вцепенен. Почти бе сигурен, че Еспозито му се обажда, за да го скастри, задето все още не бе попълнил медицинските формуляри. Но след като това предположение отпадна, го обзе още по-голямо смущение. Как, за бога, бе достигнал до него слухът за неформалното разследване, с което се бе заел съвсем отскоро? И какъв бе мотивът за обаждането му?

— Е, и?

— Случаят е приключен.

— Така ли? От това, с което успях да се запозная, стигнах до извода, че съм по следите на едно заподозряно лице, което се укрива от нас вече цели двадесет и пет години.

— Този въпрос е решен — отвърна Еспозито.

— Извинете, сър, но позволете да съм на друго мнение.

Надвисна неловка пауза. Последвалата тежка въздишка бе достатъчно красноречива.

— Искам да забравим за случая, Джон.

Франсискъс пое дълбоко дъх. Трябваше да се досети още в мига, когато Еспозито се представи като „директор“.

— Чарли — заговори той, като се обърна с гръб към помещението на дежурния екип. Сними тон, както се води напълно откровен разговор между мъже, без никакво шикалкавене. — Виж какво, историята, както обикновено се казва, е доста дълга и широка, но някак си е свързана с онзи налудничав случай, с който са се сблъскали днес колегите на Юниън Скуеър. Снощи разпитвах един заподозрян на име Том Болдън...

— Болдън ли? Та той не беше ли убиецът на Уайс? За него има бюлетин за всеобщо издирване. Федералните също се присъединиха към играта. Така че това не е твоя работа вече. Остави случая на Манхатън юг.

— Не, не, ти ме изслушай, Чарли. Познаваш ли момичето, по което са стреляли? Името ѝ е Дженифър Данс. Болдън е бил съвсем близо до нея, когато това се е случило. Тя е негова приятелка. Как ти се

струва тази работа. Чарли? Някой е искал да очисти Болдън, но не успял да го улучи.

— Не разбирам какво общо има двойното убийство в Олбани с този опит за убийство и, честно казано, не ме интересува. От теб искам само едно: да престанеш да си пъхаш носа в тази работа. Болдън принадлежи на Манхатън юг и точка. Той не е твоя грижа.

— Чарли, не забравяй, че говориш с мен.

— Чу ме, Джон. Не си усложнявай живота.

— За какво говорим всъщност? Моя живот ли да усложнявам или твоя? Хайде кажи сега кой ти дърпа конците?

— Джон, доколкото разбрах, ти не си добре със здравето. Официално ти работиш в нарушение на устава. Знаем колко стриктно се придържаш към правилата. Съвсем официално ти нареждам да прекратиш активната си служба. От този момент можеш да се смяташ в платен отпуск.

— Това е моя територия, Чарли. Повече от тридесет години се старая тук да се спазва общественият ред. Но нещо се случи на моя терен и аз съм длъжен да разбера какво.

— Били Макбрайд ще поеме твоите случаи. Вече е на път и би искал малко да си поговори с теб.

— За какво? — попита Франсискъс, опитвайки да се овладее.

— Ще ти съобщи, че ти отнемам значката и пистолета завинаги. Тогава ще разполагаш с достатъчно пари, за да си платиш за байпаса! Или да се оставиш да пукнеш!

— Кой ти дърпа конците, Чарли? — Сърцето на Франсискъс се разтуптя като бясно и за миг дъхът му секна. *Кучи син*, не спираше да шепне на себе си. Трябваше да седне.

— Джон, чуваш ли ме? — Сега гласът на Еспозито не звучеше толкова заплашително. Говореше човекът, а не униформеният. — Послушай ме, Джон. За теб е по-добре да нямаш нищо общо с това.

Франсискъс не помнеше Еспозито да му бе говорил с такъв тон, откакто синът му бе заловен при обиска на една квартира в Манхатън, за която полицията бе получила сведения, че била свърталище на пристрастени към хероина. Тогава Чарли Готиния бе помолил Франсискъс да помогне, за да отърве хлапака си от предявяване на съдебно обвинение.

— Защо тогава изпращаш Били Макбрайд на моето място? Ще ми избие ли зъбите, ако откажа да се подчиня?

— Когато Били пристигне там, искам да му предадеш всичко, което си взел от съпругата на Ковач.

— Кой?

— Много добре знаеш кой. Знаем в какво си се набъркал, Джон.

Франсискъс прекъсна връзката. Гърдите му натежаха, сякаш бяха притиснати с менгеме. Протегна лявата си ръка и сви пръсти в юмрук, като очакваше остър, омаломощаващ спазъм да пониже лявата половина на тялото му. Но напрежението като по чудо изчезна от гърдите му. Вдигна очи към тавана и се усмихна. Май започваше да се превръща в герой от някаква сълзлива мелодрама.

Усети, че Мелендес го потупа по рамото.

— Джони, добре ли си? Какво става?

— Ще ми донесеш ли чаша вода? — помоли го Франсискъс.

— Разбира се. Ей сега.

— Благодаря.

Детективът се приведе над бюрото и захлупи лице в дланите си. Не си струваше да стига до това състояние.

Мелендес се върна и му подаде чашата с вода. Франсискъс отпи от нея и се почувства по-добре.

Провери постъпилите имейли. Всъщност го интересуваше само едно — има ли нещо за отпечатъците, които бе намерил в полицейската значка на Тио Ковач. Ала още нищо не бе изпратено. Взе телефона и набра номера на „Полис Плаза“ 1.

— Да? — отвърна му някакъв непознат глас.

— Търся Матю Лопес.

— Няма го. Кой се обажда?

— Джон Франсискъс.

Гласът отсреща веднага спадна с един регистър.

— Не ти ли дойде акълът?

— Моля?

— Много трябва да внимаваш, Джони. Бъди по-предпазлив. Нали знаеш как постъпваме с онези, които много обичат навсякъде да си пъхат носа? Отрязваме им носовете.

— Кой се обажда? Да не си от приятелчетата на Гилфойл? И каква игра впрочем играеш?

— По-голяма от твоята.

— По-голяма от моята? Аз съм ченге. Или просто човек. Аз съм никой. Говорим за нещо друго. За закона. За разстрелване на хора. За убийства на хора. Никой не е по-голям от това.

— Законът ли? Ще ти призная нещо, но под секрет: ние сме законът.

Франсискъс ядосано тръшна слушалката върху вилката.

— Майната ви! — изруга той на себе си.

* * *

Откъм коридора се чу гръмкият глас на Били Макбрайд, който говореше нещо с Майк и Ларс Торвалд. Франсискъс се скри в архива. Набра от клавишите на скенера своя личен код за достъп, за да провери резултатите от последното търсене. Чу как отвън Били Макбрайд попита някого за него.

— Къде е Джони Джентълмена? — Сякаш бе дошъл да си побъбрят. Някой виждал ли е дъртия пес?

Слава богу, че не чу отговора на Мелендес. За всички Макбрайд бе само „онази гадина“ от централното управление. Мразеха го във всичките пет предградия.

Екранът на скенера остана празен. Явно все още не бяха открити съвпадения между търсените пръстови отпечатащи и запаметените в базите от дактилоскопични данни. Франсискъс нямаше късмет с търсенето и сега Еспозито щеше да му прибере значката. Но проклет да беше, ако му остави онова, което му бе дала Кейти Ковач.

Стисна дръжката на вратата, решил да скрие кутията. Отвори я предпазливо и надникна в коридора. Първото, което видя, беше широкият гръб на Били Макбрайд, който явно не бързаше да си тръгва.

Точно тогава скенерът изписука. Франсискъс се върна бързо при екрана. Системата бе открила съответствие във федералната база данни. Това означаваше, че отпечатащите принадлежаха на правителствен служител или на някой бивш военен. Детективът избра името на тази база данни от менюто и кликна с мишката. Само след секунда на екрана се изписа името на лицето, чиито отпечатащи са били открити върху единадесетмилиметровия пистолет „Фанинг“ на

Дейвид Бърнстейн. Следваха номерът на социалната му осигуровка, домашният адрес, както и забележката, че лицето досега не е било осъждано. Той забрави за всичко останало в кутията на Тио Ковач.

— О, господи — промърмори Франсискъс. Да, нямаше вече нито капка съмнение, че на Чарли Еспозито му дърпаха конците. При това от най-високото възможно ниво.

54.

— Какво е „Краун“? — изкрещя в лицето му Боби Стилман.

— Представа си нямам — простена мъжът, когото бяха заловили на Юниън Скуеър, в отговор на въпроса ѝ, който тя му задаваше вече може би за четиридесети път.

— Разбира се, че знаеш — продължи да настоява жената, като го зашлеви силно през лицето. Острите ѝ нокти оставиха кървави бразди по бузите му.

Бяха го заставили да коленичи напред бетонния под на терасата, със завързани китки и глезени, с нахлузена на главата черна качулка. Зад коленете му бе вързана дръжка на метла. Примитивно същество, с промит мозък, обучено да убива от „проницателните“ умове сред военните, после изплюто на улиците, готово да се продаде на този, който ще му плати най-щедро.

— Работиш за „Сканлън“ — заговори тя, изстрелвайки думите като куршуми в лицето му. — Или този мускет, татуиран на гърдите ти, е само за да сваляш гаджетата? „Сканлън“ действа само по поръчки на „Джеферсън Партнерс“. Защо си дошъл в Ню Йорк?

— Отиваме там, където ни заповядат.

— И заповедите са да убиеш Том Болдън?

— Не, госпожо. Моля ви, мога ли да се изправя?

Стоеше в тази поза вече от половин час. Тежестта на таза му и на горната половина от тялото притискаше дръжката на метлата, впиваща се в извивките зад коленете му, което силно възпрепятстваше кръвообращението на долните му крайници. Сега чувстваше ходилата си и пръстите на краката си като пробождени от хиляди дребни, но адски остри игли. Скоро болките щяха да стигнат до глезените, сетне до прасците. Самата тя много добре познаваше това мъчение. От собствен опит знаеше, че бе непоносимо. Бе се разкрещяла на петнадесетата минута.

— Не! — отсече тя. — Не можеш. Какво те доведе на Юниън Скуеър?

— Бяха ни възложили да открием Болдън.

— Бяха ви възложили да го ликвидирате!

— Не.

— Само че вашият снайперист не го улучи. Вместо него рани една невинна жена. По-добре ми кажи нещо, което не знам. Какво е „Краун“?

Мъжът се опита да се надигне на колене, ала Боби Стилман отново го тласна назад. Онзи простена, но дори и сега не пожела да ѝ отговори. А когато стенанията му прераснаха във викове и сетне в неистови кръсъци, тя вдигна крак и го изрита в ребрата.

— Имаш само пет минути, за да отдъхнеш малко. След това започваме отново.

Боби Стилман излезе навън от хижата, за да поеме глътка свеж въздух. Загледа се в падащия сняг. Беше изтощена до смърт. Не само от събитията от този ден, от последната седмица, а уморена въобще, до мозъка на костите си. От двадесет и пет години бягаше. Беше на петдесет и осем и вярата ѝ в каузата бе започнала да помръква.

Поривът на вятъра бе навял сняг върху предната веранда. Падналият сняг сигурно беше към десет-дванадесет сантиметра. Планинските пътища, водещи към нейната хижа в Кетскилс, бяха затрупани. Ако продължаваше да вали все така силно, след час или най-много два те щяха да станат непроходими. И тогава щяха да се окажат изолирани от света тук, в тази пустош. Пое дълбоко въздух и се заслуша в тишината. Но виковете на пленника продължаваха да ехтят в главата ѝ. Налагаше се да го направи, повтори си тя.

Припомни си една отдавна отминала нощ. В която горещият влажен въздух сякаш бе наелектризиран от песните на щурците и шумоленето на цикадите. А после и ужасния взрив, когато бомбата, която двамата с Дейвид толкова внимателно бяха сглобили, избухна пред изследователската лаборатория на „Сентинъл Майкросистемс“. Това бе първата ѝ стъпка; моментът, в който се закле да действа по друг начин. Да наказва. Да се бунтува. Не, побърза да се поправи тя. Да упражнява правата си като защитник на Конституцията.

Двадесет и пет години оттогава... цял един човешки живот.

* * *

Тя бе пристигнала във Вашингтон, окръг Колумбия, през лятото на далечната 1974 г. Млада, амбициозна жена, жадуваща да се изяви. С диплома от правния факултет към Нюйоркския университет, редактор на колоната за юридическите обзори в няколко списания, заклет противник на войната във Виетнам, тогава буквално изгаряше от желанието да служи на една наистина достойна кауза. Не гледаше на правото като на възможност за печелене на пари, а само като на призив към изпълнение на дълга си. Нейният дълг тогава се свеждаше до осигуряване на правата, гарантирани от Конституцията на всяко човешко същество. Когато прие да работи като щатен юрист към подкомисията по разузнаването към Камарата на представителите, нейните приятели останаха шокирани от избора ѝ. На крясъците им, че бе дръзнала да прескочи оградата, за да се присъедини към върхушката, тя хладно отвърна, че упреците им бяха детински глупави. Докато за нея този избор бе напълно логичен ход. Нямаше къде да намери по-добро място от Капитолия за изява на призиванието си. „Прави любов, а не война“ бе нейният девиз като изтъкната активистка на антивоенното движение.

По онова време вицепрезидент на тази подкомисия бе един свободомислещ конгресмен от Ню Йорк, втори мандат, чието име бе Джеймс Джаклин. Ветеран, с гърди, окичени с военни отличия, кавалер на Флотския кръст за бойни заслуги, единственият „герой“, който някога бе срещала, ако можеше да се нарече така човек, засипвал с напалм жените и децата в селцата от отлично защитения стоманен корпус на самолета си, порещ небето високо над тях със свръхзвукова скорост. Беше започнала тази работа, готова за битка в името на истината и справедливостта — един червенокос бунтовник в минипола, но с максимум време за всеки случай. Работата ѝ беше да дава правни съвети относно законосъобразността на акциите, предлагани от различните общности, чиито членове се набираха предимно сред интелигенцията. Още тогава бе винаги нащрек и изпълнена с подозрения.

Странно, но те двамата се харесаха от пръв поглед. Джаклин съвсем не се оказа такъв ястреб, от онези, с които тя бе очаквала да се сблъска в коридорите на властта. Също като нея и той се изказваше яростно против войната, а което бе още по-важно — никога не се страхуваше открито да изразява мнението си. Двамата си паснаха като

огниво и прахан — достатъчно бе тя да запали искрата и той вече бе готов да поддържа огъня. Заедно изобличиха властите в опити за прикриване на тайната война, водена от САЩ в Камбоджа. Пак те обвиниха ЦРУ, че подкрепя Аугусто Пиночет — корумпирания чилийски диктатор. Единодушно призоваха за прекратяване на бомбардировките на Ханой. И макар нейните преценки невинаги да изглеждаха разумно обосновани, той продължаваше да я насърчава да се бори, да не се предава, да извисява глас все повече и повече. Джаклин я бе обявил за съвестта на комисията.

Разбира се, че остана поласкана от похвалата. Той бе служил на фронта. Беше загубил брат си в тази война. От собствения си горчив опит знаеше колко струваше този безкраен и кървав конфликт. Казваше, че цената, плащана от правителството за намесата в делата на другите нации, се измерва не само със загубата на живота на толкова много американци, но и със спада на влиянието на Америка и лишаването ѝ от ореола на морален авторитет. Тъкмо последното Америка най-малко можеше да си позволи. От всички нации най-малко тя. Онази вдъхновяваща Америка, която трябваше да бъде като маяк на демокрацията, да бъде бастион на свободата. Америка бе единствената страна в света, която бе създадена не от обща география, а на основата на общата идеология. И трябваше да остане символ.

Обикна Джаклин именно заради всичко това. Заради дързостта му да говори открито, без капка страх. Както и защото умееше да излага идеите си много по-красноречиво и убедително, отколкото тя. За това, че ѝ бе доказал, че ценностите на Америка не са въпрос на политика, а по-скоро на здрав разум. И още по-здрав морал.

И така продължи до нощта, в която тя го спипа тайно да копира на ксерокс записките ѝ от нейните правни консултации, за да ги отнесе на приятелите си в Ленгли.

Джеймс Джаклин се оказа шпионин. От най-гадните при това, понеже умееше да вдъхва доверие. Или „къртица“, казано на професионалния жаргон на шпионите. С основна мисия да се инфилтрира в нейния кръг. В левичарските кръгове. Следователно главната му задача бе да спечели доверието им. Преди всичко нейното, естествено. Да повлияе върху изявите ѝ. Да докладва изпреварващо за намеренията ѝ, за кроежите на съидейниците ѝ. Беше се справил блестящо.

След всичко това просто бе неизбежно Боби Стилман да се преориентира към най-радикалното крило на антивоенната и антиправителствена съпротива.

Напусна поста си в Капитолия. Изостави Вашингтон и се върна в Ню Йорк. Започна да работи за организацията, която бе същинска напаст за всичките законодатели от Вашингтон, независимо от тяхната възраст, цвят на кожата, кредо или политическа принадлежност — Съюза за защита на гражданските права. Правата на всички американци. Оспорваше прокурорски обвинения, произнасяше разпалени речи, трескаво съчиняваше статии, за да спре намесата на властта в частния живот на хората. При все това не беше доволна, струваше й се, че може да направи още за каузата.

Междувременно не преставаше да следи отстрани издигането на Джаклин чак до влиятелния пост министър на отбраната. Както и усилията му тихомълком да възстанови военната мощ на страната. Слушаше изявленията му, преливащи от лицемерни обещания за изграждането на умиротворителни сили, и знаеше, че лъже. С всеки изминал ден се заричаше все по-упорито, че трябва да действа. Гневът й нарастваше право пропорционално на безсилието й. След четири години тя дочака своя шанс.

Джаклин междувременно бе напуснал Пентагона, за да се заеме с „Дифънс Асоушийтс“ — инвеститорска компания, която бързо се специализира в преструктуриране на бизнеса, свързан с военната промишленост. А когато узна, че той бе купил „Сентинъл Майкросистемс“, тя бе убедена, че най-после бе дочакала своя шанс.

Компанията „Сентинъл Майкросистемс“, която произвеждаше най-сложните, най-усъвършенствените подслушвателни устройства от всичките, познати дотогава на човечеството. Параболични дискове за дистанционно следене, способни да улавят разговори от цял километър. Миниатюрни електронни „бръмбари“, които записват човешката реч дори през стените. Червените явно нямаха никакъв шанс срещу тази невероятно напреднала техника. Той говореше за напредъка на технологиите с толкова любов, когато споделяха леглото. И последното, което го интересуваше, бе това, че тази техника може да се използва срещу хората.

Тогава дойде експлозията в Олбани.

* * *

Силен вик отекна от разнебитената дървена хижа. Боби Стилман неохотно се върна в нея. Помощниците ѝ отново бяха заставили пленника от „Сканлън“ да застане на колене, *виж го! Погледни го*, каза си тя. *Това е врагът.*

Ала вече не бе толкова сигурна.

От един час насам в нея бе започнало да се прокрадва съмнението, че беше не по-малко виновна от него.

— Какво е „Краун“?

55.

Болдън се загледа в чифта диамантени обеци с рубини. Двадесет и седем хиляди и деветстотин долара от „Булгари“. До тях бяха изложени часовниците. Десетина хиляди долара за някаква си неръждаема стомана.

Всъщност високите витрини на луксозния бижутериен магазин му осигуряваха безпрепятствен изглед към фоайето на Тайм Уорнър Сентър. Внушителни врати от опушено стъкло служеха за вход към „Сентрал парк“ 1 — адрес на десетки луксозни резиденции, заемащи петдесетия до седемдесет и петия етаж на високата сграда. Чакаше вече от десет минути. Междувременно покрай охраната преминаха и се скриха зад вратите от опушено стъкло една матрона заедно с двете ѝ миниатюрни кученца от ужасно скъпата порода ши цу, една прочута филмова звезда и един забързан, познат на всички меломани рокмузикант.

Нечие оживено весело бърборене привлече вниманието му. Към главния вход на сградата откъм площад „Колумб“ се насочи малобройна група — не повече от шест-седем мъже и жени. Репликите им издаваха, че са близки приятели или може би колеги. Неколцина от тях имаха чанти, но мъжът най-отзад мъкнеше със себе си голяма кръгла картонена туба, в която обикновено се пренасяха строителни планове. Всички до един бяха издокарани в официални черни костюми. Но най-впечатляващи бяха странните им, геометрично правилни очила. Архитекти, реши Болдън.

Продължи да ги следи с поглед, докато изчакваше да се пръснат наляво или надясно, може би към павилионите за продажба на разни дреболии, разположени от двете страни. Но групата решително се насочи право към входа, пазен от вратите с опушено стъкло. Като изостави позицията си пред бижутерийния магазин, Болдън прекоси фоайето с енергични крачки. В следващия миг погледът му бе привлечен от една млада жена, понесла на ръце обемист пакет.

— Сега ли се нанасяте? — попита той, щом се изравни с нея.

— Аз? О, аз не живея тук — отвърна му тя.

— А би трябвало — каза той. — Гледката е страхотна. В ясен ден... е, знаете как продължава тази песен.

Пред тях водачът на групата махна с ръка на пазача, който вече бе разтворил вратата и с гостоприемен жест ги подканяше да влязат.

— Горните етажи са супер — не спираше да бърби Болдън. — Наистина струват цяло състояние, но като ви гледам, ако сте ограбили някоя банка, защо пък да не се нанесете тук. Какво празнувате днес? Нечий рожден ден ли? Или са повишили някого?

Приличаше на треторазреден артист, неуморно сипещ плоски баналности. Нещо, което винаги бе презирал. За свой ужас много скоро се убеди, че това върши работа. Не само че тази сериозна и резервирана жена му обръщаше внимание, но дори изглеждаше наистина поласкана от комплиментите му.

— Имаме повод да празнуваме — обясни му тя. — Днес спечелихме един конкурс. И шефът ни покани у тях на чаша шампанско.

— Е, тогава приежете моите поздравления. Сигурен съм, че вие сте свършили цялата работа.

Жената се усмихна стеснително.

— Не, само малка част.

— Лъжете. Мога да се закълна. Ето че се изчервихте. Да, сега съм съвсем уверен, че вие сте свършили всичко. — Болдън не свалеше очи от нея. С крайчеца на окото си зърна, че портиерът броеше влизащите. Точно тогава обаче жената до него внезапно политна напред. Токчето ѝ се закачи в килима и тя едва не си изкълчи глезена. Докато ѝ подаваше ръка, за да не падне, Болдън се блъсна в пазача, който още държеше вратата широко разтворена. Жената за миг изпищя, но бързо се окопити и се засмя. Групата се спря и всички се обърнаха назад, за да се уверят, че всичко с нея бе наред. Шефът, възрастен мъж с дълга посивяла коса, вързана отзад на конска опашка, настоя да я придружи до асансьора. Така всички навлязоха във вътрешния коридор сред оживени коментари и весела глъч.

Останал сам, Болдън се обърна и се усмихна на портиера. Очакваше той да отпусне ръка на рамото му, за да го попита кой е и какво, за бога, си въобразяваше, като се опитваше да проникне в тази лъскава и строго охранявана жилищна сграда. Ала вместо това бе

удостоен с едно любезно „Извинете ме, сър“, последвано от „Желая ви приятна вечер“.

И това беше всичко. Болдън премина през вратата, прекоси фойето с тъмносив мрамор и апликации от полирано сребро, подмина ориенталските антики и стенната украса, имитираща прочутия гоблен от Байо^[1].

Настигна групата и всички се качиха в асансьора. Архитектите слязоха на петдесет и петия етаж. Болдън изчака, докато всички напуснаха кабината, и едва тогава натисна бутона за седемдесет и седмия етаж. Където се намираше най-горният, мансардният апартамент. В „Харингтън Уайс“ отдавна се носеха слухове, че цената му възлизала на невероятните дванадесет милиона долара.

— В ясен ден... — започна да си подсвирква той, както за да създаде безобидно впечатление за записа на видеокамерите по тавана, така и за свое успокоение. Бръкна в джоба на палтото си и измъкна бейзболната си шапка. С помощта на няколко телефонни обаждания бе узнал, че Мики Шиф сега би трябвало да си е у дома и да чака да го вземе Бари, неговият шофьор, за да го отведе до летище Тетърбъроу и да отлети за Вашингтон, окръг Колумбия, където бе поканен на вечерята, давана от „Джеферсън Партнерс“, за да се отпразнуват десетте милиарда долара оборот на корпорацията.

Вратите на асансьора се отвориха и той се озова в един изцяло бежов коридор. Изцяло, защото не само килимът бе бежов, но и ламперията по стените, та дори и лампите. Всяка врата от двете страни на коридора водеше към един от двата мансардни апартамента. За този на Шиф знаеше, че гледа на изток, към Централ парк. Томас натисна звънеца. Предвидливо застана с рамо към вратата, навел глава, за да не се вижда лицето му през шпионката. Изчака доста, но нищо не се чу отвътре. Може би още беше в болницата. Но точно тогава чу бръмченето на автомата на вратата, която веднага се отвори. От невидим високоговорител се чу глас:

— Ти ли си, Бари?

— Да, сър.

Болдън рязко разтвори вратата докрай.

Мики Шиф тъкмо се подаваше от ъгъла на антрето. С чудесен загар на лицето, както винаги чист и спретнат, дори вече бе облякъл

строг вечерен костюм, и напълно готов за предстоящото отпътуване. Томас рязко ос устреми напред, хвана го за яката и го блъсна в стената.

— Махай се отгук... — едва успя да процеди Шиф през зъби. — Вече съм предупредил охраната!

— Ако беше предупредил охраната, нямаше да ме пуснат да вляза!

Болдън изтика Мики Шиф пред себе си. Поведе го към всекидневната. Мансардният апартамент бе декориран в подчертано ергенски стил, с елегантни изискани тръбни мебели, които никак не предразполагаха към по-продължителен престой. Най-обемистите във всекидневната бяха плазменият телевизионен екран (шейсетинчов), както и не по-малката картина на Пикасо от неговия син период. Да, един ерген, спечелил двеста милиона долара, можеше да си позволи всичко това.

— Сядай! — заповяда му Болдън и посочи към дивана.

Шиф неохотно се отпусна на него.

— Стягаш се да ходиш на вечерята на „Джеферсън Партнерс“?

— Нима не се стягат всички?

Томас седна на тясната кушетка от другата страна на масичката за кафе.

— Първото, за което искам да те уведомя, е, че си разкрит.

— Какво означава това? — попита Шиф, докато изтръскваше някаква прашинка от смокинга си.

— Остави ме да изложа фактите, за да сме най-после наясно, подполковник Шиф. Ще говоря максимално опростено. Последното ти постижение като флотски офицер от тиловото снабдяване е било да уредиш договор за седемдесет и пет милиона долара с „Фанинг Файърармс“. Компания, собственост на „Дифънс Асоушиейтс“ — фонд, оперираш изцяло с външни капитали, учреден от Джеймс Джаклин през 1979 г., тоест веднага след като той е напуснал Пентагона. В замяна на тази ценна услуга — говоря за осигуряването на договора за „Дифънс Асоушиейтс“ — той ти е платил повече от един милион долара. От които триста и двадесет хиляди си похарчил за къщата си във Вирджиния. Останалите си прехвърлил в новата си сметка в „Харингтън Уайс“. Освен това си получил изгоден пост в „Дифънс Асоушиейтс“ с начална заплата от петстотин хиляди долара.

Дори и за днешните времена това е адски много за човек без опит в банковата сфера. А за онова време е било истинско състояние.

— Няма такова нещо! — сърдито изфуча Шиф. — Това е безсрамна лъжа.

— Само че числата никога не лъжат. — Болдън измъкна листовите, които бе напъхал зад колана си, и ги сложи върху масичката за кафе. — Това е първото, на което ти ни научи в подготвителния курс. Впрочем тук ще намериш описани всичките подробности.

Шиф нервно прелисти документите.

— Откъде си се докопал до тези... — започна той, но после уморено ги захвърли на дивана. — Та това беше преди двадесет и пет години. Срокът на давност отдавна е изтекъл.

— Кой ти говори за предявяване на обвинение? Вместо това само ще ги занеса в редакцията на „Уолстрийт Джърнъл“. Не вярвам някой от техните репортери да устои на изкушението и да се въздържа от публикуването им. Слушай, Мики... не става дума само за някаква статия. А по-скоро за цяла книга. Освен това — добави Болдън, — да не забравяме за моралните изисквания за работа във фирма на Уолстрийт. За подобни съмнителни сделки срокът на давност никога няма да се брой за изтекъл.

— Е, щом искаш сам да си повярваш на всичко това, давай все в тоя дух.

— Знаеш ли какво ще ти кажа? Ще ти кажа, че напълно вярвам на всичко това тук.

Шиф се замисли. Очите му трескаво шареха ту по документите върху масичката, ту по лицето на Болдън. Избърса с ръка чело, после сбърчи вежди и присви устни.

— Добре, добре — злобно процеди той накрая. — Какво искаш от мен?

— А ти за какво мислиш, че съм дошъл? Нуждая се от помощта ти.

— И после какво ще стане?

— Ще скъсам тези документи.

— Честна дума?

— Не мога да унищожа архивите, но ти давам думата си, че няма да ги използвам срещу теб. А ти няма да станеш шеф на „Харингтън Уайс“. Това го дължа на Сол.

— Сол ли? Той, какво, да не е вече обявен за светец? — Шиф се озърна и Болдън очакваше в следващия миг да се разкрещи. Но ако имаше нещо по-сковано от очите му, това бе каменното изражение на лицето му. — Давай нататък.

— Ти съвсем не си бил първият подкупен от Джаклин, за да му осигури договор. И навярно няма да бъдеш последният. Това е неговият начин на действие. Залагам пет срещу десет, че половината от съветниците на „Джеферсън Партнерс“ също са в играта. Всичкото, което искам сега от теб, е да ми помогнеш да хвърля един поглед върху тези сделки.

— И в замяна обещавах да забравим всичко, което знаеш за моето участие в „Дифънс Асоушиейтс“?

— Не съвсем. Ще отидеш в полицията и ще им кажеш, че не съм убил Сол. Освен това ще декларираш, че като свидетел на това убийство искаш да заявиш под клетва, че не съм държал в ръката си оръжието на престъплението, когато то е гръмнало. Също така ще напишеш декларация, с която ще доведеш до знанието на всички във фирмата, че не съм докосвал Даяна Чеймбърс.

— Нещо друго? — попита Шиф.

— Има още нещо — рече Болдън и се наведе напред, с ръце на кръста.

— Какво е то?

— Искам да ми кажеш за „комитета“ или „клуба“.

— За какъв клуб ми говориш?

— За клуба, който ти заповядва какво да предприемаш. За хората, които ти нареждат да се престориш на оглушал и ослепял, когато си видял манипулирания видеозапис, онзи от новините по телевизията, на който аз застрелвам Сол от упор. Хората, които ти поръчаха да пребиеш Даяна Чеймбърс и да запишеш подправените имейли от мен до нея в сървъра на компанията. Знаем, че Джаклин е замесен, но подозирам, че има и други в тази игра. При това доста влиятелни играчи. — Томас се изправи и обиколи масичката за кафе, без да откъсва очи от Шиф. — Помогни ми да се измъкна, Мики. Длъжен съм да изчистя името си.

— Наистина не разбирам за какво ми говориш.

— Е, тогава наистина не ти провървя. — Болдън събра документите и тръгна към вратата.

Домакинът го остави да направи само пет крачки, преди да извика:

— Седни, Том! Върни се! Искаше да ме разиграваш, нали?

Болдън остана прав.

— Слушай, ти си добро хлапе — продължи Шиф. — Съжалявам, че беше замесен във всичко това, но има някои неща, които трябва най-после да узнаеш. На този свят невинаги всичко става по правилата.

— Мислиш ли, че с това ще ме изненадаш? И така, приемаш ли или не?

— Да, разбира се. Ще хвърлим един поглед върху счетоводните документи. Но не забравяй, че нищо не съм казал и няма да кажа по адрес на Джаклин. Искаш да ме очерниш ли? Давай. Иди в „Уолстрийт Джърнъл“. Или в „Ню Йорк Таймс“. Прави каквото щеш. Но аз съм дотук.

— Дотук ли си?

— Да. — Мики издърпа маншетите си и посвети няколко секунди на нагласяването им, така че да се показват само два сантиметра от бялата му риза.

Само с четири стъпки Болдън скъси разстоянието между него и Шиф. Сграбчи го за косата и силно отметна главата му назад.

— Те стреляха по моята приятелка. Разбираш какво означава това? Тя е бременна. Питам те още веднъж: кои са те, Мики?

Шиф се изви и само потупа Болдън по ръката. Освен болката, в очите му се четеше тъга, сякаш въпреки всичките си проблеми, съчувстваше на Томас за това, което го очакваше.

— Достатъчно е да знаеш, че те съществуват.

Болдън отпусна косата му.

— Стани! — заповяда той. Шиф го отворачаваше дотолкова, че да прави сделка с него бе все едно да се пазари с дявола. — Сега ще ме заведеш с твоя мерцедес майбах в офиса. Любопитен съм да разбера дали там още смърди като лайната, с които са оплескани ръцете ти.

— Ще ми трябват ключовете и портфейлът ми. — Шиф махна с ръка към спалнята си.

— Вземи ги — каза Болдън, но реши да не го изпуска нито за миг от очи.

Беше само на половин крачка зад него и вече бяха изминали половината от коридора, когато той чу шум зад вратата вдясно. По-

скоро приглушен стон. Веднага се спря.

— Какво бе това? — Долепи ухо до вратата. — Кой е вътре?

Шиф го изгледа за миг мълчаливо, а после се затича напред, влезе в спалнята си и веднага завъртя ключа отвътре.

Болдън се поколеба, сетне се втурна след него. Заблъска яростно по заключената врата. Опита да я изкърти с рамо, но не успя. Ключалката издържа на натиска му. Отстъпи крачка назад и с все сила изрита дръжката. Първите два удара му помогнаха да разцепи касата. При третия, вратата изхвъркна от пантите.

Завари Мики до леглото с притиснат до ухото клетъчен телефон. Но най-лошото бе, че бе успял да измъкне един внушителен никелиран автоматичен револвер от чекмеджето на нощното си шкафче. В момента отчаяно се опитваше да завърти барабана. Томас се втурна вътре. Шиф пусна револвера и сграбчи една статуетка от нефрит, дълга към двадесет и пет сантиметра. Захвърли я срещу него, той се приведе, но не успя напълно да избегне удара. Шиф отново вдигна статуетката. Болдън сграбчи китката му и я изви. Статуетката тупна на килима. Без да пуска ръката му, Томас се добра до телефона и го счупи с един удар.

— Кой е в онази стая?

Не получи отговор.

— Кой е в онази...

Коляното на Мики го улучи в корема. Болдън се преви надве. Следващият удар в гърба го повали на пода. Шиф изскочи от спалнята. Револверът лежеше само на два метра. Томас се надигна на колене и успя да го докопа, след което се изправи, олюлявайки се, останал без дъх.

Шиф избяга чак до отсрещния край на всекидневната, с гръб към прозореца. Силуетът му се очертаваше ясно на фона на облаците навън. Към ухото си бе притиснал друг клетъчен телефон.

— Остави го! — извика Болдън.

Мики го изгледа предизвикателно.

— Ало — заговори той. — Обажда се...

Болдън вдигна револвера. Спусъкът се оказа много мек. Прозорецът зад Шиф се разтресе, но не се счупи. Той се стовари на колене, но без да изпусне телефона.

— Ало — трескаво повтори Мики. — Господин...

Болдън го халоса по врата с дръжката на револвера. Шиф се строполи на килима. Томас затвори телефона и се върна в стаята, откъдето бе чул един приглушен глас. Вратата се оказа отключена. Даяна Чеймбърс лежеше на леглото. На нощната масичка до нея имаше кана с топящ се лед и няколко опаковки обезболяващи. Очите ѝ бяха подути, а белегът на лицето ѝ — тънморав.

— Чух изстрел — изрече уплашено тя и се опита да се надигне.

— Стрелях по Мики.

— А той как е? — Дори сега, когато цялата трепереше, в гласа ѝ се долавяше неподправена загриженост. — Не си го убил, нали?

— Какъв ти е той на теб?

Погледът, който му отправи, каза всичко. И тя бе замесена в тази игра. Измамата, до която Шиф бе прибегнал срещу него в офиса, изглежда, бе свързана с нейното участие в цялата тази бъркотия. В края на краищата какво представляваше едно насинено око в сравнение с ежедневните поражения, които щяха да я сполетят, ако се опитва да пробие стената?

— Какво ти обеща той? — попита Томас. — Повишение? Или премия? Или годежен пръстен?

Жената се отпусна на леглото, с очи, вперени в тавана.

Болдън се приближи към нея.

— Защо Мики ти причини всичко това? Казал ли ти е нещо?

Даяна Чеймбърс го изгледа ядно, после извърна глава. Той я стисна за челюстта и обърна лицето ѝ към своето.

— Това беше доста грубо, Даяна. Още не сме свършили нашия разговор. Каж ми нещо. Какво е това „Краун“? Споменал ли ти е Мики за това? И говорил ли ти е за една жена, наречена Боби Стилман?

— Не — прошепна Даяна след кратко колебание. — Никога.

— Тогава защо се опитва да ме унищожи? Какво ти каза, за да се согласиш да му позволиш да те удари? Ти си интелигентна жена. Следователно трябва да съществува някаква сериозна причина.

— Не знам.

— Не знаеш или не искаш да ми кажеш?

— Не знам — повтори тя.

— Глупости! — ревна Болдън и яростно удари с ръка по възглавницата, като едва не уцели насиненото ѝ око. — Каж ми!

— Това е заради тях. Приятелите му.

— Какви приятели? — Болдън се наведе над нея. Само няколко сантиметра дяляха сега лицата им. — Ще ми кажеш, Даяна! Обещавам ти го! Ще ми кажеш или ще взема този револвер и ще те застрелям, както застрелях Мики.

— Не си го направил, нали?

Болдън притисна нежно показалеца си в средата на челото ѝ.

— Точно тук — прошепна зловещо. — Само един изстрел. Няма да усетиш нищо. Сигурен съм, че ще боли много по-малко от това насинено око, което дължиш на него. Или е дело на някой друг? На един тип, когото наричат Вълка? Един такъв едър, грубо скроен, като циментов блок?

Даяна поклати глава. Ужасът и болката сякаш сковаха снагата ѝ.

— Можеш да отидеш да го видиш — предложи ѝ Болдън.

Тя се опита да се надигне, но отново се отпусна безпомощно. Загледа се в Болдън, а после го зашлеви през лицето. Той сграбчи китките ѝ и ги притисна от двете ѝ страни.

— Кои са тези негови приятели? — извика Томас и силно я раздруса. — Имената! Искam имената им!

— Не!

— Ще ми кажеш, по дяволите. — Болдън с усилие я удържа на леглото. Беше обзета от неистов страх, примесен с омраза, която той не можеше да проумее. Най-после тя се поуспокои, но върху лицето ѝ остана гримаса на отвращение.

— Клуба — започна тя. — Във Вашингтон. Именно те движат всичко. Голямата игра. Властта, скрита зад трона... знаеш как става.

— Не съвсем — каза Болдън. — Кои са имената им?

— На Мики му казват господин Морис. Не знам кои са останалите, освен че той ги нарича господин Вашингтон и господин Хамилтън... — Отвърна поглед настрани. — Всичко е в името на страната. За славата и преуспяването на нацията. Това е всичко, което е трябвало да зная. Мики ми каза, че това е моят шанс да служа на родината. В края на краищата той е прекарал двадесет години в униформа. Защо да не изтърпя няколко белега заради Чичо Сам?

— И за теб няма никакво значение, ако междувременно ме ликвидират?

— Ти си опасен. Опитваш се да навредиш на Клуба. Ти и Боби Стилман. Тя ги преследва от години. Тя е луда, разбираш ли? Казвам ти го само в случай че продължаваш да си вярваш, че вършиш нещо добро. И двамата сте луди. Да знаеш, че ти никога няма да ги победиш. Те ще те спрат!

— Може би ще успеят, а може и да не успеят. Ще видим. Но засега поне едно е сигурно: ти загуби играта.

Болдън намери лепенки в шкафа и чорапи в гардероба на Шиф. Върна се в стаята при нея и върза глезените ѝ. А когато Даяна се разкрещя, напъха чорапите в устата ѝ. Накрая завърза китките ѝ и я замъкна в банята. Заклучи вратата и излезе в коридора.

Трябваша му само пет минути, за да приложи същите мерки и за Мики Шиф.

Някъде в къщата се чу телефонен звън. Охраната, помисли си Томас. После разпозна, че звънеше клетъчен телефон. Огледа се и разбра, че се звънеше откъм кухнята. Намери телефона до портфейла и ключовете на Мики Шиф.

— Да.

— Господин Морис? Ще се срещнем в Дългата зала след вечеря. В дванадесет часа. Вярвам, че ще успеете да стигнете навреме въпреки лошото време.

— Да — твърдо обеща Болдън. — Ще бъда там.

[1] Средновековен гоблен с дължина 70 м и ширина 0.5 м, прославящ завоюването на Англия от Уилям Завоевателя през 1066 г. — Б.пр. ↑

56.

Джон Франсискъс спря полицейския автомобил до бордюра на тротоара точно в средата на зоната, забранена за паркиране, намираща се срещу терминала на авиокомпанията „Делта“ на летище „Лагуардия“. Грабна табелата „Полицейска акция“ от седалката до шофьора, закрепил я върху арматурното табло, за да се вижда през предното стъкло, и изскочи забързано от колата. Не извади ключа за запалването, нито заключи вратите. Някой друг щеше да премести колата. Най-важното за него в този момент бе да не изпусне самолета.

Терминалът, както винаги, беше препълнен с пътници. Редовно пътуващите по работа до близките направления се тълпяха пред изходите, като мнозина от тях трескаво купуваха кафета и вестници по пътя, буквално в последната минута. А току-що пристигналите се нареждаха покрай лентите за багажа. Всеки бързаше и поне на пръв поглед всички имаха вид на безнадеждно закъснели. Такъв си е Ню Йорк, помисли си Джон Франсискъс. Град, докдето нямаш търпение по-бързо да се добереш, както и град, откъдето се стремиш час по-скоро да се измъкнеш.

Франсискъс показа полицейската си значка на шефа на дежурната смяна от летищната охрана и той веднага го преведе покрай металдетекторите. После забърза към гишетата за продажба на билети. Опашката от отпътуващи се бе проточила някъде над тридесетина метра. Детективът обаче се устреми направо към гишето.

— Полицейска акция — обяви той и показа значката си заедно със служебната карта. — Трябва да взема полета в седем и половина за Вашингтон, окръг Колумбия.

— Да, да, но хм... нека да ви проверя.

— Спешно е, госпожо.

— Разбира се, детектив. Ще ви струва двеста долара.

Франсискъс плати с кредитната си карта. Служителката веднага му подаде билета.

Ала той не забеляза едрия чернокос мъж, който го последва до гишетото и си купи билет за същия полет до столицата.

* * *

Черното BMW 760 LI намали скорост чак на ъгъла на Четиридесет и шеста улица и Бродуей. Предното стъкло се спусна надолу.

— Хей... Влизай по-бързо вътре.

Болдън отвори вратата и се намести на задната седалка. Колата веднага ускори ход, за да се включи в оживения трафик. Зад шофьора седеше един млад афроамериканец, в делови тъмносин костюм, най-вероятно от колекцията на Алан Флузър. Носеше риза с висока бяла яка и прекалено широка розова италианска вратовръзка, или *cravatte*, както Томас неведнъж бе чувал да ги наричат. Обувките му сякаш никога не се бяха докосвали до паважа. Единствено часовникът, обсипан с искрящи диаманти, подсказваше издайнически, че той може би не работи в един и същи офис с Томас Болдън.

Дариъс Фел гледаше напред, без да удостои Томас с поглед. Лицето му бе застинало в маска на искрено възмущение.

— Е, сър, как я караш?

— Не много добре.

— Най-важно е уважението — заяви Фел. — Сега вече знаеш, че съм бил прав. На никого не можеш да имаш вяра. Никога и никому.

— Не съм дошъл, за да спорим.

— Много си делови. Видях те по телевизията. Приличаше на руснак или на някой от онези типове от Малката Одеса, сецаш ли се к'во искам да река? Ти си бил адски опасно копеле, бе!

— Видеозаписът е фалшифициран — обясни му Болдън.

Дариъс Фел се засмя и за пръв път удостои Болдън с кос поглед. Протегна му дланта си.

— Не е ли винаги тъй?

Двамата си стиснаха ръцете.

„Ръкостискането на белия човек“, така го наричаше Дариъс Фел.

Постно. Без здраво стискане на ръцете, без пляскане на дланите, хладно равнодушие. През четирите години, откакто познаваше Дариъс,

Болдън имаше чувството, че единственото, на което бе успял да го научи, бе значението на формалното ръкостискане и откъде може да се купи приличен костюм.

— Сестра ми помогна ли ти?

— Да. Предай ѝ още веднъж моите благодарности. Задължен съм ти.

— Няма защо. Само продължавай в същия дух. Тогава ще сме квит.

По видеоекраните, монтирани зад облегалките за глава на предните седалки, вървеше някакъв порнофилм. До левия крак на шофьора бе оставен кобур със затъкнат в него миниатюрен автомат „Узи“. Дариъс Фел пък не си даваше труд да прикрие подутината под лявата си ръка.

— Кажу ми на партньорите си, че отиваме към центъра — обади се Болдън.

— Къде по-точно?

— На Уолстрийт.

* * *

Паркингът под сградата на „Харингтън Уайс“ обикновено се пазеше само за автомобилите на старшите партньори и за онези посетители, които бяха важни клечки. Разположено на първото подземно ниво, мястото приличаше не толкова на паркинг, колкото на автомобилен шоурум. По всяко време тук можеше да се види подбрана колекция от последните модели поршета, ферарита, беемвета, мерцедеси. Тази вечер обаче паркингът пустееше. Старши партньорите от „Харингтън Уайс“ бяха изхвъркнали от кафеза още към седем и половина. Поне половината от тях сега пътуваха към Вашингтон, за да присъстват на приема на Джаклин, обявен като „Празнична вечеря в чест на десетия милиард“. Беше останала само една-единствена кола — десетгодишният мерцедес на Сол Уайс.

Беемвето намали ход. Болдън изскочи от него.

— Чакаме три минути, а сетне — „Екшън!“ — рече Дариъс Фел.

Болдън кимна и затръшна вратата.

* * *

Казваше се Кейлеб Шорт и беше шеф на охраната на „Уолстрийт“ 55. Шорт седеше пред конзолата от видеомониторите, а на бюрото пред себе си бе оставил хартиената кесия с вечерята си и един пакет снакс. Жена му бе приготвила сандвич с лебервурст, фъстъчено масло и стръкове целина, моркови и кутия натурален ябълков сок. Самият той междувременно се бе отбил в бара на Кларк, за да се подкрепи допълнително. Не можеше да изкара дванадесетчасовата смяна без няколко сладкиша. Нали и той, като всеки човек, си имаше своите слабости.

— Повярва ли на това, което е станало горе? — попита Шорт своя партньор по смяна — Лемън Уилки, сприхав момък от Бенсънхърст, който предпочиташе да носи кобура с пистолета си пониско, небрежно спуснат на бедрото.

— Мръсна работа — промърмори Уилки. — Още веднъж се убеждавам, че никога не знаеш какво да очакваш от някои хора.

— Познаваш ли го? Болдън.

— Виждал съм го. Баровец. А ти?

— Да. Работи до късно. Държи се приятелски. Никога не бих допуснал, че е убиец.

— Да бе! — изсмя се в шепата си Лемън Уилки. — Ти лък какво си въобразяваш? Че нещо разбираш от техните играчки?

Кейлеб Шорт нервно се надигна. Искаше му се да му фрасне един, но после размисли. Шорт знаеше много... със сигурност доста повече от един двадесет и две годишен момък като Лемън Уилки, неотдавна уволнил се от казармата. Шорт бе служил двадесет години в армията, по-точно във военната полиция към Десета планинска дивизия, и се бе издигнал до чин старши сержант. Три нашивки на пагона. Но през последните пет години, откакто се бе уволнил, бе натрупал към двадесет и пет-шест килограма. Ала малкото свръхтегло не му пречеше да си гледа добре работата.

Кейлеб Шорт провери редиците от видеомониторите. Бяха общо двадесет и четири. Първите четири бяха поставени пред него, като непрекъснато излъчваха кадри от фойето, гаража и двата края на главния коридор на четиридесет и третия етаж, където се намираха

кабинетите на главните директори на „Харингтън Уайс“. Към останалите видеомонитори се превключваха периодично сигналите от видеокамерите, щедро пръснати по другите етажи. Той огледа няколко от по-важните (според него поне) екрани, след което спокойно се зае със сандвича си. През трите години, откакто бе на тази работа, най-вълнуващото му преживяване до ден-дневен си оставаше онзи случай, когато един от партньорите на „Харингтън Уайс“ бе рухнал в коридора пред вратата на асансьора. Сърдечен удар, казаха после лекарите. За щастие Кейлеб Шорт го бе видял на видеомонитора как се мята на пода като риба на сухо и веднага позвъни на 911. От спешната помощ дойдоха навреме и така нещастникът успя да прескочи трапа. Оттогава всяка година в Деня на благодарността човекът не забравяше да кани на вечеря у дома си Кейлеб Шорт и жена му, а на изпроводяк му пъхаше по един плик в джоба, тъпкан с банкноти. И на всичкото отгоре му даряваше по бутилка френско вино.

— Искаш ли да поемеш първата обиколка? Или аз да тръгнавам? — попита той Лемън.

Кейлеб Шорт и Лемън Уилки бяха задължени всяка нощ да извършват минимум шест обиколки из сградата, което означаваше да спират на всеки етаж и да му хвърлят по един поглед. Просто така, за всеки случай. Пълната обиколка погълтваше малко над един час.

— Разбира се, че ще я поема — съгласи се Уилки.

Те бяха най-важните при всяка нощна смяна. Освен тях долу на рецепцията дежуреха двамата сомалийци. Но истинските пазители горе бяха само те — двойката Кейлеб Шорт и Лемън Уилки.

Шорт му подаде връзката с ключовете, но Уилки не реагира. Вниманието му внезапно бе приковано от нещо друго.

— По дяволите! — изруга той. — Бързо включи трета камера!

Кейлеб се извърна към видеомонитора, осигуряващ широкоъгълна панорама от фойето. Трима мъже, афроамериканци, се приближаваха към гишето на рецепцията. Двама от тях държаха пистолети в ръце, а третият — автомат „Узи“.

— Мамка му!!! — ахна смаяно Кейлеб.

— Ти ли искаш да се заемеш... или аз? — попита Уилки.

Според правилата единият не трябваше да напуска контролната зала.

— Аз ще се заема — рече Шорт.

— Слушам, сър.

Той изгледа накриво Уилки. Красноречивият му поглед говореше по-силно от всякакви думи.

Тогава проехтяха изстрели като пукотевица от фойерверки. По пода и тавана зейнаха дупки. Помещението на охраната се намираше точно над гишето на рецепцията. Шорт напрегнато се взря във видеомониторите. Долу онези тримата не се шегуваха.

— Хайде, Уилки. Остави всичко тук. Ще слезем долу.

— Ще повикам ченгетата. И никъде не мърдам оттук.

Кейлеб Шорт поклати глава.

— Тая няма да я бъде! Това е нашата сграда и ние няма да позволим на никого да създава суматоха.

Лемън Уилки с неохота се изправи и нервно се зае да оправя кобура си. Лицето му бе пребледняло като на призрак.

Секунди по-късно двамата мъже от охраната изхвърчаха от вратата.

Никой не видя как Томас Болдън се появи от асансьора на четиридесет и третия етаж.

* * *

Слабите светлини на лампите за нощно осветление хвърляха сенки върху гишето на рецепцията и по дългите коридори навътре. Останалото пространство тънеше в мрак. Болдън крачеше бързо, ослушвайки се за подозрителни шумове. Разполагаше с пет минути, най-много с десет. Дариъс Фел му обеща, че приятелчетата му ще поддържат огъня само докато не довтасат от полицията. И нито минутка повече. Някъде отдалеч долиташе писукането на апарата, приемащ постъпващите факсове. Томас зави по коридора и подмина кабинета на Сол Уайс.

Уайс се бе издигнал сам, без ничия помощ, благодарение на способностите си на проникателен, дори харизматичен лидер. Може би заради това до края на дните си той си остана заклет привърженик на схемата да допуска само съдружници в управлението, но без да се разделя с притежанието на фирмата. Колко пъти му се бе налагало да отхвърля офerti да продаде компанията си или да отклонява

примамливи предложения за удвояване на капитала ѝ чрез предлагане на акции или за сливане с някой от титаните на Уолстрийт. Сол не се уморяваше да повтаря, че държи да опази предприемаческия дух, с който бе започнал преди години. Както и това, че държеше компанията му да се специализира само в няколко конкретни области. Но най-много се радваше, когато наричаше „Харингтън Уайс“ семейна компания. С което искаше само да подчертае, че тя бе неговото истинско семейство. Болдън никога не бе се замислял какво се криеше зад тези обяснения. Пък и странно ли беше един мъж да е доволен от това, което сам е изградил?

Но всъщност Сол Уайс имаше други, доста по-различни основания да запазва фирмата си като свое частно притежание.

Томас продължи покрай столовата на шефовете и заседателната зала, до която винаги имаха достъп само изпълнителните директори на фирмата. Вратата на кабинета на Мики Шиф беше заключена. Болдън опита и трите ключа, които бе взел от него, и накрая попадна на подходящия. Отвори и предпазливо се промъкна в кабинета. Това не бе толкова кабинет, колкото приемна зала в някакъв италиански ренесансов дворец. Простираше се на цели двадесет и два метра и беше декориран в пищен, дори разточителен стил, напълно противоположен на този, с който се отличаваше мансардният апартамент на Шиф. Имаше един сектор само за гости, друг за усамотяване на господаря на имението и трети, работен, със строго функционален подбор на мебелите и принадлежностите. Някъде сред внушителните лавици с книги, издигащи се от пода до тавана, се намираше скритата врата към личната баня на Мики. Веднъж, беше някъде преди една година, той бе поканил Болдън и с гордост го разведе навсякъде. Все едно му бе изнесъл нагледен урок на тема „Ето какво може един ден и ти да постигнеш“. Впечатляващ урок, особено като се имаше предвид как се потяха робите в галерите. Позлатени кранове в банята, картини от Дейвид Хокни по стените и кабинет едва ли не с размерите на щата Род Айлънд. Това бе морковът. Колкото до осигуряването на тоягата, не се изискваха големи грижи. „Харингтън Уайс“ много грижливо си подбираше служителите. Само една-единствена погрешна стъпка бе достатъчна, за да те изхвърлят мигновено навън. Не бе чудно, че всички трепереха да не се издънят.

Така служителите сами си доставяха тоягите и безкрайно облекчаваха ръководството на компанията от грижите по набавянето им.

Болдън отиде до бюрото и седна на стола на Мики Шиф. За достъп до „Найтингейл“ — специализирания вътрешнофирмен софтуер, наречен едва ли не на майтап „Славей“, защото всичко можеше „да изпее“ — се изискваше идентификационна карта за потвърждаване на правото на достъп. Тази карта определяше докъде точно се простираха пълномощията на нейния притежател сред лабиринта от компютърните ресурси на системата за управление на пороя от информационните потоци. Мики Шиф, естествено, бе удостоен с пълен достъп. Томас плъзна картата върху прозорчето на скенера, монтирано над клавиатурата. Екранът веднага се задейства. След първите няколко несполучливи опита той успя да се добере до рубриката в менюто, посветена на управлението на портфолиото на компанията. На екрана се изписа въпрос, който го подканваше да въведе име на клиент или номер на сметка. Опита се да си припомни кой наскоро се бе присъединил към компанията.

Написа името: Лаванда Мейкпийс.

Преди шест месеца Лаванда Мейкпийс беше член на Федералната комисия по телекомуникации. Точно тогава обаче този регулаторен орган най-неочаквано промени едно от основните правила в своите предписания, което позволи на една от телекомуникациите компании, притежавана от „Джеферсън Партнерс“, да разшири своя обseg на дейност извън щата, в който бе регистрирана. Два месеца по-късно Лаванда Мейкпийс напусна Федералната комисия по телекомуникации и постъпи в „Джеферсън Партнерс“. Ето защо нейното име се стори на Болдън като основателен избор на изходна точка в търсенето му.

На екрана се появиха номерата на три банкови сметки. Две от тях имаха вид на стандартни сметки, поддържани от брокери на Уолстрийт. Той отвори поред всяка от тях. И в двете се съдържаха най-различни акции и облигации, но имаше и наличности от пари в брой. Общата им сума възлизаше на повече от един милион долара. Общо взето прилична сума за една петдесетина годишна дама, която доскоро като държавна служителка е треперила над всеки цент.

Третата сметка бе издадена от „Омега Асоушийтс“.

Болдън я отвори последна. Веднага се взря в дъното на екрана, където се изписваше сборът от всичките пера. Това бе най-важното във всяка банкова сметка. Тридесет и четири милиона долара. Определено не бе това, което би могло да се очаква от една жена, посветила целия си професионален живот на изнурителен труд в клетките на държавните авгиеви обори, дори и ако ги бе чистила всичките. Той смаяно ахна. Тридесет и четири милиона долара. Това вече не бе само някакъв подкуп. На това наистина му се казваше „царски подарък“.

Един поглед върху движението на активите по тази сметка му подсказа, че парите в брой са били прехвърлени на два транша. Първият е бил осъществен преди шест месеца, а вторият — преди шейсет дни, което съответстваше на датата, на която Федералната комисия по телекомуникации бе отсъдила в полза на „Джеферсън Партнерс“.

Болдън си припомни думите на Марти Кравиц за догадки или предположения, базираци се на събраната досега от него информация. Сега и той бе изпаднал в аналогична ситуация. Време беше вече да се добере до някакво по-съществено доказателство.

Като избираше с мишката и после активираше чрез двойно кликване различните трансакции с депозитите, той успя да проследи банковите траектории, по които са били движени тези тридесет и четири милиона долара. Първоначално парите са били прехвърлени по електронен път в частната банка „Милбенк енд Мейсън“, с регистрация в Насау, на Бахамските острови. Щом намери в банковия каталог номера ѝ, той вече можеше да поиска от софтуера да локализира и визуализира всичките трансакции между тази банка и клиентите на „Харингтън Уайс“.

Появи се внушителен списък, запълващ няколко екрана. Два милиона тук, десет милиона там. Нито едно от прехвърлянията на суми от „Милбенк енд Мейсън“ към клиентите не беше по-малко от седемцифрено. Общата сума съставляваше цяло състояние, но все пак дори и тя беше като троха в сравнение с годишния оборот на една инвеститорска компания, която от години вече възнаграждаваше своите инвеститори със зашеметяващата годишна възвръщаемост от двадесет и шест процента. Повече от една четвърт! Имената на тези инвеститори се оказаха не по-малко зашеметяващи: сенатори. Председатели на ведомствени комисии. Генерали. Посланици. Борсови

спекуланти, играчи, изпечени в сделките с ценни книжа. Мъже и жени, в чиито ръце се намираха лостовите на властта. В бързината все пак успя да изброи не по-малко от седем лица, които сега работеха за „Джеферсън Партнерс“. Всичките бяха тук, защото същевременно бяха и клиенти на „Харингтън Уайс“.

Тогава Болдън си припомни една финансова хватка, до която бе прибегвал, ако се натъкваше на особено сложни трансакции. Нали всичките те бяха обвързани помежду си. Не биваше повече да си губи оскъдното време с постъпващите пари, а да се съсредоточи върху сумите, които бяха напуснали трезорите на споменатата банка „Милбенк енд Мейсън“ в Насау на Бахамските острови. Цифрата бе двадесет и пет милиона долара. Изпратени в една кодирана сметка, но както бе възприето в практиката за вътрешната отчетност, името на притежателя ѝ бе регистрирано в архивите на „Харингтън Уайс“. Така то се появи на екрана: Гай де Валмон, вицепрезидент на „Джеферсън Партнерс“.

Болдън отново провери номера на сметката — оказа се същият, който бе използван, за да се плати на Лаванда Мейкпийс и на още неколцина от участниците в прането на ужасно много пари.

Кръгът се затваряше.

Накрая се появи още едно име. Соломон Х. Уайс. Срещу което бе записана сумата петдесет милиона долара. Несъмнено е било плащане за укрепване на дълготрайното сътрудничество. Малко джобни пари, просто колкото да се държат любопитните погледи далеч.

Томас изпрати цялата тази информация към принтера. Дотук с догадките. Беше открил нужното му доказателство. Принтерът започна да бълва страница след страница. Взе една от купчината, за да провери още веднъж. Да, повтори си той, думата „подкупи“ тук бе напълно неуместна, смешна дори. По-скоро би трябвало да се нарече грабеж. Но какво бяха ограбили? Почтеността. Вярата. Отчетността. Тамани Хол^[1] направо бледнееше пред „Джеферсън Партнерс“. „Джеферсън Партнерс“ бе окрала държавата.

Когато принтерът спря, Болдън изключи компютъра и напусна кабинета.

Затвори вратата след себе си и огледа коридора.

— Само едно „бум“ — процеди нечий глас зад гърба му, — и ще си мъртъв.

Томас замръзна.

Вълка бе само на метър и половина зад него, насочил в тила му пистолет със заглушител.

— Дори не си го помисляй — предупреди го той.

[1] Централата на демократическата партия в Ню Йорк, отдавна уличена като център на далавери с подкупи на партийни лидери. — Б.пр. ↑

57.

— Вълка го е заловил — каза Гилфойл още щом доближи Джеймс Джаклин по пътя към кабинета му.

— Е, слава богу. Вече не се надявах, че ще доживея този ден. Къде са го спипали?

Гилфойл предпочете да го дръпне настрана, за да не би случайно някой от гостите да чуе разговора им.

— В кабинета на Мики Шиф.

— Какво, по дяволите, е правил там?

— Проучвал финансовите дела на някои от нашите съветници.

— Оказа се доста съобразителен. Трябва да му се признае.

— Изненадва ли те? — Гилфойл наблюдаваше изражението на Джаклин.

Както винаги, дори за него, толкова опитния познавач, бе невъзможно да отгатне нещо по израза на това лице, освен недоволството, че светът не се е запътил точно по този път, който той желаше.

За сряда вечер офисът бе странно притихнал. Целият персонал бе получил покани за тазвечерния прием. Повечето от директорите вече се бяха събрали в имението на Джаклин или пътуваха за там. Няколко от закъснелите притичваха по коридорите, като използваша последните минути, за да закопчават саката си и да оправят вратовръзките си.

— Обади ли се на Шиф? — попита Джаклин.

— Оставих му съобщение на гласовата поща. Но ще говоря с него веднага щом пристигне. Благодарение на него Болдън се е сдобил с тези документи.

Джаклин пое от ръцете на Гилфойл документите, препратени като факсове до Вашингтон.

— Работлива пчеличка се оказа, нали? Повечето хора на негово място отдавна да са се изпокрили. — Прелисти факсовете и веднага се намръщи, щом видя, че в справките от ЛексисНексис името Мики

Шиф фигурира в графата „Директор“, а в графата „Име на компания“ бе изписано „Дифънс Асоушийтс“. — Тези справки са отпечатани днес следобед. Кой работи отвътре за него?

— Помогнала му е секретарката му. Името ѝ е Алтия Джаксън.

— Омъжена ли е?

— Самотна майка с едно момче. Дванадесетгодишно.

— По дяволите! — изруга Джаклин, поклати глава и въздъхна. —

Погрижете се за момчето. Уредете му стипендия или нещо подобно. Напомни ми да се обадя в колежа „Сейнт Пол“. Познавам се с ректора. Тях ги бива, когато се сблъскат с подобни случаи.

Гилфойл кимна.

— Говорих с Марти Кравиц. Той се закле, че при поръчването на отчетите Болдън се е представил като един от старшите директори в „Харингтън Уайс“. Очевидно го е притиснал да му снесе тази информация. Мисля, че можем да разчитаме на това Кравиц да си държи езика зад зъбите. Ако от „Прел“ ще трябва да докладват за всеки случай на нарушение, скоро няма да им остане нито един клиент.

— Добре. Доведете тук Болдън. Искам да си поговоря с него на четири очи.

— Сега пътува насам. — Гилфойл пристъпи по-близо към Джаклин. — Може ли да поговорим и за още нещо? Ще бъда съвсем кратък.

— Казах на шофьора на лимузината да ме чака долу.

— Няма да отнеме много време. — Гилфойл го подхвана за ръката и го поведе към ъгъла. — Става дума за нещо, което трябва да знаеш. Нещо, свързано с Олбани.

Джаклин скръсти ръце, за да докаже на Гилфойл, че му посвещава цялото си внимание.

— Какво за Олбани?

— Един детектив от Ню Йорк се е добрал до твоите отпечатъци на палеца и показалеца и се захванал да търси сходни в базата данни на Националния център по криминогенна информация. Накрая успял да те открие.

— Откъде, по дяволите, се е сдобил с моите отпечатъци?

— Не знам, но сме длъжни да допуснем най-лошото.

— И какво е то?

— Че тези отпечатъци са били взети от оръжието, с което е бил убит Дейвид Бърнстейн.

— Как е възможно? Мислех, че отдавна си се погрижил за това.

— Така и не успях да ги намеря. Навремето това много ме притесняваше, но без Ковач нямаше причина да се безпокоим. Проблемът бе локализиран и изолиран. Говорим за случай отпреди двадесет и пет години, Джей Джей. Шокиран съм не по-малко от теб.

— Съмнявам се — възрази му Джаклин. Когато заговори отново, гласът му бе стихнал до шепот. Или по-скоро съскаше като гърмяща змия. — Това беше нашата сделка. Ти трябваше да изчистиш всичко около онази бъркотия в замяна на уютно местенце в „Джеферсън Партнерс“. Струва ми се, че за онова време условията бяха много прилични. Само че вече не съм толкова сигурен. — Джаклин се приближи към макета на бойния кораб „Мейн“. — Кой е този, който се е захванал с тези отпечатъци?

— Детектив Джон Франсискъс. Същият, който снощи е разпитвал Томас Болдън.

— И на какво толкова се дължи проклетото му любопитство?

— Просто е добро ченге. Предполагам, че всичко е свързано с това. Проследихме го, когато взе самолета за Вашингтон.

— Той ще се появи тук? Чудесно. Може дори да му изпратим на летището покана да се присъедини към нашата галавечеря.

— Почакай, Джей Джей. Аз съм разтревожен не по-малко от теб от цялата тази работа.

— Ти ли? — Джаклин вдигна пръст към него. — Ти си едно студенокръвно копеле. В теб никога не е имало чувства. Знаеш ли изобщо какво е да бъдеш разтревожен?

Гилфойл усети как част от него блокира. Знаеше толкова за чувствата, колкото и всички останали. И най-вече колко разрушителни могат да бъдат. Да те владеят. И ако веднъж им се поддадеш, с теб е свършено. Но сега си позволи да каже само:

— Имахме наш човек на „Лагуардия“, който следеше за появата на Болдън. Именно той се качи на същия самолет, с който детектив Франсискъс лети насам.

— Какво чакаш тогава? — нетърпеливо попита Джаклин.

— Ами той е полицейски служител.

— И какво? По-рано това не би те спряло. Тези отпечатьци могат и двама ни да пратят по дяволите.

— Първо, ще им е нужен свидетел, който да докаже, че си бил там, когато се е разиграла тази сцена.

— Имат един свидетел — гневно извика Джаклин. — Боби Стилман. Тези отпечатьци са нейният пропуск към свободата.

58.

Агентът от „Сканлън“ лежеше на една страна, задъхан и сломен.

— Не е зле — каза Боби Стилман. — Не очаквах, че парите могат да купят толкова лоялност. — Тя се отпусна на колене и пхна ръка под мишницата му. — Изправи се.

Мъжът не помръдна и тя го дръпна за крака. Лицето му бе почервенияло там, където го бе зашлевила. Но ударът не бе чак толкова силен, че пленникът да не би могъл да го понесе. При все това не можеше да не забележи, че приятелите ѝ я гледат по-различно.

Тя беше гадна кучка. Без съмнение.

— Значи наистина не знаеш какво е „Краун“? — попита тя.

Мъжът поклати глава.

— Тогава няма да възразяваш, ако опитам един последен начин, за да открия отговора на този въпрос?

С тези думи Боби Стилман измъкна от джоба си къс нож с подвижно острие, от онзи модел „Х-Акто“, който се използва за разрязване на мокети. Започна бавно да изважда острието навън. *Клик. Клик. Клик.* Милиметър по милиметър режещият стоманен ръб се подаваше неумолимо напред, докато накрая тънкото като бръснач триъгълно острие не изскочи навън. Малко, много малко, колкото нокът може би, ала достатъчно да среже всичко, до което ще го притиснеш. Тя го опря до бузата му.

Внезапно я обзе странно, необяснимо спокойствие. След всичките тези крясъци, заплахи, тероризиране, побои, които бе упражнила върху онемелия си пленник, най-сетне бе намерила вътрешен покой. Сега се питаше само докъде би стигнала; какво би сторила в крайна сметка, ако той отново откаже да проговори.

Вгледа се в очите на мъжа. Сигурна бе, че в тях сега се четеше дивото желание да ѝ отмъсти за всичкото страдание, което му бе причинила. Нито за миг не му бе повярвала, че не знае. Джей Джей винаги бе казвал, че е много важно да вярваш на хората си, да им кажеш истината, та накрая тя да стане и тяхна истина. Затова, реши тя

— няма да се съобразява с никакви правила. Да върви на майната си Женевската конвенция за хуманно третиране на военнопленниците. Заедно с благородната мисия на маркиза Куинсбъроу и нейните грижи за страдащите. Това тук нито бе война, нито пък боксов мач. Тя бе преживяла толкова много години отвъд нормите на цивилизования свят, че сега сама се изненада как не бе стигнала по-рано до този извод. Бог ѝ е свидетел, че Джаклин и в това я бе изпреварил. Той винаги се стремеше да подчини всички и всичко около себе си в името на крайния резултат. Защото крайт бе всичко. А средствата за постигането му — нищо. Или поне нищо особено.

Боби Стилман притисна устни към ухото на мъжа.

— Ще ми го кажеш — обеща му тя.

За пръв път прочете страх в очите му, сякаш той едва сега бе започнал да проумява с кого си имаше работа.

В този миг Джей Джей би се гордял с мен, помисли си жената. Но от този спомен ѝ стана още по-тъжно. Ужасно тъжно.

* * *

Денят се случи горещ. Ужасно горещ, при това след една дълга, изнурителна поредица от все такива дни. Нервите на всички бяха опънати до скъсване. Хората нямаха сили дори да се усмихват и поздравяват. А пък беше едва юли и лятото още не бе достигнало разгара си. Боби се прибра в къщата, за да довърши опаковането на багажа. Мъкнеше със себе си голяма пазарска торба, натъпкана с неща, които може би нямаше да намерят там, закъдето щяха да заминат. Фъстъчено масло, овесени ядки и нова пижама за Джаки Джо с изображението на Супермен. Полетът им за Буенос Айрес от летище „Кенеди“ беше в единадесет часа. Бяха се разбрали да се махнат оттук поне за една година, а може би и повече, ако там се устроят добре. Завари Дейвид да говори с Джаклин в хола.

— Какво правиш тук?

— Вярваше ли, че ще те изпусна от поглед? — попита Джаклин и се усмихна презрително. — Веднага след като сградата бе вдигната във въздуха, се досетих кой може да е отговорен за стореното.

— Заснели са ни на видеозапис — обясни й Дейвид Бърнстейн.
— Камерите на охраната са записвали всичко.

Джаклин пристъпи към Боби.

— Не усложнявай нещата, скъпа. Полицията вече е тръгнала насам. Ще имаш възможност да им поднесеш извиненията си.

Обзе я необяснимо тревожно предчувствие. Тук нещо не е наред, помисли си тя. Защо тъкмо Джей Джей ще чака полицията да пристигне тук?

— Тогава какво още чакаме? — каза тя на Дейвид и го сграбчи за ръката. — Хайде! Да се махаме! Веднага!

Обърна се и пое по стъпалата, водещи към горния етаж, където бяха оставили багажа си. Но на горната площадка я чакаха две от горилите на Джаклин, с широки рамене, късо подстригани коси и непроницаеми лица. Тя много добре знаеше какво можеше да очаква от наемни убийци като тях.

— Съжалявам, Боби — обади се отдолу Джаклин, като смачка техните самолетни билети в юмрука си. — Дойдох, за да уредим веднъж завинаги цялото това недоразумение.

— Недоразумение ли? Аз бих го нарекла престъпление.

— Е, да, можеш да го наричаш както искаш.

— Нищо няма за уреждане — продължи Боби. — Ти си фашист. Искаш всички да шпионираш, за да си сигурен, че никой няма да извърши нещо, което няма да ти хареса. Мислиш се за Големия брат, макар че краката ти са толкова къси, че дори не стигат до пода. Само защото си от правителството, не означава, че не си се споразумял тайно с тях. — Обърна се към мъжете, които й бяха направили засада горе на стълбите. — Кои са тези горили? Като Туидълди и Туидълдъм от „Алиса в Страната на чудесата“? И защо си ги довел? Защо? Защото не можеш сам да се справиш ли? А пък аз те имах за герой. — Тя продължи да го предизвиква. Гневът й достигна точката на кипене. Темпераментът й се взриви. — Джей Джей, ти винаги си бил само един клоун в каубойска премяна, понеже се мъчиш да бъдеш такъв, каквато майка ти е искала да станеш.

— Достатъчно, Боби.

Именно тогава тя видя пистолета в дясната му ръка.

— Ние току-що купихме компанията — обясни й той и небрежно махна с лявата си ръка. — „Фанинг Файърармс“ вече е наша. Реших, че

мога да спечеля нещо от нея.

— О, за бога, Джей Джей, това не е ли прекалено? Пистолет? Да не би да си мислиш, че ще се бием с теб? Ние, двама адвокати? Двама защитници на Конституцията? Ето го пред теб Бърнстейн Хлапето^[1], най-бързия евреин в Дивия запад. А пък аз съм... — Тя млъкна и се обърна към своя любовник. — Ще се погрижиш ли за него, Дейвид?

— По-спокойно, Боби — със сериозен глас се обади Дейвид Бърнстейн.

Той е знаел, помисли си Боби Стилман сега, след като бяха изтекли двадесет и пет години. Все пак беше син на полицаи. Знаел е най-важното при боравенето с оръжията. Никога не изваждай пистолета от джоба, ако не смяташ да го използваш. А Боби от своя страна бе сторила всичко, което е било по силите ѝ тогава, за да се сбъдне предчувствието му.

— О, я остави този пистолет, Джей Джей — продължи тя. — Нали полицията всеки момент ще дойде тук. Е, добре, щом така си решил! — Протегна ръцете си напред, все едно очакваше да ѝ нахлузят белезниците. — Остави ги да ме арестуват. Но съдебната зала ще се превърне в онзи форум, от който се нуждаем, за да изкараме на показ, на светло твоята прогнила малка компания. Наистина ли си очаквал всички да ти повярват, че онези устройства, които произвеждаше „Сентинъл“, ще бъдат прилагани само от военните? И то само във войните, които водим далеч оттук, отвъд океана? Мога да се обзаложа, че ФБР вече е направило сериозна поръчка за тях. И кой още? Митниците? Данъчните? Агенцията за борба с наркотиците? Всички от замесените в играта ще искат да ги притежават. За да ги монтират само до една година във всяка телефонна централа. Благодарение на отзивчивостта на Джеймс Джаклин и „Сентинъл Майкросистемс“.

— Както обикновено, Боби, ти си прекалено умна, което обаче не е за твое добро — отвърна ѝ Джаклин.

Удостои я с последния си презрителен поглед, след което се обърна и изстреля един куршум право в челото на Дейвид Бърнстейн. Тя никога не забрави тази кошмарна сцена... как коленете му се огънаха и цялото му тяло се сгърчи, сякаш бе картина, смъкната с един замах от стената. И докато лежеше там, стоварил се на пода, той ритна с крак във въздуха. Тъй силно, че обувката му излетя нагоре и тупна шумно долу. След което вече не помръдна.

Джаклин пристъпи и се наведе над него.

— Никой няма да свидетелства в съда срещу „Сентинъл“, скъпа — каза ѝ той. — Въпрос на национална сигурност.

В първия миг Боби остана като вцепенена. Но после разтърси глава. Сълзите ѝ рукнаха неудържимо. Не искаше да плаче, но бе тъй зашеметена.

— Ти си чудовище — разхлипа се тя. — Ти го уби. Но нали си повикал полицията? Те ей сега ще дойдат.

— И аз така се надявам.

В този миг една полицейска кола спря до тротоара пред къщата. Двама полицаи изскочиха от нея, като веднага откопчаха палките от коланите си. От гърлото ѝ се надигна сподавен писък. Втурна се към прозореца. Един от копоите на Джаклин обаче я спря, обви силните си ръце около нея и запусти устата ѝ с длан. След няколко секунди на вратата се позвъни.

Джаклин отвори вратата. И преди някой от полицаите да успее да види тялото на Дейвид Бърнстейн сред локвата от кръвта му, той хладнокръвно ги застреля. Точно в сърцата и толкова отблизо, че дори за секунда се Подпалиха разкъсаните места по ризите им.

Насочи пистолета към нея.

— Излизай! — заповяда ѝ Джаклин.

Разтреперена, тя едва успя да се измъкне навън, прекрачвайки телата на полицаите, за да се затича, останала без дъх, към обраслата с бръшлян порта.

За известно време той остана така, с пистолета, насочен към нея.

— Ами Джаки Джо? — извика тя.

* * *

И така Джаклин създаде мита за Боби Стилман като убийцата на двамата полицаи. С което завинаги я обрече да бяга, да се крие. Ходът наистина си беше брилянтен. Защото с него я лиши от всичко. От свободата. От доверието на хората. И от сина ѝ.

Боби се отдръпна от пленника. С едната си ръка съдра боксерките му и ги запрати на пода. Позволи си кратка пауза, колкото

да се наслади на уязвимостта му. Само за секунда-две, колкото онзи да усети полъха на вятъра.

След което здраво хвана пениса му.

— Какво е „Краун“? — повтори тя за кой ли път вече, като нагласи острието на ножа под мъжествеността му. Дори леко повдигна острието нагоре, колкото да му пусне малко кръвчица. — Питам те за последен път.

— Вашингтон... сенатор Маккой — започна той, преглъщайки сухо.

— Продължавай.

— Наказателна акция.

— Кога?

— Церемонията... по встъпването в длъжност... *утре*.

[1] Аналогия с Били Хлапето (1859–1881), прочут стрелец от Дивия запад, убил 21 души, преди да бъде застрелян от шерифа Пат Гарет. — Б.пр. ↑

59.

Самолетът, изпълняващ полет 1967 на авиокомпанията „Делта“ от нийоркското летище „Лагуардия“ до националното летище „Роналд Рейгън“ във Вашингтон, окръг Колумбия, се приземи в 20:33 ч., с половинчасово закъснение. Детектив Джон Франсискъс беше вторият пътник на борда. Освен него пътуваше само една дама с боядисана в пурпурно коса, настанена в инвалидна количка. С помощта на надписите по висящите от тавана табели той бързо се ориентира към гишетата на агенциите за коли под наем. Имаше двама-трима приятели в полицията в Метрополията, както понякога наричаха столицата, които би могъл да помоли да го приютят. Всичките те бяха добросърдечни, но той не искаше да им създава главоболия. Пък и не му беше сега времето да проверява кой му бе истински приятел и кой — не. Още щом показа значката си на гишето, веднага му осигуриха кола с двойно предаване. С ключа в ръка Джон продължи по тротоара, където трябваше да изчака служебния автобус да го откара на паркинга при колата, определена за него. Тук валеше още по-силно, отколкото в Ню Йорк. Снегът се сипеше неуморно на едри снежинки, сякаш високо в небето някой бе оскубал хиляди гъски. Автобусът пристигна. На светлината на мощните лампи, безпощадно осветяващи всичко наоколо, той улови отражението си в прозореца на автобуса. Изглеждаше посивял и поостарял. И толкова отпаднал, колкото се чувстваше.

Някъде по средата на полета, докато още летяха над Трентън и Гетисбърг, Франсискъс най-после взе решение да се подложи на операцията, за която настояваше лекарят му. По-добре да живее още двадесетина години с цип на гърдите, отколкото въобще да не ги доживее. Дори бе готов да се примири с това да се премести в Лос Анджелис — идея, от която доскоро настръхваше възмутен, — за да се уреди там като консултант и експерт към някое от полицейските предавания по телевизията. И без това се нуждаеха от хора с опит, специалисти като него. Иначе му бе дошло до гуша от криминалните

разследвания и всичко, свързано с тях. Искаше му се нещата в този занаят да се вършат постарому. По неговия начин. Да нахлузиш белезниците на ръцете на някой подозрителен тип в два през нощта на стъпалата пред Джаксън Проджектс и да го притискаш и разпитваш, докато накрая не разкрие името на извършителя на престъплението. Или да се замъкнеш чак до Олбани, воден само от една доста спорна следа, но да се върнеш оттам с отпечатъците на пръстите на убиец, останал незаловен в продължение на цели двадесет и пет години. Може би дори трябваше да предложи на Вики Васкес да го придружава в това пътуване. И по-големи лудории бе вършил в миналото.

Франсискъс вдигна глава и се загледа в небето, замислен за последните събития. Не можеш да се изплюеш във физиономията на шефа и след това да очакваш да ти се размине. Еспозито винаги си е бил ужасно отмъстителен кучи син. Никога нямаше да го забрави, нито пък щеше да му прости. Не се съмняваше, че от градското управление ще го подкрепят. Както и приятелите му в полицейския профсъюз. Лейтенантът имаше право. Тридесет и четири години в тяхната трудна професия... това бе една наистина завидна кариера.

Качи се в служебния автобус и топлината вътре му подейства по-приятно, отколкото бе склонен да си признае. Веднъж бе спорил с жена си коя е по-голямата от двете злини: горещината или студът. Той каза: горещината. Защото срещу студа винаги можеш да се предпазиш с още една дреха на гърба. Важното бе, продължи той, да не се лишиш от способността си да разсъждаваш, да не загубиш ума си. Но сега започваше да се съмнява дали тогава е бил прав, като е твърдял това.

Автобусът избръмча и спря. Шофьорът — жена на средна възраст — го изгледа през рамо.

— Стигнахме. Нямате ли багаж?

— Не.

— Пазете се.

Докато Франсискъс слизаше по стъпалата на автобуса, за да се качи в колата под наем, не можеше да реши кое бе по-лошото: нейната потискаща искреност или сянката на загриженост в погледа ѝ.

Затвори вратата и включи отоплението в колата на максимум. Този модел бе с фабрично монтирана навигационна система, затова му отне около минута, докато набере като крайна цел адреса на Франсоа Гилфойл. Но за всеки случай отвори жабката и извади оттам картата на

Вашингтон и Вирджиния. „Чейн Бридж Роуд“, мърмореше под нос, докато преглеждаше азбучния указател на улиците.

Някаква сянка премина покрай автомобила.

Франсискъс вдигна глава, но не видя нищо обезпокоително.

Наведе се отново над картата.

В този миг се отвориха предната и задната врата откъм дясната страна и вътре се качиха двама мъже. Този, който се настани отпред, натика в гърлото му дулото на своя автоматичен пистолет.

— Ако се съпротивляваш, в следващия миг ще си мъртъв! — заплаши го той, пресегна се през гърдите на Франсискъс и измъкна пистолета му. — А сега пали двигателя и потеглай!

* * *

— Сенатор Марвин, добър вечер, сър. Прекрасно е, че ни удостоихте с вниманието си.

Издокаран с вечерен костюм и лъскав пояс, с пригладена от гела коса, Джеймс Джаклин очакваше гостите в преддверието на дома си. За всеки мъж бе предвидено потупване по рамото след ръкостискането, а за всяка жена — целувка по бузата и в добавка някакъв сърдечен комплимент. Ако на някого тази вечер би му се сторило, че сега изглежда по-щастлив и по-сърдечен от всякога, нямаше да сбърка. След един ден и една нощ, прекарани в толкова силно напрежение, всичко вече бе започнало да се подрежда както трябва. Не само че държаха Болдън, но Гилфойл бе заловил онзи досаден детектив от Ню Йорк. За да направи сега хеттрик, му оставаше да се сбъдне само още едно негово желание, но той беше твърде старо куче, за да иска повече. Вече двадесет и пет години преследваше този заек, но все безуспешно. Искаше единствено да чуе онова „да“, означаващо, че сенаторът от Върмонт, Хю Фицджералд ще гласува за приемането на онзи законопроект. Тогава нощта наистина щеше да се окаже вълшебна за него.

— Генерал Уолкър, за мен е искрено удоволствие, сър — изрече Джаклин и отпусна ръка на рамото на новодошлия. — Има ли нещо ново от Фицджералд за предните запаси? Цялата нация е обзета от тревожни предчувствия.

— Остава ни само да стискаме палци — промърмори Уолкър.

— Директор Вон Аркс, радвам се да ви видя — посрещна Джаклин директора на ФБР. След което добави шепнешком: — Много ви благодаря, господин Хамилтън. Нали ви бях обещал, че ще заловим онзи млад мъж. Е, това вече е факт. Всичко е добре, когато свършва добре. Нека по-късно двамата да изпием по чашка.

— По-добре по този случай да са по две — каза Вон Аркс.

За кратко в поредицата от пристигащи гости настъпи пауза. Джаклин пристъпи навън, за да огледа лимузините, запълнили дългата извита алея. Дори и лошото време не им попречи да дойдат. Вдигна поглед към небето. Облаците се бяха състиили като гигантски похлупак от памук, а снегът нито за миг не преставаше. Разпрострялата се пред него широка морава бе побеляла като сватбена торта.

— Виж ти, виж ти, самият милиардер. — Сенатор Хю Фицджералд се изкачваше тежко по стъпалата. Със сивото си палто и черната си вратовръзка изглеждаше като кочияш от деветнадесети век. При това доста едър кочияш. На ревера си бе затыкнал кървавочервен карамфил. — Аз пък си мислех, че имаш иконом, който да посреща гостите на входа.

— Е, Хю, не виждаш ли, че съм излязъл лично да те посрещна — отвърна Джаклин и докато се здрависваха топло, го хвана с лявата си ръка за лакътя, за да го притегли към себе си. Жест, запазен само за най-близките приятели. — Ти си най-напред в списъка на най-близките ми приятели. Не очаквам още да обмисляш...

— О, не. Още го обмислям.

— И?

— Ами... — Хю Фицджералд предпочете да се ограничи само с едно потупване по рамото и с едно типично ирландско^[1] намигване. — Не съм казал, че вече съм решил.

Джаклин също се засмя силно, преди да се обърне на другата страна, за да приветства следващия си гост:

— О, кого виждам! Самият държавен секретар Лутвак...

Ала изруга полугласно под нос.

* * *

Редицата от паркирани лимузини стигна чак до двата края на тесния път отвън, докъдето достигаше погледът на Джени. Тя спря взетата под наем кола зад последната и изключи двигателя. Чистачките замряха на място. Секунди преди снегът да засипе предното стъкло и всичко наоколо да потъне в белота, забеляза един мъж с червено яке да тича нагоре по възвишението, докато друг се спускаше надолу. Зад нея спря един автомобил и фаровете му осветиха купето на нейната кола. За миг погледът ѝ се прикова върху огледалото за обратно виждане. Очите я боляха. Лицето ѝ изглеждаше тъй, сякаш бе носила маска. Едва събра сили да си поеме дъх и да се покопити. За да се успокои поне малко, освежи червилото си и изтегли още една линия туш под очите. *Не мога да направя това*, каза тя на отражението си в огледалото. *Аз съм учителка, а не шпионин*. Отпусна ръка на корема си. Замисли се за новия живот, който растеше в нея. Шпионин. Спомни си как Мата Хари бе посрещнала смъртта си, изправена пред дулата на пушките на френския наказателен взвод. Не е ли по-добре да получиш куршум в тила? Или въобще нищо да не виждаш в предсмъртния си час?

— Извинете — извика тя, след като смъкна предното стъкло на колата.

Паркингът се обслужваше от един строен младеж, чиято гъста черна коса сега бе увенчана с бяла снежна корона.

— Госпожо?

— Имате ли чадър?

— Докарайте колата си горе до края на алеята. За мен ще бъде щастие после да я паркирам вместо вас.

— Може да ми се наложи да си тръгна набързо.

Той се приближи и замислено огледа Джени. Намръщеното му лице разцъфна в гостоприемна усмивка.

— Изчакайте ме тук. Веднага се връщам.

Младежът се затича по алеята с все сили и само след секунди изчезна сред неспирно сипещия се сняг. Върна се след пет минути. Достатъчно дълго време, за да я накара да забрави за всякакво бързо измъкване. Той ѝ подаде чадъра, а с него — и ръката си, за да я подкрепя да не се подхлъзне. Тя внимателно излезе. Никак не ѝ се щеше да се прекатури в мокрия сняг заради проклетите си високи

токчета. И така, рамо до рамо, те поеха напред по дългата виеща се алея за автомобилите на гостите на имението.

Къщата се оказа нещо като възгрозна заварена сестра на Маунт Върнън^[2], само че още по-голяма и някак по-дръзко възправяща се насред хълма. И даже по-претенциозна, „по-крещяща“. За предпазване на гостите от дъжда и снега пред парадния вход бе издигнат временен портик с широк навес. Отляво ги задмина една лимузина, която спря веднага щом навлезе под него. Вниманието на Джени сега бе привлечено от факта, че всяка от новопристигналите двойки показваше поканите си на един едър портиер и едва след това те бяха допускани вътре в преддверието. Наоколо се очертаваха тъмните силуети на мъже, неподвижни като стражи, по всичките ъгли на къщата и пред гаража.

— Защо има толкова много охрана? — попита Джени, когато започнаха да изкачват последната стръмнина към върха на хълма.

— Очакват към десет часа да се появи лично президентът. Ще хапне от десерта и ще произнесе кратко приветствие. Наоколо е пълно с хора от специалните служби.

Джени усети как гърлото ѝ се стегна.

— По дяволите — задавено изрече тя. — Забравила съм си поканата!

— Да не би да е останала в колата? Ще изтичам да ви я донеса.

— Не, не! Остана у дома. Можете ли да изтичате до Джорджтаун? Не ми се вярва да ме пуснат вътре при толкова строги мерки за сигурност.

Младежът долови отчаянието, което се четеше в погледа ѝ.

— Елате с мен — предложи ѝ той. — Ще ви вкарам през кухненския вход. Не мисля, че представлявате кой знае каква заплаха.

— Човек никога не знае — многозначително подметна тя и стисна ръката му.

В гаража завариха група работници, обслужващи паркинга като младежа, който я доведе тук. Възползвайки се от паузата, те се подкрепяха със сандвичите, студеното пилешко, безалкохолните и кафето, оставени на масата в ъгъла. Малко по-настрани стояха двама агенти от специалните служби и тихо разговаряха за нещо. Докато ги подминаваше, Джени си позволи да се усмихне приветливо. Дори им махна леко с ръка, уверена, че една висока и стройна блондинка като

нея, отговаряща на всички критерии на американците за красота, надали би предизвикала някакви съмнения.

Обаче след секунда агентите от охраната се изпречиха пред нея. И двамата бяха с цяла глава по-високи от нея, с ужасно дебели вратове, а зад ушите им се виждаха проводниците на слушалките им.

— Вашата покана, госпожо?

Джени честно им отговори:

— Работата е там, че съм я забравила у дома. Знам, че е ужасно глупаво от моя страна. Дори го споделих с този млад мъж, който бе така любезен да ме съпроводи дотук.

— Съжалявам, но не можем да ви позволим да влезете.

— Разбирам — въздъхна тя. — Само че точно тази вечер моят шеф ще е тук и аз се безпокоя, че много ще се ядоса, ако не ме завари вътре. Нали знаете... „Празнична вечеря в чест на десетия милиард“. Можете да се досетите, че става въпрос за огромна сделка.

— Вашето име, госпожо?

— Пендълтън — каза тя. — Дженифър Пендълтън.

По-старшият от двамата агенти издърпа ревера си към устата.

— Далас едно, тук Далас четири. Налага се проверка на един от гостите. Името на лицето е Дженифър Пендълтън. — Той отново се извърна към нея. — Ще отнеме съвсем малко време. Междувременно бих искал да видя шофьорската ви книжка.

— О, да, разбира се. — Джени отвори чантата си и зарови трескаво в нея, сред червилото, кутийката с гримове, пакетчетата с хартиени носни кърпички и другите дамски принадлежности. Последното, което ѝ се искаше точно сега, бе тези горили от специалните служби да се доберат до шофьорската ѝ книжка, откъдето да прочетат истинското ѝ име. Да не фигурираш сред поканените гости е едно, но да лъжеш охраната — нещо съвсем друго.

Междувременно към тях се бе присъединил и трети агент от специалните служби, така че около нея се оформи полукръг от хората от охраната. Онзи, който ѝ бе поискал шофьорската книжка, се обърна към по-ниския — широкоплещест агент, за когото предположи, че бе старшият в екипа:

— Опит за неразрешено проникване. Дамата няма покана. Нито пък фигурира в списъка на гостите.

Старшият агент я хвана за ръката.

— Имате ли шофьорска книжка? Или какъвто и да е друг официален документ, удостоверяващ вашата самоличност?

Джени поклати глава.

— Не. Съжалявам. Изглежда, че и тях съм забравила у дома.

— Заедно с поканата?

— Да.

Всички наоколо кимнаха разбиращо. Тя усети как напрежението веднага нарасна с една степен. *Сега ще разкопчечат саката си и ще насочат дулата на пистолетите си*, помисли си тя.

— Ако не възразявате, бих искал да дойдете с мен — заяви широкоплещестият. Сега бе негов ред да поднесе ревера си към устните. — Мери, имаме код „Алфа“. Ела при мен в гаража.

Изтекоха десет секунди. От къщата излезе една спретнато облечена жена с мургава кожа, със същия тъмносин костюм като останалите агенти. С бързи крачки се приближи до гаража.

— Това е Мери Ансенели — обясни старшият агент. — Тя ще ви съпроводи вътре. А сега сме длъжни да ви запитаме имате ли нещо против да ви обискираме? Имате право да откажете, но в такъв случай пък ние имаме правото да ви арестуваме и ще ви отведем в най-близкия полицейски участък.

— Да ме арестувате? Та аз съм гост на господин Джаклин и на „Джеферсън Партнерс“! Съжалявам, ако са допуснали някаква досадна грешка и името ми не фигурира в списъка. Аз работя за „Харингтън Уайс“. Въобще не ме е грижа дали ще ме обискирате. Направете го още тук, щом толкова сте се разбързали. Искам само да отида на партито, и то за предпочитане, преди да са сервирали десерта.

— Разбирам, че сте разстроена, госпожо. Ако ни сътрудничите, съм сигурна, че ще можем да изгладим нещата.

— Да ви сътруднича? Какво още ще поискате от мен? Паркирах там, където се предполага, че трябва да се паркира. Дойдох точно навреме. Само дето не знаех, че в дневния ред е предвиден и стрийп покер.

Жената агент я стисна по-силно за ръката.

— Бихте ли дошли с мен, моля?

Джени издърпа ръката си от нейната.

— Не! Няма!

— Гари, дай ми белезниците.

— Няма да ми сложите белезници! Аз съм гостенка на този прием. А не някакъв долнопробен навлек!

Старшият агент от дежурния екип я улови за двете ръце и ги изви зад гърба ѝ.

— Моля ви, запазете спокойствие. Искаме само малко сътрудничество.

— Пуснете ме да си вървя! — изкрещя Джени и отчаяно се замята в безнадежден опит да се освободи от хватката му. — Повикайте господин Джаклин. Аз съм негова гостенка!

Белезниците изщракаха около китките ѝ. Някой я заобиколи, за да я придържа отзад за лакътя, докато жената агент я поведе навън от гаража. Един раздражен глас повика да докарат кола. Друг рапортуваше по радиостанцията и даваше нареждания къде и как да настанят току-що задържаното лице. Нечия ръка, плътно опряна в гърба ѝ, я тикаше да крачи напред. Джени премина покрай групата работници по паркирането и масата, заредена с кафе и сандвичи. Погледна назад през рамо. Вратата към кухнята все повече се отдалечаваше от погледа ѝ.

— Внимавайте — сърдито ги предупреди тя. — Бременна съм.

На няколко крачки от тях един седан закова спирачките си. Някакъв възнисьък къдрав мъж с отблъскващи белези от шарка по лицето излезе от него и пое Джени.

— Наведете главата си — подкани я той, като отвори пред нея задната врата, натисна главата ѝ с ръка и насила я натика вътре.

— Някакъв проблем ли има, агент Рейли?

Джени се обърна и се втренчи в суровото лице на Джеймс Джаклин.

— Тази жена се опита да проникне през главния вход на вашия прием, сър — рапортува старшият агент. — Но няма покана, пък и името ѝ не фигурира в списъка на гостите ви.

Джени насочи погледа си между двамата агенти. А когато най-сетне успя да привлече вниманието на Джаклин, тя му се усмихна сърдечно:

— Сър, аз съм... Джени Пендълтън. Вероятно не ме помните, но наистина работя в „Харингтън Уайс“ в Ню Йорк. В групата за структурираните финансови проучвания. Шеф ми е Джейк Фланаган.

— О, разбира се, познавам Джейк. Съжалявам, че той не успя да пристигне тук тази вечер. — Джаклин се обърна към двамата агенти. — Джентълмени, мисля, че вече всичко е наред и можете да свалите белезниците от ръцете на горката жена.

Старшият агент Рейли отключи белезниците.

Джени въздъхна облекчено, притиснала ръка към гърдите си.

— Слава богу. Най-после се появи някой, който да не гледа на мен като на престъпник. И без това Джейк ще ме убие, като разбере, че съм закъсняла, но...

Джаклин махна с ръка на агентите от специалните служби да се отдалечат.

— Мисля, че вече можем да се махнем оттук. Госпожица Пендълтън е сред най-важните клиенти на „Джеферсън Партнерс“. С радост гарантирам за нея. — Протегна ръката си и Джени я прие. — Точно така, скъпа моя. Изключително ще се радвам да ви разведа наоколо. Но първо ми позволете да ви предлага едно питие. Настоявам за това. Навън е доста студено, нали?

Джени кимна, но усмивката се смръзна на лицето ѝ. Странно, но от гърлото ѝ не можеше да излезе нито дума.

[1] Фицджералд е типично ирландско фамилно име. — Б.пр. ↑

[2] Родовото име на първия президент на САЩ — генерал Джордж Вашингтон, в щата Вирджиния. — Б.пр. ↑

60.

Самолетът се оказа един стар „Гълфстрийм III“. Само с десет седалки с окъсана кожа и некачествена облицовка, опитваща се да имитира дървена ламперия. Таванът беше много по-нисък, отколкото бе при по-новите модели. Болдън седна в средата на кабината, с вързани китки и глезени. Вълка се настани в дъното и през цялото време на пътуването само сглобяваше и разглобяваше заглушителя на пистолета си.

— Изстрелва патроните с ниска скорост — обясни той на Томас малко след качването им на самолета. — Достатъчна, за да ти пробие дупка в черепа, но не и за да издълбае отвор във фюзелажа на самолета.

Това не беше първото пътуване на Болдън с частен самолет. Нито второто, нито дори десетото. Щом си в бизнеса с купуването и продаването на корпорации за милиарди долари, няма как да се отървеш от трескаво забързаните пътувания на хиляди километри. Защото времето е пари. Никой не може да си позволи да пропилява десетки часове по опашките за билети, претърсванията на летищната охрана или да рискува в последната минута да отложат някой ужасно важен полет. През последните шест години, откакто работеше като бизнес консултант към няколко от най-могъщите в страната компании, той бе летял не по-малко от петдесетина пъти на самолети, притежавани от неговите клиенти.

В сравнение с останалите, условията при този полет бяха едва ли не най-лошите от всички възможни. Най-уместно би било да се нарекат „спартански“. И дума не можеше да става да се наслаждава на удобствата, обичайни при предишните полети. Нито диетична кока-кола, чай от женшен или „Ред Бул“ за възстановяване на жизнените му сили, нито изстудено шампанско „Дом Периньон“ за отпразнуване на успешното приключване на сделката, нито домашно приготвени бисквити и мармалад, нито грозде от Конкорд и сирене „Бри“ или

тортила и гуакамоле^[1]. Нито пък предварително затоплени кърпи. Да не говорим за липсата на бордова масажистка или маникюристка.

Болдън се замисли колко странно бе устроен човешкият живот. И как можеше само за едно денонощие да се обърне с главата надолу. Преди броени часове той бе на гребена на вълната. Все едно го бяха провъзгласили за Мъж на годината. Високопоставен директор с необятни перспективи за бляскаво бъдеще. Но освен това още нещо се бе променило в живота му. И то изключително важно. Ще става баща. На дете, още сгушено в утробата на жената, която обича. Загледа се през прозореца и му се стори, че вижда лицето на Джени в мрачината навън.

Самолетът се наклони наляво, за да се измъкне от облаците над университета в Джорджтаун. После прелетяха над Потомак, като малко оставаше да докоснат с крилото Кенеди Сентър. При спускането на колесниците корпусът се разтресе. Сега летяха още по-ниско, едва ли не на височината на обелиска, зад който вече се бяха показали Мемориалът на Линкълн, езерото и паметникът на Вашингтон, наполовина забулен от мъглата и снега.

Очевидно това ще ми бъде последното кацане, помисли си Болдън.

* * *

— Сигурна ли сте, че сме се срещали? — попита Джаклин. — Не мисля, че бих могъл да забравя една толкова красива жена.

Дженифър Пендълтън енергично закима.

— Всъщност само веднъж... но беше преди толкова много години. Не успях да ви благодаря достатъчно за това, че ме спасихте. Наистина вече бях започнала да се плаша какво ще стане с мен.

— Не се безпокойте, скъпа. Всичко щеше да се уреди и без моята намеса.

Те двамата сега се намираха в голямата зала, заобиколени от шумно множество дами в бляскави тоалети и господа в строги вечерни смокинги. Джени отпусна длан върху ръката на Джаклин и той не разполагаше с друг изход, освен да остане притиснат до нея. Пък и тя беше толкова привлекателна.

— Казахте, че сте от рода Пендълтън?

— Всъщност знаете ли, че ние с вас имаме общ прапрадядо? Говоря за Едмънд Грийн Пендълтън. Само че нашият клон от фамилията се е преместил в Охайо. Ние сме предимно фермери, а не политици.

— Какво би правила тази страна, ако не бяха фермерите? Дори и Джордж Вашингтон е отглеждал по малко тютюн в имението си, ако не ме лъже паметта.

— Кажете ми, господин Джаклин...

— Наричай ме Джей Джей. Това Джаклин, дявол да го вземе, ме кара да се чувствам адски остарял.

— Кажете ми, Джей Джей — поде тя на „ти“, сочейки портретите с маслени бои, украсяващи стената, — всичките тези там от рода Пендълтън ли са?

— Хм, повечето са от рода Джаклин. — Погали ръката ѝ. — Ще бъда щастлив да те разведа наоколо. — Повече я из залата, като накратко ѝ преразказа биографиите на предшествениците си. Започна от баща си — Харолд Джаклин, виден конгресмен. Продължи с дядо си, Едмънд Джаклин, собственик на железопътна компания и банка. *Очарователно момиче*, каза си той. Не е като онези студени риби, шарещи нагоре и надолу по Уолстрийт. Когато приключи с коментарите към портретите, остана много щастлив, че ръката ѝ продължаваше да държи неговата.

— Знаеш ли, Джей Джей — заговори младата жена, — винаги съм вярвала, че Пендълтън са една от позабравените фамилии на Америка. В учебниците по история едва се споменава за Натаниъл Пендълтън, макар че е бил най-близкият приятел на Александър Хамилтън и Джордж Вашингтон. Струва ми се, че е време да се отдаде дължимото на нашата фамилия.

— Напълно съм съгласен. Знаеш ли, самият аз много се увеличам по историята. Защото в нашата кръв е заложена една велика традиция. И респект към миналото на нацията ни. За бога, та аз съм петото поколение Джаклин, което служи на страната си. Заради това бях офицер от флота, по-точно от военноморската авиация. Докато добрият стар Нат Пендълтън е бил полковник от кавалерията.

— В Южна Каролина, нали?

— Виждам, че знаеш доста за миналото на фамилията.

— Всъщност съм запалена по историята. Колко пъти съм обикаляла историческите места в Ню Йорк... И винаги започвах от таверната „Фраунсис“, а после продължавах със „Сейнт Пол“.

— Таверната „Фраунсис“ ли каза? Значи знаеш и за Дългата зала?

Дженифър Пендълтън кимна.

— Онази, в която генерал Вашингтон се сбогувал със своите офицери? Доколкото съм запомнила, това се е случило на 4 декември 1783 г.

Сега Джаклин погледна на момичето в друга светлина. Оказа се, че умът ѝ е остър като бръснач. Ще трябва да звънне на Мики Шиф и да види дали не може тя да заеме мястото на онзи Болдън. Много щеше да се зарадва, ако това момиче успее да развърти още по-оживен бизнес с „Харингтън Уайс“. Да не говорим, ако всичко би могло да се обвърже със среднощни визити в Ню Йорк, но задължително в компанията на тази златокоса девойка. Погледна часовника си.

— Искаш ли още сега да я видиш?

— *Дългата зала ли?* Но нали Ню Йорк не е чак толкова близо, за да...

Джаклин я притегли по-близо до себе си и прошепна в ухото ѝ:

— Кой е казал, че ще пътуваме чак до Ню Йорк? Ела с мен, но не трябва много да се бавим. Всеки момент долу ще започнат със сервирането на вечерята. Лично съм подбрал менюто. Обичаш ли трюфели? — Той поведе младата жена нагоре по стълбата. Когато стигна до вратата, се спря и се обърна към нея: — Отне ми двадесет години, за да изглежда всичко както трябва. Всеки детайл е изпипан точно така, както е изглеждал в онази историческа вечер през 1783 г.

Младата жена го удостои с усмивка, подсказваща, че бе изпълнена с очакване. *Е, проклет да съм, ако греша*, отново си помисли той. *Тя е запалена по историята. Също като мен.*

Джаклин отвори вратата и включи осветлението. Заобиколи масата и посочи към витрината, в която се съхраняваха Библията на Линкълн и кичур от косата на Александър Хамилтън. Изостреното внимание, с което гостенката му удостои тези скъпоценни реликви, му напомни за това колко обожаваше самият той всичко в тази стая.

— Нат Пендълтън е имал навика именно в тази стая да приема генерал Джордж Вашингтон и онази лисица Александър Хамилтън.

Дори би могло да се каже, че по-скоро е било клуб, а не таверна.

— Клуб? Наистина ли? — Сърцето на Джени се разтуптя. Значи беше съвсем реален. Също както ѝ го бе казала Боби Стилман. Също както бе предрекъл Саймън Бони.

— Да. Уединено местенце, където те са можели да отдъхват в пълно спокойствие, да изпушат по някоя и друга пура, да пресушат по две-три халби бира. Но Вашингтон е бил сериозен мъж. Идвал е тук само по работа. За да обсъжда делата на страната. — Джаклин погали нежно голямата кутия за пури от обгорено дърво, оставена най-отгоре на специалния щанд, изработен от същия материал. — Виж това.

— Красива е — призна тя.

— Изцяло ръчна изработка, за да прилича максимално на оригиналната, принадлежаща на генерал Джордж Вашингтон. Не е никаква примитивна имитация. — Отвори кутията и избра една пура „Ромео и Жулиета“, която щеше да подхожда чудесно на портото, предвидено за сервиране с десерта. Напомни си, че в днешно време дори и жените пушеха проклетите пури. Пък нали не искаше да изглежда като неин дядо. — Ще вземеш ли една... Джени?

— О, не. Винаги съм мислела, че пурите са за мъжа в къщата.

Той кимна одобрително. Момичето като че ли умееше да чете мислите му. Успокоен, домакинът продължи покрай дългата страна на масата.

— Щях да забравя да ти спомена, че в тази стая са били взети повечето от най-важните решения за нашата нация, отколкото човек би могъл да предположи.

— Тук е толкова хладно, че цялата настръхнах — обади се Джени.

— Ето, ето, сега. Позволи ми да те стопля. — Джаклин веднага се зае енергично да разтрива ръцете ѝ. — Но ти цялата трепериш!

— Трябваше да си взема шал.

— Глупости. — Той я обгърна с ръце, като си позволи ръката му да се спусне леко под талията ѝ. Господи, наистина си я биваше. Усети как внезапно се сгорещи целият. Може би точно сега бе моментът за първата целувка.

— Нима искаш да кажеш, че точно тук генерал Вашингтон е провеждал срещите си? — сепна го гласът ѝ. — Дори и когато е бил президент?

— О, да. Имало е толкова много въпроси, които не е можел свободно да обсъжда във Филадельфия. Прекалено много шпиони и съгледвачи. Представа си нямаш... — Отдолу долетя силен удар на гонг. Джаклин погледна към вратата. — Това бе сигналът за вечерята. — Остави ръката си да се задържи още малко под талията и забеляза, че младата жена въобще не се опита дори да възрази. — Коя е твоята маса, скъпа?

— Ох, забравих поканата си у дома. И сега въобще не мога да си спомня къде трябва да седна.

— Ако желаеш, ти си добре дошла на нашата маса. Лиона и аз ще се радваме да се присъединиш към нас.

— Не, всъщност не желая да ви се натрапвам. И без това вече отнех толкова много от времето ти.

Джаклин изключи осветлението и затвори вратата.

— Смятай го за уредено — изрече той, възпламенен, предвкусвайки предстоящото си ново завоевание. — В края на краищата нали сме роднини. Трябва да се поддържаме един друг.

[1] Плодово-зеленчукова салата от авокадо, лук, домати, люти мексикански чушки и много подправки. — Б.пр. ↑

61.

Това бе къщата на Джаклин. Франсискъс го знаеше, без да му го казват. Виждаше я през моравата с пиниите по краищата, докато го возеха с колата си по черния път в съседство с имението. Класическа сграда в колониален стил, с бели колони, зелени дървени капаци по прозорците и портик, през който да влизат кабриолетите на гостите. Вътре явно имаше някакво празненство. Всичко наоколо бе пищно осветено. Покрай алеята за колите бяха подредени само мерцедеси, беемвета и дори няколко ролс-ройса. Никъде не се виждаше нито един форд. Докато в това време тяхната кола се тресеше и ръмжеше по неравния чакъл, а накрая рязко спря. От гората се появиха няколко мъже и оформиха кордон около вратата на колата. По сигнал на водача им той бе измъкнат от седалката. Помъкнаха го по пътеката, маркирана с обли камъни отстрани, към конюшната, намираща се на още триста метра по-нататък. Отвън дежуреше един пазач. Когато приближиха, той произнесе няколко думи на микрофона в ревера си, след което отвори вратата пред тях. Така Франсискъс се озова вътре заедно с двамата, които го бяха отвлекли от летище „Роналд Рейгън“.

Преминаха покрай редицата от празните клетки в конюшната, за да го довелат в стаята на жокеите. По дървените греди висяха седла, а чуловете за конете бяха нахвърлени в един от ъглите. Стаята беше малка, приблизително пет на пет метра. С гол бетонен под, една протъркана скамейка и фенер, висещ от тавана. Той седна и разтри ръцете си. Вътре беше студено и влажно. Наистина имаше сако и палто на гърба си, но от ходенето дотук се бе изпотил. Затова не след дълго започна да зъзне от студ.

Франсискъс нямаше много опит като пленник и май бе изплашен не на шега. В съзнанието му се бе запечатало тялото на професор Дейвид Бърнстейн, проснато сред локва кръв. Мъжете, които сега го държаха в плен, бяха способни на убийство. Но най-много го плашеше това, че прекрасно знаеше какво щяха да поискат от него, а той бе решил за нищо на света да не им го даде.

Вратата се отвори и вътре влезе един леко прегърбен мъж с блед, нездрав вид, приблизително на неговата възраст. Смокингът му можеше да послужи като доказателство, че принадлежи към силните на деня. Още от влизането си не отдели погледа си от детектива. Черните му очи гледаха пронизващо и създаваха впечатление, че са бездънни, че проникват направо в душата ти.

— Здравей, Карнак — каза Франсискъс.

— Доста отдавна не бях чувал това обръщение. Впрочем длъжен съм да призная, че никак не ми допада. — Гилфойл даде знак с ръка на останалите да напуснат стаята. И когато те изпълниха нямото му разпореждане, той се облегна на вратата. — Къде откри отпечатъците?

— Сред вещите на Ковач — сговорчиво отвърна детективът.

— Наистина ли? Мислех, че съм ги огледал добре. И къде точно?

— Има ли значение? Прегледах документите му и ги намерих.

— Предполагам, че си ги взел със себе си.

Франсискъс го изгледа тъй, сякаш Карнак бе напълно откачил.

— Бил си полицай. Винаги ли си носил със себе си веществените доказателства?

— Значи си ги оставил в Ню Йорк? Вече проверихме както в бюро то ти, така и в дома ти. Да не би да сме пропуснали някое скривалище? Между другото само за сведение трябва да ти съобщя, че сме изтрили всичко от паметта на ЛайвСкана. Така че в теб се намира единственото съществуващо копие от отпечатъците на господин Джаклин. Това е твоето единствено предимство.

Франсискъс сви рамене.

— Всъщност трябва да призная, че ги предадох на Били Макбрайд.

— Хм, лично аз не бих поверил на Макбрайд дори квитанцията си от пералнята. А сега да говорим по-сериозно, детектив. Ние на всяка цена трябва да имаме тези отпечатъци.

— Съжалявам, че ще те разочаровам горчиво, но наистина сега не са в мен.

— Имаш ли нещо против да те претърся?

— Заповядай — рече Франсискъс, вдигна ръце и се завъртя с гръб към него. — Но да знаеш, че печелившият лотариен билет е у мен. Поне имам такова чувство.

— Свали си сакото и панталоните.

— Това няма да ти помогне.

— Просто го направи.

Детективът му подаде сакото и панталоните си и го наблюдаваше, докато той ги претършува, като обърна джобовете, опипа реверите, провери дори шевовете. Гилфойл вършеше цялата тази работа, но Франсискъс бе този, който усещаше как цялата му енергия го напуска. На няколко пъти едва не му прилоша. Дори и периферното му зрение нещо бе започнало да се влошава. Онзи взе портфейла му, оставен върху дървеното столче, и започна да рови в него. Извади парите, после и кредитните карти, а накрая разпиля цялото му съдържание — изскочиха най-различни дреболии, които той бе скътвавал там в течение на толкова много време. Щом свърши с претърсването, Гилфойл върна портфейла на столчето, но след като задържа в себе си кредитните карти, значката и полицейската карта на Франсискъс.

— Тези отпечатъци ми трябва, детектив. При това веднага.

— Мога да си представя — съгласи се той. — Тъкмо тези отпечатъци са по оръжието, с което са били убити двамата полицаи О'Нийл и Шепърд, както и професор Дейвид Бърнстейн.

Гилфойл замислено разтърка брадичката си. Внезапно отново насочи вниманието си към столчето, където бяха останали портфейлът и значката на Франсискъс. Отмести ги, извади от джоба на сакото си полицейската карта на Франсискъс, разкъса я и бръкна под снимката. После въздъхна и се облегна на рамката на прозореца.

— Детектив... нали разбираш в какво безизходно положение си се озовал. Господин Джаклин е много важна личност. Признавам, че лично аз също съм заинтересуван от тези отпечатъци. Няма как да те освободим сега, ако просто не ни ги предадеш. Живеем в свят, в който доказателствата са всичко, а не слуховете и предположенията. Познавам немалко хора като теб. Сигурен съм, че няма да се сражаваш с вятърните мелници. Защото и ти си като мен. Реалист. Дай ми проклетите отпечатъци и отново ще бъдеш свободен. Ще наредя на един от моите хора да те отведе до летището. Имаш честната ми дума.

Франсискъс се вгледа в него с отвращение.

— Никак не е добре, че си напуснал полицията. Умееш да убеждаваш. При това с много разумни доводи.

— Отпечатъците, детектив. Или ще ми ги дадеш, или ще ми кажеш къде могат да бъдат намерени.

Той поклати глава.

— Не се пазаря с негодници. Ти си убил Тио Ковач. Навярно си замесен и в смъртта на О'Нийл и Шепърд. Пак ти се опита да ликвидираш Болдън и вместо него твоите хора улучиха приятелката му. Извърши престъпление на моята територия и аз ще се погрижа да си платиш за всичко.

Това беше. Франсискъс бе казал своето. Очакваше, че ще има по-голям ефект. Но в тази студена и оголена конюшня думите му прозвучаха някак плоско и безсилно. Почувства се глупаво, така както се бе изправил тук, по чорапи, с разголена гръд, треперещ от студ. Дори нещо още по-лошо — чувстваше се победен.

— Трябва да отивам на официалната вечеря — промълви Гилфойл, след като повика обратно в стаята своите агенти. — Момчета, постарайте се този детектив да стане малко по-словоохотлив.

* * *

Вечерята бе сервирана под просторната тента, опъната над тенискорта. Стените бяха декорирани с боядисани в бяло решетки с окачени по тях цветя. Върху пода бе поставен паркет. Високи нагреватели се издигаха като фиданки между масите. Подиумът бе разположен в другия край на тентата. Оркестърът свиреше някаква приятна, много жива мелодия.

Джаклин бе приключил с първата част от церемонията — посрещането и настаняването на гостите. Сега само обикаляше масите, за да приветства по-важните особи. По едно време забеляза Гай де Валмон на бара и отиде да размени няколко думи с него.

— Е, Джей Джей, не си ли щастлив? — попита Гай. — Къщата е пълна с гости въпреки лошото време. Бих казал, че е истинско постижение.

Джаклин огледа насъбралите се гости.

— Никога не съм ги виждал толкова спокойни. Напомни ми после да поканя вътре всичките ни спонсори.

— Всички са тук. Никой не отсъства. — Гай де Валмон се огледа във всички посоки, като изреждаше имената на тези, които попадаха пред погледа му. — Ето ги момчетата от Армонк, както и Джери Джилбърт от Грос Пойнт, брамините от образователната фондация „Харвард“...

— Тук са дори и онези негодници от Калпърс — прошепна Джаклин. — Нали знаеш, че не е на добро, щом онези либерали от Калифорния започнат да надигат глави.

— Вече получих потвърждение за прехвърлянето на още два милиарда долара от Дженерал Мотърс — докладва му Де Валмон. — Така че наистина се очертава прекрасна вечер.

Лицето на Джаклин засия от гордост.

— Президентът се съгласи да представи Франсис Тависток. Само това ще ни донесе още половин милиард.

— Ще го обявиш ли официално, че президентът Рамсър ще се присъедини към нас?

— Сега ни е нужна скромност, Гай. Повече скромност. Ще изглежда малко по-добре, ако той поизчака малко, да кажем, около година. Нека се позанимава с лекциите. Не забравяй, че няма за какво да бързаме чак толкова. — Джаклин метна ръка върху рамото на Де Валмон и дружески го притисна към себе си. Неуспехът от днешния следобед сега му се струваше като бледа следа от дим в далечината. — Десет милиарда. Вече почти сме ги постигнали.

* * *

Докато Джени се изкачваше по стълбата към горния етаж, музиката заглъхна. Един агент от специалните служби дежуреше най-горе край перилата на стълбата. Всяка минута се очакваше появата на президента. Тя се насочи към дамската тоалетна. Едно кимване към агента се оказа достатъчно, за да ѝ гарантира свободното преминаване в тази посока.

Вътре фойето бе тясно, ярко осветено, с небесносин килим върху дървения под. Джени влезе в банята и отвори съседната врата. Дългата зала тънеше в мрак. Сенките от оголените клони на дърветата навън се стелеха по пода. Внимателно затвори вратата зад себе си и

изчака малко. Призраци. Можеше да ги усети как се спотайваха в ъглите, изчаквайки своя час. Тук бяха Библията на Линкълн и кичурът от косата на Хамилтън, както и отломка от ковчега на Вашингтон. Все реликви на светци.

Срещали са се в полунощ. И първо са прочитали молитвата...

Джени запали лампата. Приликата с истинската Дълга зала беше направо зловеща. Защо са копирали всичко толкова старателно? Този въпрос не ѝ излизаше от ума, докато прекосяваше помещението. Само заради носталгията по славното минало? Или зад тази чудатост все пак се криеше някаква друга причина? Зад масата, разпростираща се в средата на залата, имаше много малко мебели — една ниска ракла, едно бюро и един остъклен шкаф. Тя отвори всяко чекмедже, провери всяко кътче. Ала нищо не откри.

Някъде се съхраняват документи за всичко това, беше ѝ казал шотландският професор Саймън Бони. Всичките те са били необикновено загрижени какво ще каже историята за тях.

Вратата към съседната стая се оказа заключена. По ключалката си личеше, че за нея е нужен голям ключ, като онези в църквите. Прекалено голям, за да се побере в нечий джоб. Джеймс Джаклин явно беше вманиачен на тема прецизното пресъздаване на историческата действителност. Джени опипа рамката на вратата, а после надникна в горното чекмедже на близкия шкаф. Вътре намери ключа. Вратата послушно се отвори само с едно завъртане. На това му се казва автентичност до последния детайл. Тя издърпа ключа и вратата се разтвори широко, подканвайки я да влезе вътре.

Но тук имаше само книги.

Три от стените бяха опасани с лавици, пълни с книги. От пода до тавана. А на четвъртата имаше висок прозорец, от който се откриваше гледка към предната морава в имението на Джаклин. Затвори вратата и включи лампата със зелен абажур, който ѝ придаваше старинен вид. Книгите запълваха всеки сантиметър по лавиците. По-старите бяха с кожени подвързии, заглавията им бяха с позлатени букви, но толкова изтъркани, че трудно се четяха. Джени прокара ръка по томовете. В стаята миришеше на влага и прах, като че ли прозорецът не бе отварян от много години. Младата жена се озърна назад. В този полумрак книгите изглеждаха като че ли по-близо до нея. Сякаш я подканваха да остане с тях в миналото. Избра напосоки един том: Историята на

Френсис Паркман за влиянието на Франция и на Англия в Северна Америка. До нея откри първото издание на автобиографията на прославения победител в Гражданската война, генерал Юлисис С. Грант, предвождал войските на Севера. С посвещение на автора: „На Едмънд Джаклин, гражданин и патриот, с благодарност за годините, които отдаде в служба на отечеството“. Джени върна книгата на мястото ѝ. Усети, че подът тръпне в такт с музиката на оркестъра. Притисна ухо към вратата, за да провери дали ще се чуят някакви звуци откъм коридора. Но всичко наоколо бе съвсем тихо.

Откъде да започна? Тя стоеше в средата на библиотеката, оглеждайки се на всички страни. Имаше стотици книги, ако не и хиляди. И всичките те бяха подвързани солидно, като класическите издания, рекламирани на последната страница в „Сънди Таймс“. Нито един том обаче не приличаше на личен дневник.

И тогава нещо странно ѝ направи впечатление: една от лавиците беше доста по-широка от останалите, затворена с две стъклени врати. Ключалката на тези врати беше съвсем съвременна, различаваща се от всичко останало в мебелировката. Джени нагласи подвижната лампа, за да попадне повече светлина точно там. Вътре се оказаха няколко големи кафяви папки, подредени една върху друга, с размери и оформление като папките за статистическите данни, които бе отваряла в общинския архив.

Тя изтегли ръкава си, за да увие дясната си ръка с плътния муселин. Приблужи се до лавицата и заби юмрук в стъклото, което се разпиля на парчета. Шумът бе приглушен, само няколко парчета издрънчаха върху пода. Младата жена извърна глава към вратата в очакване, като мълчаливо се помоли да не влезе някой точно сега. Бръкна вътре и измъкна един том, после още един. Оставаха шест. Отнесе първите два тома до стола и ги остави там. Много внимателно отвори първия. Страниците бяха пожълтели от годините. По тях се виждаха петна от чай. Протоколите. Сигурна бе, че най-последно ги бе открила.

Първата страница се оказа празна.

Както и втората.

Сърцето ѝ заби още по-учестено.

На третата страница попадна на няколко фотографии. Четири неголеми снимки, черно-бели, закрепени в ъглите. Всичките се бяха

сгърчили от времето. На всяка от тях позираше едно усмихнато русо дете в моряшки костюм. Надписите под тях трудно се разчитаха на тази оскъдна светлина. Но когато затвори кориците, тя прочете отзад: Джей Джей, 1935 г.

Отново разгърна страниците и откри още фотографии — Джаклин с майка си и баща си. С икономката. Със сестра си. Затвори албума и провери другите книги в остъкления шкаф. Семейни албуми на фамилията Джаклин и нищо друго.

Отчаяна и раздразнена, остави томове на мястото им, после се върна в Дългата зала. Огледа отново стените една по една, но не виждаше къде може да се скрие някоя книга. Вече беше проверила шкафовете. Стори ѝ се, че в следващия миг ще полудее. Те са се срещали тук. *Клуба*. Сигурна бе в това. Самият Джаклин го бе потвърдил със своя непоносимо самодоволен тон. Този отвратителен дърт развратник. Джени потръпна, като си припомни как ръката му бе опипала задника ѝ. Какво си въобразяваше той? Че тя е нещо като сладко десертче за след вечеря?

Отново си спомни за посещението си в архива в Ню Йорк. Указателят на Ню Йорк бе публикуван още през 1794 г., но и до днес бе в много добро състояние. Защо? Защото е бил съхраняван в хладно помещение, далеч от слънчевите лъчи. Тя отново надникна вътре в библиотеката. Лавиците там бяха огрявани от слънцето поне през половината от деня. Топлината беше значителна, а въздухът сух като прахан. През лятото сигурно включваха климатик. Иначе никой не би съхранявал тук толкова ценни издания.

Прохладно място, скрито от слънчевата светлина.

Постоянна температура от осемнадесет градуса.

Строго фиксирана влажност.

Погледът ѝ попадна върху овлажнителя за въздуха. Беше вграден в шкафа от обгорено дърво, но след като го огледа по-внимателно, тя откри, че този шкаф въобще няма врати. Прекоси стаята и съвсем леко откряна горния капак. Повече капакът не помръдна. Лъхна я силен аромат на тютюн. Коленичи до шкафа и започна да го оглежда по-внимателно, като прокара ръка по фасадата му и по страничните стени. В десния заден ъгъл на капака забеляза някакви пукнатини. Джени плъзна ноктите си и се опита да отмести дъската, но тя за проклетия

въобще не помръдна. Изправи се и затвори капака. Но като премести ръката си надолу, той отново сам се отвори. Само че този път докрай.

Не бе очаквала, че механизмът е като при музикалните кутии.

Надникна вътре.

И тогава видя дневника в кожена подвързия. Не беше по-голям от стандартните издания на романите с твърди корици. Взе го и забеляза, че под него имаше още един дневник, а после още един. Те бяха чудесно запазени. Предпазливо отвори най-горния том. И там прочете думите, изписани със самоуверен мъжки почерк:

КЛУБ НА ПАТРИОТИТЕ

1 ЮНИ 1843 — 31 ЮЛИ 1878

ПРОТОКОЛИ

62.

— Джей Джей... може ли да разменим няколко думи?

— Да, какво има? — обърна се Джаклин към него.

— Пристигна ли президентът?

— Още не — отвърна Гилфойл. После пристъпи, за да може да говори по-тихо. — Очаква се да се появи тук след осем минути. В момента неговата моторизирана кавалкада току-що пресече Кей Бридж.

Като истински благовъзпитан домакин Джаклин удостои гостите си с поредната любезна усмивка. Вечерята отдавна бе сервирана. Дансингът бе препълнен от желаещи да танцуват. Платата и чиниите бяха прибрани. Време бе за едно питие след храната. Той вдигна чашата си с арманяк и отпи една глътка.

— Е, тогава какво те безпокои?

— Приятелката на Болдън е тук, във Вашингтон.

— Аз пък си мислех, че още лежи в болницата.

— Хувър току-що се свърза с мен от оперативния център. Цербер е засякъл, че тя е използвала кредитната си карта, за да купи билет за полета на „Ю Ес Еървейс“, след което е взела кола под наем от летище „Роналд Рейгън“.

— Защо ми го съобщаваш чак сега? Цербер е програма, работеща в реално време. Значи тази информация е била достъпна за нас преди няколко часа.

— Но момчетата в оперативния център също са вярвали, че тя още се намира в болницата. Допреди два часа никой не бе рапортувал за нещо ново около нея.

Джаклин едва успя да обуздае гнева си. Искаше му се да цапардоса с юмрук този безчувствен робот.

— И смяташ, че се е насочила насам?

— Зная само, че е купила вечерен тоалет от един бутик на Мадисън авеню.

Джаклин се извини пред гостите на своята маса и поведе Гилфойл извън залата. Бурният освежаващ вятър им подейства като плесник по бузите.

— Погледни това — промълви той, докато оглеждаше оловносивото небе. — Церемонията по встъпването в длъжност на новия президент ще е дяволски студена.

Гилфойл също вдигна очи към небето, но се въздържа от коментар.

— А детективът? — попита Джаклин. — Получи ли от него това, от което се нуждаем?

— И това ще стане.

Той внезапно се извърна и сграбчи реверите на самото на Гилфойл.

— Не разполагаме с никакво време. Можеш ли да си го набиеш в главата? Питам те за резултатите, а ти ми съобщаваш за нови проблеми. От теб се очаква да имаш повече интуиция, а ти се оказва не по-умен от едно шимпанзе. Първо оплеска работата с Болдън, после не успя да измъкнеш от онова ченге това, което ни трябва. А сега ми казваш, че приятелката на Болдън се опитва още повече да обърка нещата. Слава богу, че е жена. — Джаклин пусна реверите му и шумно въздъхна през зъби. — Впрочем как изглежда тя?

— Все още нямам нейна фотография. Знам само, че приближава тридесетте, че е висока, блондинка, с чуплива коса, стигаща до раменете ѝ. Определено привлекателна.

— Как се казва?

— Данс. Дженифър Данс.

Джаклин се наведе още по-близо към него.

— Дженифър ли?

* * *

Това беше адски груба игра. Както да се замесиш с могъщите картели или да се забъркаш прекалено надълбоко с мафията. От този тип истории, за които, докато четеш, клатиш глава, а сетне си лягаш и се молиш никога да не те сполетят. Когато започват да те бият, преди да са задали въпросите си, когато те удрят тъй силно, че не можеш да

си припомниш какво се е случило само преди пет минути, нито знаеш вече къде се намираш. Знаеш само, че играта е адски загрубяла. И как ще свърши тя.

— Аз съм полицай — процеди Франсискъс през счупените си зъби, макар че думите му прозвучаха по-скоро като: „Аш шъм полишай“. — Никога не нося доказателствени материали със себе си.

— Значи си ги оставил в Ню Йорк?

Той се опита да надигне глава, но вратът му сякаш бе прекършен надолу. Не бяха пожалили време да го обработят. Започнаха от лицето му, а после продължиха с корема, напредвайки методично педя по педя, както местните влакове спират на всяка гара. Не се съмняваше, че бяха счупили челюстта му. Още усещаше силния юмручен удар. Подизпълнители, работещи на договор, беше споменал той пред Болдън. Най-добрите, които правителството бе успяло да подготви.

Някой отново го халоса по лицето, право по разкъсаната буза. Ударът достигна до слуха му някак отдалеч. Костта се натроши като порцелан. Очите му останаха отворени, ала нищо не виждаше, само искри от огъня, лумнал в центъра на мозъка му. Така мъчително изтече минута или две. Нямаше представа всъщност колко дълго бе траяло това. Знаеше само, че го млатеха същите биячи, които завари, когато го докараха тук. И двамата си бяха свалили саката. От кобурите под мишниците им се подаваха дръжките на деветмилиметровите им пистолети.

Проснат на бетонния под, Франсискъс се вгледа в палеца си. Беше само на няколко сантиметра от лицето му. Насили се да го помръдне и след секунда успя, но мигом изтръпна целият, сякаш го удариха няколко хиляди волта. Звукът от собственото му дишане порази слуха му. Изтънял, хриплив, стържещ, хъхрещ. И тогава си каза: *За бога, който издава такива звуци, сигурно скоро ще издъхне.*

Не. Още не бе свършен. Не искаше да се остави на тези две гори да го довършат. Нямаше да им позволи да го убият. Трябваше да се опита да им попречи. Барабаните на съпротивата му бумтяха все по-слабо, но непогрешимо. Бойните барабани. На метри надолу по алеята десетки мъже и жени пиеха и танцуваха безгрижно. И така щяха да изкарат цяла нощ. Само да се добере до тях, и ще бъде спасен. Ще им покаже значката си. Ще им каже името си. Камък по камък ще

преобърне, но трябваше да постигне целта си. Щеше да принуди Джаклин да си плати за всичко.

Франсискъс се опита да събере, да възвърне цялата си решителност. Трябваше да действа бързо, докато все още има сили да се довлече до голямата къща. Но остана да лежи неподвижен като камък, едва дишащ. Един от тези, които го разпитваха, усети, че нещо не е наред. От жертвата се очаква да подскочи, когато я ударят, а не просто да лежи така. Той се приближи, вгледа се в детектива, този стар мършав кон, рухнал на земята, който обаче все още би могъл да го ухапе.

— Мисля, че нашият човек си отиде. Целият е син.

Другият обаче се засмя недоверчиво.

— Спря ли да се поти? Само тогава можеш да си сигурен, че е мъртъв.

— Май че е заради сърцето му.

— Чакай да погледна. — Мъжът коленичи и се наведе над Франсискъс. Първо притисна пръсти към артерията на китката му. После надигна глава. Дватамата биячи си размениха красноречиви погледи. — Не напипвам пулса му. Я виж ти дали ще можеш да го усетиш.

— Студен е. Шибаният Гилфойл. Казах му, че е глупаво да се бие един полицейски офицер. Моят баща също е ченге. Не искам това тук да ми тежи на съвестта.

— Шшт! Още го проверявам.

— И какво?

— Нищо.

— Хайде да се махаме. Не виждаш ли, че е посинял като риба.

* * *

Дженифър Данс четеше протоколите на Клуба на патриотите.

6 декември 1854 г.

Присъстват: Франклин Пиърс, Хенри Уорд Бийчър,
Фредерик Дъглас, Хорас Грийли, Томас Харт Бентън.

„... Комитетът гласува в полза на дарението от двадесет и пет хиляди долара за подпомагане на господин Хенри Уорд Бийчър при покупката на пушки «Шарпс» за превозването им до Канзас в подкрепа на движението на аболиционистите, противници на робството“.

Тези оръжия, наричани по-късно от журналистите на северняците „библиите на Бийчър“, превърнаха Канзас в бойно поле с името Кървавия Канзас.

8 септември 1859 г.

Присъстват: Джеймс Бюканън, Уилям Сюърд, Хорас Грийли, Ралф Уолдо Емерсън, Хенри Уорд Бийчър.

„... всичките муниципии да се предоставят на Джон Браун и синовете му в подкрепа на замисленото от него нападение срещу арсенала в Харпърс Фери...“

Атаката на Джон Браун срещу арсенала в Харпърс Фери се провали, но последващият съдебен процес с обвинение в държавна измена и нарушения на законния ред в щата Вирджиния, както и екзекуцията му, силно втвърдиха позициите на привържениците на Гражданската война.

1 април 1864 г.

Присъстват: Ейбрахам Линкълн, Уилям Сюърд, Ю. С. Грант, Салмън П. Чейс, Хорас Грийли, Корнелиъс Вандербилт.

„... Комитетът гласува срещу петицията на генерал Лий, съдържаща молба за примирие между войските на юнионистите и войските на конфедератите. Конфедерацията приема прокламацията за отделяне с всичките териториални въпроси, които не могат да се възприемат другоаче, освен като повод за война“.

Примирие ли? Джени никога не бе чувала за провалени преговори за примирие между конфедерати и юнионисти, или между Севера и Юга. Ейбрахам Линкълн бе настоявал да продължава войната, докато Югът не бъде подчинен, опустошен, изтощен и обезкървен, без никакви шансове за победа на бойното поле.

Джени разтвори втория том, посветен на периода от 1878 г. до 1904 г. Набързо прелисти страниците, докато стигна до протокола на заседанието от 31 януари 1898 г.

Присъстват: Уилям Маккинли, Алфред Тейър Махан, Илайхъ Рут, Дж. П. Морган, Джон Рокфелер, Дж. Дж. Астор, Томас Б. Рийд, Фредерик Джаксън Търнър.

„Ние повече не можем да пренебрегваме все по-нарастващите нужди на нашата нация от придобиването на обширни колонии. Най-малко ще ни е необходима поредица от междинни спирки за зареждането на параходите от нашия все по-бързо разрастващ се флот по островите в Тихия океан... което налага да преразгледаме възгледите си за британския колос като световна сила“.

Погледът ѝ набързо пробяга надолу по страницата.

„... необходим е един инцидент само, за да се наелектризира американският народ в подкрепа на войната... най-подходящи цели: Куба, Хаити, Филипините... всичките земи, в които едно демократично присъствие ще помогне да бъдем оценени като освободители и посрещнати с «Добре дошли» от местното население. Господин Рут предложи да се потопи бойният кораб «Мейн» от флота на САЩ второстепенен разрушител, плаващ в кубински води“.

Откъм коридора се дочуха гласове. Джени все по-енергично прелистваше страниците. Търсеше още едно име, като последното

свидетелство, с което да може да обори всичките обвинения.

13 март 1915 г.

Присъстват: Удроу Уилсън, полковник А. Е. Хаус, генерал Дж. Дж. Пършинг, Тиъдър Рузвелт, Дж. П. Морган, Винсънт Астор.

„... всички средства, позволяващи да се намесим в европейския конфликт, сега са от първостепенно значение... неограничената подводна война е предизвикателство към цивилизоваността на конфликта... лайнерът «Лузитания» на параходната компания «Кунярд» ще отплава от Ню Йорк на 1 май. Министерството на отбраната е натоварило в трюмовете му две хиляди тона муниции за военните усилия на съюзниците. Този товар не е обявен... тъй като представлява неустоймо изкушение да бъде възприет като мишена за германския флот...“

Вратата рязко се отвори.

Фигурата на Джаклин изпълни рамката на вратата. Двама от бодигардовете му се появиха зад него. Тя ги познаваше — същите онези от миналата нощ, които я бяха нападнали. Вълка и Ирландеца. Джаклин бавно прекоси стаята и грабна протоколите от ръцете ѝ.

— Госпожице Данс... нали не греша?

63.

— Свалете му белезниците — заповяда Джеймс Джаклин веднага щом влезе в къщата за гости и — видя Болдън. — За бога, та той е банкер, а не каторжник. — Високият мъж с мрачното лице тръгна към него, като продължи да упреква Вълка, че не е достатъчно бърз. — Така по-добре ли е, Том?

Болдън разтри китките си.

— О, да. Благодаря.

— Е, а сега какво мога да ти предложа? — продължи Джаклин, докато го оглеждаше преценяващо. — Бира? Скоч? Кажи името на любимата си отрова.

— Бих предпочел чаша вода.

Той се разпореди да донесат вода и нещо за ядене, но въпреки всичките му приказки, че това с белезниците било някакво ужасно недоразумение, внимаваше личният му бодигард да не се отдалечава от него.

— За бога, Том, ще бъдеш ли така добър да ми обясниш как се стигна дотам, че да поемеш по тази крива пътека? Доколкото си спомням, само преди няколко месеца ти направихме изгодно предложение.

— Ти ми кажи. Мисля, че всичко започна миналата вечер, когато ето тези тук, Вълка, и Ирландеца ме отвлякоха.

— Грешка, достойна за съжаление — кимна Джаклин и сведе глава, сякаш го измъчваше непоносима болка. — Длъжен съм да ти се извиня. Макар че за всичко това е виновен господин Гилфойл.

— Господин Гилфойл много добре знае, че нямам никаква представа нито за „Краун“, нито за Боби Стилман.

В ъгъла на стаята се размърда една допреди малко незабележима фигура. Гилфойл се надигна от шезлонга.

— Мога ли да внеса малко яснота по това недоразумение — започна той, пъхнал ръце в джобовете, показващ най-приятелското изражение, на което бе способен. Или поне така се стори на Болдън. —

Том, както знаеш, „Джеферсън Партнерс“ има в своя портфейл няколко преуспяващи компании, особено активни в сектора на информационните технологии. Компании, ангажирани както с производството на компютърен хардуер, така и със създаването на софтуер, като повечето от приложенията са с военно предназначение. Струва ми се достатъчно да спомена, че тези наши системи формулираха четири индикации, че ти представляваш заплаха за „Джеферсън Партнерс“.

„Трендрайт“. „Нашънъл Дейта Банк“. „Тритон Еърспейс“. Болдън много добре знаеше кои компании Гилфойл имаше предвид.

— Мисля, че ще трябва още доста време, докато усъвършенствате тези програми. Поправете ме, ако греша, но нали този софтуер е бил предназначен само за подобряване на националната сигурност? Какво общо има „Джеферсън Партнерс“ с всичко това?

Гилфойл му отговори съвсем делово:

— Съществуват корпоративни софтуерни програми, от които щеше да бъде глупаво да не се възползваме. Една от тях успя да засече твои разговори, доказващи, че си поддържал контакти с Боби Стилман.

— Никога през живота си не съм се срещал, нито съм разговарял с Боби Стилман! — възрази категорично Болдън.

Той изобщо не се впечатли:

— А как ще обясниш телефонните разговори от твоя дом в Ню Йорк до временната квартира на госпожа Стилман в Ню Джърси?

— Няма какво да обяснявам. Не познавам този мъж. Никога не съм го търсил по телефона.

— Мъж ли? — Джаклин поклати глава. — Боби Стилман е жена. И аз съм сигурен, ти го знаеш. Записите от телефонните разговори не лъжат. Ти си й звънял няколко вечери поред. По-точно на четиринадесети, петнадесети и шестнадесети декември.

— Едва ли съм можел да го сторя, защото на четиринадесети и петнадесети бях в Милуоки, на следващия ден — в Денвър. Или вашият прехвален софтуер е пропуснал да ви докладва това? Пък и кои сте вие, за да твърдите, че записите не лъжели? За вас беше съвсем лесно да проникнете в моята банкова сметка и да анулирате всичките ми кредитни карти. Сега поне знам как сте влезли в софтуерната система на „Харингтън Уайс“. С помощта на Мики Шиф, разбира се.

— Това бе една необходима стъпка — поясни Гилфойл.

— По-скоро е нарушение на правата ми.

Джаклин горчиво се изсмя.

— Сега говориш досущ като Боби.

— *Боби?* Значи сте приятели?

— Едва ли — рече той.

— Коя е тя? — попита пак Томас. — И защо сте толкова дяволски решени да ме очистите само защото смятате, че съм поддържал контакти с нея?

— Един трън в петата ми, това е тя! Все още не сме определили какво точно е твоето участие в цялата тази история. — Джаклин шумно въздъхна и вдигна ръце като знак за помирение. — Виж, Том — заговори той с подчертано любезен тон. — Светът е опасно място. Ние просто си вършим работата, за да защитим страната.

— Звучи ми по-скоро като че ли защитаваш преди всичко собствените си интереси.

— Опитай да се успокоиш.

— Не, благодаря.

— Тогава ме изслушай поне за минута. Все можеш да научиш нещо полезно.

Болдън реши, че нищо няма да спечели, ако се държи подчертано предизвикателно. Седна на стола и кимна:

— Слушам те най-внимателно.

Джаклин въздъхна и се настани срещу него.

— Някои от компаниите, за които господин Гилфойл спомена, са ангажирани в подкрепа на усилията на правителството в борбата срещу тероризма. Но за да се изгради ефективна система за следене на подозрителни лица и групировки, трябваше да се разработи една доста сложна технология. Тя наистина заслужава да бъде призната за последната дума на техниката. Лошото в нея обаче е това, че позволява достъп до доста деликатните лични данни. И когато обществото узнае, ужасно ще се изнерви. Никой не одобрява идеята правителството да разполага с подобни възможности. Потенциалът за злоупотреби е твърде значителен. Затова се стигна до настояването пред Министерството на отбраната да се прекратят изследванията в тази насока. Само че технологията, за която говорим, е нещо като кутията на Пандора. След като веднъж я отвориш, няма връщане назад. Така че в крайна сметка или ние ще владеем тази технология, ще я

контролираме и префасонираме за нашите цели, или някой друг ще го стори вместо нас. Някой, който съвсем няма да е настроен добронамерено към нашата кауза. И когато играта наистина загубя, някои от моите стари приятели в Министерството на отбраната се заинтересуваха действително ли можем да повлияем върху развоя на събитията. Като например да обвържем с някой от нашите фондове компанията, разработваща тази технология, за да могат федералните власти да следят напредъка на учените от безопасна дистанция. Изненадва ли те всичко това?

— Не — призна Болдън.

Донякъде дори бе съгласен, че идеята съвсем не е за изхвърляне. Беше естествено правителството да си сътрудничи с частни компании при разработването на проекти, представляващи обществен интерес.

— Обаче не можа да устоиш на изкушението, нали? — попита той. — И затова първото, с което си се заел, е да впрегнеш в своя полза онова, за което имахме сведения. И така накрая се е стигнало дотам, че си възложил всичко не на този, на когото е трябвало. Така че сега имам още един въпрос.

— Кажи го — кимна Джаклин.

— Ако си толкова тясно свързан с правителството, защо ти е да подкупваш всеки пенсиониран се сенатор или да му предлагаш работа в някоя твоя компания?

— „Подкуп“? Така ли го наричаш? Ние по-скоро го възприемаме като стимул преди постъпването на новата работа. — Джаклин уморено махна с ръка. — Това е само един работен похват. Ние инвестираме в конкретни личности само за да се облекчи инвестирането ни в съответните компании. Това, разбира се, е в интерес на нашите клиенти. Признавам, че същевременно е и в наш интерес. Том... ти си умно момче. Само че възприемаш някои неща не така, както е разумно. Може би защото си преживял много неприятности. Но ние сега сме тук, за да загърбим всичко това. Трябва да приемеш моите извинения. Можем ли да започнем от това?

— Ами Джени? Ще се извиниш ли, че стреляха по нея? Тя е бременна. Знаеше ли го? Или дори и това си предвидил в изчисленията си?

Дясното око на Джаклин потрепна, но той успя да запази изражението си на благоразположен събеседник, със застинала на

лицето му предвзета усмивка:

— Както вече ти обясних, лично аз безкрайно съжалявам. Обаче съм длъжен да те попитам дали си показвал на някого сведенията за тези финансови трансфери, които ние сме извършвали от името на определени директори в нашата компания и на някои официални лица в Капитолия? Имаш ли копия от тях? Или си изпращал на някой приятел имейли, съдържащи тези документи? Или извадки от тях?

— Защо не попиташ Вълка? Нали и той беше там.

— Вълка не е достатъчно надежден.

— А нима аз съм?

Джаклин погледна към Гилфойл, а после отново към Болдън.

— Том, позволи ми да бъда напълно откровен. Искам да се присъединиш към „Джеферсън Партнерс“. Както вече казах, ти си умен млад мъж. Работиш като бесен. Вече си постигнал много. Според моите представи ние пък все още не действаме достатъчно ловко. И в твоите досегашни представи за нас ние сме нещо като една пералня за мръсно бельо. Но наистина ли е така? Разбира се, че не. Сам ще се убедиш, ако придобиеш по-мащабна представа за цялостната ни дейност. Самата работа при нас ще ти отвори очите. Мога да те ползвам като мой личен асистент. Лично аз вероятно няма да се задържа дълго на този пост. Десетина години, ако черният ми дроб издържи дотогава. Така че искам да работиш с мен. И да бъдеш на моя страна. Само кажи цената си. Засега обаче не мога да ти предложа да бъдеш приет за съдружник. Но след три-четири години... Нищо няма да ограничава издигането ти до небесата. Момчетата от „Сканлън“ не можах да повярват, че успя да ги изиграеш. Така че е ясно още отсега: ще започнеш с един милион. А за премията... ще можеш да разчиташ на двойно повече. Не е зле за един млад мъж, който все още има жълто около устата. Доведи Джени във Вашингтон. Тя е запазена по историята, дори е влюбена в нея. Ще ви устроим двамата в една уютна малка къщичка в Джорджтаун. Ще можеш да се занимаваш и с младежки клуб някъде в предградията. Нуждаем се от човек с погореща кръв. Бог ми е свидетел, че имам нужда от някой, който да ме ободрява и подтиква към работа през студените зимни сутрини. Какво ще кажеш, Том? — Джаклин протегна ръка. — Целият свят ще бъде в краката ти.

Болдън погледна към протегнатата ръка. Пари. Положение. Привилегии. Усмихна се уморено. Беше лъжа, разбира се. Джаклин нямаше никакво намерение да спазва уговорките при сделката. Томас искрено се зачуди какво толкова бе сторил, та да го смятат за толкова алчен и глупав. Или Джаклин, заради професионалната си деформация, възприемаше всички около себе си единствено в тази светлина.

Вдигна глава и се вгледа в кафявите му очи.

— Не мисля, че това ще се хареса на майка ми.

Триумфиращото изражение се стопи от лицето на Джаклин като сняг през април.

— Знаеш ли какво всъщност каза току-що?

— Представа си нямам.

Джаклин погледна към Гилфойл, който сви рамене. После отново се обърна към Болдън и го изгледа недоволено.

— Предоставял ли си тези сведения на някого другиго?

Сега бе ред на Болдън да свие рамене.

— Може би.

— Това никак не е похвално.

— А би трябвало.

Джаклин се обърна към Гилфойл:

— Истината ли говори?

— Не знам.

— Какво искаш да кажеш с това „Не знам“? — избухна Джаклин. Гилфойл не отделяше втренчения си поглед от Болдън.

— Съжалявам, Джей Джей, но наистина не знам.

— Тогава я доведи. Хайде!

Томас скочи на крака и впери поглед във вратата. Нечии яки ръце го прихванаха отзад и го натиснаха обратно на стола. Вратата се отвори. Джени влезе вътре, придружена от Ирландеца.

— Том...

— Джени! — Болдън се втурна към нея, но Ирландеца я дръпна назад. Беше жива. Без рани по лицето. — Добре ли си?

Тя кимна, ала той успя да забележи, че се опитваше да скрие нещо от него.

— Пак ще те попитам, Том — обади се Джаклин. — Направи ли копия на онези финансови документи? Ако си въобразяваш, че някакви

угризеня ще ми попречат да нараня госпожица Данс, не е зле още веднъж да обмислиш всичко. — Той пристъпи към нея и я зашлеви с все сила с опакото на ръката си. Пръстенът му остави кървав белег върху бузата ѝ.

— Спри! — изкрещя Болдън и бясно размаха ръце в отчаян опит да се освободи. — Стига! Не я докосвай! Отговорът е *не!* Никакви копия не съм правил. На никого не съм изпращал информацията, която открих в компютъра на Мики Шиф. Просто времето не ми стигна. Вълка взе единствените екземпляри, с които разполагам.

Преди да напусне стаята, Джаклин ги изгледа мрачно.

— Струва ми се, че пак лъжеш. Ще трябва да оставим тази работа на Вълка, за да се изясни дали съм прав.

64.

Вече само един-единствен милиметър разделяше върха на острието от оголената гърд на Болдън. Беше същият страховит боен нож на Вълка, с бяла лента, увита около дръжката. Едната страна бе назъбена, а другата — необикновено остра. С извити на гърба ръце и крака, привързани към стола, Томас въобще не можеше да помръдне.

— Защо го правиш? — попита той. — Знаеш, че не съм изпращал никакви документи. Нали си ме следил през цялото време?

Вълка подуши наоколо и се замисли.

— Много просто. За да изравним резултата. Ще те бележа със знака на господ, задето се осмели да пресечеш пътеката на Вълка. Важно е лошите момчета да бъдат белязани.

— По-добре ги избий всичките. Нека господ си ги прибере. Нали така?

— О, няма да те убия. Поне не сега. — Напъха памучна носна кърпа в устата на Болдън и залепи лепенка върху устните му. — Някои от момчетата обичаха да изтезават муджахидините. Обработваха ги, докато мозъците им станат на пихтия, чак тогава започваха да задават въпросите. А пък други предпочитаха да им режат пръстите на ръцете или на краката. Или да им трошат кокалчетата на пръстите. Но не и аз. Аз обичам да режа кожата. Повечето хора знаят какво ще изпитат, когато чупиш пръстите им или пъхаш бамбукови трески под ноктите. Ала никой не знае какво е да ти белят кожата слой по слой. За тях това беше чудовищно шибан кошмар, човече. Истинска средновековна инквизиция. Все си мисля, че не толкова болката, колкото страхът ги кара да проговарят.

Върхът на ножа се притисна в гърдите на Болдън, на сантиметър от дясното му зърно. Бликна кръв. Ножът проникна по-дълбоко и Вълка завъртя острието и го плъзна надолу към корема на жертвата си. Щом стигна до кръста, той направи хоризонтален прорез от около три сантиметра, после обърна острието и го върна назад.

Дотук болката бе ужасна, но все пак поносима. Томас се вгледа в очите на мъчителя си. Сякаш се вираше в бездънна черна бездна.

— За коравите като камък момчета — рече Вълка. — Ние те поздравяваме.

Отпорвайки ивица от кожата и плътта, Вълка рязко издърпа острието нагоре.

Болдън неистово закрепця.

* * *

Джаклин зърна Хю Фицджералд, потънал в задълбочен разговор с Франсис Тависток.

— Виждам, че двамата вече сте се запознали — рече той, притегли един стол и седна до тяхната маса.

Бившият британски министър-председател бе елегантна възрастна дама, с посивяла коса, прибрана в изискана фризура, със строго изражение на лицето и патрициански маниери, които биха спечелили одобрението дори на кралица Виктория.

— Сенатор Фицджералд тъкмо ми разказваше за следването си в Оксфорд. Знаете ли, че и двамата сме учили в „Бейлиол“. Какво удивително съвпадение!

— Да, трябва да призная, че Франсис ми допадна, макар че е била лидер на торите.

— О, Хю! — възкликна тя и го потупа по коляното. — Всички ние сме в една и съща лодка, ако може така да се каже.

— Това означава ли, че той вече е един от нашите? — попита Джаклин.

— Струва ми се, че постигнахме известен напредък в обучението на сенатора относно истинската природа на света — поясни Тависток. — Лоша, лоша и пак лоша. Не е ли така? Изборът е или ние, или те. Никога не можеш да си сигурен, че всички предимства са на твоя страна.

— Въпрос на здрав разум — заключи Джаклин. — Но аз се безпокоя най-вече за войниците. Нашите момчета не заслужават да измират само защото някакво си общество страда от комплекс за малоценност спрямо Америка. Съжалявам, но така мисля.

— Добре, стига толкова — махна с ръка Хю Фицджералд. — Спечели, Джей Джей. Утре ще подкрепя законопроекта ти. Франсис ме убеди, че шест милиарда долара не са чак толкова много за гарантиране на сигурността на нашите момчета.

— Хайде, хайде — обади се Франсис Тависток, грабна ръката на Фицджералд и я стисна. — Не се ли чувстваш по-добре, след като знаеш, че си взел правилното решение?

— Моята оферта остава валидна, ако пожелаеш да се оттеглиш от Сената — каза Джаклин. — Вече те очаква кабинет с името ти, изписано на вратата.

— О, Хю, препоръчвам ти да приемеш предложението му. Ще бъде чудесно да има с кого да споделям печеното телешко и йоркширския пудинг, когато идвам на гости.

Но на Фицджералд му стигаше за тази вечер.

— Ще си помисля, Джей Джей. Дай ми малко време.

Джаклин се изправи.

— Разполагаш с цялото време, от което се нуждаеш.

Оркестърът засвири. Фицджералд протегна ръка към госпожа Тависток.

— Искаш ли да танцуваме?

* * *

— Веднъж заловихме един наистина корав муджахидин — рече Вълка. — Беше зъл като побесняло куче. Над два метра. Извисяваше се над мен. С едни такива безумни сини очи. Доста си поговорихме. Беше някакъв техен военачалник, командващ около двеста диваци. И не се заблуждавай, те наистина са диваци. Аз уважавам всички религии — ислям, будизъм, каквато и да е там... но тези момчета... те идват от друг свят, човече. Искам да кажа, че те дори не са хора. Открих този тип сравнително лесно. Отведохме го в базата в Баграм за разпит. Да ти кажа честно, бях изплашен от него. Вече започвах да си мисля, че този кучи син ще ме надвие. Вървеше със счупено коляно. Знаеш ли колко боли това? — Вълка поклати невярващо глава. — Колко време мислиш, че му трябваше, докато си развърже езика? Десет минути. Дори не бях довършил звездата, която изрязвах върху гърдите му за

спомен от времето, прекарано с Чичо Сам. А ти все още се държиш. Мислим се за много корави и печени, нали?

Вълка издърпа кърпата от устата на Болдън, после натисна върха на острието в гърдите му.

— Пак ще те попитам, Томи: направи ли или не копие от файловете на господин Джаклин?

— Нямах време — прошепна Болдън. — Ти беше там. — Устата му бе пресъхнала, а устните — напукани. Не смееше да се погледне. Щеше да бъде по-лошо, ако види какво бе направил Вълка с него. Дишаше на накъсани хрипове, при най-лекото повдигане на гръдния кош назъбеното острие се връзваше все по-дълбоко в корема му. Целият изгаряше в огън.

— Лъжец — процеди Вълка. — Знам, че си направил. Кажи ми само къде си го изпратил.

— Нямах време. Ти сам видя. Нямах време.

— Грешен отговор — рече Вълка.

Под трепкащата светлина острието отново проблесна.

* * *

Когато свърши, Вълка захвърли Болдън в стаята при Джени.

— Изглежда, казва истината. Погрижи се за своя човек. Оказа се доста корав.

Тя се втренчи в гърдите на Том, видяла кръста, изрязан върху плътта му. Нададе приглушен писък.

— Господи, какво си направил с него?

— Белязах го с божия знак.

Болдън политна неудържимо и рухна в ръцете ѝ.

65.

Старият корабен часовник удари полунощ. Всички около масата сведоха глави за молитвата. — ... за което ти благодарим, Господи. Амин — завърши монотонно Гордън Рамсър, президент на Съединените американски щати, преди да вдигне глава и да се огледа. — Всички нас утре ни очаква много натоварен ден. Затова нека срещата да бъде колкото е възможно по-кратка. Съжалявам, че в обсъждането със сенатор Маккой не успях да постигна желаните резултати.

— Трябваше да се обзаложим при едно към десет — отбеляза Джеймс Джаклин.

— Срамота — заяви Гордън Рамсър. — Тя заслужава по-високи залози.

— Въобще не е срамно — възрази Джаклин, който винаги бе презирал сантименталното лицемерие. Или си с тях, или си против тях. Всички морални проповеди на този свят няма да променят онова, което трябваше да предприемат мъжете, събрани сега в тази зала. Нито това, че щяха да бъдат като дамгосани заради дързостта си.

— Ще трябва да се погрижим за осигуряването на стабилна политика през следващите осем години — продължи той. — Ако все така целуваме задниците на нашите европейски съюзници и повтаряме, че е наша вината за всичките световни проблеми, вместо да се заемем с това, което ни е необходимо, доникъде няма да стигнем. Нали се предвижда първото посещение на госпожа Маккой да бъде във Франция? А след това тя трябвало да посети и долината на Рейн. Но защо? За да целува задника на германския канцлер? И всичко това в името на възстановяването на репутацията ни като надежден играч от отбора. Всякакви съюзи водят само до едно — до масово заразяване с нерешителност. Нищо няма да спечелим, ако продължаваме да се лигавим и мляскаме с безнадеждно престарялата Европа. По дяволите, та те копнеят само за едно: да ни видят паднали по гръб. Най-доброто, което можем да очакваме от госпожа Маккой, е тя да си остане все така

сдържана и дистанцирана спрямо нас. Е, ще го преглътнем, стига да склони да допусне нашия човек в Белия дом. Иначе много ще пострадат плановете ни, които замислихме за политиката с Иран и Сирия. И тогава Близкият изток ще затъне още по-дълбоко в подвижните пясъци на фундаментализма. А накрая ще се окаже, че всичките ни усилия са били на вятъра. Дори не ми се ще да мисля какво ще стори тя с разходите по отбраната на страната.

— Разходите по отбраната? — попита Вон Аркс, директор на ЦРУ. — За това ли всъщност става дума? Нали сме се събрали, за да решим участието на следващия президент на Съединените американски щати. За бога, Джей Джей, понякога започвам да се опасявам, че смесваш недопустимо това, което е добро за страната, с това, което е добро за твоята компания.

— Какво искаш да кажеш? — озъби му се Джаклин.

— Че не ми харесва твоят метод на действие. Прекалено често призоваваш моите хора да разрешават твоите собствени проблеми. Говоря за Том Болдън и за това, което се случи тази сутрин в Манхатън.

— Болдън бе заплаха, която трябваше да бъде неутрализирана.

— Аз пък дочух, че било грешка.

— И кой ти го каза?

— Свързах се с ФБР. Имам там свои източници. — Вон Аркс се извърна към другите членове на клуба, насядали около дългата маса. — Някои от моите хора прегледаха видеозаписа с убийството на Сол Уайс. Казаха ми, че е бил обработен. Много качествена работа, но все пак техните компютри доловили издайнически детайли, доказващи фалшификацията. Никога няма да издържи в съда.

— Това ще зависи от съдебните заседатели — каза Джаклин. — Колкото до него, повтарям, че той беше заплаха за „Краун“. Затова се налагаше да го приберем направо от улицата.

— И къде е сега? — интересува се Вон Аркс.

— На сигурно място, така че повече няма да ви се налага да се опасявате от неговата намеса.

Гордън Рамсър удари с ръце по масата и отправи към Джаклин продължителен недоволен поглед.

— Носят се слухове, че „Джеферсън Партнерс“ излиза от контрол. Твоите разсъждения са се превърнали в любимо занимание на

журналистите. Трябва да престанеш с всичките тези приказки за „подсигуряване на възхода на капитализма“. Разбрахме ли се по този въпрос, Джей Джей?

— Дадено, момчета — кимна Джаклин. — Само се опитах да ги подкупя, когато ми наредихте да се заема с тях.

— Имаме чувството, че прекаляваш с публичните си изяви — намеси се върховният съдия Ед Логсдън.

— Глупости! — възкликна Джаклин.

— Говорим за това да се държиш по-разумно, Джей Джей — предупреди го Рамсър. — Да не смесваш политиката на Комитета и делата на твоята компания.

Джаклин поклати отвратено глава. Не можеше да повярва на ушите си.

— Само не се опитвайте да ме убеждавате, че трябва да отделяме обществените от частните дела. Добрият стар Джон Пиърпънт Морган ни помогна да се набъркаме в Първата световна война и тогава на практика само неговата компания покри гаранциите за цялата ни военна намеса. Историята на тази страна не се свежда до нищо друго, освен до опитите на правителството да подпомага частния сектор, както и обратното. Едната ръка мие другата. Хамилтън го е знаел, когато е основал клуба заедно с Нат Пендълтън. Политиката на страната трябва да се диктува от нейните икономически интереси.

— Сега и ти започна да звучиш също като Хамилтън — подхвърли Чарлс Коноли, известен също с прозвището Руфъс Кинг. — Обаче той не се е стремил да извлече печалби от позициите, които отстоявал. Дори на няколко пъти е отклонявал предложения да закупи обширни парцели земя в Охайо и по долината на Мисури, макар че така би могъл да стане страхотно богат.

— Само че той същевременно е повел нашите предци по каменистия път, който ги отървал от всичките онези мошеници, които негодували срещу договора на Джон Джей. Не се нуждая от твоите морализаторски проповеди, свързани с Хамилтън. И той не е бил светец. По-скоро е бил отявлен женкар. Или си забравил какво се е говорело за него тогава? Ненаситен поклонник на женските прелести, когото проститутките така и не успели да задоволят. Ако не ме лъже паметта, това е цитат от твоята книга, Чарли. — Джаклин отмести стола си и се изправи. — И аз съм чел протоколите, които цитираш.

Защо не се заемеш с историческите факти около Джон Рокфелер и неговата Стандарт Ойл? Или с истината за комодора Вандербилт и неговите железопътни линии? Всичките те са седели на това кресло много преди аз да се появя на този свят. А какво ще кажеш за Аверил Хариман^[1] и неговите приятелчета? Нали те до един са забогатели благодарение на решенията, които са били взети в тази зала? В Америка никога не е имало нещо по-важно от бизнеса. Казал го е човек, много по-мъдър от мен.

— Онези времена са били съвсем различни — каза Гордън Рамсър. — Тогава всичко е било много по-прозрачно. Докато сега ние не можем да си позволяваме да привличаме излишно вниманието на медиите.

Джаклин отпусна ръка върху облегалката на стола си.

— За какво намекваш, Гордън?

— Просто ти казвам да внимаваш какво правиш — решително заяви Рамсър. — Не можем да си позволим риска твоите акции да дискредитират нашите мотиви. На първо място трябва да стои добруването на нацията. Не е зле да го запомниш.

— Можеш да разчиташ, че ще предам пожеланието ти на Хю Фицджералд. Той е решил да ни даде своя глас. Така че законопроектът ще мине в Сената. И нашите предни складове ще бъдат презаредени най-късно до шест месеца. Ще можем отново да се заемем с плановете ни да хвърлим малко светлина в тази изоставена от бога пустиня.

— Моите поздравления — кимна Рамсър.

Към него се присъединиха неколцина от присъстващите, ала не успяха да излъжат Джаклин. Той отлично знаеше, че одобрението им беше неискрено. Забеляза прикритите погледи, извърнатите лица. Явно отново бяха говорили зад гърба му. Знаеше и причината за всичко това. Защото бе прекалено прям. Непоносимо рязък за техния изтънчен слух. Той бе единственият, който имаше дързостта да нарича нещата с истинските им имена. Затова никой от тези двулични копелета не смееше да го погледне в очите.

Джаклин се изкашля, преди да продължи:

— Надявах се, че ще си поговорим за сенатор Маккой. Трябва час по-скоро да си уредим сметките с нея. Случи се така, че попаднах на нещо, което нашият британски филиал е разработил за МИ-6...

— Извини ме, Джей Джей, но не вярвам, че тъкмо сега трябва да гласуваме, за да решим окончателно съдбата ѝ — намеси се върховният съдия Ед Логсдън.

— Да гласуваме ли? Нали снощи го решихме? Гордън е направил последен опит, а тя е отклонила протегнатата ѝ ръка. И сега сме в цайтнот. Президентът на тази страна винаги е бил член на нашия Комитет. Ако тя не желае да се вслуша в предложенията ни, сама си е виновна. Бог ни е свидетел, че ще бъдем много по-добре без нея.

— Не! — извика Чарлс Коноли.

— Какво означава това „не“? — удиви се Джаклин.

— Не можем да го направим. Все пак тя е президент. Народът я е избрал. Не е редно.

Той стана от стола и обиколи масата.

— И откога сте толкова загрижени за това, което ще каже народът? Този Комитет е създаден, за да се противопоставя на хората със зла воля. За да не им позволява да съсипят страната ни из основи.

— Клубът не е бил създаден, за да убива президенти — възрази Коноли.

— Говориш така, сякаш се страхуваш да не бъдеш лишен от специалния ти пропуск за достъп до Белия дом. Да не би Маккой да ти е обещала да повдигне завесите и да ти разкрие как е успяла да ни отърве от един „нов Виетнам“? Заради това ли се опъваш, Чарли? Намерил си сюжет за новата си книга?

— Нима не разбираш? — продължи Чарлс Коноли. — Винаги сме вярвали, че всяка власт в страната се крепи на президентската институция. Без него... хм, без нея... ние не сме патриоти, а само едни жалки ренегати. — Той му хвърли един наистина изпепеляващ поглед. — Или само шепа бизнесмени, загрижени единствено за собственото си забогатяване, при това за сметка на страната.

— Това са пълни глупости! — възрази Джаклин.

— Така ли? Хората очакват президентът да предприеме това, което е необходимо. Те осъзнават, че има ситуации, когато той не може да се допита до тях, а навярно и не бива. И тогава разчитат на доверието в него, че няма да ги излъже. Тъкмо на тяхното доверие се крепи нашата легитимност. Хамилтън никога не би основал този клуб без подкрепата на Вашингтон.

— Майната му! — троснато го прекъсна Джаклин. — Той е мъртъв вече от двеста години.

— Идеите му обаче още са живи — извика в отговор Чарлс Коноли.

— Клубът не се състои само от един човек — отново заговори Джаклин. — Никак не ме е грижа дали този човек е президентът или не. Всичките ние тук заедно сме отговорни пред нацията. Ние имаме славна история. Ти ми каза, че страната на практика ни принадлежи. Ние подкупихме онази лисица Талейран да се погрижи сделката за откупването на Луизиана да се осъществи. Ние убедихме стария Дюпон да я подкрепи, като отпусне заема за изплащането на цената, поискана от французите за Луизиана. А чия бе идеята да изнудим руския цар, така че да ни продаде Аляска по три цента за акър? През цялата история на страната ние и само ние сме помагали за ускоряването на всяка по-съществена придобивка на територии. Ти ни заявяваш, че се нуждаем от президент. Аз пък ти отговарям, че ние тук напълно заменяме президента на страната. Тук е Белият дом, истинският, да, точно тук!

— Млъкни, Джей Джей! — прекъсна го върховният съдия Ед Логсдън. — Стигна твърде далеч.

— Нищо не е твърде далеч! — сърдито извика Джаклин и с гневно махване с ръка отказа повече коментари за упрека на върховния съдия.

— А какво ще кажат останалите? — попита Рамсър. — Може би някой междувременно е променил мнението си?

За кратко в залата се възцари гробно мълчание. Чуваше се само тиктакането на корабния часовник, подарен от папа Йоан-Павел II. Джаклин започна нервно да крачи напред-назад, като капитан на кораб, обкръжен от вражески флот.

— Хайде, Вон Аркс — каза той, като отпусна ръка върху рамото на директора на ЦРУ. — Ти най-добре измежду нас знаеш кое е правилното решение в случая.

Вон Аркс неохотно кимна.

— Съжалявам, Джей Джей, но не мога да отрека, че Чарли е прав. Наистина е много рисковано. Ще трябва да дадем на Маккой шанса да се присъедини към нас. След като прекара известно време в Овалния кабинет, сама ще стигне до това решение.

— И аз съм на това мнение — подкрепи го върховният съдия Ед Логсдън. — Нека да й дадем време да преосмисля политиката си.

— Ами ти? — обърна се Джаклин към президента Гордън Рамсър.

— Не е толкова важно какво ще кажа аз. И без това вече има три гласа против. Доколкото си спомням, за едно толкова важно решение се изисква единодушно одобрение.

— Зарежи тези опити за увъртане, Гордън. Какво според теб трябва да предприемем?

Рамсър стана от стола си и се приближи до Джаклин.

— Джей Джей — рече той, — мисля, че доста прищорваме събитията, при това абсолютно ненужно. След като Хю Фицджералд ни е обещал своя глас, няма защо да бързаме. Военните се нуждаят минимум от шест месеца, преди да могат да се заемат с прехвърлянето на складовете към предни позиции. Началниците на генералните щаботове на трите рода войски са затънали в работата около ревизирането на бойните планове. Нека всички ние си поемем дъх и се успокоим. Или както каза върховният съдия: „Нека да дадем на тази жена време“. — За да разсее напрегнатата атмосфера, опитният в дипломацията досегашен президент се разсмя заразително весело. — И без това тя все още няма никаква представа какво я очаква.

Джаклин се усмихна насила, колкото да се присъедини към останалите. Но никак не му бе до смях. Като че ли корава буца бе заседнала в стомаха му, докато нервите му тръпнеха от непоносимото напрежение. Президентът Гордън Рамсър имаше право. Тя действително не подозираше какво я очаква.

[1] Бизнесмен и дипломат, посланик в СССР (1943–1946), участник в преговорите за забраната на ядреното оръжие през 1963 г. — Б.пр. ↑

66.

Те излязоха навън, спуснаха се по късата вита стълба, после продължиха по чакълестата алея, оградена с грижливо подрязан жив плет. Алеята ги изведе сред дърветата, които само след минута вече оформяха гъста гора от двете им страни, застрашителна и недокосната от човешка ръка. Над главите им надвисна балдахин от преплетени клони, толкова плътен, че през него до земята проникваха само отделни снежинки. Мракът бе пълен и непрогледен.

— Не спирай да вървиш — заповяда му Вълка.

Болдън събра всичките си сили и се потътри напред. Бяха му нахлузили някаква широка риза, разкопчана до кръста, някой бе наметнал върху раменете му изпоцапано сако от дебел вълнен плат. Парещата рана продължаваше да изгаря гърдите му, срязаната плът пулсираше. От полъха на студения вятър и от хапещия допир на снега до оголената му кожа очите му се насълзяваха заради болката и студа.

Погледна назад. Към Вълка и Ирландеца се бе присъединил трети бодигард. Някъде далеч напред, малко наляво, той съзря примигването на две червени лампи, но после отново се възцари мрак. Може би бяха стоповете на автомобил. Другите също видяха светлините. Те не се разтревожиха и това окончателно попари надеждата му за спасение. Светлините навярно бяха на катафалката му.

Двамата с Джени бяха останали насаме само за броени минути. Седяха на пода, ръка за ръка, докато си споделяха всичко, което бяха научили през последните кошмарни часове. За „Джеферсън Партнерс“, раздавала подкупи на толкова много високопоставени лица. За Джаклин и Клуба на патриотите. Но най-вече си говореха за тяхното бъдещо дете.

Джени му каза: „Сигурна съм, че ще е момче“, а Болдън ѝ предложи да го кръстят Джак. Винаги бе харесвал това име. Поиска да го отгледат нейде далеч оттук, в някое екзотично и много по-топло място. Примерно в Коста Рика. Или пък Фиджи. Колкото може по-топло. И колкото може по-далеч от Съединените щати. Но след кратък

спор склони да е в Кънектикът или в Ню Джърси. Идеята за къща до вода някъде край Гринидж Вилидж звучеше примамливо. Томас щеше да го научи да управлява яхта. Разбира се, преди това самият той трябваше да придобие тези умения, за да може да ги предаде на сина си. Най-бързо се разбраха за избора на училище — скромно и държавно. Джени мислеше, че няма да е зле да може да свири на пиано. А пък Томас добави, че задължително трябва да умее да играе добре баскетбол.

А Болдън... какво щеше да прави той? С кариерата му като инвестиционен банкер бе приключено. Това поне не подлежеше на съмнение. Не знаеше за какво друго го биваше. Имаше малко заделени пари, така че с тях би могъл да изкара година-две. Джени ще си остане у дома с Джак. От работата си бе видяла какво ставаше с децата, които нямаха майки... Том беше нагледен пример. Двамата се засмяха. Много скоро Джак щеше да се сдобие с една сестричка и това ще бъде всичко. На Джени ѝ се искаше да пътуват семейно, а числото четири ѝ се струваше много добро, някак си... кръгло число.

Мечти.

Болдън се огледа. Пътеката напред се губеше сред гъсто израслите дървета. Сега неговият свят се бе свил до един тесен тунел без начало и без край. Сграбчи ръката на Джени.

— Обичам те — прошепна ѝ той.

— И аз, и аз те обичам.

— Завинаги.

За миг Болдън се замисли за бягство. Но къде? Пазеха ги от всички страни. Можеше да вижда само на десетина крачки пред себе си. Щеше да бъде истинско щастие да го оставят да направи поне още една крачка, преди Вълка да го пронже с ножа си в гърба. Вече нищо нямаше значение. А и с тази ужасна рана на гърдите не би могъл да избяга.

Стигнаха до малка поляна, подходяща за палене на лагерен огън.

— Спри! — заповяда му Вълка. — На колене!

Болдън спря. Джени погледна към него и той ѝ кимна. Коленичиха заедно. Земята бе ледена, покрита с клонки и дребни камъчета. Сърцето му бясно препускаше. До ухото му изщрака предпазителят на пистолет. Нещо студено и твърдо опря в тила му.

Протегна пръсти към ръката на Джени и мълчаливо се помоли.

* * *

Боби Стилман се промъкваше безшумно сред дърветата — умение, придобито от опита. Вече двадесет и пет години се измъкваше през задните врати и прескачаше огради с младежка пъргавина. През цялото това време нито веднъж не бе прилагала уменията си, за да спаси някого другого, освен себе си. Хари я следваше по петите. Най-отзад пристъпваше Уолтър. Силите на свободата и справедливостта, както ги наричаше тя.

Не беше чудо, че успяха да открият Томас. Принудиха техния пленник да се свърже с главната квартира и да докладва, че е отвлечен от Боби Стилман, но за щастие успял да избяга. От главната квартира му съобщиха, че Болдън е бил отведен в имението на Джаклин. Именно супермодерната технология позволи на екипа на Боби Стилман да проследи къде се намират агентите от „Сканлън“. Ако Хари бе мускулната сила в екипа, то Уолтър бе мозъкът. Той с лекота сглоби един радиоприемник, който улавяше честотата, на която се излъчваха сигналите от чиповете^[1], имплантирани в агентите на „Сканлън“.

Внезапно сигналите от приемника на Уолтър показаха, че онези пред тях са спрели.

Боби също се закова на място.

— Хари? — прошепна тя.

Една едра сянка се прокрадна към нея.

— Ще трябва да се разделим — съвсем тихо изрече той. — За да ги обкръжим. Напредвай полека, без никакъв шум. Стъпвай на пръсти.

В мрака Боби напразно се опитваше да различи силуетите им. Един, два... не бе сигурна дали нямаше още. Изчака за миг, колкото Хари да заеме позиция, след което започна да напредва, крайно предпазливо, към храсталака. Клонките одраскаха лицето ѝ. Един поширок клон ѝ препречи пътя. С безкрайно търпение го отмести и заобиколи. Не знаеше какво да предприеме. Хари имаше бухалка, но освен нея те всъщност нямаха никакво друго оръжие. Никога не си позволяваше да носи пистолет или нож. За нея това бе въпрос на чест, ала сега горчиво съжаляваше. Всеки един от тримата имаше по един

масивен прожектор „Маглайт“. Внезапната светлина и изненадата можеха да им дадат предимство.

Когато стигнаха само на шест-седем метра от тях, Боби се спотаи, ниско приведена, и зачака. Непрогледната нощ ѝ осигуряваше надеждно прикритие. Вятърът фучеше из храстите, хапеше лицето ѝ. Не бе изминала дори една минута, а ставите ѝ започнаха да се схващат.

Самотна в мрака, Боби Стилман не можеше да се отърси от спомените си за деня, в който бе напуснала сина си.

Те идваха!

Като че ли и сега го виждаше как се затича по коридора в апартамента ѝ в Гринидж Вилидж. Беше съвсем малко момче, обзето от неизказано силна детска паника. Тя го побутваше откъм гърба, за да побърза. В края на коридора той се шмугна през вратата на дрешника. Тя се наведе до него и вдигна дъските на пода, под които се разкри правоъгълен отвор, изкопан в земята.

— Скачай! — нареди му тя.

Малкият Джак скочи в дупката и остана легнал там, както толкова много пъти те двамата го бяха упражнявали. Тя го погледна с копнеж — нейния слабичък, вечно обезпокоен за нещо син с къдрава коса. Добро момче беше нейният Джак. Толкова старателно се опитваше да ѝ се хареса, слушаше я, но винаги бе готов да се разплаче. Всичко това бе заради нея. Знаеше го. От нея той бе наследил параноята, безпокойството, страхът от целия този свят.

— Ще се върна за теб — обеща му тя.

— Кога? — попита я момчето.

Не знаеше отговора на този въпрос. Но не можеше да се насили и отново да го излъже. Как би могла да му каже „Никога“?

Побърза да сложи дъските на мястото им. А той остана неподвижен, с ръце, притиснати към страните си. Доловила страха му, тя се наведе над него. Непокорните кичури от червената ѝ коса докоснаха бузата му. Усмихна му се. Очите на момчето се разшириха от радостта и за кратко изглеждаше така, сякаш всичко с него бе наред. Но само след миг кошмарите отново го завладяха. Знаеше, че майка му ще замине, а и тя не отрече, не се опита да го успокои. Сълзи започнаха да се стичат от очите му. Мълчаливи сълзи. Покорни сълзи.

Тогава не му оставаше нищо друго, освен да стисне устни и да се усмихне насила. Искаше да ѝ покаже колко силен можеше да бъде. Да

я увери, че с нейния Джаки Джо всичко ще бъде наред.

Тя постави последната дъска и изтича навън от къщата.

Те идваха!

Едва по-късно осъзна, че така и не успя да му каже колко много го обича.

Надяваше се съдбата да ѝ предостави поне още един шанс.

Някъде отпред долетя нечий глас:

— На колене!

Сърцето на Боби Стилман замря. Огледа се наляво и надясно. Изчакваше сигнала на Хари. Мракът се сгъсти още повече. Тя се озърна, за да прогони виденията, които нейното въображение изграждаше от смълчаните храсти. Пристъпи крачка напред, после още една. И тогава забеляза Томас на колене насред малката просека. До него бе коленичила Джени.

Пристъпи още по-близо и една клонка изпука. Всички глави се извърнаха към нея. Боби застина. Облечена в черни панталони, в черна риза с дълги ръкави, с наскоро боядисана в черно коса като някоя вдовица, тя се сливаше напълно с мрака. Те не видяха нищо.

Не можеше да откъсне очи от нейния Джаки Джо.

Блясък на метал привлече погледа ѝ. Някой се бе приближил до Джак... не, не Джак, а Томас. Трябваше да свикне да го нарича с името, с което живееше вече толкова години. Един мъж с протегнатата ръка се изправи до сина ѝ. Стори ѝ се, че държеше пистолет.

Искаше ѝ се да изкрещи: *Хари, къде си? Какво чакаш още? Уолтър?* Чак тогава осъзна, че те чакаха нейния сигнал. Тя беше техният водач.

— Не! — изкрещя жената, включи прожектора и бясно се втурна през хрусталака. Около нея блеснаха още два прожектора.

И тогава оглушителен изстрел прониза мрака.

* * *

Джон Франсискъс лежеше неподвижно, с полуотворени изцъклени очи. От едва забележимо повдигащите му се гърди излизаха накъсани хрипове. *По-близо*, мислено подкани той двамата си пазачи. *Малко по-близо.*

— Побързай — каза мъжът, който бе до него. — Опитай пак да се свържеш с Бърза помощ.

С крайчеца на окото си той видя, че единият изскочи навън. Другият се приведе над него и притисна ухо към гърдите му. Франсискъс обърна очи наляво. Там от кобура стърчеше дръжката на пистолета му. Само на сантиметри от пръстите му. Кобурът не бе закопчан, но пък предпазителят не бе вдигнат.

Онзи вдигна глава и се вгледа в зеещата врата.

— Размърдай се! — изкрещя той.

В този миг Франсискъс се надигна и сграбчи пистолета от кобура. Чисто свършена работа. Пазачът извика, но бе толкова изненадан, че не можа веднага да реагира. Детективът свали предпазителя и го простреля в гърдите. Мъжът се прекатури на една страна и глухо прохърка. Франсискъс опря дулото до челото му и отново натисна спусъка. После се завъртя на една страна и макар много трудно, все пак успя да се изправи на крака.

— Френки, какво стана?

Вторият пазач се втурна през вратата. Франсискъс залитна към него, стреля веднъж, после още веднъж. Оня рухна като подкосен на пода. Главата му се удари със силен трясък в бетона. Детективът се облегна на стената, едва поемайки си дъх. Раните му се оказаха много по-тежки, отколкото си бе мислил. Премазаната му буза болеше убийствено. Но най-лошото в момента бе замъгленото му зрение. Светлината от крушката се разкъсваше пред погледа му на стотици късчета, като че ли гледаше в калейдоскоп. Направи първата плаха крачка, за да излезе от вратата и да поеме надолу към плевнята. Всички конюшни наоколо бяха празни.

Това е то, малкият, каза той на себе си. Собственият му глас му се стори силен и това му вдъхна надежда. *Кой би могъл да очаква? Но аз просто го направих, нали?* За миг си помисли за Вики Васкес. Надяваше се тя да му даде шанс. Или поне да го изслуша...

Запъти се към средата на обора. Държеше оръжието пред себе си, с пръст върху спусъка. С всяка следваща стъпка тялото му се клатушкаше ужасно, докато се мъчеше да пази равновесие. Приличаше на болен от рахит. Може би Вики щеше да го обикне. Може би щеше да приеме едно остаряло момче със слабо сърце. Полуослепял, с рани по лицето, изгубил най-решителната битка на живота си.

Трябваше на всяка цена да се измъкне извън имението. Още десет крачки и ще бъде навън. Ще изстреля няколко куршума във въздуха, ще извика за помощ. За нула време ще се събере многолюдна тълпа. Бръкна с ръка в задния си джоб и напипа калъфа на полицейската си значка. Искаше му се да се усмихне, но лицето му бе прекалено обезобразено. За миг усети прилив на топлина, обзе го някакво странно самодоволство.

Добра се до вратата на обора. Тя се отваряше навътре. Опита се да отстъпи крачка назад, но бе прекалено омаломощен и вратата се затръшна под носа му. Политна назад. Някакъв човек се втурна към него. Не успя да го различи. По дяволите, какво ставаше с очите му? Отлепена ретина. Сигурно това беше проблемът. Прицели се напосоки и стреля. Но преди да успее отново да натисне спусъка, нещо горещо, адски горещо го порази в гърдите и го повали на пода.

Детективът примигна и се загледа във ветроупорния фенер, поклащащ се над него. Светлината бързо помръкваше, сякаш някой бе скъсил фитила. Устата му бе ужасно пресъхнала, дъхът му секваше.

Гилфойл се наведе над него, стиснал в ръка калъфа на полицейската значка на Франсискъс. Разтвори го и напъха палеца си в цепнатината между кожения калъф и металната значка. Не откри нищо, изруга и ядно запрата калъфа на пода.

— Това беше единственото място, където забравих да проверя — изрече той. — Това ме безпокои вече 25 години. Така че казвай: къде са те? Какво направи с отпечатъците от пръстите на Джаклин?

Франсискъс се опита да помръдне устните си, ала тялото му вече не му се подчиняваше. Отпечатъците бяха на сигурно място. Беше ги изпратил там, където може би щяха да послужат за нещо. Далеч от хора като Гилфойл и Джаклин.

— Къде са отпечатъците? — повтори Гилфойл. — По дяволите, трябва да знам.

Но детективът вече не можеше да го чуе. Носеше се над конюшните и боровата гора, високо, високо в небето.

* * *

Томас Болдън подскочи от оглушителния изстрел. Пистолетът, опрян в тила му, се дръпна. Внезапно полянката бе залята от ярка светлина. Нечий гневен глас изкрещя: „Не!“. Томас се извъртя и ритна Вълка по крака. После скочи върху него и го халоса в лицето. Болката в гърдите, в цялото му тяло беше непоносима, заля го светкавично, като горски пожар. Но вече нищо друго нямаше значение. Гневът му придаде неподозирани сили. Единственото важно нещо сега бе, че е оцелял. Отново и отново надигаше юмрука си, за да го стоварва с цялата сила и ярост, на които бе способен, в лицето на своя мъчител и убиец.

Вълка успя да освободи ръката си и да удари Болдън по челюстта, като го просна на земята. Агентът на „Сканлън“ се претърколи и се изправи на крака, с ранено лице, с кръв, шуртяща от носа. Томас също се надигна. Дватамата застанаха един срещу друг. Между тях на земята лежеше пистолетът.

Около тях тичаха някакви хора. Един висок мъж със сива коса, с тежък прожектор „Маглайт“ в ръка, се нахвърли върху Ирландеца. Джени също го нападна, обви ръка около врата му и го стисна здраво. Отнякъде се чу приглушен изстрел, през заглушител, последван от трясък на някакъв твърд предмет, блъснат в нечий череп.

Вълка изплю кървава хрчка. Нехайно изтри лице с ръкава си. Болдън изчакваше, за да си поеме дъх. Вълка се хвърли срещу него. Но този път Болдън го изпревари, сграбчи ръката му и я изви зад рамото му. Вълка падна по гръб на земята. Томас се стовари върху гърба му и го притисна с коляното си. Ръката му трескаво се протегна нагоре, докопа го за гушата и пръстите му се впиха в плътта. Успя да напипа трахеята му и започна да я мачка. Вълка се замята по земята, опитвайки се да стигне с ръце лицето на Болдън, за да му издере очите. Болдън се постара да събере цялата си тежест в натиска на ръцете си. Ето че хрущялът започна да поддава...

— Не! Томас, недей...

Болдън не чу този вик. Само усили натиска, притискайки палеца си още по-дълбоко в плътта. Вгледа се в неговите изгарящи кафяви очи, очаквайки завинаги да угасне огънят на омразата в тях.

— Спри!

Нечии ръце сграбчиха Томас изотзад и го откъснаха от схватката на живот и смърт с агента на „Сканлън“. Вълка се изправи. Една

фигура се появи иззад гърба на Болдън и със замах стовари прожектора „Маглайт“ в лицето на Вълка, който веднага рухна на земята и повече не помръдна.

Болдън пък се просна по гръб, отчаяно борещ се за глътка въздух. Смаян и вцепенен, втренчи поглед в майка си.

Боби Стилман се надвеси над него с прожектора в ръка.

— Не искам синът ми да става убиец.

[1] Микрочипове вече се имплантират в меките тъкани на десните ръце на агенти от специалните служби и на лица от криминогенния контингент. — Б.пр. ↑

67.

Целият под на джипа беше толкова ръждясал, че по него зееха дупки като от ръчни гранати. Болдън седна на задната седалка, наметнал на раменете си едно вълнено одеяло. През отворите по пода можеше да вижда заледения път и да чува ударите на гумите по чакъла. Всеки удар, всяко подрусване го караха да потрепва от болка. Приливът на адреналин и силните емоции се опитваха да надвият болките, но не успяваха. Джени седеше до него, а от другата му страна бе майка му — Боби Стилман. Джипът се завъртя неудържимо, като поднесе по хлъзгавия паваж. Болдън задуши вика, надигнал се в гърлото му, стегнато като в железен юмрук.

— Още ли са там? — попита шофьорът. Името му беше Хари. Томас разпозна в него високия мъж с посивяла коса, който им се бе притекъл на помощ на Юниън Скуеър.

— Никой не е помръднал — отвърна Уолтър от седалката до шофьора. Той бе по-нисък, по-пълен и явно се нуждаеше от душ и бръснене. Не отделяше очи от правоъгълния предмет, подобен на органайзер. На екранчето ярко светеше някаква топографска карта. В ъгъла на картата се виждаха три неподвижни точки.

— Това е сателитно проследяващо устройство — обясни той. — Познаваш ли системата „Лоджак“? Това тук работи като нея. Само че следи хора, а не автомобили.

— Следи хора с радиопредаватели? — попита Джени.

— Те са „чипирани“ — каза Хари. — Не се изненадвай. В армията използват тази технология от години. Само така могат да следят нашите момчета от Делта Форс в Афганистан. — Погледна през рамо. — Как си, мой човек? Мислиш ли, че ще издържиш до болницата? Някой лекар трябва да се погрижи за теб.

— Той няма да ходи в болница — намеси се Боби Стилман. — Засега. За бога, та него го търсят за убийство! Мислиш ли, че ако в спешното отделение се появи един мъж с изрязан кръст върху гърдите, няма да предизвика куп въпроси? — Наведе се напред и потупа Хари

по рамото. — Щом влезем във Вашингтон, спри пред първия денонощен супермаркет. Ще купим лидокаинов спрей, антибиотичен крем и бинтове и марли. В момента можем да си позволим само това.

Болдън се загърна по-плътно в одеялото, неспособен да откъсне поглед от Боби Стилман. Надяваше се да долови някаква прилика помежду им, нещо, което да докаже, че му е майка. Нещо повече от „смяната на имената“, която Марти Кравиц бе открил в един документ в общинския архив на Олбани, от който се виждаше, че Джон Джоузеф Стилман занапред ще се нарича Томас Франклин Болдън.

— Питаш се дали наистина си мой син? — попита Боби Стилман, уловила втренчения му поглед. — Хирургия. Носът, лицето, цветът на косата. След двадесет и пет години би било истинско чудо, ако можеш да ме познаеш... дори и да не бях променила нищо във външността си.

— Ти беше там — дрезгаво прошепна той. — Миналата нощ. Видях те.

— На вечерята? — изуми се Джени.

— Наблюдаваше отвън.

— Да. Бях там — призна Боби Стилман.

— И от колко време ме наблюдаваш?

— През целия ти живот.

Болдън се замисли над думите ѝ.

— Никога не съм ти се обаждал.

— Не, не си.

— За какво говорите? — попита Джени.

— От това започна всичко — бавно изрече Томас. — Гилфойл се натъкнал на някои следи, дребни неща, на които в началото не е обърнал внимание. Но телефонните разговори го убедили, че нещо не е наред. Три вечери поред някой е звънял по телефона от моя апартамент в нейната къща. Но миналата седмица аз бях в Милуоки, така че не може да съм бил аз. — Погледна към Боби Стилман. — Искала си да привлечеш вниманието им.

Боби Стилман кимна, но в огледалото за обратно виждане Болдън улови усмивката на Уолтър. Това беше негово дело. Така както от „Джеферсън Партнерс“ бяха подправили банковите му сметки, така и Уолтър бе фалшифицирал телефонните му разговори. Толкова по въпроса за неприкосновеността на личните данни.

— Това ли беше единственият начин?

— Трябва да разбереш колко бе важно за нас да проникнем в „Джеферсън Партнерс“. Опитвахме много пъти, но все се проваляхме. Системата им за сигурност е почти непробиваема.

— А защо просто не се обърна към мен?

— И какво да ти кажа? „Здрасти. Аз съм майка ти. Извинявай, че отсъствах през последните двадесет и пет години. Сега се върнах, обаче имам някои лоши новини. Ти работиш с един първокласен мошеник и убиец, заплаха за цялата страна. Дойдох да те помоля да рискуваш кариерата си, за да ми помогнеш да го изобличим. Но за тази цел ще се наложи да се лишиш от всичко, заради което си скъсвал задника си от работа, за да го постигнеш“. — Боби Стилман се взря в очите на сина си. — Не мисля, че това щеше да свърши работа. Не, Томас, ние трябваше да ти покажем на какво са способни тези хора. Искахме да те накараме да го почувстваш.

— Какво очакваше да направя?

— Ние знаехме, че Джаклин ще направи първата крачка. Не Гилфойл се е натъкнал на следите. Бил е Цербер. Цербер е тяхната всезнаеща и всевиждаща компютърна система за обработване на данни. Каква беше онази компания, която „Джеферсън Партнерс“ се канеше да продаде? „Трендрайт“. Цербер е все едно „Трендрайт“ на квадрат. Именно Цербер е засякъл тези следи. Очаквахме да започнат да те разпитват, да възникнат известни проблеми в работата ти. Отначало възнамерявахме да действаме дискретно, само колкото да те накараме да разбереш, че те следят личния ти живот.

— А после?

— После щяхме да се свържем с теб и да ти кажем за какво става дума. Да те насочим в правилната посока. Просто трябваше да те оставим да бъдеш самият себе си. Ти щеше да отвърнеш подобаващо.

Болдън я изгледа с ненавист.

— Предполагам, че не съм отвърнал достатъчно подобаващо.

— Аз... аз не... — Думите застинаха на устните й.

— Какво? — продължи той. — Не си очаквала, че ще ми причинят всичко това? Ти сама го каза. Искала си да „ме накараш да го почувствам“. И знаеш ли какво? Постигна целта си.

— Нямах представа, че те са толкова отчаяни. Аз...

— Ти си знаела дяволски добре на какво са способни те. Или поне в общи линии. И си ме натикала в устата на вълка, без да ти мигне окото.

Боби Стилман преглътна с усилие. Лицето ѝ се изопна.

— Не. Този път беше различно. Те отидоха далеч. Твърде далеч.

— Всичко е заради „Краун“. Видях го в протоколите — обади се Джени.

— Какви протоколи? — попита Боби Стилман.

— На клуба — отвърна Джени. — Открих ги на горния стаж в къщата на Джаклин. Така са се наричали те. Клуб на патриотите. Вон Аркс от ФБР, Едуард Логсдън, Джаклин, Гордън Рамсър, Чарлс Коноли и Мики Шиф. Готвят се да направят нещо на сенатор Маккой — продължи Джени. — Тя не е от тяхната група. Чакат само да разберат дали президентът Рамсър ще успее да я убеди.

— Смятат да я убият — рече Боби Стилман. — Всичко е насрочено за тази сутрин. По време на церемонията за встъпване в длъжност.

— Ти си знаела за това? — попита Болдън.

Майка му кимна.

— Узнахме го от агента на „Сканлън“, когото отвлякохме на Юниън Скуеър. Това са добрите новини. Лошите са, че той не знае кога и как. Само къде.

„Краун“. Боби Стилман. Болдън притисна длан към челото си. Сега всичко си идваше на мястото.

— Защо не сте се обадили в полицията или на специалните служби? — попита Джени.

Боби Стилман се намръщи.

— И какво да им кажа? Да им кажа коя съм аз. Или да призная, че укривам един заподозрян в убийство, издирван в щата Ню Йорк. Така ще станем двама убийци. А какво ще стане, ако се обадя във ФБР? Ще ме свържат с директора Вон Аркс. О, да, забравих, че и той е член на клуба.

Джени се втренчи ужасено в нея.

— Тогава... излиза, че с нищо не можем да ги спрем.

Боби Стилман наведе глава.

— Наистина не знам какво можем да направим.

* * *

Продължиха да пътуват в мълчание. Снегът не спираше да вали. Бялата пустош се осветяваше само от фаровете. Навлязоха на магистралата Джордж Вашингтон. Тук-там между дърветата се виждаха водите на Потомак — тъмни и спокойни. Болдън се взираше в тях, сякаш търсейки отговорите в застиналата им шир.

— Не знаеш какво ми струваше да си тръгна тогава.

Думите бяха почти неуловим шепот и Болдън си помисли, че са прозвучали в главата му. Погледна през седалката към майка си.

— Аз съм твой син. Ти вече си била решила да изоставиш баща ми. Но не биваше да изоставяш и мен.

— Аз бях беглец. Не можех да те взема със себе си.

— Защо не? Какво по-лошо можеше да се случи? Ако те бяха заловили, щяха да ме вземат от теб. Каква е разликата?

Боби Стилман отвърна поглед.

— Защото ти щеше да ме забавиш.

— А, най-после стигнахме до истината.

— Но аз не исках те да те вземат. Мислех, че ще те приберат едни мои приятели, на които имах доверие. Скрих те, но... но те ме предадоха.

— Левичари — промълви Болдън. — Надеждни както винаги.

Сянка помрачи лицето на майка му. В очите ѝ проблеснаха гняв, отчаяние, дори надежда и тя бавно заговори за миналото. За експлозията в „Сентинъл Майкросистемс“, за убийството на Дейвид Бърнстейн, за капана, който ѝ бе поставил Джаклин. За това как целият ѝ живот бе преминал в местене от град на град, в дребни кражби, за да изкара малко пари. И накрая за мисията си да разкрие измамите на компанията „Джеферсън Партнерс“, да сложи край на техните безобразия.

— Как би могъл да ме разбереш? — попита тя. — Бяха луди времена. Всички бяхме толкова страстни, толкова сърдити. Вярвахме. Днес вярва ли някой в нещо?

— Но ти никога не си се върнала — обади се Джени. — Не си написала дори едно писмо на Том.

— За него беше по-добре да ме забрави.

— Обаче ти не ме изостави, когато съм бил на две, а на шест години — възрази Болдън. — Ти беше всичко, което имах.

— И смяташ ли, че щеше да ме разбереш? Мислиш ли, че шестгодишно дете може да проумее какво означава една саможертва? Всички деца мислят само за себе си. Е, мое момче, на този свят има по-важни неща от кока-колата, игрите и забавленията.

Болдън поклати глава. Не изпитваше чувство на загуба, на тъга, дори на самосъжаление. Тази част от него отдавна бе мъртва. Изненада се, когато чу хлипането ѝ и видя сълзи да се стичат по лицето на майка му. Тя извърна глава и избърса страните си.

— О, боже! — Засмя се горчиво, а брадичката ѝ трепереше. — Бях ужасна. Знаех това. Аз направих своя избор и днес отново бих направила същия. Не можех да позволя на Джаклин да си присвои гласа на хората. Защото точно това прави той. Той не ни вярва. На никого от нас. Това е. Сега знаеш всичко. Аз бях лоша майка. Трябваше да живея с тази мисъл всеки ден. Но направих това, което трябваше да сторя.

Болдън протегна ръка. Майка му сведе очи към нея. Сетне вдигна глава. Вплете пръсти в неговите и силно ги стисна.

68.

Старши агент Елингтън Фиск от специалните служби на Съединените американски щати влезе през парадния вход на Белия дом и се обърна към очакващите го вътре мъже и жени с най-официалния тон, на който бе способен:

— Господин президент, сенатор Маккой, ние сме готови да ви ескортираме до мястото за провеждането на церемонията.

Беше точно десет сутринта, четвъртък, 20 януари. Денят на официалното встъпване на президента в длъжност по силата на гласуването в Конгреса. Във фоайето се бяха събрали президентът и първата дама, трите им поотрасли деца и двете техни внучки, както и сенатор Меган Маккой, баща ѝ, сестра ѝ и двете ѝ племеннички. Щом чуха поканата на Фиск, всички побързаха да оставят върху масата чашите и чинийките от чаения сервиз, за да се насочат към входа.

Навън ги очакваха четири лимузини — четири дълги бронирани кадилака, с американски знамена, развети като флаговете по пиките на гвардейска кавалерия. Но само втората и третата лимузина от правителствения кортеж бяха предназначени за президента на Съединените американски щати. Бяха снабдени с допълнителна броня, способна да устои на пряко попадение от гранатомет, а стъклата можеха да издържат на стрелба от упор с куршуми тридесети калибър, докато гумите бяха с повишена устойчивост срещу пробиви и срязвания.

Президентът Гордън Рамсър и сенатор Меган Маккой се настаниха във втората лимузина. Членовете на техните семейства и най-видните от всички почетни гости на церемонията заеха третата и четвъртата лимузина от кортежа. Макар че церемонията по встъпване в длъжност нямаше да започне преди дванадесет на обяд, протоколът задължаваше досегашният и бъдещият президент да посетят Капитолия, за да пият чай в ротондата, където вече ги очакваха лидерите на конгресните представителства на политическите партии. Фиск провери дали всичките врати са надеждно затворени, преди да се

качи във водещия автомобил — тъмносин шевролет, който обаче не притежаваше нито броня, нито бронирани стъкла, нито специални непробиваеми гуми. За разлика от президентите на републиката, агентите от специалните служби бяха много по-лесно заменяеми.

— От Томахавката до Вождовете на племената. Потегляме към Капитолия. Вече сме напълно готови. — Фиск остави радиостанцията и погледна към неговия пръв помощник Лари Кенеди. — Това беше. Големият ден.

— Всичко е наред, шефе — потвърди Кенеди и кимна самоуверено. — Всичко ще бъде гладко, като коприна.

— От твоите уста в божиите уши.

От дванадесет месеца Елингтън Фиск се трудеше неуморно, за да е сигурно, че нищо нямаше да помрачи този тържествен ден. Успехът се измерваше в това колко скоро средният американец ще забрави за събитието. Фиск искаше в новините тази вечер да му бъдат отделени четири минути и нито секунда повече. Лари Кенеди протегна ръка и Елингтън Фиск силно я стисна.

— Е, тогава да потегляме.

Кортежът напусна „Пенсилвания авеню“ 1600 и зави надясно, после отново надясно до края на булеварда, за да продължи по Петнадесета улица. През прозореца Фиск зорко оглеждаше всичко наоколо. Снеговалежът най-последно бе спрял. Облаците се бяха разкъсали. Иззад доскоро плътната бяла пелена вече надничаше къс от мразовитото синьо небе. Но ето че още в следващия миг слънцето освети земята, от което пресният сняг ярко заблестя и осея мокрите улици с възхитителни спирали от отразена светлина. Дори лицето на Фиск се поотпусна за миг. Крайно време беше и господ да влезе в час.

Зрителите заемаха местата си покрай маршрута, определен за парада, изпълвайки не само скамейките, но и тротоарите. Комплекти от металдетектори бяха струпани около всеки пропуск в старателно оградената зона, обхващаща квадрат до най-близките три пресечни улици. Всичко се свеждаше до проста аритметика. През всеки контролен пункт можеха да преминават по три хиляди души на час. Имаше общо двадесет такива контролни пункта. Следователно приблизително шестдесет хиляди души на час можеха да преминават към маршрута за парада и националния търговски център. При предишната церемония многочислеността на тълпите ориентировъчно

бе определена като равняваща се на триста хиляди души, запълнили до възможния предел обширния участък между националния търговски център и маршрута за парада. Но сега... Фиск сгърчи лице в недоволна гримаса. Промяната на времето ще ги примамва да се стекат на големи тълпи. А това означаваше, че през всеки контролен пункт непрекъснато ще сноват хора в двете посоки. Колкото по-далече от централната зона, толкова по-добре.

Щом кортежът достигна до ъгъла на Пенсилвания авеню и Четиридесета улица, той погледна нагоре, към покрива на „Роналд Рейгън Билдинг“. Веднага забеляза една смътно очертана сянка над парапета. Снайперистите бяха заели позиции в седемнадесетте стратегически пункта по дължината на маршрута на президентския кортеж. На осем покривни площадки бяха монтирани зенитните батареи на противовъздушната защита. Откъм десния тротоар един екип с полицейски кучета довършваше проверките за експлозивни под скамейките за зрителите.

Две хиляди цивилни полицаи.

Двеста от подчинените му агенти от специалните служби.

Хиляди доброволци.

Всеки един от тях вече бе на своя пост.

Фиск се облегна на седалката. Сега не му оставаше нищо друго, освен търпеливо да чака.

* * *

Томас Болдън пристъпваше сковано през снега, праметнал ръка през рамото на Джени. Въпреки превръзките около гърдите си и солидната доза обезболяващ лидокаинов спрей, купен от Боби Стилман от супермаркета, болезненото пулсиране не преставаше да го измъчва. Националният търговски център беше претъпкан с хора, очакващи зрелището. От стъпалата пред сградата на Капитолия чак до ниските възвишения пред паметника на Вашингтон се простираше море от народ, нарастващо с всяка изминала минута. Най-напред вървеше Боби Стилман, която никак не се притесняваше да избутва всеки, който се изпречваше на пътя ѝ. Повече от час Томас бе спорил с нея, като бе настоявал тя да потърси някой от агентите от специалните

служби и да сподели с него своите опасения. Майка му обаче не искаше и да чуе за това. Заяви му, че ако спомене пред някого за заплахата, надвиснала над новия президент, веднага ще го натикат в някоя килия, за да го разпитват денем и нощем. И първото, което ще поискат от него, ще бъде да им покаже шофьорската си книжка или да им съобщи номера на социалната си осигуровка, след което мигновено ще го разпознаят с помощта на компютрите. Още по-бързо ще се разкрие, че е обявен за издирване по подозрение в убийство, и с това ще се сложи край на историята. Случаят ще бъде приключен. Невинен или не, той си оставаше укриващ се от властите заподозрян и никой нямаше да се вслуша в думите му.

Спряха чак под една от кулите, издигнати за телевизионните оператори. Духовата музика от военноморския оркестър огласяваше всичко наоколо. От този могъщ екот на духовите инструменти и тътена на барабаните всички присъстващи се изпълваха с възторг.

— Нищо друго не може да накара кръвта ми да закипи, както националният химн — каза Хари. — Иска ми се да изпъна гръб и да стрелям във въздуха за поздрав.

— На мен пък ми иде да побягна, накъдето ми видят очите — обади се Уолтър.

Президентската трибуна беше отдалечена на седемдесет метра от тях. Всички почетни места зад нея вече бяха запълнени. Болдън забеляза Вон Аркс от ФБР, Едуард Логсдън, Чарлс Коноли и, разбира се — Джеймс Джаклин. Клубът на височайшите негодници. Липсваха само Рамсър и Шиф.

Томас погледна часовника си. Единадесет и петдесет и пет. Церемонията щеше да започне след пет минути. Огледа тълпата през рамо. Навсякъде гъмжеше от цивилни агенти. В сутрешния вестник бе прочел, че за подсилване на мерките за сигурност са привлечени допълнително хиляда и четиристотин полицаи и цивилни агенти. Според майка му именно „Сканлън“ е била наета за осигуряването на реда и безопасността на церемонията. Той знаеше какво се крие зад всичко това. Агентите на „Сканлън“ ще се появят тук в цивилни дрехи, но въоръжени, с правото да се намесват, когато е необходимо. Знаеше също, че някои от тях ще дебнат дали няма да се появи и той.

— Уолтър — каза Болдън, — можеш ли да включиш твоя радар?
Ниският пълен мъж измъкна устройството от задния си джоб.

— И ти ли си осенен от същата мисъл като мен?

— Просто съм любопитен да проверим колко от онези наши приятели се навъртат сега наоколо.

Уолтър включи устройството. Една неподвижна черна точка показваше базовата станция. С мигащи кръстчета трябваше да се означават радиопредавателите на „чипираните“ агенти от екипа на „Сканлън“.

— Нищо засега — промърмори Уолтър. — Но за всеки случай ще проверя съседните честоти.

Внезапно военноморският духов оркестър замлъкна. Всички извърнаха глави към стъпалата на Капитолия. Нищо не се чуваше, освен далечното бръмчене на хеликоптерите „Блекхоук“, кръжащи на триста метра височина, за да патрулират във въздуха около зоната, забранена за полети. Президентът и първата дама слязоха по стъпалата, следвани от сенатор Маккой, досегашния вицепрезидент и бъдещия вицепрезидент на страната.

— Мамка му! — възкликна Уолтър и приближи устройството до очите си. — Човече, та те са навсякъде. В радиус от стотина метра около нас успях да преброя поне осемнадесет източника на сигнали.

— Е, просто си вършат работата, нали? — рече Болдън.

* * *

Джеймс Джаклин зае мястото си зад почетната трибуна до другите двама свои предшественици на поста министър на отбраната. Не беше случайно, че и двамата сега работеха за „Джеферсън Партнерс“. Пъхна ръце в джобовете на кашмиреното си палто. Преди пет минути се бе закълел вицепрезидентът. Сега идваше ред на главното събитие. Той се огледа наоколо. Трудно можеше да остане безразличен сред цялата тази помпозност и тържественост — златните акселбанти по униформите, пъстроцветните флагове, дългите червени килими. Все символи на величието още от времето на Цезар. Знамената, спуснати от сградата на Капитолия, бяха големи колкото жилищни блокове. Истинска Римска империя. Господи, как обичаше всичко това. Церемония, каквато не може да се види никъде другаде по света. Припомни си първия път — преди цели тридесет години, — когато бе

присъствал на подобна церемония. Тогава президентската трибуна се намираще откъм източната страна на Капитолия, където ветровете брулеха най-силно. През 1841 г. Уилям Хенри Харисън издържал на свирепия студ повече от деветдесет минути, докато произнасял речта си като новоизбран президент на страната. Но само след месец починал от пневмония. Роналд Рейгън пожела да се промени разположението на трибуната и успя да наложи да я издигат откъм западната страна на Капитолия. На запад — това символизираше обръщане към вътрешността на държавата. А също и към ценностите на западната цивилизация. Да, каза си Джаклин, докато си поемаше развълнувано въздух, всичко това е само началото. Хората говореха за столетието на Америка. А защо не за хилядолетието на Америка? Тази страна бе създадена да управлява света. А той възнамеряваше да бъде начело. Разбира се, не официално. Никога. Реалната власт е зад трона, зад кулисите. Никога не са били изказвани по-верни думи. Французите имат много точен израз за всичко това: *éminence grise*. Сивото преосвещенство^[1]. Този, който ръководи всичко, макар и в сянка.

Джаклин кимна, щом улови погледа на Вон Аркс. Но директорът на ЦРУ отклони своя без ни най-малък признак, че го бе забелязал. Чарлс Коноли седеше зад първата дама като нейно послушно салонно кученце. Върховният съдия Логсдън бе изправен по-назад, в черна мантия, с която по-скоро приличаше на страдащ от диспепсия погребален агент, а не на най-високопоставения в цялата нация тълкувател на Конституцията. За миг погледите им се засякоха. Но Логсдън побърза да сведе глава, сякаш искаше да я отдръпне от някоя досадна муха.

Те грешаха жестоко. Всичките. Маккой нямаше да се присъедини към тях. Нито сега, нито в бъдеще. Защото беше ренегат. Пренебрежителното й отношение към неговите идеи го дразнеше ужасно. За коя се мислеше тя, че да си позволи да отхвърли предложението им да се присъедини към клуба? А след шест месеца ще стане още по-нетърпима. Така че единственият им шанс беше сега. Защо той беше единственият, който го разбираше?

Джаклин се усмихна самодоволно. Знаеше, че те са се сплотили срещу него, че си шепнеха помежду си, че планираха как да се отърват от него. Ала всичко това ни най-малко не го безпокоеше. В тази мразовита утрин, когато не спираше да духа вятърът от изток и

американското национално знаме силно плющеше, а небето бе синьо като избелели дочени панталони, той се чувстваше напълно защитен. Контролираше всичко. Джаклин имаше свои планове.

* * *

— Те се изтеглят — съобщи Уолтър.

— Какво искаш да кажеш? — Болдън се изправи зад него. — Кои се изтеглят?

— Хората на „Сканлън“. Изметоха се. — Той повдигна своето електронно устройство, така че Томас да може да вижда малкия екран. Кръстчетата, символизиращи местоположенията на агентите на „Сканлън“, упорито се местеха извън периметъра на екрана. Болдън се заозърта на всички посоки, макар прекрасно да знаеше, че е безнадеждно да ги проследи сред толкова гъстата тълпа.

Боби Стилман рязко се пресегна и сграбчи електронното устройство от ръцете на Уолтър:

— Ето, това е, да! Ей сега ще стане. Защото той е дал команда да се изтеглят!

От мощните тонколони на високоговорителите се разнасяха навред думите от церемониалната клетва на новия президент на страната — сенатор Маккой:

— Тържествено се заклевам, че ще служа като президент на Съединените американски щати и ще направя всичко по моите възможности, за да предпазвам, защитавам и браня Конституцията на Съединените американски щати.

Болдън трескаво оглеждаше редиците от столове зад президентската трибуна. Отне му само миг, най-много два, за да открие Джаклин. Президентът на „Джеферсън Партнерс“ седеше спокойно, без да отделя поглед от сенатор Маккой, докато тя довършваше клетвата си като новоизбран президент на нацията. Не беше по правилата хората от „Сканлън“ да напускат постовете си. Болдън не беше експерт по въпросите на сигурността, но знаеше, че охранителите не могат да си тръгнат, докато президентът не слезе от подиума и церемонията не приключи. А след това предстоеше

тържествено шествие, което щеше да премине покрай намиращия се наблизко търговски център.

— Да не би да имат определена среща? — попита Томас. — Може би това е кратък инструктаж по сигурността.

— Те се разпръскват във всички възможни посоки — рече Уолтър. — Изчезват, накъдето им видят очите.

Гласът на Маккой заглъхна. Тълпата шумно я приветства. Аплодисментите достигнаха до Болдън, заразявайки го с ентузиазма си — един мощен, волен призив за демокрация. Свърши се. Нацията вече имаше своя нов водач. Мъжете и жените зад новоизбрания президент на страната станаха на крака, ръкопляскаха, потупваха се радостно, някои дори се прегръщаха. Болдън насочи поглед към Джаклин. Мястото му бе празно.

[1] Изразът е бил измислен за отец Жозеф, личен секретар на Сивия кардинал, или Ришельо, реалния водач на Франция в сянка при царуването на Луи XIII. — Б.пр. ↑

69.

Болдън сграбчи за яката първия полицай, изпречил се пред очите му.

— Сър, трябва да говоря с някого от специалните служби. Спешно е. Отнася се за живота на президента.

Останалите бяха зад него, притиснати сред тълпата. Не го бе грижа, че рискуваше да ги арестуват. Нямахше друг начин. Само ако можеше някак да не изрича думите „убийство“ или „покушение“, може би щеше да успее да предаде съобщението, без да го задържат.

Полицаят беше нисък и тантурест, с двойна брадичка над яката. Изгледа продължително Болдън.

— Какво за живота на президента?

— На всяка цена трябва да говоря с някой от специалните служби.

Полицаят пристъпи от крак на крак.

— Ако имаш да казваш нещо, кажи го на мен.

— Имам информация, която мисля, че ще заинтересува агентите от специалните служби. Много е спешно.

— И засяга президента?

— Да. — Едва се сдържаше да не закреши. Идеше му да сграбчи за раменете този тлъст, зле обръснат полицай и да го разтърси, докато се осъзнае. Искаше му се да разкъса ризата си и да му каже: „Виж ми гърдите. Ето на какво са способни те. Те се готвят да убият президента, а ние трябва да ги спрем!“.

Полицаят извади радиостанцията и я доближи до устата си. Но вместо да поиска подкрепление, произнесе само:

— Кога приключва смяната?

— В един часа — изпраща един глас в слушалката.

— Прието. — Полицаят се втренчи отегчено в Болдън, сякаш искаше да му каже: „Ти още ли си тук?“.

Томас отвърна на погледа му и го разбра. Той си мислеше: „Какво може да ми каже този странен изнервен тип за нещо,

заплашващо сигурността на президента? Ако не му обърна внимание, може би просто ще се изгуби в навалищата“.

Президентът Меган Маккой произнасяше заключителното си обръщение. Силният ѝ звучен глас ехтеше във въздуха, излъчвайки послание за обновление и надежда. Всички лица около Болдън бяха обърнати към официалната трибуна. Той се извърна рязко и въздъхна. Обля го вълна на отчаяние. Внезапното движение го накара да потръпне — раната върху гърдите му се бе отворила отново. Тръгна надолу към улицата. Най-близкият контролен пункт беше през две пресечки. Трябваше да тича дотам.

— Сър, с какво мога да ви помогна?

Болдън погледна през рамо. Мъжът бе облечен в тъмносин костюм и палто в същия цвят, със слънчеви очила и слушалки — облекло, превърнало се в униформа за специалните служби.

— Става нещо странно — бавно заговори Болдън, сякаш рапортуваше. — Хората от „Сканлън“ напускат зоната. Измъкват се оттук. Пръскат се във всички посоки. Трябва да говоря с шефа на охраната. С този, който отговаря за шоуто.

— Как го разбрахте?

— Това сега няма значение. Важното е, че тези хора напускат зоната около президентския подиум. Предполагах, че те са наети, за да охраняват президента отблизо. А сега си тръгват. Какво ви говори това?

— Не знам, сър. А вие за какво намеквате?

Томас го изгледа раздразнено.

— Вие ми кажете — рече той прекалено високо. Самообладанието му го напускате — бързо и неотменно като последните песъчинки в пясъчен часовник. — Какво би накарало някой да иска да се махне колкото се може по-бързо от официалната трибуна? И сам можете да се досетите.

Агентът се втрени в него за миг, после го сграбчи за ревера на самото и го издърпа на три метра настрана.

— Стойте тук. Как се казвате?

— Томас Болдън.

— Добре, господин Болдън. Не мърдайте оттук. Разбрахте ли? Той кимна.

Агентът заговори в микрофона си, докладвайки на своя началник всичко, което Болдън току-що му бе съобщил.

— Господин Фиск идва насам.

Не бяха изминали и две минути, когато един сив шевролет изскърца със спирачки и от него изскочи добре облечен афроамериканец.

— Вие ли сте Болдън?

— Да, сър.

— Какви са тези глупости, които дрънкате, че хората на „Сканлън“ се изтеглят от района?

— Вие ли сте шефът?

— Елингтън Фиск. Това е моето шоу.

— Попитахте ли момчетата от „Сканлън“ защо се измъкват?

Фиск стисна устни.

— Не сме ги разпуснали.

В този момент към тях приближи висок червендалест агент.

— Томас Болдън е издирван от нюйоркската полиция за убийство. Вчера е очистил някакъв тип от Уолстрийт.

— Името му е Сол Уайс — поясни Болдън. — Но не съм го убил. Беше инцидент. Друг го застреля — един от охраната на нашата фирма „Харингтън Уайс“, но мисля, че той работи и за „Сканлън“. Вижте, момчета. Аз сам дойдох, за да ви кажа всичко това. Трябва да ме изслушате. Ще се опитат да посегнат на живота на президента. И това ще стане всеки момент! Ще си размърдате ли задниците? Ще направите ли нещо?

Червендалестият агент сграбчи Болдън за раменете и го завъртя, за да закопчае белезниците около китките му.

— Можеш да се обзаложиш, че ще направим нещо, господинчо.

— Почакай — заповяда му Фиск. Пристъпи към Болдън. — Откъде знаеш това?

— Просто го знам. — Издържа изпитателния поглед на агента. — Можете ли да си позволите да пренебрегнете предупреждението ми?

Фиск извърна поглед. Мускулите на челюстта му потрепваха.

— Добре. Имате две минути да ме убедите. Лари, свали му белезниците. Болдън, качете се в колата. Идвате с мен.

* * *

Четиринадесет килограма RDX бяха прикрепени към вътрешните стени на подиума, произведен от „Тритон Индъстрис“. RDX, или Рисърч Дипартмънт Експлозив (експлозив, разработен от изследователска лаборатория), беше смъртоносен като всички съвременни свои събратя и се използваше основно за унищожаване на ядрени бойни глави. Всъщност материалът бе толкова строго контролиран, че не фигурираше сред експлозивите, стандартно следени от специалните служби на Съединените щати. Произвеждаше го „Олни Корпорейшън“ в Таусън, Мериленд. Преди две години компанията „Олни Корпорейшън“ бе купена от „Джеферсън Партнерс“.

Джеймс Джаклин погледна за последен път към сенатор Маккой, когато тя започна да произнася заключителното си обръщение, после стана от мястото си и тръгна забързано надолу по пътеката между столовете. Докато изкачваше стъпалата и пресичаше колонадата на Капитолия, погледите на всички бяха насочени към президента. Бяха му казали, че трябва да се отдалечи най-малко на петстотин метра от мястото на взрива. RDX имаше двеста метра радиус на действие. Убиваше не толкова мощността на взрива, колкото ужасната топлина, която се отделяше. По време на детонацията температурата в сърцевината на бомбата можеше да надмине 1600 градуса. Всички лица на официалната трибуна щяха да се опекаат като коледни пуйки.

Джаклин погледна часовника си. Имаше две минути, за да се отдалечи от бомбата. Всъщност вече бе в безопасност, защото стъпалата зад подиума щяха да отразят взривната вълна и да я пренасочат към тълпата от зрители. Но все пак искаше да бъде съвсем сигурен.

Беше стигнал до стъпалата, водещи към „Дирксен“, когато президентът Маккой внезапно прекъсна речта си наред изречението. Сред насъбралите се, се надигна приглушен ропот. Зави сирена, после още една и скоро сякаш всички полицейски коли в града се насочиха към официалната трибуна. Джаклин отново погледна часовника си. Вече бе прекалено късно.

* * *

Беше дванадесет и двадесет минути. Елингтън Фиск натисна педала на газта на ъгъла на Конститушън авеню и Втора улица.

— По дяволите, някой ще ме свърже ли с тези шибаняци от „Сканлън“?

— Приемниците им са изключени — отвърна заместникът му Лари Кенеди. — Но може би ще е само за кратко, шефе.

— Също както се издъниха с онзи микрофон на подиума — рече Фиск.

— Да очистим ли зоната, сър? — попита Кенеди.

Фиск сърдито изгледа Болдън.

— Продължавай! — заповяда му той.

— И така, ние се сдобихме с тази информация от един от агентите на „Сканлън“ — отново заговори Томас. — Наричат операцията „Краун“. Ще я убият, защото тя не е пожелала да се присъедини към Клуба.

— Джаклин ли е в дъното на всичко това?

— Да, сър.

— Милиардерът? Този, който управлява „Джеферсън Партнерс“? Много ме затрудняваш, Болдън. Много, изключително много.

Шевролетът устремно зави наляво веднага щом изскочи от задната стена на Капитолия. Премина без никакво бавене през кордона от полицейски автомобили и линейки. Едва тогава Елингтън Фиск рязко натисна спирачките:

— Излезте!

Томас отвори вратата и с усилие се измъкна от колата. Изохка. Лицето му се сгърчи от болка. Фиск веднага го изгледа тревожно:

— Какво ви е?

Болдън не мислеше, че има смисъл да отговаря на този въпрос. Предпочете да отклони вниманието му.

— Случило ли се е нещо извънредно през последните един-два дни? Нещо, което пряко да засяга президента? Специални гости или някакво ново оборудване, което да е било заменено през последните двадесет и четири часа? Нещо, което може да послужи за нанасяне на големия удар.

— Сменихме само подиума. — Елингтън Фиск внезапно забърза нагоре към колонадата, където около дузина полицаи бяха блокирали достъпа до най-горната площадка над президентската трибуна. Оттам се разкриваше внушителна гледка към паметника на Вашингтон и националния търговски център — докдето стигаше поглед, се ширеше море от човешки глави. Навред се вееха националните флагове — по белеещите се от снега открити площи, от правителствените сгради, от балконите на къщите. Истински калейдоскоп от червено, бяло и синьо.

— Хм, подиума... — замислено процеди Болдън. — Откъде го доставиха?

— От Вирджиния — обясни му Елингтън Фиск.

— От „Тритон Еърспейс“?

Елингтън Фиск застина на място.

— Откъде знаеш?

— Много просто. „Тритон Еърспейс“ се притежава от същата групировка, която владее и „Сканлън“. От „Джеферсън Партнерс“, компанията на Джеймс Джаклин. Сега наистина съм склонен да призная, че имате много сериозен проблем.

Елингтън Фиск разтърка челото си и сърдито промърмори:

— По дяволите... — Вдигна поглед към Кенеди: — Някой да е освобождавал хората на „Сканлън“ от дежурство?

— Не, сър.

Фиск отново сведе глава. Лицето му стана още по-мрачно. Но сетне внезапно се изправи.

— Обявете червен код! — изкрещя в микрофона, скрит в ревера му. — Парола „Свободен орел“. Повтарям: „Свободен орел“! — Обърна се към Болдън: — Господине, сега ви остава само да се молите да не сте сгрешили в преценката си.

Томас последва Елингтън Фиск покрай редицата от полицаи, дежурещи на площадката над стъпалата. Президентът Маккой почти мигновено бе заобиколен от плътна стена агенти от специалните служби, останали досега незабележими сред морето от черни и тъмносини костюми. Този плътно стегнат възел от човешки тела енергично започна да се изтегля от сцената, за да се изкачи нагоре по стъпалата. Фиск се втурна надолу да ги пресрещне, крещейки: „По-бързо! По-бързо!“ Тълпата смаяно наблюдаваше необяснимата

промяна в сценария. Никой не помръдваше, макар че ужасно предчувствие изкриви лицата на мнозина от присъстващите.

Спасиха я, каза си Болдън.

Заревото беше страхотно. Ослепителен вихър от оранжево-черни протуберанси, по-ярки от хиляди слънца. Сякаш гигантски невидим чук се стовари върху цялото му тяло, за да го запокити нейде във въздуха. Болдън се строполи по гръб. Околните столове и скамейки мигом станаха на трески. Уплашено се озърна надясно и с ужас видя на две педи от себе си нечий човешки крак, само с чорап и обувка накрая. Опита се да се надигне. Зачака зрението му да се избистри. Нещо бе попаднало в очите му. Избърса лице и дланта му веднага почервения от кръвта. Лари Кенеди също бе тръшнат по гръб недалеч от него. Цялото му лице бе черно. От скулата му се спускаше широк кървав прорез. Говореше нещо нечленоразделно, но по едно време успя да се поокопити, да запълзи на четири крака и да се затъркаля надолу по стъпалата.

Болдън неуверено се изправи. От официалната трибуна бяха останали само жалки отломки. Във въздуха се виеше гъст дим. Първите редици от столове вече не съществуваха. Вместо тях напред стъпалата пред Капитолия бе зейнал грамаден черен назъбен кратер. Взривът буквално бе изпарил подиума. Онзи същия, доставен от „Тритон Еърспейс“. Настрани лежеше разпокъсаният национален флаг, като пламъците поглъщаха червените и сините ивици.

Във всички посоки се виждаха само безжизнени тела, разпокъсани, осакатени, кървящи. Стенания изпълваха въздуха. Викове за помощ, отначало по-плахи, но после все по-шумни и по-пронизителни. Болдън се заклатушка надолу по стъпалата. Президентът на Съединените щати се освободи от обръча агенти от специалните служби. С изключение на драскотината на брадичката, тя изглеждаше незасегната. Двама агенти незабавно сграбчиха ръцете ѝ и предпазливо я поведоха покрай Болдън нагоре по стълбата. Елингтън Фиск лежеше сгърчен върху смазаната редица от столове, с лице като кървава маска, с глава, неестествено изкривена, под невъзможен ъгъл.

Болдън приседна на каменните стъпала и зарови лице в дланите си.

Всичко свърши.

Президентът оцеля.

70.

Джеймс Джаклин захвърли последната от ризите си в куфара и издърпа ципа. Отиде до шкафа и извади паспорта си, портфейла и един плик с петдесет хиляди долара. Напъха ги в джоба на блейзъра си. Беше четири и половина. Трябваше да се успокои. Имаше достатъчно време, за да вземе самолета в осем за Цюрих. Спря се пред огледалото, среса се, замисли се дали да не се обръсне още веднъж, после затегна възела на вратовръзката си. Имаше уговорена среща с личния си банкер на Банхофщрасе за утре в девет, но не бе сигурен дали сутринта ще има възможност да се обръсне в хотела „Бо о Ла“^[1].

От прозореца видя как една лимузина се появи на алеята и се насочи към входа. Навън бе започнало да се смрачава. Лунният полумесец висеше ниско над хоризонта. Време беше да се махне оттук. Разследването на опита за бомбен атентат срещу президента на страната бе попаднало на следи, доказващи, че при експлозията преди три дни е бил използван RDX. Дори се бяха добрали до номера на партидата на експлозива. Чарлс Коноли бе мъртъв, Гордън Рамсър и Вон Аркс бяха оцелели, макар че се бе наложило да ампутират десния крак на Аркс над коляното. След опита за покушение Джаклин не бе разговарял с нито един от тях. Разкритията за произхода на експлозива RDX бяха достатъчно красноречиви. Несъмнено бяха наясно, че той бе организирал атентата, а пък той, от своя страна, много добре се досещаше какво ще предприемат. Той не беше президентът. Легитимността на Клуба не се градеше единствено върху неговата личност.

Докато слизаше на долния етаж, Джаклин се постара да отхвърли бремето на тревогите, сполетели го напоследък. Шпионите му в Комисията по търговията с ценни книжа вече го бяха информирали, че техният шеф се бе сдобил с някакви поверителни документи за значителни суми, изплатени от „Джеферсън Партнерс“ на високопоставени лица от правителствения апарат, включително на председателя на Федералната комисия по телекомуникации и на един

известен генерал. Липсваха улики за лицето, предоставило тези изобличаващи материали, но Джаклин много добре знаеше на кого дължи това. На Болдън естествено. Очевидно щеше да се наложи да пожертва няколко от доверените си хора. Адвокатите му ще се постараят да уредят всички спорове. А Джаклин през това време ще се усамоти на частния си остров, за да се възстанови. Оттам ще започне да действа за бъдещите преговори. Ще се наложи да даде доста щедри обещания. Солидни парични суми ще сменят собствениците си. Е, все пак той струваше осем милиарда долара. С толкова огромно богатство може да си купи още много приятели. „Джеферсън Партнерс“ бе прекалено голяма компания, за да бъде унищожена. Пазеше твърде много тайни. Междувременно трябваше да помисли какво да прави с Логсдън и Вон Аркс. Беше само въпрос на време да се завърне отново.

Джаклин отвори предната врата. Шофьорът го чакаше, нахлупил фуражката ниско над очите си. Забеляза, че имаше някакъв странен белег на бузата си.

— Остана още една чанта — каза Джаклин. — Веднага се връщам.

— Няма защо да бързате, сър. Има време.

Джаклин остави написаната от него бележка до жена му на кухненския шкаф, после включи алармената инсталация и заключи вратата след себе си. Хвърли един последен поглед на къщата. Всичко бе надеждно подсигурано. Дневниците бяха опаковани и изпратени на сигурно място. Някъде по-далеч от нежелани погледи, от алчни любопитни очи. Не бе забравил да прибере и реликвите, останали от Вашингтон и Хамилтън. Не му се искаше да изгният в някой музей. Те бяха предназначени единствено за привилегировани очи.

Пое дълбоко дъх. Усети с наслада любимия му въздух на Вирджиния — американски въздух, — след което се качи на задната седалка на лимузината. Едва когато се отпусна, забеляза, че отсреща е седнал едър мъж с тъмна кожа и присвити, преливащи от омраза кафяви очи.

— Това ти ли си, Вълк?

— Дойдох да ти пожелаая приятно пътуване, господин Джаклин.

Той веднага протегна ръка към дръжката на вратата. Дръпна я с все сила, после още веднъж и още веднъж, но усилията му бяха напразни.

— Залючена е — обясни Вълка.

— Защо? Кой ти заповяда? И въобще какво става? Почакай, спри! Това е заповед.

Вълка се премести по-близо до него, все така приведен, като хищник, готвещ се за скок. Държеше в ръката си нещо остро и метално.

— Смяна на ръководството, сър. Президентът ви изпраща поздравите си.

Великолепно наточеното острие проблесна зловещо на фона на гаснещите лъчи на слънцето.

[1] Един от най-престижните хотели в Цюрих, на брега на езерото. — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Пролетта дойде с изобилие от свежест и зеленина. Мекият бриз, извил се над Сентрал парк, стопли въздуха. Хванати ръка за ръка, Томас Болдън и Дженифър Данс седяха на една пейка край пустото бейзболно игрище.

— Мексико Сити? — попита Дженифър. — Но ти дори не говориш езика им.

— Ще се науча — отвърна Томас. — Ще бъде най-големият младежки клуб в страната. Те се нуждаят от управител. Най-вече от някой, които да им помогне да повишат печалбите и да го поддържа печеливш.

— А там няма ли да е опасно?

Болдън сви рамене.

— Мисля, че можем да се грижим за себе си.

Джени кимна.

— Само дето е толкова далече...

— Няма да отида без теб.

— Няма ли?

— Дори не бих си го и помислил.

— Ами майка ти? — попита Джени.

— Боби? Предполагам, че ще ни гостува веднъж на два месеца. Мисля, че е достатъчно, нали?

Три дни след опита за убийството на президента Меган Маккой Болдън получи плик от нюйоркската полиция, съдържащ копие от пръстовите отпечатъци върху пистолета, с който преди двадесет и пет години бяха убити двамата полицаи в Олбани. В придружаващата бележка се потвърждаваше, че принадлежат на Джеймс Джаклин. Бележката бе подписана от детектив Джон Франсискъс. С това ново доказателство и поради липса на свидетели всички обвинения срещу Боби Стилман бяха свалени.

— Вероятно си прав — кимна Джени и присви очи. — Мексико, хм? И очакваш от мен просто така да си стегна багажа и да замина с

теб в една чужда страна? Не знам дали мога да го направя. Та ние дори не сме живели заедно.

Болдън стана от пейката и я поведе към площадката за първа база. Коленичи и пое ръката ѝ.

— Дженифър Данс. Обичам те. Искам да прекарам живота си с теб. Ще се... — Той спря по средата на изречението. Вниманието му бе привлечено от черна лимузина линкълн, която спря недалеч от тях. Вратата се отвори и от нея излезе нисък възрастен мъж, облечен в черен траурен костюм. Болдън веднага го позна. — Почакай за секунда, Джени. — Изправи се и изтича към мъжа. — Господин върховен съдия — рече Томас.

— Да не би да съм избрал неподходящ момент? — попита Едуард Логсдън.

— Най-неподходящия.

— Съжалявам, синко. Изникна нещо важно. — Логсдън отпусна ръка на рамото на Болдън и го поведе настрани от игрището. — Трябва да обсъдя нещо с теб.

Томас кимна и погледна назад. Джени стоеше неподвижно, скръстила ръце пред гърдите си.

— Какво точно искате? — попита той.

Логсдън спря и се обърна към него.

— Дошъл съм да говоря с теб за Клуба. Не вярваш, че сме се разпуснали, нали?

Болдън поклати глава.

— Предполагам, че не.

— Ние ти дължим извинение и дълбока благодарност.

— Вижте, каквото и да е, не ме интересува. Всичко свърши. Сега се опитвам да подредя живота си.

— Поне ни изслушай.

Болдън погледна към Джени, сетне въздъхна и рече:

— Добре.

Логсдън пристъпи още по-близо.

— Всъщност, Том, дошъл съм да ти предложа да се присъединиш към нас.

— Да се присъединя ли? Към Клуба?

— Да.

— Шегувате ли се? Искам да кажа, защо точно аз? Не съм ли твърде млад?

— Честно казано, да. Но в твоя случаи възрастта не е решаващият фактор.

Томас мълчаливо чакаше.

— В Клуба на патриотите винаги е имало по един Пендълтън — продължи Логсдън. — Според нашите правила съм длъжен да те покана да се присъединиш към нас.

Болдън преглътна.

— Джеймс Джаклин... — започна той.

— ... е твой баща.

* * *

— За какво беше всичко това? — попита Джени, когато Томас се върна при нея.

— Искаше да се присъединя към Клуба.

— Към Клуба? И какво му отговори?

— Казах му, че ще си помисля. Първо трябва да се погрижа за нещо много по-важно. — Томас Болдън коленичи пред нея. — Докъде бях стигнал?

Издание:

Автор: Кристофър Райх

Заглавие: Клубът на патриотите

Преводач: Диана Кутева; Стамен Стойчев

Година на превод: 2006

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Хермес“

Град на издателя: Пловдив

Година на издаване: 2006

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Полиграфюг“ АД, Хасково

Отговорен редактор: Петя Димитрова

Коректор: Невена Здравкова

ISBN: 954-26-0449-1

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/5740>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.